

ਮਾਲਾ ਮਲਕੇ

ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਕਪੂਰ

ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਅਤੇ

ਇਸ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿਕਾਸੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸਭਾ, ਵਿਧਾਨ, ਇੰਟਰੀਨ ਅਤੇ ਵਾਕਤਾਬਾਂ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਇੰਟਰੀਨਾਂ ਅੰਦਰ ਵੀ ਉਪਯੋਗੀਤਾਵਾਂਆਂ ਪਾ ਵਿਚੋਂ ਹਰ ਸਭਾ ਵਿੱਚੋਂ ਸੀਕਣ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਗਤਾਂ, ਉਪਦੇਸ਼, ਸੰਗਤਾਂ, ਸੰਗਤਾਂ ਅਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਤੋਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨਾਂ ਵਿਚ ਸੰਗਤਾਂ, ਸੰਗਤਾਂ, ਸੰਗਤਾਂ ਅਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਪਦੇਸ਼, ਪਰਮਾਣੁ ਸੁਭ-ਸੁਖ ਵਧੇ ਅਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਅਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸੰਗਤਾਂ ਸੰਗਤਾਂ

ਸਿਰ ਪੁਸ਼ਟਤਾ ਕੀਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੱਡੇ ਟੈਂਕਾਟ ਦੀ ਸੀਕ ਨਾਲ ਕਿਸ਼ੀਤੀ ਸਾਰੀ
 ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਪਾਠਕ ਵਿਚ ਸਮਝ-ਵਿਕਾਸ ਹੋ ਸਕਣ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਨ ਸਿੱਖੇ।

ਅਸੀਂ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਸਤਿਤ ਨਹੀਂ ਮੁਕਤ, ਕਿਸੇ ਉਲਟਾ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਫੈਸੇ ਤਰਾਸ਼ੇ, ਕਿਸੇ ਉਪਵਾਦੀ ਤੈਲੇ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਉਤਰਵ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਾਹਲੇ ਨਿਰਾਸ਼ਤਾ ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਸੰਕਟ ਸੁਧਾਰ ਸਿੱਖ ਸਾਥੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਠਕ ਵਿਚ, ਚਲਦੀ ਭਾਰੀ ਹੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ, ਅਪਣੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਐਨਾਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਦਾ ਸਾਥ, ਅਪਣੀਆਂ ਹੀਮਤਾਂ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਚਲਦੀ ਅਤੇ ਦਲੇਰੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਉਪਵਾਦੀ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਵਿਚਾਰੀ ਦਾ ਭਾਵਨਾ ਨਿਰਾਸ਼ਤਾ ਹੋਵੇ।

ਦਿੱਖੇ ਅਤੇ ਹੁਣਾਓ ਪੌਰ, ਇਹ ਸ਼ਰ੍ਹਾਹਿ ਕਿਸ ਪੁਰਾਣਾ ਦੀ ਸੋਚਾਂ ਵੀ ਭੁੱਲੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਜੀਸਾ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਢਾਂਚਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਅਰੰਭ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਅੰਤ। ਮਨਾਜ਼ ਸਿੱਖਿ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸ ਕਿਸ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰ ਜਾਵਾ ਹੈ, ਇਸ ਸ਼ਰ੍ਹਾਹਿ ਵਿੱਚੋਂ ਜੇ ਕੁਝ ਧਾਰਣਾ-ਕਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਜਿਆ ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਵਿਰੁੱਧ ਰੁਧਾਧਿਅਾ ਹੋਇਆ ਉਤਸਾਹ ਅਤੇ ਸਤਕਾਰ ਦਾ ਭੋਜਨ ਮੁੜ ਸੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵਾ ਹੈ।

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਕਲੇ-ਰਚਾਰਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਖਾਣੀ ਨੂੰ ਸ਼ੁਧ, ਨੀਚ ਅਤੇ ਫੀਚ ਨਾਲ ਘੜਨ ਵਾਲੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਮੌਲ ਅਵਾਜ਼ ਦੀ ਅਸੀਸਾਂ ਮਿਲਣਾ ਹੀ।

* लघुचित्र 'सिद्धा' का शुभारंभ

WINTER, 2010

ਜਿਹੜੀ ਭਾਈ ਮੈਂ ਭਾਵ ਬਿਰਾਜ ਸਾਹਿਬ, ਉਸ ਦਾ ਉਤਰਾ ਭਾਈ ਉਤਰਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਮੈਂ ਮਨਾ ਲੀਆ ਜੈ-ਬੰਦ ਪੁਰਖਾਂ ਵਿਖੇ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਜੈ-ਬੰਦ ਪੁਰਖਾਂ ਵਿਖੇ ਉਪਾਸ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਭਾਈ ਭਾਈ ਭਾਵ ਬਿਰਾਜ ਸਾਹਿਬ - ਵਿਖੀਓ ਪ੍ਰੀਤੀਤ ਹੋਵੇਗੇ।

ਜੈ-ਬੰਦੀਓ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਾ-ਪਾਤੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ-ਪ੍ਰੀਤੀਓ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਹੜੀ ਬਿਰਾਜ ਅਵਤਾਰਤ ਸਾਹਿਬ-ਬਿਰਾਜ ਨੂੰ ਜੀਵ ਜੀਵ ਅਤੇ ਬਿਰਾਜ-ਭਾਵ ਬਿਰਾਜ ਦੀ ਸਮਝੀ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਚੁੰਨੀ ਹੈ।

[illegible]

ਇਸ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿਕਾਸੀਆਂ ਇੰਸਟੀਟੂਟਾਂ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾਵਾਂ, ਮਹੰਤੀ ਸੀਕਰਨ ਦੇ
ਬੰਧ-ਬੰਧ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਸਰੀਰਕ ਵਰਤਮਾਨੀ, ਸਿਖਾਏ ਪੁਸਤਕਾਂ, ਆਦਿ, ਆਦਿ,
ਅਨੁਸਿਖਾਏ ਉਲਟਾ, ਵਿਕਾਸੀ-ਸ਼ਾਇਰਾਂ, ਕਵੀ-ਕਵੀਆਂ, ਸ਼ਾਇਰਾਂ-ਕਵੀਆਂ
ਕਵੀਆਂ, ਰਾਜਨੀਤਕ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ, ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ, ਵਿਕਾਸਕ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਅਤੇ
ਵਿਕਾਸ-ਵਿਕਾਸੀ ਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹਨ। ਮਹੰਤੀ ਸੀਕਰਨ ਨਾਲ ਸੁਝੇ ਵਿਕਾਸ
ਸਾਥੀ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਦੀ ਵਿਕਾਸਕ ਇਕਾਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਥੀ ਸਿਲੇ ਦੇ ਮਹੰਤੀ ਪਤਾ, ਵਿਕਾਸ
ਅਤੇ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਨੂੰ ਸਿਖਾਏ ਅਤੇ ਸੀਕਰਨ-ਬੰਧ ਅਤੇ ਸੀਕਰਨ-ਵਿਕਾਸਕ ਬੰਧ
ਅਤੇ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਨੂੰ ਸਿਖਾਏ ਹਨ।

ਜੇਥੇ ਵਾਜ਼ਾ, ਅਫੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸਾਡੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚ ਫੜੀ ਜਾਂਦੀ ਹਨ, ਇਸ ਵਰਤੀ ਵੱਡੀਆਂ ਤੋਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਖਾਵਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਜ਼ਾ-ਵਾਜ਼ਾ ਲਿਖੀ, ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਨਤ ਹੋਈ ਵਰਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਖਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਰਤੀ ਵਾਜ਼ਾ ਸਿਖਾਵਾਂ ਦਾ ਸਿਖਾਵਾਂ, ਵਰਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਦੀ ਇਕ ਵਾਜ਼ਾ ਅਤੇ ਵਰਤੀ ਵਾਜ਼ਾ ਦਾ ਇਕ ਵਾਜ਼ਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਗਤੀ, ਵਰਤੀ ਲੋਕਾਂ, ਪ੍ਰਗਤੀ-ਸ਼ਾਨਤ ਸ਼ਾਨਤ ਸ਼ਾਨਤੀ ਅਤੇ ਵਰਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇ ਸ਼ਾਨਤੀ ਵਰਤੀ, ਵਰਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਸਿਖਾਵਾਂ ਵਾਜ਼ਾ ਲੋਕਾਂ ਅਨੁਸਾਰੀ ਹਨ।

ਦਿਹ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰਨਾ ਜੋ ਸਿੱਖ ਜਿਸ ਸੰਗੀਤ ਵਿਚਲੇ ਹਰੀ ਛੰਦ-ਛੰਦੇ ਵਾਲੇ, ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਤੇ ਉਲਟ, ਮਨ ਨੂੰ ਹੀਰੀ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸ ਵਿਚਾਰ ਵਾਹਾ-ਵਾਹੀ, ਨਾਨਕ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਹੀਰਾ ਦਾ ਸਿੱਖ, ਮਾਝਾ-ਸਿਝਾ ਦੀ ਲਗੀਤ ਅਤੇ ਲੀਰੀ ਸਿਰਾ ਦੀ ਨੇਕ-ਭਰਾਵਾ ਪਰੀਤ ਹੈਦਰੀ ਅਤੇ ਕਾਫ ਹੀਰਥੇ ਨੂੰ ਵਿਰਥੇ ਦਾ ਸਥਾਨ।

ਮਲਾ ਮਲੇ

ਜੇ ਅੰਧ ਅਨੰਦ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੁੰਢੀ ਵੀ ਗਾਉਣ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਪੇਡੀਆ ਵੀਆਂ ਪੈਸਾ ਦੇ ਨਿਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਹਰ ਪੇਡੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉਛਾਣ ਆਪ ਤਨਾਅਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਬਿਰਥਾਨ ਨਾਨਕ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਖੂਨ ਨੂੰ ਭੀਟਿਆ ਹੋ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਰਥਾਨ ਨੂੰ ਭੇਟਨਾ ਹੋ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਲੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਚੰਪਦਾ ਕਿ ਦੂਜਾ ਲੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ।

ਜੇ ਵਡਗੀ ਨਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਚੰਗਾ, ਅਯੋਗਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਦੁਬਾਨ ਮੋਢੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਖੜ ਖੜੀ ਲਖਣੀ ਘੋਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਧੰਧਾ ਕਨਾਕਾਰ, ਪੰਥਕ ਜਿਥੇ ਮੁਗ਼ਤ ਚੋਖੇ ਹੋ, ਪੰਥੀਓਂ ਅਤੇ ਫੈਟੀ ਨਾਨਕਾ ਦਾ ਪੰਥਕ ਲਾਭ ਹੈ, ਮੁਗ਼ਤੀ ਨੂੰ ਲਾਭਕਾਰ ਬਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਹਰ ਸਵਲਨਾ ਦੀ ਕੀਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਜਿਹਨਤ ਨਾਲ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮੁਕਾਮ ਬਹਿਸ ਕਰਦੇ ਬਹਿਸੇ ਹਨ।

ਲੜਨ ਵੇਲੇ ਜਿਥੇ ਭਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਯੋਗਤਾ ਅੰਤਿਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਯੋਗਤਾ ਲਗੇਬ ਦੀ ਫੈਲਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਚੋਗਤਾ ਕਰਤੋਂ ਨਾਨਕ ਕਰੀਬ, ਅੰਤਿਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਚੰਨੀਆਂ, ਭਾਈਬਲੈਂਡ ਨੂੰ ਜਾਣ-ਗੁਰਾ ਭਰ ਬਿਧੀਆਂ ਹਨ।

ਹਿਮਾਲਾ ਵਿਚ ਲਈ ਚੰਨਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਚਰਬਾ ਛੱਟੀ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੋਚ ਵਿਚ, ਨਵੇਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਿਰਮਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਦਾ ਤੇਜ਼ਾ, ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਉਸਾਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਯਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕਿਸੇਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਚੇ ਸਿਆਣੇ ਭਰਨ ਦਾ ਚਰਨ ਕਰੀਓ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਕਸ਼ਾ ਕਰਨਗੇ।

ਹੀਨਾ ਕਦੇ ਵੀ ਦਾਨੀਅਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਸਗੋਂ ਦਾਨੀਅਲ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹਦੇ ਹੀਨਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।

ਤਾਕਤਵਰ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀਨਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੀਨਾ ਹੋਣਾ ਅਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਕ ਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਧਰਮ ਨਾਨੂੰ ਪੁੰਨ ਹੋ ਕੇ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਾਥ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਵੇਂ ਭਲਾਵਨ ਭਰੇ ਮਾਫ਼ ਹਨ, ਭੁਖਤੀ ਮਗਰੋਂ ਕਿਸੇਤ ਵਾਧਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਸਾਡੇ, ਭਾਈਓ ਵਿਚ ਭਾਈਓ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਦਾਏ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਦਾਨੀਅਲ ਨੂੰ ਕਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ ਦੀ ਭਾਂ, ਹਿੰਦਵਾ ਦਾਨੀਅਲ ਨੂੰ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ ਨਾਲ, ਉਸ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਆਦਮੀ ਭਰਤ ਧਨ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਭਾ ਹੀ ਭਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੀਤਵੀਰ ਚੰਨੀਰ, ਨੀਵੇਂ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਉਸਕਦਾ, ਸਿਰਫ਼ ਚੰਨੀਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਸਿਰਫ਼ਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਜੇ ਤਕ ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਚ ਨਾਲ ਅਤੇ ਆਦਮੀਓ ਭਿਆਣਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ।

ਕਿਸਾਨ ਭੋਜ ਸਮੀਪ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਧਨ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਮਹਾਨ ਭੋਜ ਪਿਆ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਸਮਝ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਮੀਪ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਨਹੀਂ।

ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਮਦਦ ਹੁਕਮਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੀ ਸਕਦੀ ਹੋਵੇ, ਮਦਦ ਨੈਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਮਹਿਨਾ ਜਾਂ ਜੰਨੁ ਕਰਾਉਣਾ ਸਾਡੇ ਹੱਥ ਹੈ।

ਜੰਨੁ ਭਰੇ ਕੰਨ ਦੇ ਭਾਵਾਂ, ਭੋਜ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਕਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਘਰ ਵਿਚ ਭੋਜਨ ਪ੍ਰੇਤਕ ਹੀ ਪ੍ਰੇਤਕ ਹੋਣ ਤਾਂ ਘਰ ਹੋਸਟਲ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਲਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਸਿਆਣਪ ਨੂੰ ਤਕ ਕੀਤੀ ਪੰਜਾਬ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਚਲਾਕੀ ਨੂੰ ਚਲਾਕ ਆਪ ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਆਦਮੀ-ਵਿਚਾਰਨ ਗੁਆ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਕੋਲ ਫੁਆਉਣ ਲਈ ਕੀਤਿਆ ਹੀ ਭੁਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸਭਨਾਵਾਂ, ਮੁਖਿਕਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿਚ ਹੀ ਅੰਤਿਮਪੁੰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਤਾਕਤ 'ਮੁ' ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, 'ਅਸੀਂ' ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭੀਮਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਚੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤਣ ਨੂੰ ਸਨੀਯਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੰਨੁ ਅਰਥਾਤ ਨਿੱਕੀ ਦੀ ਖਾਣ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਜਿੰਨ੍ਹੇ ਵਿਚਾਰੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਰਕੇ ਅਸਥਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਯੋਗਦਾ ਦੇ ਪੰਜ ਪਾਠਿ ਹਨ: ਭੋਖਣਾ, ਪੜ੍ਹਾਣਾ, ਸਮਝਣਾ, ਸਿਖਣਾ ਅਤੇ ਕਰਨਾ।

ਪ੍ਰੇਤਕ ਉਦੋਂ ਸਿਆਣਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਯਦੋਂ ਉਹ ਅਪਣੇ ਸਿੱਟਾ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ ਮੰਗਣ ਦੀ ਭਾਂ ਉਦਾਹਰੇਂਦਾ ਹੈ।

ਉਹੀ ਪਤਨੀਆਂ ਆਦਮੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤੀਆਂ ਵਿਚ, ਪਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਭਾਈਆਂ-ਸੁਨੀਯੋਗੀਆਂ ਵਿਚ ਹਰ ਸਾਲ ਦਾਖੀਨਾਂ ਦੇਖੇ ਆਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਭਾਈ ਭਾਇਰ ਕੁਝ ਚੰਨੀ ਵਿਚਾਰਕੀ ਦੀ ਦਾਖਲ ਹੋ ਜਾਣ।

ਜੇ ਪੁਰਾਣ, ਕਿਸਤੀ ਨੂੰ ਭਰੇ ਕੰਨ, ਉਹ ਕਰਦਾਰਤ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਕਿਸਤੀ, ਪੁਰਾਣ ਨੂੰ ਕੰਨ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਧੂਣ ਤੋਂ ਨਿਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਭਾਵਾਂ ਵਾਂਗੋ ਚਲਾਕਾਰੇ ਵਿੱਚ ਉਪਜਾਊਆਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਨੀਅਤ ਸੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਯੋਗਤਾ ਭਾਵੀਂ ਅਤੀਂ ਭਿੰਨਭੀਂ ਦੇ ਨੇਮ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਤਮਾਸ਼ੇ ਭਾਵੀਂ ਅਤੀਂ ਉੱਚ ਵਰਤਾਰੇ ਹੁਣਦੇ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਇਹ ਨੇਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਧਿਕ ਨੂੰ ਰੋਂਦਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਲੰਕਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾ ਵੀ ਭਣਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਚਾਰਨ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ, ਸੁਰਿੰਦਰ ਅਧਿਕਾਰਨਤਾ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਨਵਾ ਕੰਮ ਕੀਤੀ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਸਾਡੀ ਸਮੁੱਚੀ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਿਮੇਂਦਰੀ ਵਿਉਂਤੀ ਕੁਝ ਵਿਕਾਸ ਕਰਨਗੇ, ਉਹ ਪੁਰਖਾ ਜਾਣਗੇ, ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਸਗੋਂ ਚਲੇ ਹਾਥ ਕਰਨਗੇ, ਕੁਝ ਪੁਰਨ ਭਾਂਡ ਨਿੱਘ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਓਹੋ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ, ਮਾਣਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦਾ ਬਾਹੁ ਖੋਲ੍ਹੇ ਨਾਲ ਪੈਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਭੁਲਾਅ ਅਤੇ ਸੁਚੱਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸੰਘਰਸ਼ ਦੀਆਂ ਸਮੁੱਚਿਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਹਰ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਨੇਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਖਰੀ, ਖਰਨਦੇ ਕਦੇ ਆਏ ਹੋਣਾ ਨੂੰ ਚਲਣ ਵਿਚ ਸਹਿਯੋਗ ਦਿਓ।

ਆਪਣੀ ਕਾਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਲਾਤਮਕ ਨਾਲ ਚਲੋ, ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੀ ਕਮੀ ਹੁਣ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ।

ਵਿਕਾਸ ਸਿੱਟਾ, ਮਹਿਸੂਸ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਕਰਨ ਦਿਖਾਓ।

ਜਾਣੋ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢਾਹ ਤੇ ਹੀ ਪੈਰਾਏ, ਜੋ ਕਰੀਬ ਹਨ ਤਾਂ ਚੁਕਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਸਿੰਦਰੀ ਸਾਡੀ ਕਲਾਤਮਕ ਦਿਲੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਲਾਤਮਕ ਵਿਭਾਂ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਡੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਮਾਨਸੀਕੀ ਦੇ ਭੀਖੀਆਂ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮਾਨਸੀ ਕਲਾ ਸਮਝਦਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਭਰੇ ਹੋਏ ਉੱਚ ਕਰਕੇ ਨਿੱਘ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇੱਕ ਉੱਤੇ ਵੀ ਸੁਸਨ ਦੀ ਸੋਚਨੀ ਹੈ ਕਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਿਰਾ ਦੇ ਜਾਂ ਪੁਰਖਾ ਕਿਰਾ ਹੈ।

ਸਿੰਦਰੀ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਹੁਲਾਸ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੋਚਣ ਅਤੇ ਕਲਾਤਮਕ ਅਤੀਂ ਆਪ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਗਣਤੰਤਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਤਮਾਸ਼ੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਤਮਾਸ਼ਾ ਅਤੀਂ ਗਣਤੰਤਰੀ ਤੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਇੱਕਾਓਰਾ ਗਾਨ ਦੀ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਵਿਕਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕਾਓਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੁਣ ਵੀ ਕੁਝਾਓਰਾ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨਾਨਾਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸਿਰਫ਼ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਸਫ਼ਾ ਨਿਰਮੀ ਜਾਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਨਾਇਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਾਫੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਨਾਭਾਵ ਕਿਰਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਧਾਰਵਾਦੀ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਵੀ ਕੋਰ ਨਿੰਦਾ ਹੈ, ਨਿਰਧਾਰਵਾਦੀ ਹੀਓ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮਾਰ ਕੇ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਗੋਂ ਕੋਈ ਵਿਭੇਡ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਗੋਂ ਅਕਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹਨ।

ਪ੍ਰਥਮ ਨਾ ਕਰੋ ਇੱਕ ਨਿੱਘ ਦੀ ਹੁਲਾਸੇ ਕਰੋ ਕਰੀ ਵੀ ਹੈ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹੁਲਾਸੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਜੋਂ ਕਰੀ ਵੀ ਹੈ।

ਅਜੇ ਤਕ ਨਿੰਦਾ ਵਿਚ ਇੱਕ ਵੀ ਸੋਚਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਇਹਨਾਂ ਆਪ ਹੁਲਾਸੇ ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰ ਸਮਝਦਾਰ, ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਮਝਦਾਰ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਰੋ ਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋਣ, ਉੱਚੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਿਭੇਡ ਸਹਿਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਆਧਾਰਵਾਦੀ ਜੋ ਵੀਧੀਆਂ ਮੰਨਿਸ਼ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਤਾਂ ਹਰ ਮੰਨਿਸ਼ ਤੇ ਕਰਦਾ, ਅਜੇ ਮੇਂ ਹੀਓ-ਹੀਓ ਹਾਂ।

ਨਿਮਰੋਂਗੀਆਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰਖ ਦੀ ਖੋਜਨੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਿਨਕਾਰਪਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜਿਸ ਨੇ ਮਿਲੇ ਕੰਨੇ ਸਾਡੇ ਚੁੰਗੇ ਅੰਨਿਆਨਕਾਂ ਦਾ ਫੁੱਡ ਵਿਚ ਸਾਂਝੇਂਗਾ।

ਜਿਹੜਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀਆਂ ਹੁਣ ਥਾਪਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ।

ਪੁਰਾਣੇ ਜਿਹੇ ਬੈਨ ਵਿਕਾਵਾਂ ਦੀ ਖਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੰਗਰ-ਥਾਪਨਾਂ ਦੀ ਖਾਣ ਸੀ।

ਦਮਾਨਾ ਭਾਵੇਂ ਹਰਾਬ ਕਾਜ ਕਦੇ, ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਫੁੱਡਿਆਈ ਸੁਭਾਈ ਉਹੀ ਹੋਵੇ।

ਕਾਗੇਜ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਨੌਕ, ਕੰਢੇ-ਬੰਨ੍ਹੇ ਚੁੰਗੇ ਨੂੰ ਕੀ ਹੀਸ ਨਾਕ ਸਹਿ ਕੰਦੇ ਹਨ।

ਜੋ ਆਕਾਸ਼ਾਈ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ਾਵ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਹੀਰ ਵੇਲ ਨਾਕ ਉੱਡ ਦਿੰਦਾ ਕਿਸ ਜੰਗਲਾ, ਯਕਾਤ ਤਕੀਏ ਨਾਕ ਉੱਡ ਕਰੇ ਕਿਸ ਦੇਸ਼ਾਕ ਨੂੰ ਕੀ ਨਿੱਕੇ ਛੱਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਿਹਨਾ ਮਰਸੀ ਦੇਖੋ, ਕੁਝ ਚਗੁਰ ਕਦਿਕੋ: ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਦੇ ਖੋਜਦਿਆਂ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਮੁੜ ਸਥਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅੰਨ੍ਹੇਸ਼ੁਰਤਾ ਮਨ ਦਾ ਰੋਜ਼ ਹੈ, ਜਿਹਨਾ ਜ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜ਼ਿਆਨ ਨੂੰ ਚੁੰਗੇਂਗਾ ਜਦੋਂ ਦੋ ਨਿੱਕੇ ਕਾਨ ਨਾਕ ਪੁਰਦਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅੰਨਿਆਨਕਾਂ ਕਾਨ-ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਯਕਮ, ਜਿਸ ਫੁਪਾਨੀ ਸੁਭੇਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅਲਗੂਤ ਵਿਚ ਦਿਨਕਾਰਪਈ ਹੀਰੀ, ਉਹੋ ਕੁਝ ਯਕਮ ਵੀ ਕਰੇਗਾ।

ਤਾਕਤਕ ਦੇਣ ਦੀ ਹਿੰਦਾ ਦੇਣ ਨਾਕ ਕਮਾਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਵਿਖੇ ਉਪਜਾਈ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣਾ ਮੇਂ ਕਿਸ ਜੰਗਰ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੀ ਮਗਰੀ ਪੁੱਛੇ ਕਿਨਾਂ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਖੁਲਾਉਣ ਵੇਲੇ, ਉਹ ਸਾਡੀ ਮਗਰੀ ਮਗਰੀ ਕਿਉਂ ਪੁੱਛੇਗਾ?

ਜੰਗਰ ਵਿਚ, ਜੰਗਰ-ਪੰਗਰ ਕਦਨਹੀਂ ਹੈ, ਵਾਸ ਉਹੀ ਕਦਿਕੋ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕੀ ਕੋਈ ਇਨਕਾਰੀ-ਪੁਰਖ ਕੰਢੇ ਰੋਜ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਪੇਖ ਕੰਢਕ ਮੇਅਰ ਵਿਚਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਕੋਸੀਆਂ ਕੀਵਾਂ ਦੀ ਨਿਕਤ ਕਮਨ ਨਾਕ, ਸਭੇ-ਵਿਕਾਸ ਕੀਵਾਂ ਹੈ।

ਉਹੀ-ਉੱਘਿਆ ਵਿਕ-ਕੁਲੇ ਨੂੰ ਕਢਾਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਪੁਰਾ ਅਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪੰਪਾਤੀ ਹੋਏ ਕਿਨਾਂ ਕਿਨੇ ਨੂੰ ਮਿਲਾਭ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਹ ਨੌਮ ਨਕਤਰ ਉਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ਤਾਂ ਦੇ ਨੁਕਸ ਪੜਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਦੇਸ਼ਤੀ ਕਾਰਨ ਅਸੀਂ ਚਲਦੇ ਨਹੀਂ।

ਜਦੋਂ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਕੀਮਤੀ ਮਾਸ ਨਹੀਂ ਪੈਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਚਾਉਣ ਦੀ ਕਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੇ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਚਕਰ, ਸਾਨੂੰ ਅੰਨਿਆਨਕਾਈ ਕਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਉ-ਜਿਉ ਪੁਲੇਜ ਦਾ ਅਨਾ ਕੀਵਾਂ ਹੈ, ਕੁਕਮ ਘਟਦੇ ਨਹੀਂ, ਕਪਦੇ ਹਨ।

ਤਾਕਤਕੀ ਵਿਕ ਕਿਰਿਆਨ ਹੈ, ਤਾਕਤਕੀ ਚਕਾਉਦੀ ਕਣਾ ਹੈ।

ਜਿਹਦੇ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਦਿਨਕਾਰਪਈ ਨਾਕ ਭੁਟਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕੀਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਉਹ ਆਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਕਸਰ ਪੁਲਾਈ ਦਾ ਦੇਸ਼ਤ ਨਾਕਤ, ਤਾਕਤਕ ਦਾ ਦੇਸ਼ਤ ਕੋਈ, ਦਲਾਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ਤ ਕੀਰਾਨ ਅਤੇ ਕਾਟੇਦਾਰ ਦਾ ਦੇਸ਼ਤ ਆਪਣੀ ਦੇ ਨਿਕਤਾ ਹੈ।

ਕੀਮਤਾਉਣ ਅਤੇ ਭੰਡਾ ਕੀਨੇ ਸਾਪਕਨ ਕਕਦ ਸਕਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਕਿਸ ਨਹੀਂ ਮੁਝ ਕੇ ਵਿਚੋਂਕਟ ਕਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਪਦੇ ਵਿਆਕਤ ਸਾਟਨ ਕਾਨੇ, ਕਈ ਅਕਾਊ ਲੈਨਕਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਦਰਕੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਾਅਦਾ ਨਿਰੀਕੀ ਕਾਜ ਨਹੀਂ ਦੇਸ਼ਤਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਹਰ ਵਿਕਾਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਨਿਕਤਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਆਰਥਿਕ ਭਰਾਵਰੀ ਓਰੰਗੀ, ਉਥੇ ਭਾਸ਼ਣੀਤਕ ਭਰੋਤਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦੀ। ਜਿਸੇ ਭਾਸ਼ਣੀਤਕ ਭਰੋਤਕਤਾ ਓਰੰਗੀ, ਉਥੇ ਆਰਥਿਕ ਭਰਾਵਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਓਰੰਗੀ ਭਾਸ਼ਣੀ ਵਿਚ ਭਰਾਵਰ ਕੋਢ ਵਿਚੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੰਮ ਕੋਟ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਉਂ ਕਰੇਗਾ ?

ਭਾਟੀ ਕੋਢ ਧਨ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਵਿਆਪਨ ਦੀ ਹੈ।

ਆਧਾਰੀ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਮਾਣਨ ਤੋਂ ਹਨ।

ਨਿਰੰਕ ਪ੍ਰੇਮਿਕ ਭਰਨ ਜਾਂ ਨਿਰੰਕ ਭੈਰਵ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਭੁਖ ਵੀ ਨਿਰੰਕ, ਕਦੇ ਵੀ ਉਹੀ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ।

ਕਰਤ ਦੇ ਓਰੰਗੀ ਕੰਮ ਤੇ ਕੀਤੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਮਾ ਸਕਦੀਆਂ।

ਭਾਵੇਂ ਸੀਥ ਕੋਢ ਨਹੀਂ ਲਭਦੇ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕਿਵੇਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਮੰਦਗੁਸ਼ ਅਧੂਰ ਕਰਦੀ ਹਨ।

ਜੇ ਪਕਸਾ ਭਾਈ ਓਰੰਗੀ ਤਾਂ ਹਾਕਮ ਭਾਸ਼ਮ ਹੋਣਗੇ।

ਸੀਥ ਭਾਵਧਾਰੀ ਨਾਲ ਭੈਰਵ ਭਾਵਧਾਰੀ ਹੈ, ਭੈਰਵ ਭਾਨੇ ਦੀ ਬੀਭਾ ਸੀਥ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਸਾਧਾਰਨੀ ਕਰੇਗੀ।

ਜੀਤੇ ਕਿਆਈਆਂ ਕੀਤਾ ਦੇ ਉਥੇ ਭਾਸ਼ਿਕ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦੇ, ਜਿਥੇ ਕਰਤੀ ਭਾਈ ਹੋਈ ਅਤੇ ਸਭਾਵਰੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਂਦੇ ਹਨ।

ਵਿਰਾਟਾਚਾਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਨਿਰੰਕ ਸਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਭਿੰਨ ਵਿਚ ਭਾਈ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਹਾਕਮ ਕਰ ਜਾਵੇ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇਮਾਂ, ਅਨੁਕਾ ਭਾਵੇਂ ਕਹਿਸ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਾਸਤਾ ਘੋਟ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਹੈ।

ਕਰਤਾਚਾਰ ਨਾਲੋਂ ਵਿਰਾ ਭਾਵੇਂ ਮੰਦਗੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਵਿਰਾਤੀ ਭੁਖ ਕਰ ਜਾਵੇ, ਭਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਕੀਰਤਾ ਵਿਚ ਸਰ ਭੁਖ ਪ੍ਰਭਾਵਧਾਰੀ ਖੋਲ੍ਹਣ ਹੋਂਦਾ ਹੈ, ਚਾਟ ਨਹੀਂ।

ਓਹੀ ਕਿਰਾਭ ਭਾਵੇਂ ਲਾਸ ਦੇ ਵਿਭਿੰਨ ਹੀ ਓਰੰ, ਜੇ ਉਹ ਓਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਸ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜ਼ਰੂਰ ਪਹੁੰਚੇ।

ਪਕਸਾ ਨੂੰ ਪਰਿਕਰਤਨ ਦੇ ਲਭ ਨਾਉਣਾ, ਓਹੀ ਲਾਸ ਦਾ ਸੰਕਟ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਨੇਮਕ ਭਰਵਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਅਰਥ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਾਠਕ ਭਰਵਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਅਰਥ ਭਾਵਦਾ ਹੈ।

ਸਾਹਿਤਕਾਰ, ਭਾਸ਼ਾਵਰ, ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਰਤਨੇ ਹੋਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਭਿੰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤ, ਸਾਹਿਤ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਕਰਤੀ ਹੋਂਦੀ ਹੈ।

ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਭਰਵਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਰਤਨਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਨੇਮਕ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ।

ਮਹਾਨ ਕੀਰਤਨਾਵਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਉਤਰੀ ਨੇਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦੀ, ਜਿਥੇ ਨੇਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੰਡਰਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦੀ ਹੈ।

ਉਹ ਭਾਈ ਵਿਚ ਆਨੰਦਕ ਵੀ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਆਨੰਦਕ ਵਧੀ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ।

ਅਧਰ ਸਭ ਭਾ ਸਾਸ ਭਾਵਦੀ ਹੈ ਪਰ ਵਿਚ ਸਰਕਾਰ ਕੀਰਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਸਕਦੀ।

ਭੈਰਨ ਵਿਚ ਨੁਟ ਦੀ ਸਹੀ ਮਾਭਾਤ, ਪੁਨੀਸ ਦਾਗ, ਭਾਈ ਮਾਨਿਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਅਧਰ-ਭਾਈ ਕਰਾਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਲਾਗਮ ਕੀਰੀ ਵੀ ਹੋਂਦੇ, ਮਹਿਮਾਨ ਪੇਸ਼ਾਹ ਭੁ ਹੀ ਹੋਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਈ ਕੀਰਤੀ ਹੋਂਦੀ ਹੈ।

ਪਾਠਕ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕੀਰਤਾ ਹੈ, ਨੇਮਕ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਭਾਸ਼ਾ ਕਰ ਕੀਰਤਾ ਹੈ।

ਓਰੰਗ ਅਰੰਭ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਓਰੰਗ ਵਿਚ ਅਮੀਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰੰਕ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।

ਅੰਤਰਪਾਧ ਦੇ ਕੁਝੇ ਕਰ ਦੀ ਓਰੰਗ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਸਭਾ ਓਹੀ ਜਾਇਜ ਹੈ ਪਰ ਵਿਭਿੰਨ ਕਰਾ ਦੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਨਿਰੰਕ ਸਭਾ ਮੁਅੱਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਜੇਕਰ ਓਰੰਗ, ਕੀਰਤਨ ਵੀ ਕੀਰ-ਕੀਰਤਨ ਨਹੀਂ ਕੀਰਦੀ।

ਸਿੰਘ-ਸਾਪਣੇ ਨਾਨ ਨਿਰਾਏ ਹਿੰ ਸਿਆਣੇ ਅਤੇ ਮੁਰਖ ਹੋਣ ਮੁਰਖ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਿਆਣੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਨੇ ਧੁਕਾਵਾ ਲਾਗ ਹੋਣ ਦੀ ਖਿੰਡਾ ਨਹੀਂ ਭੀਤੀ।

ਜੇ ਥੀਤੀ ਹਰਾ ਸੀਕਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਿੱਧ ਸੀਕਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਹੈ।

ਜੇ ਸਾਨ ਦੀ ਉਮਰ ਹੋਣ ਮਾਫੀ, ਸਿੱਧ ਵਾਲੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ, ਸਿੱਧਨੇ ਨੀਯੀ ਉਮਰ ਦੀਆਂ ਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਨਦੀਆਂ ਛਾਪਾ ਸੀਕਣ ਨੂੰ ਇਨਕਲਾਬ ਬਦਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਦੀਆਂ ਕਾਫ਼ਾ ਤੁਝ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸੀਕਣ ਦਾ ਪਦਾਰਥ ਨਿਪਾਥ ਅਰੰਭ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਹਿਣ, ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਰੋ ਸ਼ਬਦ, ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਕੀ ਦੇਗਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹੋ ਸਹਨ ਵਿਚ ਸਿੱਧ 'ਤੇ ਪੁਰ ਜਾਣ ਦੀ ਖਿੰਡਾ ਨੂੰ ਹਾਥ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅੱਖ ਸਾਫ਼ਿਆਂ ਕੰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਨੀਯ ਕਿਸੇ-ਕਿਸੇ ਕੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸੇਭ ਕਰੀ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਿਰਾਤਾ ਨਾਲ ਹੋਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿੱਧ ਦਾ ਅਰਥ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਕੰਨ ਕਰਕੇ ਹੀ ਬਾਹਰ ਹੈ।

ਸਾਪਾਥ ਨਿਰਾਤੀਆਂ ਦੀ ਸੰਕਲਪਸ਼ੀਲ ਭਰਿੰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਅੱਖੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿਆਣ ਨਾਲ ਗੁਣਨਾ, ਉਸ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਚੀਜ਼ ਮੰਨਵਾਉਣ ਦਾ ਪੱਛਾ ਢੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿੱਧ ਕੰਮ ਵਿਚ ਸਾਫ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਪਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਕਾਪਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਸਿੱਧ ਕੀਤ ਨੂੰ ਭਰਿੰਦਿਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ, ਉਹ ਮੁਰਖ ਵਿਚ ਕੀ ਅਹਿੰਗੇ ਹੋਵੇਗੀ।

ਜੇ ਆਪ ਕਾਪਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾ, ਮੇਰਾਨਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੋਣ ਕਾਪਾਉਣ ਨਾਲੋਂ ਜਿਆ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਚੀਭੀਭ ਹਾਦਸੇ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਸਿੱਧਨ ਨਾਲੋਂ ਚੀਭਾ ਹੋਣਾ ਹੋਣ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਭਰਿੰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਾਣਯੋਗ ਪੁਪਾਤੀ ਬਦਲੀ ਅਨੰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਲਗਨ ਮੁਰਖ-ਮੁਰਖ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਚੀਕਿਆ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਚੀਕਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾਦਾ ਕਿਹਾਨ ਸਾਪਣਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਸਿੱਧਾਂ ਪਤੀ, ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪੁੰਨ ਬਹਨ ਕਾਨੀ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਵੇਖਣ 'ਤੇ ਕਿਹਾਵੇ ਤਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਪਣ ਵਿਖਾਤੀਆਂ 'ਤੇ ਹਮਦਰਦ ਨਹੀਂ ਭੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਵਿਗਿਆਨ ਨੇ ਅਨੇਕਾਂ ਕਰਮ-ਕੁਲੇਪੇ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਇਹ ਇਸ ਦੀ ਅਨੰਦਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਚੀਜ਼ੀ ਪੁਪਾਤੀ ਹੈ।

ਨਵੇਂ ਵਿਧਾਵੇ ਹੋਣ ਆਨੰਦਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚੋਲਣਾ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ, ਜਿੰਦਾ ਅਤੇ ਚੀਕਿਆ ਦਾ ਸਾਪਣਾ ਬਹਨਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ।

ਸਿੱਧਾਂਗੀਆਂ ਵਿਚ ਦਾ ਵਿਚਲੇਸ਼ਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਵਿਚਲੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕਾਪਾਨਿਕ ਸੰਭਾਵ, ਕਾਪਾਨਿਕ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬੜਾ ਵਿਚਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੁੰਦੇ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰ ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਨੀਯ ਨਾਲੋਂ ਵੀਧ ਮੁਰਖ ਕਾਪਨ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਕੰਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕੁਝ ਹਿਸਦਾ ਨਹੀਂ।

ਪੰਡਾ ਵਿਚ ਸਿੱਧਾਂ ਮਹੀਰਪੁਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਮਹੀਰਪੁਰਨ ਜਿੰਨ ਦੀ ਕਾਵਨਾ ਨਾਲ ਚਿੰਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਰ ਸਿਆਣਾ ਪੁਰਨ ਕਿਸਤੀ ਦਾ ਸੰਤਕਾਥ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਆਣਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸੰਤਕਾਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਸੰਤਕਾਥ ਕਰਨ ਕਾਪਨ ਸਿਆਣਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਕੁਝ ਪਾਪਕ ਕਰਕੇ, ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਲੇਖੇਤ ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਗ ਦੇਣਾ, ਮੁਛਤੀ ਹੈ।

ਦੱਖ, ਸਾਫ਼ੀਆਂ ਵਿਚਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਠਨਦੇ ਹਨ, ਪਿੰਡਾਵਾ ਅੰਗਿਆਨ ਵਿਚੋਂ ਉਪਸਰੀਆਂ ਹਨ।

ਕਾਪਾਵੀ ਦਾ ਸ਼ੁਰ ਮਿਭਨ ਨਹੀਂ, ਲੀਭ 'ਤੇ ਪਰੇ ਲਖਾਂ ਦੇ ਨਿਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਿੱਧਾਂਗੀ ਦੇ ਕੁਰੇ ਪਛਾਣਾਂ ਮਹੀਰਪੁਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਭਾ ਸਿੱਧ ਕਾਪਨ ਅਤੇ ਸਿੱਧ ਦੀ ਲਖ ਕਰਨ, ਵੇਖਦੇ ਹੋਰਿਤ ਕਾਪਨ ਉਪਸਰੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਭਾਸ਼ਣਾ ਨੇ ਨਿਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮਿਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਨਿਰਮਲਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਵਸਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਭੁੱਖੀ ਅਤੇ ਮਨ ਪ੍ਰੇਰਣ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿਰੀ ਦੇ ਰੋਸਾ ਹੋ ਜਾਣ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਨਿਮਿਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਹੁਣੇ ਅਨਿਮਿਤ ਹਨ ਪਰ ਪ੍ਰਗਟਾਉਂਦੇ ਅਨਿਮਿਤੀ ਹਨ।

ਕਿਹੀ ਕਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੇ ਜਾਣਾ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਤੁਹਾ ਕੋਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਫ਼ਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪਰ ਜੇ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ।

ਵਿਕੀਅੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਪੰਡਤ ਨਾਨਕ ਪੰਡਿਤ ਦਾ ਵਿਕੀਅੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਖਾਣਾ ਅਤੇ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਕਰੀਬ ਹੋ ਨਿਰਮਲਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਲਾਭਕਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੋ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ-ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਕਰੋ ਜੁਧੇਰ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਅਤੀਤ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਅਤੇ ਕਰੀਬ ਕਦੇ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ-ਕਰਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਕਰੀ ਅਤੇ ਕਰੀਨੀ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਹਨ।

ਅਜਿਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਨ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦੀ, ਕਾਫ਼ੀ-ਕਾਫ਼ੀ ਅਕਲ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦੀ।

ਨਿਰਧਾਰਤ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਵਿਕੀਅੰ ਆਪਣਾ ਹੁਣ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਾ ਹੋਣ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਚ ਅਨੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਨਿਰਧਾਰਤ।

ਜਿਹਾ ਸਾਡੇ ਕੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣਾ-ਕਰੀਨੀ, ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਮਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਤੁਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਨਿਰਧਾਰਤ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇ।

ਜਿਹਾ-ਕੀ ਵਿਚ ਮਨੋਰਥ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧ ਮਨੋਰਥ ਨੂੰ ਲਭਦੀਆਂ ਹਨ।

ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਚਾਰ ਨੀਵੇਂ ਹੋਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣਾ ਉਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭਾ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਉਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕਰਨਾ-ਕਰਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਕਰਨ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਨਿਰਧਾਰਤ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾ ਤਾਂ ਕਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜੇ ਕੋਈ ਉਦੇਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕੁਝੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਕੰਮ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣ ਹੋਵੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਕੰਮ ਨਿਰਧਾਰਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਉਸਦੇ, ਕੰਮ ਦੀ ਆਪਣਾ ਵਿਚ ਮਨੀ ਕਰੀ ਦਰਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣੀਆਂ ਕੀਨਾਂ ਨਾ ਕਰੀ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਫ਼ ਮਨੀ, ਕਰਾਫ਼ੀਆਂ ਕੀਨਾਂ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਹਨ।

ਕੀਨਤ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਰਜਮਾ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧ ਕੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੀਨਤ ਸਭਾ-ਕਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ।

ਨਿਰਧਾਰਤ, ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸਫ਼ੀ-ਕਰਨ ਦੇ ਹਰਕਤ ਕਰਦਾ-ਉਦੇਸ਼ ਹੈ।

ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧ ਕੀਨਤ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹਨ, ਕਾਫ਼ੀ-ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੀਨਤ ਕਰਨਾ-ਕਰਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਰ ਕਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਨ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕੀਨ ਅਤੇ ਕੀਨੀ, ਕੀਨੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਕਰ ਕੀਨੇ ਹਨ।

ਵਿਹਾਰੀ ਦੇ ਪੁੰਚਲੇ ਆਨ, ਭਾਈ ਵਿਹਾਰੀ ਦੀ ਵਿਰਾਮ ਨਿਰਾਧਾਰਤ ਭਰਦੇ ਹਨ।

ਸਿਰਲੇ ਅਪਣੀ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹਿਤਾਪੁਰਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੰਚ ਕੇਂਦੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਲਗਤ ਭਰਨ ਨਾਲ ਸੰਭਵ ਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਘਾਟਾ ਪਵੇਗਾ ?

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇਸ, ਪਰਨੀ ਤੋਂ ਫੁਪਾਏ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਸ ਕੇਸ ਜਾਂ ਡਾਂ ਭੇਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਾਂ ਪਰਨੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਣੇ ਅਤੇ ਮੁਰਬਾ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਉਦੇਖ ਜਾਂ ਨਿਯਮਨੇ ਸਿੱਧਤ ਨਾਲ, ਜੋਬਨ ਨੂੰ ਤੁਰੇਵੇਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਵਿਆਹਤ ਬਣਾਉਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ, ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਵੀ ਭਾਂ ਚਾੜ ਆਪ ਨਾਲ ਬੰਧਣ ਲਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਪਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਪਰਨੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਲੇ ਆਪਾ ਬਹਾਵ ਘੁੰਮ ਆਏ ਪਰ ਖਰੀਦੇ ਭਾ ਨਾ।

ਸਿਰਲੇ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜਨਮਿਆ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਲਈ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਧਾਨ ਭਰਿਟਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਭਾਰੀ ਜੰਤ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਪਤੀ ਵਿਚ ਸਿਰਲੇਆਂ ਵਾਲੇ ਭਾਏ ਗੁਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਵਿਚ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਵਾਲੇ ਭਾਏ ਅੰਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਹਾਣੇ ਢਿਲੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਭਰਿਟ ਅਤੇ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਬਹੁਤ ਭਾਏ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਸ਼ ਕੇਸਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪਣੀ ਮੁਰਬਤਾ ਨੂੰ ਸਾਥਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਆਹਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਬਿਨਤਰੀ ਦੀ ਵਿਭ ਰੀਤ 'ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਸਾਡੀ ਭਾਤ ਜਾਕਦਾ ਭਰਿਟਾ ਹੈ, ਵਿਆਹ ਮਗਰੋਂ ਸਿਰਲੇ ਉਭੀਭਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂਕੇ ਭਾ ਸੁ ਉਹ ਵਿਭ ਰੀਤ ਕਰ ਸਕੇ।

ਜੇ ਭਾਸਤ ਜੰਦੇ ਹੋਏ ਭਾਉਣ ਨੀਯਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਨਾਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕੇ ਭਾਬਟਰਾ ਦੀਆਂ ਚਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਫੁਪਾਉਣ ਦਾ ਭਾਵਜ ਸਮਾਜਨਾਭਵ ਭਰਦੇ ਹਨ।

ਮੁਰਬ ਉਦੋਂ ਤਕ ਵਿਸਤਰੀ ਦਾ ਪਿੰਡਾ ਭਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਭਰ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ।

ਦੁਸਿਸਾ ਦੀ ਨੀਅਤ ਉੱਤੇ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, ਅਪਣੀ ਨੀਅਤ ਨਾਲੋਂ ਕਰੇਂਦੇ ਕੰਢ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਸਿਰਲੇ ਬਿਨਤਰੀ, ਅਕਸਰ ਦੀ ਸਿਰਤਿਆ ਦੀ ਦੁਬੋਲ ਦਾ ਸ਼ੀਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਭਤਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪਣੀ ਸਿਰਲੇ ਨੂੰ ਸਭਤ ਬਣਾਇਆ ਪੌਣਿਆ ਹੈ।

ਅਪਣਾ-ਮੁਹਾਵਰਿਆਂ ਵਿਚ ਕਰੀਬੀ ਭਾਇਆਨੇ ਚਲੀ ਹੈ ਪਰ ਅਕਲੀ ਸੋਬਨ ਵਿਚ ਇਹ ਕਰੀ ਦੁਖਦਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਮਰਭ ਅਜਿਹਾ ਬਣਾਹਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਅਤੀ ਦੁਸਿਸਾ ਵਿਚ ਸਧਿਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਅਪਣੇ ਵਿਚ ਇਸ ਦੀ ਭਾਤ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਭਾਰੀ ਕੋਬਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੀ ਜਿਹਾਣੇ ਵਿਹਾਰੀ ਜੰਦੇ ਹਨ।

ਉਸਤਰੀ ਦੀ ਬਨ ਭਾਭ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੰਦਾ ਕੰਜਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਅਨੇਕਾ ਵਿਸਿਆਭੀ ਭਾਨਜ-ਪੁਨੀਭਰਮਿਟੀ ਵਿਚ ਲੈਣ ਤਾਂ ਜਿਆਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜਿਆਨ ਤੋਂ ਜਿਭਾਵ ਸਭ ਤੁਰ ਜੈ ਅਭਿਏ ਹਨ।

ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਏ ਅਮੀਰੀ ਦੀ ਜਿਭਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਦੁਖਦਾਈ ਦਾ ਕੰਟਾ ਭਰੀਭੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪੁੰਚਾ ਉਸ ਦੀ ਹੀ ਰੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਤੀ ਅਪਣੇ ਭਰਭਾ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ।

ਜਾਣੂ ਉਸ ਨੂੰ ਭਰਿਟੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਧਾਰ ਜਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਪਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਧਾਰ ਦਿਤਾ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਸਭਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਵਿਭਾਭਾ ਨੂੰ, ਹਲਕ ਭਰਿਟੇ ਹਨ।

ਮੁਰਬ ਕੁਝ ਗੁਪਾਉਣ ਦਾ ਪਛਰਾਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਲੇਆਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੰਢਣ ਦੀ ਸਿਭਾਇਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬਥਪਾਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਾਮੋਂ ਭਾਨਤੀ ਭਫਨ ਅਤੇ ਏਡ ਪਿਛਣ ਦਾ ਵਿਚਕਾਰਨਾ ਨਾਮੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਾਥਾ ਵਿਚ ਸ਼ਰਧੀ ਸੁਨਾਰੀ ਵਿਚ ਮੁੱਢਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਭਰਾਹ ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸੀ ਪੁਰਬ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਨਿਯਤੀ ਪੁਰੀ ਸੰਤੋਖਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਓ ਸਿੰਘ-ਅਰਿੰਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ।

ਅਨੇਕਾਂ ਪੁਰਾਣਾਂ ਪਾਠਾਂ ਦੀ ਪੰਛ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪੇਟ ਥਾਕਣ ਪੁੱਛਿਓ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੇਂ ਭਰਿਣ ਨਾਹੀ ਭੁਭ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੈਨੇ ਨਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਕੋਲੇਗੇ ਤਾਂ ਸੋਹਿਤਾਨੇ ਨੂੰ ਵੀ ਰੂਪਾਭੇ ਸਾਡੇ ਬੋਲਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਦੀਰੀ ਕੀਮਾਂ ਨਾਕ ਨਹੀਂ, ਖਯਾਵਟ ਯੋਗਾ ਕੈਲੇ ਕੀਮਾਂ ਨਾਕ ਪੁੰਦੀ ਹੈ।

ਹੀਮਣ ਨਾਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਭਰਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜੇ ਯਾਛਾ ਨਹੀਂ ਮਾਣਦੀ, ਉਹ ਸੀਕਣ ਵਿਚ ਨਿਯਾਨ ਪਾਪਤ ਭਰਵੇਂ ਕੀ ਪੁੰਨਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਵਿਚਕਾਨ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਹੀ ਦੁਸ਼ਮਿਆ 'ਤੇ ਵਿਚਕਾਨ ਕਰ ਸਕੋਗੇ।

ਰੀਜਕਾਹ ਦੀ ਕਲਾ ਵਿਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਾਡੇ ਸੋਲਾਭ ਨਾਕ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਥਾਵਾ ਸਮਾਨਾ ਇਸ ਨਹੀਂ ਚੰਗਾ ਨਾਹਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਗੁਜਰ ਜੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਭੁਭ ਭਾਨ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਮਿਲਣ ਤਾਂ ਉਹ ਕੰਮ ਹੈ, ਜੇ ਭੁਭ ਕਣਨ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਦੇਣੇ ਪੈਣ ਤਾਂ ਉਹ ਅਰਿੰਦਨ ਹੈ।

ਯਾਦਾ-ਯਾਦ ਮਸੀਹ, ਹਰ ਕੋਈ ਆਕਾਸ਼-ਪਰਿਵ ਅਤੀ ਸਮਝਿਆਰੀ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਿਤੇ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਵਿਰਾਭ ਉਲਾਹ ਨਾ ਦਿਓ, ਕੈਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਛਦਾ, ਜਿਸੀ ਨਾਜਿਥੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਿਰਾਭਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਭਰ ਹਨ।

ਜਿਹੜੇ ਜੋਕ ਭੁਭ ਕਾਂ ਸੁਪਨੇ ਦੇਵੇਂ ਨਾ ਕੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਭਾਨਾਂ ਹੋ ਨਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਏਹ ਭੁਭ ਨਹੀਂ ਭਰਵੇਂ।

ਅਨੁਮਾਨ ਨਹਿੰ ਮੇਂ ਧਰਮ ਦੇ ਭਾਥਪੁਰ ਜੋਕ ਵਿਕਲੇ ਬੇਰੀਮਾਨ ਹਨ ਤਾਂ ਧਰਮ ਹੋ ਕਿਨਾਂ ਵਿਰਾਨ ਹੋਵੇ ਹਨ।

ਯਮੀਰੀ ਜੋਕ ਦੁਸ਼ਮਿਆ ਦੇ ਆਤਮ-ਵਿਚਕਾਨ ਨੂੰ ਭਾਨਤਾਈ ਭਰਵੇਂ ਹਨ।

ਜਿਥ ਪੇਰ ਪਰਿਥਾਭ ਉਸਾਰਨ ਵਾਸਤੇ, ਹੀ ਆਪਣਾ ਪਰਿਥਾਭ ਦਿਸਾਭ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਫੜ ਵਿਭ ਅਜਿਹਾ ਜੋਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਥ ਵੀ ਨੀਕਾਰੀ-ਚੋਰਾਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜਿਥਾਣੇ ਕੰਦੇ, ਵਿਕੀਰਿਆਂ ਹੀ ਬਹੁ-ਜੰਮਤੀ ਵਾਕਾ ਪ੍ਰਥਾਭ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਦੁਨੀਵਰਿੰਦੀ ਦਾ ਉਦੇਭ ਜਿਥਾਨ ਏਵਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਤਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਤੀਯਾਨਤਾ ਤੋਂ ਜਾਨੂ ਭਰਵਾਉਣਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਖਤੀਤੀ ਅਤੇ ਫਾਥਾ ਵਿਭ, ਜੋਕ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਭੁਭਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਰਿਆਪੁਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆਭਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਧਾਧ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਧਨਮੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਰਜੂਭਾਂ ਧਾਧ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੇਂ ਸੋਲਾਭ ਵਿਭ ਮੁਰਕਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿਸ ਦਾ ਇਹ ਅਭਭ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਮਿਣਤੀ ਨਹੀਂ।

ਜਦੋਂ ਕੋਲ ਕੁਝ ਨਾ ਪੈਵੇ ਤਾਂ ਭੁਭ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣ ਦੀ ਵਿਰਾ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਮਾਨ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਰੁਆਣ ਜੈਣ ਨਹੀਂ ਮਿਥਿਭ ਉਕਸਾਉਣਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਭ ਦੁਆਰਾ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਲੂਈ ਹੈ, ਸੇਭ ਭਰਾਭੇ ਦੁਸਮਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਮਿਥਕਾਰੀ ਕੀ ਰੂਪਾਭੇ ਦੇਣਾ ਨੂੰ ਹੀ ਭਕਤੀ ਪਵੇਗੀ।

ਅਸੀਂ ਸਭ ਵਸਤਾਂ ਅਭੋਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਨਾਕ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੁਆਭ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪਰਾਭ ਏਵਾ ਹੀ ਮਿਤਾ ਕੀ ਅਤੀਦ ਮਿਆਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਕੰਮ-ਓਰ ਕੰਦੇ, ਆਪਣੀ ਹੁਕਮੀ ਨੂੰ ਵਿਸਮਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਾਹਿਬ ਵਿਦਿਆਭਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਨਾਕ-ਵਿਭਾਂ ਦਾ ਕਿਨਾਂ ਪੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਭ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਜੈਟੇ ਹੋਣ, ਉਸ ਨਾਲ ਲਘੂ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਤਨੀ, ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਸਿਵੇਂ ਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਸਾਡੀ ਭੇਡੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹਾਥਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ, ਜਿਹੜੇ ਜਮਾਤੀ ਅਤੇ ਅਣ-ਜਿਹੜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਉਸ ਪੈਰੇ ਹਨ।

ਦੂਜੇ ਹਾਥੀ ਦੇ ਸਿਖਰ ਤੋਂ ਉਠ ਕੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਚਲੇ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੜੇ-ਭਰਾਏ
ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ।

ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਆਈ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਹ ਕੰਢਾ ਸਿਰਾ ਰੋਪਣ ਤੋਂ ਉਹ
ਸਿਰਾ ਤੋਂ ਅੱਥਰੀ ਤੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਮੁਲਕਦਾਰੀ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਰਹੀਬੀ ਨੇ ਵਧੇਰੇ ਪੈਕਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਭਰਦਾਰਤ ਛਾਡਦੇ ਹਨ।

ਛੋਟੇ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਵਿਚ ਵੇਰਵੇ ਵਾਲਾ ਘੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਪਰ ਸੁਰਤ ਵਾਲਾ ਛੋਟੇ
ਰਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਘੋੜੇ ਅਤਿਅੰਤ ਚਿਸ਼ ਸਿਖਤ ਹੈ।

ਕੇਵਲ ਅਭਿਲਾਸ਼ ਅਪਣੇ ਪੰਥਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਅਸੂਲ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।
 ਆਪਣੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਪੰਥਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਅਸੂਲ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।
 ਆਪਣੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਪੰਥਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ ਅਸੂਲ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

ਮੁਰਬੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇਲ ਫਰਸ਼ ਦੀ ਅਭਲ ਅਫੇ ਧੂੰਪ ਫਰਿਦ ਦੀ ਸਿਯਾਣਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ।
ਤਦੀ ਖੋਪਰ ਕੰਪ ਨਾਨਕੀਏ ਪੀਤੀਓਂ ਆਪਣੇ ਆਹਿਣ ਲਭਨਾ ਭਰੀਓਂ ਨਨ ।

ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਜਦੋਂ ਨਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਤਸਰਬਾ ਫੇਲ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹੈਂਡੀਅਡ ਹਨ, ਪਰ ਨਿਪਸੀ ਅਤੇ ਕਾਬਾਊਟੀ
ਜਾਹੇਏ ਹਾ. ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

ਘੋਲੀ ਸਾਂਝੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਭਰਨ ਲਈ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਭਰੀ ਹੈਂਥਰੀ ਲਗਦੇ ਆਪ ਹੀ ਕੰਮ ਭਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ।

ਹਰ ਹਸਤਾ ਅਰਥੇ ਹਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਣੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਿਖ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਭਲੇ ਭਲੇ ਬਨਾਵਾਰ ਮੰਗੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੰਦੇ ਗੁਰਦਵਾਰ ਵਿਖਾਵਣੀ ਚੜ੍ਹਤਰੀਓਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਉਤਮਾ ਗੁਰ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬਿਣਤੀ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਜਿ ਵੀ ਉਤਮ ਹੈ, ਉਹ ਬਿਣਤੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪਤਿਲੀ ਭਾਵ ਬੀੜਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਲੀ ਭਾਵ ਬਣਨ ਅਰਥੇ ਹੀ ਉਹ ਮਹਾਨ ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਉਤਮਾ ਦੀ ਬੀੜਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਿਰਾਜਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਲਾਗੀ ਵਿਚ ਬਿਰਥੇ ਨਿਕਲੀ ਨਹੀਂ।

ਸਮੀਕ ਨਾਲ ਨਿਨਕਾਰ ਬਣਨਾ ਵੀ ਨਿਨਕਾਰੀ ਵੀ ਇਕ ਵਿਸਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਨਿਰਾਤਾ ਮਨੁੱਖ ਬੈਠਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਉਸ ਦੇ ਆਖੇ ਭੇਟੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਹੁਦੇਬਾਬ ਦੀ ਜੇਬ ਭਰੇ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਜਾਵੀ, ਨਿਉਂਤਿ ਵਿਚ ਕਾਕਸ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕੰਥ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਸਿਰਾ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਪੁਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਤਨਾ ਕਈ ਨਿਤ-ਨਿਤ ਬਿਅਾਤ ਬਣਨਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਸਿਰਾ ਵਿਚ ਅਨਿਰਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜੀ, ਜਦੋਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਜੀ।

ਵਾਸੂ ਜੰਥ ਕਾਫ਼ਨ ਮੁਸ਼ਕਿਲ, ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ-ਕਾਜੂ ਤਾਂ ਬਿਨਾ, ਕਾਜਨ-ਗੁਪਤਨਾ ਦਾ ਮੁਕਤਨਾ ਨਿਕਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਕਾਹਨ ਨਾਲ ਖੀਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਦੀ ਧੋਰ ਉੱਚੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਅਜਾਹਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਿਰਾਧਿਸ਼ੂ ਬਣਨ ਵਿਚ ਤੀਰ ਨਾਲ ਕਾਹਨੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਜਾਨਨੀਕੀ ਵਿਚ ਹੋਏ ਭਾ ਪੇਸ਼ ਨਾਲ ਹੀ ਭਾਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਕਾਲੇ ਨੂੰ ਮਨਸਕੀ ਕਰਨ ਦਾ ਬਦੇ ਪਛਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਨਿਰਣਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਹਿਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬੀੜਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਉਮਰ ਜੀਵਤ ਵਾਲੇ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰੀਤ ਭਰਦੇ ਹਨ।

ਅਮਦਨ ਅਸੰਥ ਬੀਜ ਹੈ, ਜਿਉ-ਜਿਉ ਚੰਦਰੀ ਹੈ, ਕੁਰਾਕਾ ਬਣਨਾ ਐਥਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਵੀ ਭੇਟੀ ਨਵਾਂ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਉਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਿਫਤ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅੰਦਰ ਸਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਥੇ ਭਰੇ, ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ।

ਕਾਹਨੀ ਭਾ ਹੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੇ ਪਹਿਨਾ, ਜਿਥੇ ਭਾਵ ਭਾਹਨੀ ਕਰਨ ਦੀ ਨਿਉਂਤਨਾ ਹੋਵੇ।

ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਸਿਰਜਣ ਨੂੰ ਮੁੱਢ ਵਿਚ ਪਰਕਨ ਹੋਣ ਦਾ ਹੋਭ ਅਤੇ ਮੁਰਬ ਹੋਣ ਦਾ ਅਮਾਨ ਹੋਵਾਉਣਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਪੇਰਾ ਜਾਨਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਹੋਭ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਿਤਾ ਅੰਤਿਮਾਨੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਆਪ ਪੰਥੀ ਨਾਲ ਦਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਦਲ ਕੀਰਾਨੀ ਵਿਚ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਰਾਨਾ ਗੁਭ ਸਿਰ ਜਿਅਾ ਹੈ।

ਅਨਿਅਨਾਤਾ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਸਿਰਿਯਾ ਨਾਲ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਬੀੜਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰਿਯਾ ਵੀ ਅਨਿਅਨਾਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।

ਜਿਥੇ ਜਵਾਨ ਬਿਨਾਂ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕੁਰਾਕਾ ਨੂੰ ਮਲਕੂਰੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇ, ਉਥੇ ਬਿਕਾਸ ਅਤੇ ਮੁਕਤਾਕੀ ਸਿਫ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਪ੍ਰੰਪਰਾਤ ਜੰਥ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਿਥੇ ਰਹਿ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਓਹੀ ਅਨਿਅਤ, ਓਹੀ ਕਾਮੇ, ਓਹੀ ਬਿਨਕਤੀ ਆਦਿ ਨਾਨਕ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਮਨ ਨਾਵ, ਸਰੀਰ ਹੋਰਕੁਸਤ, ਦਿਲ ਮਲਕੂਤ ਅਤੇ ਜੰਥ ਕਾਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਪਹਿਨ-ਕਦਮੀ ਦੇ ਅਰਥ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਬਿਮਤ ਨਾਲ ਕੰਮ ਦਾ ਨਿਰਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਨੂੰ ਓਹੀ ਕੰਮ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦਾ।

ਜੇ ਸਿਖਣ ਦੀ ਸਹਿਜਤਾ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਿਦਯਾਨ ਭਰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੋ
ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਾਧਕਾਣ ਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਕੀ ਸਿਰੀ ਲਗਾਏ ਹਨ, ਅਖੀਰ ਨੂੰ ਹਰ ਭੇਲੀ ਨਿਰੋਕਤਨਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭੂ ਗੰਗਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕਾਂ ਅਨੁਸਾਰਾਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ ।

ਰਾਕਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਿਵੇਂ, ਜਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਾਕਤ, ਹੁੰਦਾ
ਭਾਵ ਸਾਂਝੀ ਹੈ।

ਸੇ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਹੋਰ ਝਗੜੇ ਦੇ ਡਰ ਉੱਠਾ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਫੁਲੀ ਮੁਕਾਨ ਹੋ ।

ਵਿਆਹ ਦੀ ਅਗਲ ਸਾਣਨ ਤੋਂ ਹਨ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਅਧਿਕ ਸਾਣਨ ਅਤੇ ਭਰਨ
ਲੋਗ ਤੋਂ ਹਨ।

ਪੰਜਾਬੀ ਭੀਲਯਾਤ ਨਾਲੀ ਦੂਜੇ ਵੀ ਜੀਤ ਲਏ, ਦੂਜੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਜੀਤ ਲਏ, ਦੂਜੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਜੀਤ ਪਹਿਲੀ ਲਏ।

ਅਨੁੱਖ ਨਿਰਮਿਤ ਭਾਸਤੀ ਸਾਮਾਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਦਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ।

ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੁਭ ਵੀਖਣਾ ਖੜਕੇ ਹੀ, ਬਣਿਯਾ ਜਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਮਨ ਦੇ ਕੋਲ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਭਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ।

ਅਰਾਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਕੋਲ ਫਿਰਕਾ ਸੁਝੇ ਹਨ, ਸਾਹਾਬਤ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਫਿਕਾਹਾਂ ਸੁਜੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨੀਚੇ ਕੇਲਿਆਂ ਕੋਲ ਫਿਕਾਹਿਕਾਂ ਸੁਜੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁੰਘ ਖਾਣਨੇ ਹੋਟ, ਫ੍ਰਿਜ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਭਿਓ ਫੂਫ਼ਾਂ ਨਿਗਲੀ ਚੀਜ਼ ਫੁੱਫ਼ਾਂ ਨਾਂ ਭੈਲੀਅਤ ਫਾਹੀ ਭੇਸੀ ਜਾ ਸਕੇ, ਉਹ ਭਿਓ
ਪੈਰ ਖੰਡਾ ਨਾਜ਼ ਭੰਸਣੀ ਭੌਲੀ ਨਹੀਂ ਖੰਡੀ।

ਸੁਦਭਾਗ ਭਾਈ ਸੀ ਅਪਣਾ ਫੀਰੀ ਲੇਖ ਨਹੀਂ ਤਿਆਰੀ।

ਸਾਡੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੁਠ, ਸਾਡੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਲਗੀਮ ਹਨ।

। यह प्रश्न एकल या बहुपक्षीय स्वरूप में प्रकट हो सकता है, भूगोलिक क्षेत्र के अनुसार।

ਅਪਣੀ ਅਮੀਰ ਬਿਅਤਾਈ ਵਿਖੇ ਹੀ ਆਪਣੀ ਅਖੀਰੀ ਵੀ ਦੁਆਇਆ ਨਹੀਂ ਕਾਢਦੇ
ਹਨ। ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਅਖੀਰੀ ਨੂੰ ਛਾਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਸਿੰਘ ਦਾ ਵੀਰਵਾਂ ਹੀ ਪੰਜਾ-ਪੰਜ ਦਾ ਆਦਾ ਹੈ, ਸਿੰਘ ਦੇ ਬੰਦੋਬਸਤ ਭਾਗਨ ਹੀ
ਮਾਨਾ ਕੋਠੀਆਂ ਭੰਗੇ ਹੀ ।

સરગંઢે સૌંદર દિલિંઠી પનપુરિએ તરંગીં પસઁ દિઠર લીં ઉપસઁ હાં મણમણ ભુઝીઝપે હસઁ ।

ਬੀਜੀਐੱਫ ਪ੍ਰਾਇਵੇਟ ਪਬਲਿਕ ਲਿਮਟਿਡ ਕੰਪਨੀ ਹੈ।

ਮੁਹੰਮਿਦ ਬਾਬਾਨ ਤਾਬਤ ਨਾਨ ਨਹੀਂ, ਅਗਲ ਨਾਨ ਸਿਰੇ ਹਫ਼ਤੇ ਹਨ।

ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਰਾਜ-ਕੀਰਤੀ ਦੇ ਮੁਕਤ ਸਨ, ਰਾਵਾਂ ਉਹ ਬਹਿਸਾਏ ਸਨ,
ਮਹਾਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਾਜ-ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਿਖਾਰ ਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ।

ਜੱਦੀ ਅਰਥਾਤ ਵਿਰਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਆਤਮਾ, ਦਿਲ ਅਤੇ ਮਨ ਦੀ ਸੁਰਤ ਸਾਧੇ ਹਨ।

ਸੀਮਾ ਵੱਲੋਂ ਉਥੇ, ਤਿਆਰੀ ਅਟਕੇ ਹੋਏ, ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਕੇ ਸੈਂਡਵਿਚ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ
ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦਾ।

ਭਾਸ਼ਣ, ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਭਾਂਡੂਰ ਅਤੇ ਸੰਘਾ, ਜੋ ਭੁੱਖ ਖਾਣੀ ਦੇਣ ਦੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਸੰਘਾ ਹਨ।

ਮਾਂ, ਪੁੱਤਰ ਤੇ ਭੈਰਵਾ ਸਿਖਾਉਣੀ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਨੀ ਆ ਤੇ ਫੁੱਲ ਝਰਿਫਾ ਸਿਖਾਉਣੀ
ਝਰਿਫੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਮੀਲ-ਮਿੱਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਹਰ ਮੀਲ 'ਤੇ ਪੁੱਛਣ
ਸਾਫ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਪੰਜ ਦਸਤੀ ਹੈ ਜਿਹ ਵਿਅਕਤਿਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਛਤਿਆਂ ਤਾਨਾਂ ਲੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ

ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਸਕਾਟਲੈਂਡ ਹਾਈਸਕੂਲ ਦੇ।

ਗੇਅਰ ਸਹਿਯੋਗਯਾਤਾ, ਨਿਰੰਕੁਸ਼ ਵਾਤਾਵਰਣ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਭੈਰੀ ਵੀ ਵਿਗੜ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲਦੀ ਹੀ ਅਤੀਤ ਵਿਚ ਭੈਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪੁਨਰਜ ਦੀ ਭ੍ਰਮਿਕਾ ਭਾਮੀ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਫਿਰ ਕਿਸੀ ਸਭ ਤੋਂ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੰਗ-ਯੁਧਾਦੀਆਂ, ਜਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ, ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਬਿਗੜੀ ਨਾਨ, ਹੀਜ ਭਰਨੀਆਂ ਸਿਧਾਉਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਟੁਕਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਬਹੁਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਘੱਟ ਭੈਰੀ, ਘੱਟ ਭਾਵੇਂ, ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਘੱਟ ਘਰੇ ਵਾ ਕਰੇ ਪਛਾਣਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸਾਹਿਤ ਪ੍ਰਯੁਗ ਨਾਲ ਅਨੇਕਾਂ ਉੱਚੇ ਵੀ ਉਹਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫੁੱਲੇ ਵੀ ਉਹਦੇ ਹਾਂ।

ਨਿਰੰਕਤੇ ਸਿਧਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਵਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਫਿਰ ਪ੍ਰਯਾਨ ਕਿਹੜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਸਮਾਜ ਭੈਰੀ ਭੈਰੇ, ਸਾਮੰਤਕਾਰੀ, ਪੁੰਜੀਵਾਦੀ, ਸਮਾਜਵਾਦੀ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵਿਚਲਣਾ ਪ੍ਰਥਮਿਕਤ ਸਭਿਆਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੀ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਭਰ, ਸਾਵਧਾਨੀ ਉਪਾਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਬਿਦਲੀ ਦੀਆਂ ਪੁਰਬਿਕਾਂ ਬਿਗੜੀਆਂ ਵੀ ਹੋਣ, ਬਿਦਲੀ ਰੋਜ਼-ਰੋਜ਼ੀ ਹੱਥ ਮੁਰਬਿਕ ਨੂੰ ਸਹਿਣ-ਭੋਗ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਭਰੀ ਕਿਸ਼ਤੀ ਭੈਰੀ ਭਰਾਬ ਪੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਿਧੀਤਿ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬਿਦਲੀ ਨਾਨੋਂ ਵੱਧ ਭੈਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਨਾਸਾਹਿਤ ਬਿਗੜੇ ਫਿਰ ਆਨੰਦ ਨਾਨੋਂ ਭਰ ਵਾਂਞੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਮਦਾਨ ਵਿਚ, ਅਖੀਰਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਫੀਰਬਾਰ ਹੁੰਦੀ ਨਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਥਾ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਕਲ ਉੱਚੇ, ਅਧੀਨ ਬਰਨ ਭਾਵੇਂ, ਬਿਦਲੀ ਦੀ ਭੈਰੀ ਬਿਧੀ ਆਵੇ ਹੋਣ ਤਕੜੇ, ਭੋਜੂ-ਭੋਜੂ ਦੁੱਖ ਨੇ, ਭੋਜੂ ਸਿਰਾ ਭੋਜਨ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਯਾਤ ਭੋਜਨ ਭੋਜਿਆ ਜਾਣ ਹਰਭੇ ਘੋਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਾਂਞੇ ਜੰਗਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ-ਜਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਬੀਰਤ ਘੋਟ ਹੋਵੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਬੀਰਤ ਦੇ ਵੀ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਹਾਰੀ ਭੀਰ ਹੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬਿਗੜ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਅਰਥ ਭਾਗਣਰ ਵਾਂਞੇ ਹਨ, ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵੱਧ ਨਾਜ਼ਾ ਹੈ।

ਅਭਿਆਨ ਉੱਚੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਥੇ ਤੇਜ਼ਨ ਅਤੇ ਬਿਗੜਾ ਮਿਲੇ।

ਕਿਸੇ ਵੀ, ਵੱਡੇ ਕਪੜਿਆਂ ਨੂੰ, ਨਵੇਂ ਭਰਨ ਨਾਉਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਵੀ ਸਮਾਜ ਦਾ ਸੰਯੁਕਤ ਵਿਗੜਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਸੰਤਾਪ ਵੱਧ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਦਿਨ ਭਾਵਲ ਜਦੋਂ ਜੋ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਬਿਗੜਾ ਵਸ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਭੈਰੀ ਮਹਾਨ ਭਰੀ ਮਹਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸਥਾਨ ਉਸ ਪੀ ਕਰਕੇ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਰਾਭ ਕੋਟ ਪਾਉਂਦੀ ਜਹਿਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਰਾਭ ਭੈਰੀ ਨਾਨ, ਪ੍ਰਤਿਭਾਧੀਕ ਅਤੇ ਵੱਡਾ ਭਾਇਰ ਆ ਕੇ ਉਸ ਸਥਾਨ ਦੀ ਭੰਪ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ।

ਜੇ ਜੈਣ-ਦੇਵ ਸਹਿਭਾਵ ਭੈਰੀਆ ਅਤੇ ਨਿਯੰ-ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੁਝ ਨਿਯੰ ਨੂੰ ਜੋੜੀ ਅਤੇ ਭਾਵੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਭ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਅੰਦਰ ਭਾਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੰਗਲੇ ਵੀ ਨੱਥਣ ਲਗ ਹੋਵੇ ਹਨ।

ਆਨੰਦ ਵਿਚ ਅਨਿਰੀ ਫੁੱਲਾਈ ਹੈ ਜੇ ਸਿਰਫਾ ਨੂੰ ਜੰਦਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਪੀ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਇਸ ਵਿਗੜਾ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਜੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂਕਰਾ, ਜਿਸੇ ਭਾਵਨ ਵੱਡੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੁੰਦਾ ਉਪਰੰਤ, ਉਹ ਵੱਡੇ ਦੇ ਬਿਗੜੇ ਨੂੰ ਬਿਅਨ ਨਾਲ ਵੰਧਦੀ ਹੈ।

ਉੱਚੇ ਬਿੰਬ ਦਾ ਬਿਗੜੇ ਘੋਟ ਦੀ ਲੀਡ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ।

ਆਸ-ਉਮੀਦ ਪੀ ਮੋਹ ਸਭ ਤੋਂ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ, ਆਪਣੇ ਜਿਲ ਨਾਲ ਜਾਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵੀ ਭਰਿਟਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਭੁਟਕਣਾ ਵਾ ਕੀਤੀ ਨੇਮ ਤੋੜੇਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ-ਸਜ਼ੇ ਭੁਗਤਣੇ ਦੀ ਪੈਟਕੇ।

ਕਿੰਨ ਦੇ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਹਮਣੇ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬਲਪਾਨਾ ਭਰਮਸਾਹ ਹੁੰਦੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੇ ਗੀਤਾਂ ਵਿਚ, ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾਣਾ ਦੇਖੋ! ਸਭਾਨ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਜੋ ਜਾਣ ਦੀ ਚੰਗਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜੀ ਜਦੋਂ ਪਿਆਰ ਭਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਮੁਸਕਿਲਾਂ, ਫੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮਾਂਗੀਆਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਹੰਗਾ ਵਿਚ ਜਿਨ੍ਹੇ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਦਿਖਾਨ ਨਹੀਂ ਦਾਇਆ ਜਾਣਾ।

ਜਿਹੜੀ, ਮੁਕਤ ਬਾਬਤ ਤਾਂ ਹਨ ਪਰ ਇਥੇ-ਜਿਥੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹੇ ਕੰਧਾ ਧੁੰਡੀਓ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਹੋ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿਚ ਰੋਣ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

ਅਜਿਹਾਕਾਸ ਸਾਨੂੰ ਵਿਕੀਲਿਆਂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਹੋਣ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹੇ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਹੰਗਾ ਹੋਣ ਨੇੜ ਆਪਣੀਆਂ ਉਦਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਸੂਸੀਆਂ ਆਪ ਜਿਹਾਨੇ ਹਨ।

ਕੰਧੇ ਹਾਟਸਿਆ ਦੇ ਗਾਥਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਮ ਜੱਥਾ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਭਰੋਆਂ ਵਿਚ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਵਿਚ ਹੋਣ ਤਕ ਨਿਘਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਇਲਾਈਆਂ ਨਿਰੁਪ ਨਾਨ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹ ਆਪ ਕੋਇਲਾਈਆਂ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਕਿਸਮਤ ਕੰਧੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੁਰਕੇ ਵੀ ਅੰਡੇ ਦੇਣ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਪਿਆਰ ਦੀ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਅੱਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ, ਕੇਵਲ ਨਿਰਭਰਨ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖ ਨਾਨ ਥਾਨੇ ਸਿਖਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਸਿੱਦਥੀ ਨਿਰੁਪੇ ਹਨ, ਭਾਈਆਂ ਕੋਲੋਂ ਸਿੱਦਥੀ ਪੈਣਾ ਭਰਾ ਦੇ ਨੇਪਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕੀਚਿਆਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਤੱਥਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਹੀ ਕਲਪਨਾ ਅਤੇ ਕਾਰਜ ਵਾਲੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੀ ਸਹੀਬ ਸਮਾਜਿਕ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀ ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਫੁੱਲਵੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਹੀਬ ਨਾਲ ਭੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਆਪਣਾ ਫੁੱਲ ਇਨਕਾਰੀ ਆਪਣੇ ਦੀ ਤਾਜਾ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਉਹ ਭਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ।

ਕਦਮ ਦੇ ਮੁਕਤਨ ਕਾਨ, ਹੁਣ ਕੰਧੇ ਸਾਨੀ ਬਲਾਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕੀਚਿਆਂ ਨਹੀਂ ਸਿਰੀਆਂ ਨਹਾਨੀਆਂ ਅਨੀਥਾਂ ਕਾਰ ਖੁਰਮੀਓ ਅਤੇ ਕਾਰ-ਕਾਰ ਹੁਣਨੀਓ ਹੋਣੀਆਂ ਵਾਹੀਓਆਂ ਹਨ।

ਜਿਹੜੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਨਾ ਜਾਂਦੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਵਹੀ ਜਾਂਦੀ ਕੰਧੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਅਭਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੋ ਸਿੱਦਥੀ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਹੁਣੇ ਵਿਚ ਵਾ ਵਾਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਤਜਰਬਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕੇਵਲ ਘਟਨਾਕਾਂ ਹਨ।

ਕੀਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਹੀ ਹਾਨਤ ਨਹੀਂ ਸੁਧਰਦੀ, ਸਾਡੇ ਸਿੱਧਾਂ, ਜਿਹੜੇਦਾਰਾਂ, ਰੁਮਾਂਈਆਂ ਆਦਿ ਦੀ ਵੀ ਸੁਧਰਦੀ ਹੈ।

ਅਨਿਆਪਤ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਜ ਵਿਧਿਆਵਲੀ ਵਿਚ ਸਹਿਆਨਾ ਸਜਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਦਾ ਕਾਰਜ ਵਿਧਿਆਵਲੀ ਆਪੇ ਕਰ ਲਵੇਦਾ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਰਤਾਵਿਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸੀਕਣ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਤਜਰਬਾ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮਹਿੰਨਾ, ਕਾਫ਼ਾਈ, ਅਕਾਫ਼ੀ, ਵਧੇਰੀ ਕਲਾ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਉਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭਾਗਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਹੁਸੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀਚ ਸਾਡਾਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੇਧੇ ਉਸ ਨੇ ਅਸ ਤਕ ਕੀਤਾ ਕੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਅਤੇ ਕੋਇਲਾਈ ਵਾਲਾ ਜੀਵਨ, ਸਿੱਧ ਵਿਗਾਣ ਹੋਵੇ।

ਪੁਰਾਣਾਂ ਦੀ ਸਿਆਣਪ ਇਨਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪਿੱਛ ਪਛਿਦੀ ਦੇ ਅਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਵੀ ਸਿੱਧਕਾ ਪੁਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਧੇ ਵਿਚਦੀ ਹੈ।

ਹੁਸੈ ਨਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਟੁੱਟਦੇ ਹੋ ਫਨ, ਉਸਥੇ ਨਹੀਂ।

ਪੇਸੇ ਪਿਛੇ ਦੌੜ ਕਿਹਾ ਮਨੁੱਖ, ਆਪਣੇ ਆਤਮਿਕ ਅਭਾਨਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਅਣਜਾਣ ਅਤੇ ਅਵੇਸ਼ਕਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਿਰਾਸ਼ ਅਨੰਤ ਦਾ ਨਿਰਾਸ਼ਨ ਹੈ, ਅਨੰਤ ਹਰ ਕਿਰਤੀ, ਹਰ ਕਲਪਨਾ, ਹਰ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਿਰਾਸ਼ਟਾਤਮਕ ਪ੍ਰਿਯਾਸੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਬਨਾਈਆਂ ਸ਼ੁੱਧਾਈਆਂ ਤਕ ਨਹੀਂ ਅਪਹਿੰਨਾ ਸਾ ਸਭਦਾ।

ਉਧੇ ਨਿਰਾਸ਼ੇ, ਕਾਪਨ ਨਾਨ ਪਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਾ ਸਭਦੇ। *

ਬਹੁ ਹੀਰਿਕ ਸਿੰਘ ਦਾ ਉਦੇਖ, ਦੁਖਾਣ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਾਸ਼ੇ ਪੇਸ਼ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਕ ਨਵਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨਿਰਾਸ਼ਟਾ ਸੀ।

ਵਿਰਾਜਨ ਦਾ ਹੋਰ ਤੋਕ, ਪ੍ਰੇਮਿਕ ਨਾਨ ਸਿੰਘ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੁੰਨੇ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਰਿਸਾਭ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰੇਰਨਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਰਾਸ਼, ਮਨੁੱਖ ਆਪ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਕੇ ਅਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੋਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਬਹੁ ਕੀਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੰਚੇਸ਼ ਦਾ ਨਾਂ ਬਹੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਤਰਾਸ ਸਦਾ ਸੰਤੁ ਸਿਪਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕੀਰੇਣ ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹਨ।

ਵਿਰਾਜਨ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ, ਬਸੀਨੇ, ਬਕਤੀ ਅਤੇ ਕਾਪਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਬਕਮ ਕਿਹਾ ਦੀ ਕਲਿਆਣਤਾਵੀ ਬਹੁ ਕਰਨੇ ਸਿਰਫ਼ਿਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕਦੇ ਵੀ ਜੁਆ ਕੇਰਣ ਜਾ ਨਾਹੀ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ।

ਵਿਰਾਜਨ ਕਾਪਨ ਕੇਪਣ ਦੀ ਬਨਾ ਹੈ, ਬਕਮ ਅੰਨਕ ਕੇਪਣ ਦਾ ਮੁਨਕ ਹੈ।

ਉਦੇਸ਼ਤਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਉਪਾਈ ਦਿਸਤੀ ਹੈ, ਨਿਰਾਸ਼ ਕਸਿਰੇ ਹਨ।

ਬੇਰੀ ਜਾਂ ਮਾਝੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਜਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ੇ ਦੀ ਰੀਝ ਹਰਾਇਆ, ਆਪਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਨ ਆਪਣੀ ਗੁਣਨਾ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਜਦੋਂ ਜੋਧ ਸਾਥਾ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਆਪਣਾ ਕੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਕੁਦਰਤ ਨਿਕ ਕੀਸ ਨੂੰ ਉਸ ਕਲੀ ਨਾਲੋਂ ਉਦੇ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੇਪਣਾ ਕੇਰ-ਗੁਪ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਸਿੱਧੇ ਨੇਕਾਥ ਵਿੱਚ ਨੇਕ ਇਕ ਰੀਝ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮ ਵਿਰਾਜਨਕ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਵਿਰਾਜਨ ਦਾਨਿਕ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਚੰਨ ਦੀ ਰੇਖਨੇ ਵਿਚ ਭਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਉਤੇ ਹੋਵੇ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਭਾਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਰੀ ਰਾਵੇ ਵਿਰਤਨੇ ਦੀ ਖੋਲੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਪਦਵੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਗੁਣਨ ਦੀ ਰੀਝ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਮਾਝਾ-ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕੇਰਨਕ ਸੰਤਰਾਤਰ ਕੇਰਨ ਪਦਵੀਆਂ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਸੰਤਰੀਥ ਨਿਰਾਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਵੀ ਹਨ।

ਤਨਾਥ ਦੀ ਨਜ਼ਾਰੀ ਵਿਚ, ਉਥੇ ਜਿਹੀ ਕੁਦਰਤ ਕਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਿਸ ਜੀਵ ਦਾ ਕੁਦਰਤ ਨਾਨ ਸਿੰਘਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਸ ਦਾ ਵਿਰਾਜ ਹੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਨਾ, ਮਿਲਾਪ ਵਿਚੋਂ ਉਪਸਟ ਕਾਨੇ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਵਿਛੜੇ ਵਿਚੋਂ ਉਪਸਟ ਕਾਨੇ ਦੇਖ ਵਿਚੋਂ ਪੇਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਤ ਕੀਰਣ ਨਾਨ ਸਾਥੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਰਨਾ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰੀਝ ਮਨਕਾਉਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜੇ ਅੰਨੇ ਦੇ ਪਾਥਿਤ ਤੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਨਾਥ ਦੇਖ ਨਾਨ ਕਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਉਕੀਥ ਕਰਨੀ ਪੈਦੀ ਹੈ।

ਨਿਰਾਸ਼ੀਥ ਨੂੰ ਕਾਥੇ ਦਿਸਤਾ ਕੇਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਨੂੰ ਕੇਰਣ ਦੀ ਬਨਾ ਜਾਕ ਪੈਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਰਨਾਤਾ ਨੂੰ ਨੇਕਤ ਦੀ ਜੋਧ ਨਹੀਂ, ਨੇਕ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਨਾਂ ਹੋ ਕੁਦਰਤ ਪਾਉਣ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਬਰਨਾ, ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਰਬਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਮੁਨਿਆਰੀ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ।
ਜੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਚਾਹਿਆ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ, ਬੇਸੀ
ਅਤੇ ਬੇਸੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਅਜਿਹਾਨਤਾ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿਚ ਹੀ ਭਰਦਾ ਹੈ।

ਹੱਥ ਅਧਾਨ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਚਾਲ-ਚਲੀ ਸਿਰਜਣੀ ਹੈ।

ਮਰ ਭਾਭਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਮਰਦਾਂ ਦੀ ਮਨੁੱਖ ਕੰਨ ਤਹਿਤ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੰਗੀ ਪੁਸਤਕ ਉਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਨਪੜ੍ਹ ਦੀ ਪ੍ਰਾਨੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਣ।

ਭਰਪੋਥ ਅਨੰਦਾਂ ਤੋਂ ਭਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਦੀ ਉਸ ਭਰਪੋਥ ਤੋਂ ਵੀ ਭਰਦੇ ਹਨ।

ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨਾ ਵੀ ਇਕ ਪੁਰਾਣ ਦੀ ਸਭਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਦੁਰਭਾਗ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਫੁੱਧ ਬੰਗੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਪਰ ਦਰ-ਦਰ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਵੇਖਣਾ ਹੋਣਾ
ਹੈ, ਖਾਸਕੇ ਚੋਖੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਪਰ ਨੇੜੇ ਤਾਂ ਜਾ ਕੇ ਖਰੀਦਣੀ ਹੋਣੀ ਹੈ।

ਧਾਮ ਨੇ, ਅਖੀਰਾਂ ਨੂੰ ਕਰੀਬ ਦੇ ਹੋਏ, ਭਰਮ ਪੈਣ ਤੋਂ ਬਚਾਈ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।

ਜਿਸ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਬਦਲ ਦੇਣ, ਉਹ ਅਧਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਫੁੱਧ ਬਣਦੇ ਆਪਣਾ ਸਾਥ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀਬ ਇਹ ਭਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸ ਨਾਲ ਹੋਸੀ ਜੀ ਪੜ੍ਹ ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਭੁਲਦੇ ਕਿ
ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੋਸੀ ਸੀ।

ਸੰਭਵ ਜਾਨੂੰ ਸੰਘੇਪ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਨਹੀਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਕਿਸੇ ਪਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਪੀਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਜਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਬਰਨਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਪਦੀ ਦੇਣ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜੇ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਉਦਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਜੀ, ਜਾਨੂੰ ਪਿਆਰ
ਬਰਨਾ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੁਝ ਘਰਾਣੇ ਹੋਣੀ ਮਾਨਸ ਨਹੀਂ ਮੁਸੀਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਖੀਰ ਨਹੀਂ ਇਕ ਅਦਾਸ
ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਸ਼ਾ ਭਰਵੰਤਾ ਭਾਈ ਸਿੰਘੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਭਰਵੰਤਾ ਨਹੀਂ ਉਪਜਦੀ,
ਉਹ ਭਾਸ਼ਾ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬਿਰਥਾ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਤਰਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਗਰਬ ਵਿਚ ਜਿਹੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਮਝ ਨੇ ਕੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਭਾਵਾਂ ਦੇ ਭਾਪ ਹੋ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੰਗ ਆਗੂ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀਆਂ ਚੰਦਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਤੇ ਉਪਰ
ਉਹ ਕੇ ਜੰਗ ਦੀਆਂ ਸਮੱਥਾਵਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹੈ।

ਕੱਚੇ ਮਕਾਨਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮੀਂਹ ਜੰਗੀ ਚੰਦਰਾਵਾਂ ਵੱਖਰੀ ਭਾਤ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਾਨਮ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭਾਸ਼ਾ ਹੋਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਸ਼ਾ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਾਸ਼ਾ ਆਵੇਣ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਅਨਾਨਕ ਹੀ, ਜਾਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਦੀ ਦੇਣ ਤੇ
ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਕੱਚੇ ਸਾਥ ਦਾ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਜਾਵੇ।

ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਟ ਲਵੇ, ਉਹ ਅਨਾਨਕ ਦਾ ਵਿਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਦੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲਾਤੀਆਂ ਕਰਕੇ ਸੋਚਣ ਵਿਚ ਪ੍ਰਤਿਭ ਹੋਏ ਹਨ,
ਕੇਸੇਕਸ ਨੇ ਅਖੀਰਾਂ ਕਲਾਤੀ ਨਾਲ ਨੀਤਿਆ ਸੀ।

ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅੰਧ ਸਿਰਫ਼ ਵੇਖਦੀ ਸਾਂਝੀ ਹੈ, ਸੁੰਦਰਤਾ ਉਪਜਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮਨ ਵਿਭਾਵਾਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਚ ਹਰ ਕੋਰੀ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਵਿੱਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਰਜਣੀ ਨੂੰ ਭਰਨ
ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਪੇੜ ਨੂੰ ਦੁਆਰਦਾਰੀ ਅਤੇ ਕੋਰੀਆਂ ਨਾਲ ਪੇੜ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਤਸੀਹੀ
ਬੰਗੀ-ਬੰਗੀ ਭਾਤ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਦੀਖਣਾ ਪਾਣੀ ਕਿਤਨਾ ਵੀ ਥੋਪ ਜਾਵੇ ਭਰਨ ਦੇ ਢੁੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੂਹ ਸਕਦਾ।

ਪ੍ਰੀਤਮਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਦਾ, ਦਿਦਕਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਤਾਂ ਅਤੇ ਕਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾਚਰੀਆਂ ਦਾ ਸਾਥ ਕਦੇ ਭਾਜ ਨਹੀਂ ਆਇਦਾ।

ਹੁੱਸੇ ਅਤੇ ਨਕਕਰ ਭਾ ਬਾਦ, ਭਰੇ ਵੀ ਉਥੇ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।

ਆਕਸ਼ ਵੇ ਨੌਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਹੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੁਰਾਵਿਭ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੌਖਾ ਢੰਗ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਟੇ।

ਜੇ ਦਿਮਾਗ ਟੋਕਸ ਹੈ ਤਾਂ ਹੱਥੋਂ ਦਿਧ ਭੀ ਦਿਧਾਰੇ ਦੋਬੇਕਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦਿਮ ਦੇ ਚਲਣੇ ਵਿਚ ਵੀ ਠੰਢੇ ਨਗਰਭੇ।

ਜਲਾਈ ਵੱਧੇ ਜੋਨਾ ਵਿਓ, ਕਰੋਕਾ: ਹੀਓ ਵਿਓ ਨਹੀਂ ਦਿਓ ?

ਨਗੇ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਨਿਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਗੇ ਦੀ ਜੋੜ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਫੇਲੇ ਕੁਮਾਂ ਤੇ ਸੰਬੰਧ ਕਰਨ ਦੀ ਤਬਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਨਿਸ਼ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਰਦ ਵਾਲੀ ਰੀਝ ਨੀਂਦੀ।

ਕਿੰਕਰ ਤੋਂ ਕੋਰਲ ਵਾਲੀ ਡਾ ਦੀ ਆਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੈਮ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭਾਗ, ਪ੍ਰਿਸ ਦਾ ਆਰੋਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਅਨਪੜ੍ਹ ਕਦੇ ਦਿਧ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ-ਪ੍ਰੇਮ ਨਿਪਟ ਦੀ ਰੀਝ ਪੁਨਾਰੇ ਮਖੜੀ ਹੈ।

ਚੋਕੀ ਕਰਿਤਾ ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮਿਤ ਵਿਚ ਅਥਕ, ਕਰਦਾਂ ਨੂੰ ਜੋਹੀਆਂ ਪਾਉਣ।

ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦਾ ਨਿਯਤਾ ਸਾਰਾ ਹੈ, ਘਰ ਦੀ ਚਾਲ-ਚੋਟੀ ਚਾਹ, ਪੜ ਕਰੀਆ ਨੂੰ ਬਾਝ ਹਾਟ ਆਟ ਦੀ ਆਦਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁੱਤ੍ਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਦਰਿਆ ਨਿਹ ਜਾਣਨ ਵੀ ਪੁਛਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਿਤਨੀ ਪੁਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੱਡਾ ਟੁਕੜਾ ਹੈ, ਜਿਹੀ ਜੀਵਨ ਹੈ।

ਪਰਾਤ, ਨੰਧ ਹਰੇ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਖਾਹ ਵਿਚ, ਖਰਕੇ ਟਹਿਲੇ ਹਨ।

ਸਕਰਕਾ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵੀਜ ਦੀ ਆਟ ਨਹੀਂ ਪੜ ਉਥੇ ਬਾਪੁਰਾ ਭੁਭ ਨਹੀਂ।

ਮਿਥੁਰ ਚੋਰਾ ਵਿਚ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਵੱਡਾ ਪੁਰਾਣਕ ਹਨ।

ਭਾਈ ਕਿਤਨੀ ਦੀ ਨਕਾਬੀ ਵਿਓ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਨਾਨਾਟ ਉਸ ਦੇ ਕੰਢੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਭਟ ਨਿਸ਼ਾਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੋਨਾ ਵਿਚ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਨਿੱਟ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨੌਰਿਆਵਾਂ ਹੋਣ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦਿਮਾਗ ਪੁਰਤ ਅਤੇ ਨਿਧਰ ਰੀਝ ਕਰਿਦੀ ਹੈ।

ਦੂਰ ਵਾਲੇ ਭਾਏ ਆਉਣ 'ਤੇ, ਵਿਆਹੀ ਭੈਣ ਦੇ ਪੁੰਡ 'ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਦੀ ਰੀਝ ਦੇ ਕਰਿਓ 'ਤੇ ਵੀ ਖਾਹ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਦੇ ਜਿਓ 'ਤੇ ਪੁੰਡ ਜਾਂਦਾ, ਜਿਓ ਦੀ ਰੀਝ ਤੋਂ ਕੰਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸਭਨ, ਜਿਸ ਅਤੇ ਧਮਤਾਨ ਵਿਚ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਤਾੜ ਕੇ ਸੁਰਾਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਾਤਪਾਤ ਨੂੰ ਮਿਸ਼ਟ ਕਾਲੇ ਆਪਣੀ ਡਾਟ ਦੇ ਕੇਛਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣ ਸੁਣਾਏ ਹਨ।

ਹੀਸੇ, ਜਾਣਾ ਸੰਸਾਰ ਹੁਰਾਏ ਨਾਲ ਹੀਸ਼ਾ, ਕੋਈ, ਜਾਣਾ ਸੰਸਾਰ ਕਦੇ ਹੀਸ਼ਾ।

ਜਿਓ ਕਰਕੀ, ਧਨ, ਮੁਨਾਫਾ, ਸਰਮਾਨ ਅਤੇ ਹਰਮਨ ਹੈ, ਉਥੇ ਪੁਰਤ ਪੁਰਤ ਹੈ, ਜਿਓ ਨਿਹ ਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਥੇ ਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਪੁਰਤ ਹੈ।

ਪੁਰਤ ਅਨਾਜਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਭਾਏ, ਕਿਸੇ ਕਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪੁੰਝਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖਰਕੇ ਸੋਰਕਨ ਦੀ ਚੀਜ਼ਾ ਕਦੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਰਾਂ ਵਿਓ ਦੀ ਪੜਭਾਏ ਉਪਲਏ ਹਨ।

ਸਾਭਾ ਭੁਜ ਤਾਂ ਵਿਕਿਆਨਕ ਹੈ ਪੜ ਅਸੀਂ ਵਿਕਿਆਨਕ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਹੀਸ, ਚਰਕਾਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਉਥੇ ਹੀ ਉਸ਼ਕ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਕਰਨਮ ਵਿਆਕਰੀ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਮ ਕਰਕੇ ਪੁੰਝਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ, ਜੇ ਜੋਰੇ, ਉਹ ਕੋਲੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਾਇ ਹੈ, ਉਹ ਸੁਰਨ ਦੀ ਆਜ ਨਾ ਜਾਓ।

ਜੀਤ ਕੋਈ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜਾਂ ਤਾਕੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਪੈਰ।

ਜੇ ਪਾਸਨਾਪੁਰੀਆਂ ਵਿਚ ਵੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਭਾਈ ਕੁਝੀ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤੇ ਪਾਸਨਾ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਹੀ ਟੀਕਾ ਹੈ ਜਾਣਕਾਰੀ।

ਕੋਈ ਵੀ ਤੋੜ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਮਹਿੰਗਾਪੁਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ, ਉਹ ਤੋੜ ਤੋੜਾਂ ਨਾਲ ਹਨ ਜੋ ਹੀ ਅਸਫ਼ਲ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸਿਰਫ਼ਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ: ਜੇ ਕਿਹਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਫ਼ਾਰਾ, ਉਹ ਅਸਫ਼ਲ ਵਿਚ ਕਹਿ ਕਿਹਾ ਹੋਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਿਹਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਫ਼ਾਰਾ, ਉਹ ਅਸਫ਼ਲ ਵਿਚ ਕਹਿ ਕਿਹਾ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦੇ ਸੰਗਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗਤ-ਪੰਛ, ਮਾਣ-ਪੀੜ ਅਤੇ ਪੰਛਿਤਾਵਾਂ ਵਿਚ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪੇ ਮੁੜ ਜਾਣਗੇ।

ਕੇਵਲ ਮੁੱਖੀ ਨਾਲ ਵਿਚ ਹੀ ਮਧਾ, ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮੇ ਅਸਫ਼ਲ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਅਤੀ ਸਫ਼ਲ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਖਾਤਨਾਂ ਨਾਲ ਹੋਏ ਤਾਂ ਪਰ ਪੁਰਿਸ ਸਾਰੇ ਖਾਤਨਾਂ ਨਾਲ ਹੋਏ ਹਨ।

ਕੋਈ ਵੀ ਦੋ ਪੁਰਿਸ ਦਾ ਸਹੀ ਕਰਕੇ ਉਹ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਪੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੋਏ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਮਾਣ ਕਰਨ ਕੋਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਿਮਨ ਹੋਣ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਅਸਫ਼ਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰਾ ਮਾਣਨ ਦੀ ਆਦਤ, ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇ ਕੋਈ।

ਦੇਖੋ ਪ੍ਰਥਮ ਵੀ ਅੱਗ ਨਾਉਣੀ ਹੁਣ ਪਹਿਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਸੋਝੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

ਜਿਸ ਨੇਕ ਉਥੇ ਅਗੋਂ ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣ ਲਿਖੇ, ਉਥੇ ਮੇਰਾ ਆਣ ਕੋਈ ਹੈ।

ਇਤਿਹਾਸੀਆਂ-ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਵੀ ਕੁਝ ਹਨ, ਉਹ ਪਿਥਾਵਰ ਤਾਰੀ ਹੀ ਪ੍ਰਥਮ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪੇਸ਼ਾ ਵਿਚ ਮਾਣ ਦੇ ਕਿਸਾਨ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਹਿਣੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਰਕੇ, ਅਸਫ਼ਲ ਕੋਲੋਂ ਕੋਲਾਂ ਤੋਂ ਹੋਏ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਵਿਚਾਰਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮੱਥੇ ਕਰਦਾ ਕਰਨਾ, ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ, ਹੁਣੇਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੀਆਂ ਨਿਰਾਸ਼ਿਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੌਰ ਵਿਚ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਦੇ ਹੁਣੇ ਹੁਣਾਈ ਉਥੇ ਵਿਚ ਪੁੱਛੇ ਹਨ।

ਉਸਤੁ ਉਸਤੁ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਾਲ ਸੋਚ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਇਹ ਆਦਤ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਤਿਹਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਨਾਲ ਹੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ਾ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਵੀ, ਕੋਈ 'ਤੇ ਹੁਣੇ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਾ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਦੇ ਉਦਮ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਦੀ ਕਰਕੇ ਦੀ ਹੋਣ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਦੇਖ, ਕੋਈ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਤਕ ਕੋਈ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਹੁਣਿਆਂ ਨਾਲ ਨਿਰਾਸ਼ ਦੇਖ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਤਿਹਾਸੀ, ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਕਰਨਾ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਰਕੇ, ਆਪ ਪੁਰਸ਼ਾਵਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਦੇ ਹਰਨੇ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਥੇ ਕੇਵਲ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਹੀ ਉਪਜਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੇਰਾ ਸਾਥਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛ ਕਿਸੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਮੇਰਾ ਜਦੋਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਤੋੜ ਵੀ ਤੋੜ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਮੇਰਾ ਪੁਰਸ਼ ਹਨ ਨਹੀਂ ਕਰਕੇ, ਮੇਰਾ ਕਰਕੇ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ, ਇਸ 'ਤੇ ਕਰਕੇ ਹਨ।

ਵਿਦਵਾਨ ਭੁਆਇਆ ਆਮ, ਆਪਣੇ ਨਾਨਕ ਸਿੱਖਤਿਆਂ ਤਹਿਲਾ ਹੈ।

ਦਿਲ 'ਤੇ ਪਈਆਂ ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਸਰੋਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਆਮਾਸ ਆਪਣੇ ਮਿਹਨਤ ਭਰਨ ਦਾ ਅਵਸਥਾ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਸ ਤੋਂ ਬੱਧ ਆਮਾਸ ਦੇ ਬੰਨ ਵਿਚ ਭੁਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਮਿਹਨਤੀ ਕੰਨਿਆਂ ਕੰਨ ਸੋਮਵਾਸ ਵਿਚੋਂ ਮੰਗਨਵਾਸ ਕੇਵਲ ਦੀ ਸਾਥ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਤਿਕੀ ਹੋਈ ਬੋਲ ਦੀ ਦੇ ਬੰਨ ਹੋਣ ਦਾ ਨਜ਼ਾਕਾ ਸਿਰਜਦੀ ਹੈ।

ਸੁਖੀ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ, ਭਵਿੱਤਾ ਸਿਰਜਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜੇ ਭਾਵਨੇ ਹੀ ਲਾਹਿੰਗੇ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਸਿਮਾਨ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਭਲ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ, ਗੁਣਾਂ ਭਲ ਸਿਮਾਨ ਭਾ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰੀਓ।

ਮਹਿਮ ਨੇ ਸਿਰਤੀ ਦਾ ਸਿਮਾਨ, ਭੁਲਦਾਰ ਦੀ ਬਹੁਨਤਾ ਨੂੰ ਸਮਾਣ ਅਤੇ ਭੁਲਦਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਰਤੋਂ ਵਿਚ ਸਿਮਾਨਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸੰਭ ਨੇ, ਸਿੱਤਨੀਆਂ ਦੀ ਸਫ਼ਾ, ਆਪਣੀ ਮਹਿਬੂਬ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਮਗਰੋਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਾਧੀਆਂ ਮਨਸਿੱਧ ਪ੍ਰੇਰਨੀਆਂ, ਭਾਵਨੀ ਮਨਸਿੱਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਿਮਾਨਾ ਪੁੰਡਰ, ਉਸਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਦੇ ਸਭਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਿਮਾਨੀ ਹੀ ਨਾਨੇਂ ਭੰਗਾ ਸਭਾਦਵਾਰ ਕਰੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।

ਜੇ ਮੁਹੰਬਤ ਸੰਭਤ ਨੰਗ ਪਥੇ ਤਾਂ ਉਹ ਮੁਹੰਬਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ।

ਭਾਵਨੀ ਦੀਆਂ ਭਾਸ਼ੀ ਖਾਣ ਭਾਸ਼ੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸਿਰਫੋਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਸ਼ੀ ਖਾਣ ਦੀ ਸੰਭ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ।

ਪੈਰੋ ਜੇ ਕਿਸੇ ਫੀਲੇ ਦੇ ਹੱਥ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਰਾਮ ਬਣ ਜਾਵੇ ਹੈ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਯੋਗ ਮੁਕਤੀ ਬਣ ਜਾਵੇ ਹੈ।

ਸਵੀਨਿਟ ਦੋਹਰਨ, ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਹੀ, ਭਾਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਅਨੰਦਾਂ ਰੂਪ ਪੈਰੋ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਚੰਗੇ ਖੇਡ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਸੁਰੇ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਦੁਰੇ ਨੂੰ ਖੇਡ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ।

ਸੰਭ ਭਾਵਨ ਨਾਲ ਭਈ ਸੰਭੁਸਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸੰਭ ਭਾਵਨੇ ਹੀ ਸੰਭੁਸਤ ਹਨ।

ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭਈ, ਆਪਣੇ ਦੀਵਾਨੇ ਆਪ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਰਸ਼ ਨਾਲ ਭਾਵਨੀ ਭਾਵਨ ਦੇ ਭਾਵਨ ਵਿਚ, ਸਿਰਫ਼ੀ ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਹੱਥੀ ਭਾਵਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮੀ, ਪ੍ਰੇਮੀਆ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿਚ, ਸੰਭ ਦੇ ਖੇਡ ਭਾਵਨ ਸਿੱਧਾ ਹੈ।

ਸੰਭ ਦੇ ਹਵਾਵਾਂ ਅਸੁਰੇ ਖੇਡ ਕੇ ਕੀ ਦਿਲ ਆਪਣੇ ਸਾਧਨ ਸਿੱਧੇ ਪਥੇ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਤਾਖ਼ਤਾ ਹੈ।

ਹਰ ਕੋਲੇ ਸਿਰਦੇ ਕੰਧਿ ਦੀ ਆਦਰ ਭਾਵਨ ਮਹਿਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਭਾਨਾ ਸਿੱਧੇ ਸਾਥ ਯੋਗ ਹਨ ਨਾਲ ਸੰਭ ਕਰੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੁਰਸ਼ ਕੌਲ ਨਾ ਸਿਰਦੇ ਹੁਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦਲੇਰੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਦੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਾਵਨ ਕਰੀ ਹੈ।

ਭਿਨਾਸਕੀ ਅਤੇ ਭਵਿੱਤਾ ਵਿਚਨਾ ਅੰਤਰ ਭਾਵਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਦਾ ਅੰਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸੀਤਾ, ਤਿਆਗ ਦਾ ਸੰਭੇਦ ਸਿੱਧੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਭਾਵਨ ਹੈ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀਤਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਾਨੀ ਜਾ ਭੁਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਹੈ ਭਾਵਿਧੁ। ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕਦੇ ਕੀ ਸੰਭ ਵਿਚੁ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਸਿਮਤ ਨਾ ਉਪਜੇ।

ਭਾਵਨ ਦੀਆਂ ਕੋਲ ਹਵਾਵਾਂ ਸਭਾ ਦਾ ਸਿੱਧਿਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਿੱਧਿਧਾ ਭਾਵਨ ਹੀ ਉਹ ਦਰਿਆ ਪ੍ਰੇਮਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਮ ਸਿਮਾਨੀ ਸਭ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਰਨਾਵਾਂ ਕਰੀ ਭਾਵਨੇ ਹਨ, ਮਹਿਮਾਨ ਜੇ ਭਾਵ ਕਰੀ ਹਨ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪੁਰਸ਼ ਸਭਾਵ ਉਡੀਕਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਭਾਸ਼ ਉਡੀਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਨਿਮਾਣ ਨਾਨੁ ਨਹੀਂ ਹੋਖ, ਨਹੀਂ ਭਾਂਡ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਪਿਆਜ਼ ਨਾਲ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ
ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਮਹਿੰਗਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਨਾਲ ਚੋਰਗਾ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇਬਟ ਨਾਲ ਸਮੀਖਿਆ ਹੋਣ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸਪਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਨਾਜਿਕ ਚੁੰਨ ਹੈ, ਨਿਯਤਾ ਸ਼ਿਕਟ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਭਾਰ ਲਾਭ ਲਾਭ, ਨਿਮਾਣਾ
ਚੁੰਨ ਹੈ ਜੋ ਜੇਬਟ ਵਿਚ ਪੜੇ ਹੀ ਨਾ।

ਅਸੀਂ ਸੋਚਾ ਦਾ ਮੁਲ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਸੋਚ ਕਰਕੇ ਪਾਉਣ ਦੀ ਤੁਲੀ ਹੈ।

ਫਿਰਕੀ, ਸ਼ਹਿਦੀਆ ਅਤੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੇ ਢੰਗ-ਰਾਜਾਂ 'ਤੇ ਜੀਵੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅਫਸ਼ ਕੇਵਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਭਾ
ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਕੀ ਕੀਸ ਨਹੀਂ ਖਰਚਦਾ।

ਅਸੀਂ ਕੋਲਨ ਨਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਵੇਂ ਕੋਲਨ ਵਿਚ ਕੀ ਜਾਨੂੰ
ਆਪਣੇ ਕੋਲਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਮਾਨ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਵਿੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਮ
ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਨਿਕੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਲਨ ਦੀਆਂ ਨਿਕੀਆਂ-ਕੁਲਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੀ ਨਿਕੀਆਂ ਹਨ।

ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਿਥੇ ਅਤੀਤ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾ ਦਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਨਿਨ੍ਹਾਂ
ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਤਾ ਮੁਕਾਬਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਰ ਹੱਥ-ਸੁਆਦ ਦੇ ਪਿਛੇ ਇਕ ਰੋਜ਼ ਕੁਪਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਸਮੀਖਿਆ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੀਮਾ ਹੋਣ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੀ ਨਾ
ਹੋਣ ਕਿਉਂ।

ਕੀਸੇ ਸੋਚਾ ਕੋਲ ਅਤੀਤ ਹੋਣ-ਸਪਸ਼ਟ ਨਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦੀ ਨਿਕੀਆ ਨੂੰ ਕਰਕਟ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਮੀਖਿਆ
ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਚੀਫੇ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹਮੇਸ਼ੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਹਰੀਕੀ ਨਾਲ ਕੀ ਹੈ।

ਖਹਿਨਾਂ ਨਿਰੰਕਰਕਾਰ ਨੂੰ ਫਿਰਕਾ ਬਣਾਉਣ ਕੇਲੇ ਕਲੀ ਨਿਰੰਕਰ ਕਲਨੀ ਪੇਲੀ ਸੀ,
ਹੁਣ ਫਿਰਕਾ ਕੇਲਣ ਕਾਨਿਆ ਨੂੰ ਕੇਲਣ ਕੇਲੇ ਕਲਨੀ ਪੇਲੀ ਹੈ।

ਕੋਲਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਕਰਕੀ ਕਲਨ ਦਾਨੇ, ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਲਕਾਰ
ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਿਮਾਣਕੀ ਪੇਸ਼ਾਂ ਕਲ ਨਿਮਾਨ ਨਾ ਦੇਣ ਕਾਕਨ, ਮਹਿੰਗੇ ਦੇ ਹੁੰਖ ਦੀ
ਕੁਪਦਾਹੀ ਹੋ ਕਰੇ ਹਨ।

ਤੋਹਲੇ ਦਾ ਮਹਿੰਗਾ ਉਸ ਦੇ ਚੁੱਕਣੇ ਹੋਣ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਕੀਮਤ
ਵਿਚ ਨਹੀਂ।

ਅੱਛ ਨੂੰ ਹਰ ਕਲਮ ਨੇ ਵਿਸ਼ਟ-ਕਲਮਾਣ ਦਾ ਰੂਪ ਪਾਕਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਫਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਸੇ ਕਰਕੇ ਨਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕੀਮਤ
ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਜਾਨੀ ਆਗੂ ਜਿਸ ਕਲਮ ਅਹੀਨ ਕੇਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲਾਭੀਭ ਸਮੀਕਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਉੱਚੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਵਿਕਲ ਕਰ ਕਰੀ ਭਾਰਾ, ਆਪਣੀ ਹੀ ਵਿਆਕਰਣ ਦੀ ਉੱਚਪਟਾ ਕਰਨ ਲਗ
ਪੈਲੀ ਹੈ।

ਸਾਡੀਆਂ ਸਮੀਖਿਆਵਾਂ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ
ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਸਮੀਖਿਆਵਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਦੇ ਚਾਨ੍ਹੀ ਨਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਕੀ ਸੁਹਾਣੇ 'ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ
ਅਰਥ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੁਹਾਣੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਦਾ ਪੇਸ਼ ਉੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨਿਮਾਣਕੀਆਂ ਕੀਆਂ ਆਪਣੇ ਨਿਮਾਣਕੀਆਂ ਦਾ ਨਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਾ
ਅਪਮਾਨ ਹੋਣ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਕੀਮ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਉਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਕੇਵਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ, ਜੋ ਕੇਵਲ ਨੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਲ ਪਾਨੀਏ ਤਾਂ ਉਹ ਕਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਠੀਕ ਹੋ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵੀਅਦੀ ਤੋਂ ਸੰਕਲਪੀ ਹੋਵੋ ਤੇ ਸਾਂਝੇਵੇ।

ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਿਆਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਘਬੀਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਨਿਹਿਤ ਵੀ ਹਿੰਦਾ ਕਲਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਗਰੀਬ ਦੇ ਹਮੇ ਵਿਚ ਭੁਲਾਪਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਵਿਹ ਪਈ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਹਿਸੇ ਵਿਚ ਹੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸਿਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਨਾਕਾਰ ਹੋਵੋ, ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਹੋ ਜਾਣ 'ਤੇ ਵਿਕਰ ਕੀ ਕਰੋ।

ਕੋਰੀ ਕੀ ਕੋਵਲ ਅੱਠ ਘੰਟੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ, ਅਗੈਰ ਅੱਠੇ ਖੁਸ਼ਨਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਜਦੋਂ ਦੋਵੇਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੀਵਾ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ।

ਅਧਰਾਜ, ਸਰਥਾਯਾਨ ਵਿਖੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਫੁੱਲਾ ਜਾਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਨਿਪਾਤਾ ਪੈਰਾਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੈ, ਉਸ ਨਹੀਂ ਹਰ ਥਾਂ ਸਥਰਕਾ ਹੈ।

ਪੱਤੀ ਅਤੇ ਜਾਨਵਰ ਕੁਝ ਵੀ ਭਰਾਵਰ ਨਿਰਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮ ਦੀ ਨਿੱਝ ਦੇ ਨਾ ਹੀ ਕੁਝ ਕਰਕੇ ਪਰਤਾਉਣ ਦੀ।

ਭੁਲਾਵ ਵਿਚ ਭਾਬ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਸਿਲ ਦੀ ਕਿਰਿਆਨ ਵਿਅਕਤਿ ਨਹੀਂ ਬਚਨੀ ਚਾਹੁੰਦਾ।

ਵਿਨਿਸ਼ਾਧਰੀ ਕੰਮ ਐਵੇਂ ਹੁੰਦੇਆਂ ਹਨ, ਨਸਬ ਉਸ ਨੂੰ ਅਭਿਆਪਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਜੰਦਾ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਭਾਈਸ਼ਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਰਪੁਕ ਆਪਣੇ ਸਰੋ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਲਮ ਲਿਖੇ ਹਨ, ਵਿਭਿੰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਦੇ ਸਰੋ ਤੋਂ ਕਲਕਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝਕਰਾਂ ਕੰਮ ਹਰ ਉਮਰ ਦਾ ਤਰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਲ ਨਹੀਂ ਉਹ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲੋਂ ਨਾਕਾਰਾਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਿਲ ਕੰਮ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕੀ ਠੀਕ ਚੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਿਲ ਉਸ ਨੂੰ ਧੰਮ ਨਹੀਂ, ਸਿੱਕਾ ਕਹਿਣਗੇ।

ਭਾਨਾ, ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਪਿਤਨ ਵਿਚ ਕਲਕਟ ਜਾਂ ਨਾਹੀਕਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸੰਧ ਵਿਕਾਸਤੀਆਂ ਲਈ, ਹਮਾਨਾ ਸੀਕਨ ਨਿਹਿਤਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਭਿਕਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੰਬੇਰ ਹਨ, ਸਿਰਾ ਦੀਆਂ ਜਗ੍ਹਾ ਘੋਸ਼ਣੀਆਂ ਤੇ ਉਥੀਆਂ ਹੋਣ ਪਰ ਹੋਰ ਲੰਬੇ-ਪ੍ਰਸੰਧੀ 'ਤੇ ਲੰਕਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਧਿਤ ਕੋਵਰਕਟ ਉਤੇ ਕਦੇ ਕੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਕਿਸੇ ਪੀੜਾ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ ਧੁਲਕਣ ਲਗ ਪੈਦੀਆਂ ਹਨ।

ਚੰਨੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਕਰਕਟ ਸਰਾ ਕੋਵਨ ਨਹੀਂ ਚੋਤਨਾ ਵਿਚ ਕਮਕਰੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਉਸਤਾਦ ਲੋਕੀਤਕਾਰ, ਕਲਿਕਟ ਦੇ ਲੋਕੀਤ ਵਿਚ, ਕੁੱਲ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਭੰਨੇ ਨਾਕ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵਿਗਲਦੇ, ਕਲਕਟ ਉਧਾਰਣਾਂ ਨਾਲ ਵਿਗਲਦੇ ਹਨ।

ਕੋਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਦੀ ਨਾਲ ਨਾਲ ਕਲਕਟ ਕਲਕਟ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਹੀ ਕਣਕੁਟਕੇ, ਸਿਰਾ ਨਾਲ ਉਹ ਹਮਾਨਾ ਕਣੇ ਕਹਿਣ।

ਕੋਵਰਕਟ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਧ ਕੇ, ਸਿਖਰ ਤੋਂ ਉਧਾਰੀਆਂ ਕੋਵਟ ਦੀ ਮੇਲ ਕਿਲਦੀ ਹੈ।

ਸਿਲਾਨ ਕਣੇ ਕਿ ਹੁਰਾਏ ਕਲਕਟ ਦਾ ਪੰਪਰ ਹੁਰਾਏ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚਾ ਪੈਂਦੇ।

ਕਲਕਟਾਵੇ ਦੇ ਭਾਈ ਕੰਮ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਕਲਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਾਣੇ ਦੇ ਅਧਿਆਪੀ ਕੰਮ ਕਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਲਾ ਦੀ ਨੇਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਿੱਧ ਕਿਸੇ ਜਾਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਜਾਣੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਕਲਕਟਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਵਿਲਕਾਰ ਲਗਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕਲੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਿਆਵਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਕੋਲਾਂ ਕਲਕਟ ਦਾ ਪਾਕਲਪਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ, ਵਿਕਲਕਟ ਲਿਖਿਆਂ ਸਿਲ ਕੋਵਰੀ ਹੋ ਕਿ ਮਨ ਦੀ ਨਿਅਤ ਭੁਗਾ ਕੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਕੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਨਿਰਿਖਿਆ ਦੀ ਭੇਡ ਨੂੰ ਉਡਾਉਣੀ ਹਵਾ, ਫਿਰਿਆ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਧਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਪਿਛਰ ਵਿਚ, ਅੰਗੀਆ ਨੂੰ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਥੋੜੀ ਵੀ ਝੰਕਾ ਆਗੂ ਨਿਹ ਨਹੀਂ ਬਹਿਦਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਆਓ, ਉਹ ਭਰਿੰਦਾ ਹੈ ਆਓ ਧਰੀਏ।

ਨਿਸ ਨੂੰ ਧੁਕਮ ਫਿਰਦਾ ਵੀ ਆਦਰ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਦਾ ਧੁਕਮ ਮੰਨਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਏਗਾ।

ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੀ ਰਸਮਦਾਰ ਦੀਆਂ ਰਸਮੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਨੰਬਰੀ ਬਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਭਰਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧੁਕ ਭਰ ਦਿਲਵੀ ਬਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਭਰੀ ਵਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਨਿਰਲਾ ਨਿਰਲਾ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਵੀ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਬਹਿੰਦਾ।

ਜੇ ਕਿਤੇ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਵਿਚ ਵੀ-ਵੀ ਆਣਾ ਹਨ, ਇਸ ਦਾ ਆਦਰ ਨਿਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਨ ਨਹੀਂ ਭਰਦਾ।

ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ ਕੇਵਲਿਅਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਪੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਮਹਿਤ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਰੋਤ ਦੇ ਨਿਰ੍ਹਾ ਯੋਗਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪੁਰੀ ਪੁਰੀ ਪੁਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਰਪਾਪ ਵੇਖੋ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਦਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕੰਨ ਅਕੀਰ ਕਾਨ ਅਤੇ ਅੰਖਾਂ ਭਰਿਥ ਕਾਨ ਹੋਣ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚ ਨਿਰ੍ਹਿਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਾ ਜਲਨੈਨ ਨਿਹ ਨਹੀਂ ਬਹਿੰਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ, ਉਹ ਬਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੇਂ ਤਾਰ ਭਿਆ, ਬਹਾਦਰ ਜਲਨੈਨ ਨਿਹ ਨਹੀਂ ਬਹਿੰਦਾ ਕਿ ਮੇਂ ਨਿਰਿਥ ਭਿਆ, ਉਹ ਬਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਜਿੰਤ ਗਏ।

ਭਰੀ ਨਿਰਲੇਖੀਆਂ ਵੱਖ ਦੇ ਭਾਭਿਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਿਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਭਰੇ ਪਿਆਰ ਨਾਨ ਪੁੰਡਿਆ-ਭੈਰਵਾ-ਜਾਭਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਅਨੇਕਾਂ ਜੋਭੇ ਨਿਰਣ ਤੋਂ ਪਰਿਯੋਗ ਹੀ ਵਿਭਾਭ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਵਿਚਾਰ ਨਾਨ ਜਾਨੂੰ ਭੰਗੀ ਅਨਿਧਾ ਇਕ ਜਾਪਾ ਹੈ, ਨਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਵੀ ਕਪਾਈ ਅਤੇ ਪਾਣ ਦੇ ਰੋਜ਼ ਨਿਧੇ ਭਰਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਭਰਥਾਭ ਆਪਣੇ ਭੀਤੇ-ਭੀਤੇ ਨੂੰ ਭਰੇ ਸਭਾਭੀਥੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਭੀਤੇ-ਭੀਤੇ ਨੂੰ ਭਰੇ ਭਰਥਾ ਨਹੀਂ।

ਇਕ ਰਾਜਤ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਰੂਪ ਭੰਨਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਰਾਜਤ ਵਿਚ ਨਿਧੇ ਦੇ ਜੀਧ ਭੰਨਣ ਪ੍ਰੇ, ਜਾਭ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਉਹ ਪੁਰਖ ਦੇ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਪੁਰਖ ਹਾਂ।

ਪੁਰਾਣੇ ਯਮਨੇ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਅਨਿਧਾਭਾ ਭਰਿੰਦਾ ਸੀ, ਪੁਰ ਵਿਚ ਭਾਨ ਮਾਂਝੇ, ਤਾਂ ਨਿਰਿਧਾਭੀ ਹੁਣ ਭਾਭ, ਨਿਹ ਨਹੀਂ ਜੀ ਪੁੰਡਏ ਨਿਰ੍ਹਾ, ਅਸੀਂ ਨਿਹ ਪੁੰਡਏ ਜਨ ਨਿ ਪੁਰ ਵਿਚੋਂ ਕਾਭਰ ਆ ਕੇ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਾਤੀ ਰਾਕਸ਼ੀ ਵਿਚ ਜਾਤਾ ਭਲਾ ਨਿਰਣ ਭਾਲੇ ਅਨੇਕਾਂ ਹੋਣਗੇ, ਏਸਤ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਿਰਣਾ ਜਾਤੀ ਭੈਰ-ਰਾਧੀ ਵਿਚ ਵੀ ਜਾਤਾ ਭਲਾ ਜੀਧੇ।

ਕੰਠੇ ਜਾਗੀਰ, ਪਿਛੇ ਪੁਰ-ਪੁਰ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪੇਸ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਕੇਧਦੇ।

ਨਿਭ-ਧੁਜੇ ਵੀ ਨਭਭ ਵਿਚ ਪੁਰਾਨ ਹੋਣ ਅਸੀਂ, ਪ੍ਰੇਮੀ-ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਰਿਭਭ ਭਰਥਾਭੇ-ਆਜ਼ਦੇ ਭਰਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜਥੇਰੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੀ ਆਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਜਾਗਦੇ ਹੋਰੇਰੇ।

ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਰਭ ਭਰਥੇ, ਭਾਗਿਨ ਆਪ ਪੁੰਡਿਧ ਹੋ ਰਿਧਾ ਜੀ।

ਭੀਜ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਅਤੇ ਵਧੀਕ ਤੋਂ ਭੀਜ ਭਰਦਾ ਵੇਖਣ ਨਾਨ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪੁਰ-ਜਨਮ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਰੁਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਪਣੀ ਅੰਤਿਮ-ਅਸਰਾਜ ਦੇ ਰੋਜ਼ ਭਾਲੇ ਕਾਭਭ 'ਤੇ ਰੁਜੀ ਜੇ ਭਾਭਾਉਣਾ ਪੇਸ਼ ਕਰੀਓ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਰਖ ਕੇ ਭਿਰਦੀ ਜੀਧੇ।

ਵਿਧਾਜ ਨੇ ਕੇਵਲਿਅਾ ਭਰੇ ਨਿਰਿਧਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪ ਵੀ ਕੇਵਲਿਅਾ ਭਾਭ ਪੁਰਿਧਾ ਰਿਧਾ ਹੈ।

ਪੁਰਾਤਾ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਪੁਰਾਤਾ ਭਰ ਜਾਂਦੇ।

ਜਿਹੜਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਰੂਪ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਰੋਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਰਵਾਂ-ਬੀਰਵਾਂ ਦੇ ਉਚੇ-ਤੀਬੇ ਹੋਣ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿਚ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸੁਣੀ-ਢੁਕੀ ਹੋਏ ਭਰਿਓਂਦੇ ਹਾਂ।

ਪ੍ਰੇਮੀ, ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਵਿਚ-ਫੂਲੇ ਸਗੋਂ ਸਿਰਫ਼ੋਦਾਰ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਡਾ ਸਾਥ ਭਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਵਿਸ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਵਿਭ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਗੀ ਉਸ ਦਾ ਅਪਣਾ ਭੀਵਨ ਤੇ ਸਹਿਜਾ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਭਰਿਓਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਇਕ ਦਰਜਨ ਬੀਮਾਰੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੀਬ ਹਾਂ।

ਅਰਾ-ਕਾਰੀ ਤਾਂ ਮੁਜੀਬਤ ਵਿਚ ਅਕਲਤ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਨਿਰਾਕਾਰਵਾਦੀ ਨੂੰ ਹਰ ਅਕਲਤ ਮੁਜੀਬਤ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੋਰਟੀ, ਪੇਸ਼ਤਰੇ ਤੇ ਪੁਲਾੜੀ ਨਿਮਰਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਚੜਿਤਕਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀ, ਆਪਣੇ ਨਾਉਂ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੰਦੇ।

ਭਵਿੱਤਾ ਵਿਚ ਭਾਬੀ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਦਾ ਦਰਦ ਭੋਜਨਾ ਹੈ।

ਤਾਬੇ ਦੀ ਧਿਰ-ਫੂਲੇ ਨੂੰ ਸੈਨਤਾਂ ਭਾਬੇ ਹਨ, ਵੇਖਣ ਵਾਲੀ ਔਖ਼ ਦਰੀਸ਼ੀ ਹੈ।

ਭੁੱਖੇ ਅਤੇ ਚੰਡ ਦਰਵਾਸਿਆਂ ਦਾ ਸਿਰਤਾਨਾ ਸਿਮਾਨ ਮੋਡੀਤਮਾਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਤਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਭੜਿਕਾਏ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ, ਭੁਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਸਕਦਾ।

ਨਾਨਕ ਦੀ ਭਾਣੀ ਵਿਚ ਭਰਮਾਤਰ ਭਫ਼ਰ ਦੀ ਹੈ, ਸਾਧੂ ਭਫ਼ਰ ਦਾ ਹੈ।

ਭਾਬੀਆਂ ਸੋਲ ਪ੍ਰੀਤ ਵਿਚ ਵੀ, ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਿਯਾਧਿਤ ਦੀ ਚੋਸਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮੀ, ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨੂੰ ਧਿਰ ਜਾਂਚ-ਜਾਂਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਫੁੱਲ, ਪੁਲਾੜ ਨੂੰ ਜਾਂਚਦਾ ਹੈ।

ਭਵਿੱਤਾ ਵਿਚ ਭਫ਼ਰਾਂ ਤੇ ਚੁੱਡ ਭੌਂਧਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੁੰਮੀ ਸਿਖਤ, ਪਾਠਕ ਦੀ ਚੜਿਅਤ ਨੂੰ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਵਿਚਾਲ ਭਰਦੀ ਹੈ।

ਧਰ ਔਖ਼ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਸ ਉਸ ਦੀ ਚੋਟੇ ਨਾਹ ਜੈਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਯੁਨ ਨਾਨਕ ਅਸੀਂ ਅਪਣਾ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਦਾ ਭੁਖਤ ਜਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਭੋਟੀ ਵੀ ਮਹਾਨ ਭਰਵਾ ਵਿਚ ਹੀ ਪ੍ਰਯੁਤ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਅਭਵ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ।

ਹਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਰਥਪਤੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਯਤੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਾਤਰਾਂ ਭਾਈ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਮਹਾਨ ਜੰਘਰਾਂ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਣਾ ਜਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸੋਭ ਜਾਣੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਣ ਦਾ ਭੁਖਤ ਜਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੀ ਅੰਧਾਰ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਵੇ ਭਾਈ, ਆਪਣੀ ਵਿਭ ਦੀ ਭੌਲ ਨੂੰ, ਤਾਬਤ ਭਰਿਓਂਦੇ ਹਨ।

ਜਵਾਨੀ ਵਿਚ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰਿਤ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਮਹਾਨ ਪੁਲਾੜਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਤਿਕਾਰ ਪੁਲਾੜਾਂ ਵਿਜਾ ਢੁਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਭਫ਼ਰਾਂ ਦੀ ਭਫ਼-ਧਾਫ਼ਾ ਵਿਭ, ਭਾਨਪਨਾ ਦਾ ਭੀਰਾ-ਵਿਭਾਨਾ, ਭਵਿੱਤਾ ਭਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਹੋਸਤਾ ਉਸ ਰਾਸਤਾ ਨੂੰ ਭਰਿਓਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਭੋਟੀ ਭਰਮ ਭੁਭਰਿਆ, ਸਿੱਟਿਆ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਵਿਭਾਭਾਭ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸਭ ਰੀਬ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਚੋਸਤਾਂ ਦੀ ਉੱਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੋਲ ਵਿਚ-ਫੂਲੇ ਦੀ ਭਫ਼ਾਭਫ਼ਾ ਦੀ ਵੀ ਭਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਭਾਵੇਂ ਸੁਪਨੇ ਸੋਚ-ਮਾਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮਨਿਭੁਖ ਹੋਣ ਵਿਚ ਵਿਭ ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਦ ਹੀ ਆਨੰਦ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਭਾਤ ਚੰਦਰ ਭਾਵੇਂ ਆ ਵੇ ਜੰਘ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨਿਮਰਤੀ ਭੋਟੀ ਭਾਵਾ ਅਜਿਹੀ ਦੇਖਦੀ ਭਰਿਓਂਦੀ ਹੈ।

ਹਰਾਈ ਕਿਸੇ ਵਿਭ ਨਗੀ ਹਰਾਈ ਕਿਸੇ ਕਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੁਭਿਅਆਂ ਉਸਾਰਨੀਆਂ ਭੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਹੋਰਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਕਾਨੀਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਭਾਨੀ ਨਹੀਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਵੱਧਣ ਨਾਲ, ਪਰਿਵਾਰ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਤੋਖਣਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੀਸ ਉਸ ਦੀ ਭਾਨ ਘੋਟ ਕਰੀ ਹੈ।

ਕਦੀ ਕੰਦੇ, ਦੁਕੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਕਦੀ ਨਿਕਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਦੇ ਪੋਸ਼ੀ।

ਕਦੀ ਵੀ ਨਿਕਰੀ ਉਸਨੀ ਉਂਦਰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੀ, ਮਿਤਾਨੀ ਉਂਦਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਿਸਦੀ ਹੈ।

ਕਦੇ ਕੰਦੇ ਅਕਲ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਉਮਰ ਭਾਗਉਂਦੇ ਹਨ।

ਨਿਕਰੀ ਨੂੰ ਅਖੀਂ ਸਭਾਨੀ ਵਿਚ ਪੁਰਖੀਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਭਾਗਉਂਦੇ ਵਿਚ ਪੁਰਖੀਨ ਨਾਲ ਕੰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਰਖਾਨ ਅਮਲ ਦੇ ਹੱਥੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਕੰਦੀ ਨਾ ਕੰਦੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿੱਥੇਕਦੀ ਚੁੱਕੀ ਹੈ।

ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਕੰਮਨਭਾਈ ਹੋਣੇ ਮਿਲਾਂ ਕੋਈ ਕਨਾਕਾਧ ਨਹੀਂ ਕਟ ਸਕਦਾ।

ਫਿਰੀਫੀ ਨਹੀਂ ਵਿਚ ਭਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਕੰਦੇ ਪਾਛਕ ਹਨ।

ਕਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਪਕਾਂ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦਾ, ਮਿਤਾਨੀ ਇਸ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਨਵੇ, ਵਿਚ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨਕਰੀ, ਨਾਨੇ ਨਾਲੋਂ ਫੁੱਟਾ ਹੋਇਆ, ਹਾਥ ਨਾਲ ਹੁੱਡਿਆ ਹੋਇਆ, ਆਖੀ ਆਪਣੇ ਦਾ ਪਹਿਲਕਾਨ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸਮਤ ਵਿਚ ਵਿਚਕਾਥ ਕਲਨ ਚਾਲੇ ਸਕਨਕਾ ਦੋ ਉਡੀਕੇ ਵਿਚ ਹਾਥੇ ਫੀਰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਰਖਾਨ ਪਹਿਕਾਥ ਅਤੇ ਪੁਰਖਾਨ ਮਾਧਾ ਦੇ ਦਸ ਸੀਮਾ ਕੋਲ ਕੰਦਾ ਅਤੇ ਨਿਕਰੀਆ ਆਪਣਕ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ।

ਕਦੀਆਂ ਦੀ ਜੋਧ ਵਿਚ ਜੀਤ ਚੁੱਕੇ ਨੇ ਮਿਤਾਨੀ ਆ ਪੋਸ਼ੀ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਉਥੇ ਕਥਕਾਨ ਜਾ ਕੀਕਥ ਨਹੀਂ ਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਦੀ।

ਮਿਥਕੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਤੋਲਕਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਾ ਕਿ ਅਕਾਲੀ ਚੰਦੀਨੇ ਵਿਚ ਉਹ ਮੋਲਕਾ ਵਿਚ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਨਹੀਂ।

ਕਦੀ ਮਾਧੇ ਆਪਣੇ ਕੋਧਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਕੰਦੇ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

ਸਾਖੀਆਂ ਭਾਗਵਾਨ ਅਤੇ ਪਾਕੇਦੀਆਂ ਦੇ ਭਾਗਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਮੋਕਾਨ-ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਖੋਲ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਸੁਰੀਤਕ ਹੈ।

ਕੀਸੀ ਕੀਮਤਕੇ ਪਿਛੋਂ ਮਕਾਨ, ਮਕਲ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਮਿਥੇ ਹੱਥੀ ਜਾਣ ਵਾਲੇ, ਸਾਖੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁਕਦਾਈ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ।

ਅਤੀਤ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰੋਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਸਕਦਾ।

ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲੇ ਇਥੇ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣਾ ਕੰਢੀਆਂ-ਕੰਢੀਆਂ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ।

ਪਰ ਵਿਚਕੇ ਟੈਲੀਕਿਸਨ ਉਤੇ ਉਹ ਲੋਕ ਸਾਡਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਵੀ ਅਭਿਮਾ ਨਹੀਂ ਹੁਕਦੇ।

ਜਿਹਨਾਂ ਆਪਣੇ ਕਾਥਕ ਵੀ ਦੁਰਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਦੇ ਘੱਟ ਹੋਣ ਵੀ ਵਿਕਾਸਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਭਾਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਕੰਢੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਛੇ ਮੋਥੇ ਕਢੀਕਾਥ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨੋਕਾ ਮਿਲਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਘੋਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਾਧਨ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਕਰ, ਇਥੇ ਹੁਸੀਂ ਚੰਗੇ ਨਾਲ ਕੀ ਮਧੇਕ ਕਰ ਸਕੀਓ।

ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕਦਕਾ ਲੈਣ ਵੀ ਅਨੇਕੀ ਇਕ ਮਿਲ ਹੀ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਮੁਕਾਥ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕਦੀ ਵੀ ਆਪਣਕਾਥ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਕੰਦੀ ਮਿਥਕ ਉਹੀ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦਾ ਸੇਧ ਚੰਗਾ, ਅਕਾਲ ਕਲਕ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ।

ਉਸੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਕੰਮ, ਪੁਰਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਕਦੀ ਵਾਧ ਕਰਨਾ ਪੈਦਾ ਹੈ।

ਹਰ ਥਰੇ ਜੋ ਇਕ ਫਿਰੀ ਆਪਣੇ ਭੰਡਰ ਦਾ ਪੁਟ ਪੁਟਾ ਭੀੜਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਚਾਹ-ਪੀਸ
ਜਾਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਭੇਟਾ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਉਦਾਸਦਾ ਬਣ ਜਾਦਾ ਹੈ।

ਪੈਸੇ ਬਾਹਿਰ ਨਹੀਂ, ਪੈਸੇ ਖਰਚੇ ਫਿਰੀ।

ਮਕਾਨੀਆਂ ਸਿਰਦਾਰੀਆਂ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਵਿਚਾਰੇ ਮੁਰਾਬ ਹਨ, ਇਤਨੀਆਂ ਸੋਚਣੀਆਂ
ਭੰਡਰ ਬਣਾ ਕੇ ਟੁਰਦੇ ਬਰਥ ਉਤੇ ਹਨ।

ਸਿਰਦਾਰੀ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਪ੍ਰਤੀ ਹੀ ਗੁਰੇਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪੰਜ-ਆਥਰ
ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਭਾਰੀਬਾਰੀ ਵਿਚ ਅਨਾਜ ਇਕ ਇਕ ਘੋੜਾ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੁਲੀ ਇਕ ਘੋੜਾ-
ਸਥਾਵਰ।

ਬਹਿਰ ਦੀ ਮੈਂਸ ਬਾਨਦੇ ਪਾਟੀਆਂ ਕੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਖਰੀਤੇ ਪਾਟੀਆਂ ਕੰਨ ਨਹੀਂ।

ਭਾਰੀ, ਆਦਰਨ ਹੀ ਭਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪੁੰਨੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਰਾ ਦੀ ਇਕ ਕੰਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਭਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਭਰੀ
ਅਬਕਾਰਾਂ ਬੈਠੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਫਿਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੋਢੀਬ ਇਕ ਚੰਗਾ ਸਾਥੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਨਾਜ, ਸਿਰੀ ਕੰਨੇ ਨਾਜ਼ੀਤੇ ਅਤੇ ਬਾਜਾਬਤਾਂ ਬਕਦੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜੇ ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿਚ ਨਾ ਕਿਸਾਨਾ ਸਾਥੇ ਤਾਂ ਕਿਸਾਨ ਸਥਾਪ ਬਣ
ਜਾਦਾ ਹੈ।

ਸੋਧ ਨੂੰ ਉਦੇ ਹੀ ਬਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਫੈਰੀ ਸਮੀਧਿਆ ਉਪਜਦੀ ਹੈ।

ਬਕਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸਾਕਸ 'ਤੇ ਬਿਟਾ ਹੋ ਕੇ ਸਾਕਸ ਦੀ ਵੇਟਕ ਕਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਕੰਧੇ ਨੂੰ ਹੌਲੀ ਦੇ ਹੌਲੀ, ਉਸ ਨਹੀਂ ਹਰ ਦੀਸ ਮੇਥ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕਿਸਾਨ-ਕਿਸਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਬਾਹਰ ਬਕਤੀ ਅਹਿਲੀ ਪੈਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਹੜਾਨੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ 'ਤੇ ਚਿਕਰਕਾਨ
ਨਾ ਦਿਤਾ ਜਾਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਤਲਬੀ ਨਾਕ, ਅਸੀਂ ਸਿਰਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।

ਨਹੀਆਂ ਭਾਵਾ ਉਥੇ ਹੀ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਬਾਨਤੀਆਂ ਬਕਨ ਦੀ ਖੁਲ੍ਹ
ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਬਾਹਰ ਨਹੀਆਂ ਤੁਕਨੀਆਂ ਨਹੀਂ ਅਪਨਾਉਦਾ, ਉਹ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਭਹਿੰਦਾ।

ਸਰਕਾਰੀ ਬਕਸਾਬੀ ਉਥੇ ਹੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ
ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਸਾਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾਕਸ ਦਿਤੀ ਸਾਥੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਦੀ ਹੱਥੀ ਕਿਸੇ ਦੇ
ਜਾਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜੇ ਖੁਰਕਿਨ ਸਮੀਧਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਰੀ
ਸਮੀਧਿਆਵਾਂ ਆਪੇ ਹੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਭਾ ਸਿੱਧੀ ਹੋਏ ਬਕਸੇ ਜੀਵ ਦੇ ਤਿਰੁਕਟ ਦਾ ਭਰ ਨਿਰੰਤਰ ਬਣਿਆ
ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਭਾਵਤਰ ਅਤੇ ਬਰੀਕ ਸਾਥੀਆਂ ਪ੍ਰੇਰਨੀਆਂ ਤੋਂ ਸਾਥ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇਥੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਾਨਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਚਾਜ ਨਹੀਂ ਹੋਦਾ।

ਹੁੰਦੇ ਨੀਕ, ਬਕੇ ਤਿਰੁਕਟ ਬੋਲਦੇ ਹਨ।

ਸਾਕਿ, ਖੁਸ-ਬਹਿਰੇ ਅਤੇ ਨਿਪੁੰਨ ਸੋਧ ਦੀ ਬਿਟਤੀ, ਬਿੰਡ ਨਾਜ਼ੀ ਖੋਲ੍ਹਾ ਬੰਦ
ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸੁਖੀਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਭੁਭ ਦੀ ਅੰਤਰਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਦੇਹੀਰਨ ਦੀ ਭਾਬ ਜਦੋਂ ਨੂੰ ਬਹਾਉਣ ਲਈ ਨਿਕਲੀ ਸੀ ਪਰ ਬਕੀ ਆਪਣਾ ਸਮੇਂ

ਦੇਸ਼ੀਰਨ ਸਾਥੀ ਹੀ ਬਰਬਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਬਹੁਤੇ ਸੋਧ ਬਿਟਾਵਾਂ ਕੇਪਟ ਦੇ ਚਾਕਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਘੁਰਨ ਦੇ ਨਹੀਂ।

ਹਰਾਈ ਕਿਨ੍ਹੇ ਉਸਾਕਨ ਅਤੇ ਅਨਲੀ ਸੰਮ ਬਾਨ ਵਿਚ ਇਕੋ ਸਿਤਲੀ ਭਾਵਤਰ
ਜਾਸ਼ੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਜ, ਪਿਛਤਾ ਦੀ ਨਿਕ ਸਰਕਾਰੀਆਪਣ ਅਤੇ ਸਰੀਰੀ ਕੁਝਭਾਜ ਹੈ।

ਕਰਿਮ, ਭਾਜਿਕ ਨਿਸਕਾ ਦਾ ਕਥਾਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕਾ ਭਾਜੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਾ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਉਹ ਦੀ ਸਾਧੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਭੋਜਾ ਕਿਸ ਨਈਂ ਹਮਦਨ ਨਿਸਕਾਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਖੋਜਕ ਨਿਕ ਮੁਕਾਬਲਾ ਸਿਰ ਅਤੇ ਸਿਰ-ਹਰ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਭਾਜ ਸਾਧਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਿਧਾਤਾ ਪਰਮ, ਮਨਿਖ ਨੂੰ ਨਾਮਿਕ ਸੀਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋਕ ਉਸ ਧਰਮ ਤੋਂ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਾਮਾਦੀ, ਕਾਮਾਦੀ ਉਲਕਸ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੁਕਾਬਲ ਕੇਲੇ ਕਾਮਾਦ ਨਿਸਕਾਰ ਦੀ ਦਲੀਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੀਤਿਕ ਉਸ ਪਾਸਰ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਆਪੀ ਕੁਝ ਕੁਝ ਦੇਖ ਜਦੋਂ ਜੇਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਿਨਕਸ ਕੀਤਾ ਕੁਝ ਦੇਖ ਕਰਨ ਦੀ ਮਾਨੁਕੀ ਆਣ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਹੇਕਾ ਕਿਸਕਰੀ ਦਾ ਜੰਦ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਕਾਸ ਨਿਕ ਕੁੰਨਿਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਜੀ ਨਿਕਾਸ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਕੁਝ ਨੇਕ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਕੁਝ ਕੇਰ ਦੀ ਸਾਥੀਕੇ ਤਾਂ ਹਰ ਕਾਮ ਪ੍ਰੀਤਨਤਾ ਹੋਵੇਗੀ।

ਮੇਕਾ ਨਿਕ ਕੇਕਲ ਜੰਦੇ ਕੁੰਨ ਹੀ ਕਾਢਦੇ ਹਨ।

ਕੁੰਨਿਕਾ ਨਿਕ ਦਿਲਕਸ਼ੀ ਨੇਕ ਨਾਨਕ, ਆਪਣੇ ਕ੍ਰੋਧ ਪੈਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਮਨਕਸ਼ੀਕੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੰਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਦੀ ਕਾਮਾਦ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਹੁਣ ਕੁਝ ਸਾਰੀਆਂ ਨਿਕ ਸਾਰੀਆਂ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ।

ਕਮਾ, ਕੇਰਾ ਦਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਿਕ ਕੇਰਾ ਨਿਕ ਕਹਿੰਦਾ ਨਿਕਾਸ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨਿਕ ਉਹ ਕੁਝ ਨਿਕੇ ਨਈਂ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਰ ਨਿਕ ਕੀਤੀ ਨਾਨਕ ਕਦੇ ਪਕਾਨ, ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਕਾਮਾਦ ਕਾਣ ਨਈਂ ਮਾਨੁਕ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਨਿਕ ਮਾਨਕਾ ਦਾ ਹੁਣ ਕੇਰਾ ਸੰਪਾਦਕ ਉਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਕੀ ਨੂੰ ਨਿਕੇ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਨਿਕੀ ਨੂੰ ਨਿਕੀ ਦੇ ਨਿਕੇਕ ਕਰੇ ਕਰੇ।

ਨਿਕੇ ਨਿਕੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਉਲਕ, ਉਸ ਦੇ ਕਰਾਣੀ ਦੀ ਕਰਾਣੀ ਦੀ ਕੋਲ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਨਿਕੇਕਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕਰਾਣਾ ਕਰਨ ਨਿਕਾਨਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੁਸ਼ੀਪੁਟੀ ਨਿਕਾਨਾਂ ਅਨਿਕਾਨਾਂ ਦੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਪੈਰ ਦਾ ਨਾਨਕ ਨਿਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀਤਾ ਪੈਰ ਦੀ ਦਾਨਕ ਨਿਕ ਭਾਕਟ ਨਿਕਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਕਾਨਾਂ ਨਹੀਂ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਰਾਣੀ ਨੇਕਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਕਾਨ ਨਾਨਕ ਪਕੇ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਰਾਣੀ ਨੇਕੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਅਕਲ ਕਰਾਣੀ ਨੇਕ-ਪੁਕੇਨੇ ਕੁਪ ਨਿਕੇਨੇ ਹਨ।

ਜੇ ਪਰਾਣੀ ਜੋ ਕਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਰਾਣੀ ਨਾਨਕਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਹੀ ਸੁਪਨਾ ਕੇਕ ਕਰੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਨਾਨਕ ਪੀਰ ਕਾਨਾ ਆਪਣੇ ਅਪ ਨਾਨਕ ਪੁਕੇਨੇ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨਿਕ ਕਾਨੀ ਜਾਂਦੇ ਉਸ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਰੀ ਨਿਕਾਨਾਂ ਕੇਕਟ ਨੇਕ ਤਾਂ ਕੁੰਨਿਆਂ ਕਲ ਪਰ ਨਿਕੇਨੇ ਦਾ ਕੇ ਕਾਂ ਨਿਕਟ ਕਰੀਕੇ ਕੇ ਕੇਕਟ ਨੇਕ ਨਈਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਮਨੁੱਖ ਜਦੋਂ ਕ੍ਰੋਧ ਕਹਿੰਦੇ ਦਾ ਕੁੰਨਿਕੀ ਮੇਕਾ ਕੁਲਾ ਜੇਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਿਕ ਕੇਕਟ-ਕੇਕਟ ਦੇ ਪਕਾਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੀ ਮੁਕਾਬਲਾਤ ਨਿਕ, ਨਿਕੇ ਕਰਿਕ ਦਾ ਕਾਮਾਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਿਕਾਨਾਂ ਕਰਾਣਾ, ਅਕਲ ਨਿਕ ਕਰਾਣੀ ਨਿਕਾਨਾਂ ਨਈਂ ਕੇਕਟੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਨਿਕਾਨਾਂ ਨਿਕਾਨਾਂ ਅਤੇ ਪੁਕਾ ਅਕਲ ਨਿਕ ਜਾਂਦੇ, ਨਿਕਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਕੇ ਨਾਨਕ ਨਿਕਾਨਾਂ ਨਈਂ ਕੇਕਟੀ ਪਰ ਅਨਿਕੇ ਨਈਂ ਨਿਕਾਨਾਂ, ਨਿਕਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੇਕਟ ਨਿਕ ਨਾਨਕ ਨਿਕਾਨਾਂ ਹੋਵੇ।

ਕਾਮਾਨਾਂ ਤੋਂ ਕੇਕਟ ਅਨਿਕਾਨਾਂ, ਕਾਮਾਨਾਂ ਤੋਂ ਨਈਂ, ਕਾਮਾਨਾਂ ਮਾਂ ਕਾਮਾਨਾਂ ਦੇ ਕੇਕਟ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਿਆਣੇ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਹੜੇ ਸਾਡੇ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
 ਬੰਗਲਾ-ਮਿਲਕ ਤਿਖੀ ਭੁੱਖੀ ਭਾਲੇ ਭਰਵੇਂ ਹਨ ਅਤੇ ਧੰਨ-ਮਿਲਕ ਨਾਮ ਭੁੱਖੀ ਤਿਖੀ
 ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਧੁਨੀਯਾਗੀਰੀ ਵਿਚ ਅਧਿਕ ਵਾਲੇ ਨਿਰਿਆਗੀ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਪੰਥਾਵ ਨੇ ਆਉਂਦੇ
 ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਪਿਛੇ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ
 ਧੁਨੀਯਾਗੀਰੀ ਵਿਚ ਜਿਸਨੇ ਛਿੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਐਧਵ ਉਸ ਉਸ ਨੂੰ ਭਰਿਓ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਛੋਟੀ ਸੇਭ ਆਇਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ
 ਸਾਡੇ ਪਰ ਕਿ ਉਹ ਪਤਾਨਾ ਹੋ ਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣੇ।

ਜੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਕਲਪਣ ਦੀ ਭਾਵੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸਮਾਜ ਨੇ ਨਿਰੰਤਰ
 ਬਦਲਦੇ ਰਹਿਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤਕ ਕਈ ਵਾਰ ਬਦਲ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਉਹਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਛਿੱਡਾ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਰ ਪੇਸ਼ਾਵਰ ਨੂੰ ਪਾਉਣੀ ਹੈ ਕਿ
 ਕੋਈਮਾਨ ਨੂੰ, ਉਹ ਦੋਹਾ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ।

ਜਿਸਤਰੀ ਵਾਲੇ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਆਖੀ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਹੀ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਮੰਨਦੇ ਹੀ
 ਭਰਦਾ ਹੈ।

ਅਨੇਕਾਂ ਵਿਚਿਆਗੀਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਖਾਵੀਂ ਨੀਂਦਰ ਕਲਾਸ ਵਿਚ ਹੀ
 ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸਤਰੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਿਆਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਤਰੀ ਸਿਆਣੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਪੁਸਤਕ
 ਸਿਆਣਪ ਵਿਚਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਜੱਸੀ ਉਹ ਹੈ, ਜਿਹਨਾਂ ਸੰਗੀਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਦਾਪਨ ਦੀ ਭਰੀ ਪੱਛੋਟੇ ਵਿਚ,
 ਕੇਵਲ ਇਕ ਹੀ ਕਦਮ ਨੇ।

ਵਿਚਾਰ ਕਲਾ ਸਗੋਂ ਸੇਖ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਰਿਸਾਫ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅਜੇਏ ਧੰਨ-ਪੁੰਨੀਆ ਨਿਰਮਲ ਕੰਨੇ, ਜਿਵੇਂ-ਧੁਨੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਿਰਮਲ ਦੀ ਭਾਂ,
 ਇਕ-ਧੁਨੇ ਦਾ ਮੋਕਾਫ਼ੇਲ ਹੋਣ ਦੀ ਚੇਖੇ ਹਨ।

ਅਜੀਬ ਕੀਮਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੱਥ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਕਾਬਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਾਜ ਅਤੇ
 ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਮੁਕਾਬਲ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਜੇਏ ਵਿਚਾਰਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਹੀ ਸੋਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਅਤੇ ਕਲਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਕਲਾ
 ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼।

ਜੱਥਾਂ ਦੀ ਸੁਭਾਵੀਤੀ, ਖੋਲ੍ਹੇ ਛੇਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਣ ਦਾ ਸੋਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਕਈ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਕਰਵਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਉਸੇਵਤ
 ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਇਕ ਸੈਦਾ ਹੈ, ਸੇਧੇ ਵਿਚ ਇਕ ਨੂੰ ਤਾਂ ਘਰਾ ਪੈਦਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸੇ ਦੀ ਛੋਟੀ, ਉਸ ਦੀ ਜਿਸਤਰੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਛੋਟੀ ਭੁੱਖੀ ਛੋਟੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਜੇ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਨਵੇਂ ਸਾਫ਼ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨੋਜਿਵ ਤੁਕਤਾ ਪਛਾਣਨ
 ਵਿਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਭਰੋਸੇ ਨਾਮ, ਚੰਗਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਪਛਾਣਦਾ
 ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀ-ਪ੍ਰਤੀਭਾਵ ਕੋਲ ਕੋਲ ਪਾਸਟ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਜਿਹਾਂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰੰਤੂ ਕੋਲੋਂ
 ਸਭ ਜਿਹਾਂਤ ਕਲਾਤ ਸਭਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਕਈ ਜਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਤਮੇਂ ਅੰਤਰ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਂਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਵਾਰ ਨਿਪਟਾ
 ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪੁੰਨੀ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਹੋਈ ਤਕ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਜੋ ਵਾਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ
 ਪਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਕਈਆਂ ਹੀ ਵਾਰ, ਪਰ ਦਾ ਸੁਭਾ-ਕਲਾਤ ਸਭਰ ਕਲਿਆਂ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿੰਦਗੀ ਨੇ ਆਸਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਆਪਣੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੇ
 ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਸਾਡੀ ਬੁੱਢਾਗੀ ਦਾ ਇਕ ਕਾਫ਼ਲ ਹੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ਦੁਨਿਆਂ ਦੀ ਮੁਰੀ ਕਲਾ-
 ਭਾਵ ਕੇਵਲੇ ਦਾ।

ਸਮਾਜ ਦੀ ਉਸਤਰੀ ਕਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਤਕਤਿਆਂ ਤੋਂ ਕਲਾਉਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਮਨੀਖ ਇਸ ਲਈ ਦੂਖੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਰਦਾ ਭੁਕ ਹੈ, ਸਿੱਕਦਾ ਭੁਕ ਹੋਰ ਹੈ ਅਤੇ ਦੰਨਿਆ ਚਿਨ੍ਹਕੁਲ ਹੀ ਭੁਕ ਹੋਣ ਹੈ।

ਜੇ ਲਕੜਾ ਪਏ ਤਾਂ ਉਥੇ ਲੜੀ, ਜਿਥੇ ਦੁਸ਼ੀ ਲੜਨਾ ਕਾਪੁਢੇ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਥੇ, ਜਿਥੇ ਕਿਰਦੀ ਲੜਨਾ ਕਾਪੁਢਾ ਹੈ।

ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਬੀਜਾਂ ਦਾ ਰੋਗ-ਦੁਖ, ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਅੰਤਰਿਕ ਬਦਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਲੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਸੀਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਅਗੁਏ ਪਏ ਕੀਮ, ਭੁਕ ਨਵਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਭਾਹ ਵੀ, ਭੁਕਾਵਰ ਕਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤਿਆ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਉਣ ਦਿਓ, ਆਉਣ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਦਰੀਦਰ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੀ ਨਿਅਰ ਹੈ।

ਕਦੀਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਕੇ ਅੰਨ ਦੁੱਖਣ ਲਗ ਪੈਦੀਆਂ ਕਰਨ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਭਾਏ ਸਭ ਭੁਕ ਲਾਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਕਥਾਤ-ਕਥਾਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਿਨ ਕੇਲੇ ਕਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਾਡ ਕੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪਣੀਆਂ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਜਿਥੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਭਾਨਾਥਾਥੀਆ ਅਜਿਹੀ ਕੁਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ।

ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਇਕ-ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾ ਵਿਚ ਉਥੇਥੇ ਨਾਕ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਕਿ ਕਮਬੰਗਾਂ ਦਾ ਕੀ ਵਿਆਹ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਜਿਹੀ ਗਲਤੀ ਦੇ ਗਲਤੀ ਹੋਣ ਦੀ ਜਿਹੀ ਤੋਂ ਜਿਨਾਂ, ਉਸ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਪੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਜਨੀਥੇ ਨਾਕ ਭਾਏ ਪੇਰ, ਜਾਂਤੀ ਅਤੇ ਭੁਕਾਨੀ ਦਾ ਹੁਨੇਹਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਜਿਥੇ ਕੀ ਹੋਰ ਧਰਮ ਭਾਏ ਸਾਟਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਿਕਲਾਸੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਤੇ ਮਹਿਰੀਆਂ ਬੀਚਾਂ ਕੁਤਰ ਲੜੀਆਂ ਨਿਲ ਕਰੀਆਂ ਹੋਣ, ਜਾ ਖੀਦੇ, ਪਛਾਤਾਏ ਤੇ ਕਥ ਲਕੀਰੇ।

ਜਿਥੇ ਨਾਕ ਪਿਆਰ ਹੋਣ ਦੀ ਸੁਰਤ ਵਿਚ ਸੰਕਾਪਨਾਵਾਂ ਦਾ ਰਸੂ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਲੰਬ ਦੇਖਾਏ ਸਾਕਤ ਹੋਣ ਤਾਂ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰੀਤਾਂ-ਕਲਾਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਤਰੀਕੀ ਲਕਣ ਦਾ ਹਾਫ਼ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕਣਾ ਉਦਾਹ ਹੈ ਪਰ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਕਣਾ ਸੰਕੀਰਣ ਹੈ, ਇਸਲਾਮ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਉਦਾਹ ਹੈ ਪਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕਣਾ ਕਰੋੜ ਹੈ।

ਬੀਬੀ ਲਈ ਤਕ ਨੂੰਹ, ਜੰਮ ਤੋਂ ਭਾਵਦੀ ਲਈ ਹੈ, ਜਿਹੀਵੀਂ ਲਈ ਦੀ ਲੰਮ, ਨੂੰਹ ਤੇ ਕਰਨ ਲੰਮਾ ਪਰੀ ਹੈ।

ਤਰਤ ਕੋਰ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਕਰਨਾਵਾਂ ਤੇ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਾਪੁਕਨ ਦਾਨੀਆਂ ਕਰਨਾਵਾਂ ਤੇ ਕਥਕ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਇਕ ਲੰਬ ਪੁਰਾਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲੰਬ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੰਬਕੇ ਭੂਤ ਭੁਤ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਲੰਬ ਦੇ ਕੰਢੇ ਰੂਪ ਨੂੰ, ਕਥ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਥੇ ਕਥਕੇ ਪਰ ਕਿਉਂ ਹੀਕ ਨਿਰਦਾ ਹੈ।

ਇਕ ਹੀ ਹੁਨੇਹੀ ਅਨੁਕ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਅਨੁਕ ਹੁਨੇਹੀ ਲਈ ਹੁੰਦਾ।

ਪਰ ਲੰਬ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹੀ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਨੀਥੇ ਨਾਕ ਕੰਨਣ ਅਤੇ ਸੰਕਾਪਨਾ ਨਾਕ ਹੁਣਨ ਵਾਲੇ ਕਥਕੇ ਦੇ ਹੀ ਲਈ ਲਕਣੇ।

ਪਿਆਰ ਨੂੰ, ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਜਿਹਾਕਿ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੀਤਾ ਨਾਕ ਕਾਟਿਆ ਹੀ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਸਕਾਥ ਵਿਚ ਭਾਵਤ ਅਗੁਏ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੇਲੇ ਵੀ ਲਈ।

ਕੁੱਝ ਯੋਗਾ ਕੋਟਿਆ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮਨੋਰਾ ਕੋਟਿਆ ਲਈ, ਲੰਗੇ ਵਿਚ ਸਾਕ ਦਾ ਕਲੀਆ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕੁੱਝ ਪ੍ਰਤਿਯੋਗ ਕੋਟਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਲੰਗਾ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਲੰਗ ਲਈ ਹੋਈ।

ਕੀਮ ਕਰਨ ਕੇਲੇ ਲੰਬਣ ਲਗ ਪੈਦਾ, ਕੀਮ ਨੂੰ ਪੁਰਤਾਕੀ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚ ਬੀਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਦਿੰਦਿਆਂ ਵੀ, ਪੁੰਨੇ ਅਤੇ ਪੁੰਨਿਆ ਇਸ ਰੂਪੇ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਲਗ ਪੈਦੇ ਹਨ।

ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਤੁਮ ਨੂੰ ਫੌਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਥੋੜੇ ਆਪੁ ਆਪਣੀ ਕਰਕਾਰੀ ਵਿਚ ਸਾਰੀ ਕੋਮ ਨੂੰ ਰਕਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਉਤੇ ਥੋੜੀ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਰਾਫ਼ਤ ਕਰੀਆਂ ਮਹਿਗੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜੇ ਕੁਝ ਲਗਨ ਦੀ ਲਗਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਲਗਨ ਢੰਗ ਦੀ ਸਹੀ ਪਾਸੇ ਜੈ ਲਾਵੇਗਾ।

ਸਾਡੇ ਮੇਲਕ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸਾਮਾ, ਸਾਡਾ ਮਨ ਅਪਥਾਉਦਾ ਹੈ।

ਹਰ ਅਨੁਸ ਜਾਂ ਨੈਮ ਸਿਧ ਸੋਨੁਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਹ ਤੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਸਿਜੜਾ ਦੀ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਹਿਣ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਦਰਿਆ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸਕ ਅਰ ਦੀਆਂ ਹੋਲਾਂ ਵਿਚ ਰਿਪਾਰੀ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦਾ ਵਿਚੋਂ ਕਰਕੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਕਣ ਦਾ ਮੋਢ ਨੇ ਇਨ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਕਿਹ ਪੰਜ ਇਨ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਕਿਹ ਇਕ ਇਨ ਦਾ ਹੋਇਆ, ਹੁਣ ਥੋੜੇ ਚਿਕਾ ਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਨ ਦੂਰ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਮੋਢ ਦੀ ਮਿੱਠ-ਭਾਜ ਤਾਂ ਵੈਸਕਾ ਟਾਸ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋ ਜਾਇਆ ਕਰੇਗਾ।

ਸਿਯਾ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਕਹਿਣ ਨਾਲ, ਸਿਯਾ ਤੋਂ ਰਿਕਾਨ ਹਟ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।

ਕੁੰਡੀਆਂ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਿਯੇ ਢੇਟ ਦੇ ਅਕਸਰ ਮਿਲਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਲੰਮਾਨ ਹੋ ਜਾਂ ਮੇਰਾਨ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਕਾਮੀਆ ਹੋ ਜਾਂ ਲਮੀਆ ਦਾ ਕਮਾਨ ਹੋ ?

ਮਨੁੱਖ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ 'ਤੇ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਅਕਸਰ ਮੁਕਾਮ ਉਸ ਨੂੰ ਸੈਨਤਾਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਅਸੀਸਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਨਹੀਂ, ਉਦੋਂ ਤਕ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮਝਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਜੇ ਰਿਪਾਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਹੋ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ; ਜੇ ਰਿਪਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਪਰ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਕਰੀ ਪਤੀ, ਪੁਰੇਸ ਸੰਨਾ ਸੈਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਪੁਰੇਸੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਤਨੀ ਦਾ ਸਿਧ ਚਾਲੀ ਕਣ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ।

ਸਿਜੜਾ ਸਿਧ, ਅਕੀਤ ਦੇ ਅਨੇ ਲਈ ਸੁਰਕਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਉਹ ਸਿਧ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, ਸੀਸ ਅਕਾਉਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਨੇ ਜੰਤਾਰੀ ਵਿਚ 'ਐਸ ਆਖੋ' ਕਾਹਿਲ ਕਾਰ ਹੁੰ' ਕਾਹਿਲਾ ਸੀ, ਉਹ ਖੁਲਾਸੀ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਕਹਿਮੋਡ ਕਰਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਅਰ ਦਿਹਾ ਸੀ ?

ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਉਦਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਾਹਲੀ ਲਾਲਾ, ਕਾਹੁੰਨਾਂ ਦੀ ਕਾਂ ਰਸਮ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਮੇਨਦਾ ਹੈ।

ਮਾਨਕ-ਮਥਾਨ, ਕਿਆਦੇਦਾਫਾ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਆਪਣੀ ਆਪ ਨੂੰ, ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦੇ ਸਕਣ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਹਨ।

ਕਈ ਪਿੰਡਕੀ ਨੂੰ, ਫੋਟੋਆ ਦੀ ਮੇਨਕਮਾ ਕਾਕ, ਕੇਪਟਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਨੇਪਕਤਾ ਉਹ ਹੈ, ਸਿਧਤੀ ਪੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ, ਸਵਾਧ ਤਾਂ ਵਿਚ ਪਾਪਤ ਕਰ ਲਵੇ।

ਜੇ ਸਾਡੀ ਸੀਕਣੀ ਸਾਡੇ ਦੁਕਾਣਾਂ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਸਾਡੇ ਤਾਂ ਕੀ ਉਸ ਦਾ ਆਕਾਰ ਨੀਕ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕਾਹਲੀ ਪੁਖ ਤੋੜ 'ਤੇ ਲੀਤੇ ਹਨ, ਪਾਪਤ ਨਹੀਂ, ਕਿੰਨਕ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਾਸ ਨਹੀਂ, ਸੁਰਾਹਦੇ ਹਨ, ਸੁਪਕਰੇ ਨਹੀਂ, ਸਕਰ ਸਿਰਉਦੀ ਕੀ ਹਨ, ਕਿਥੇ ਨਹੀਂ।

ਆਸੁਇਆਂ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਪੇਸ਼ੀ ਕੀ ਭੰਡਰੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਕੇਵਲ ਸੋਧ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਸਿਕਨੇ ਤਾਂ ਕਪੜੇ ਉਹ 'ਯ' ਕੇ ਜਾਣਾ, ਜਿਉਂਦਾ ਹੋਣ ਜਾਣ ਦਾ ਅਕਸਰ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਆਨੇਰਕ ਕਾਵੇਂ ਕੀ ਕੇ ਕੀ ਪਿੰਨ ਹੋਇਣ ਜਾਂ ਕੇ ਕੇ ਕੇ ਪੇਸ ਕਾਹੁੰਦਾ, ਕੇ ਕੇ ਕੇ ਚਾਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਭੁਲਾਵਤ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਕਿਸ ਨਦੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਮੇਲਾਂ ਅਤੇ ਮੁਹੀਆਂ
ਭੇਦਿਯਾਵ ਨਾ ਹੋ ਸਕਣ।

ਦਰਾੜੀ ਭਲੀ ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਭੈਲੀ ਸਿਰੀ ਭੁਟਾ-ਭਟਾੜੀ ਭਲੇ, ਇਹ ਭਲਮ
ਭਟ ਕੇ ਹੋਂਦ ਨਾਕ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਰੀਸ਼ਮ ਦਾ ਨਾਕ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਸਾਹੀਬ, ਸਾਡੇ ਮਧੋਂਦਰ ਤੋਂ ਖਰਿਆਂ
ਇਹ ਪ੍ਰਸੰਭ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਭਟਾੜੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਔਖਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਚਾਚੇ ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਸੋਫਾਨਾ ਮੁਲੀਕ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਸੰਘਾਰੇ ਹੋਣ ਦਾ ਨਾਦਕ ਭਰਿਖਿਆਂ ਕਲਾਪਾਯਤ ਭਟਾੜਾ
ਅਨਿਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਦੇਖੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਭ ਹੋਣ ਨਦੀ ਅਨੰਭ ਨਾਨਾ ਫਿਲ ਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਭਿ ਹੋ
ਕੇ ਭਲੇ ਭੀਖਿਆਂ ਭਲੀ ਭਾਵ ਇਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਭੈਲੀ ਪਛਾਣ ਨਾ ਨਥੇ।

ਐਹੋਂਦ ਭਾਵੇਂ ਸਿਰੀਨਾ ਦੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਨਾਈਨ ਭਟਾ ਕੇ ਖਲੀਦਾ ਹੈ।

ਅਜ ਭਲ ਕਿਸੇ ਖਟਨਾ-ਕੁਲਖਟਨਾ ਦੇ ਭਾਪਕਨ ਅਸਫ਼ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਭੀਖਭਟਾਈ
ਭੀੜੀ ਸਾ ਸਾਡੀ ਹੈ।

ਕੁਣ ਲੇਖਨ ਇਕ ਭੈਲਾ ਉਲੇ ਦੀ ਹਾਥੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸਕਾਵੇ ਹੋ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਾਗੇ ਕਿਵੇਂ ਹੋਂਦੇ ਹਨ, ਸਿਰੇਂ ਗੰਭੀ ਸੁਰੀਕਾ ਇਕ ਭਾਣ ਭਾਗੀ ਹੋਵੇ।

ਕੌਣ ਮੇਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਦੀ ਭੀਕਣਾ, ਇਹਿੰਦਿ ਮੇਨੂੰ ਕੌਣ ਦੀ ਭੁਭਾਧਿ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ।

ਕੇਵਲ ਅਨੰਭ ਨੂੰ ਹੀ ਧਰਮ ਆਉਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਉਦੀ ਚਾਹੀਦੀ ਭੀ ਹੈ।

ਕੌਣ ਕਿਹੋਂ ਸਟੁਨ ਉਪੀਲਾ, ਸਟੁਨਤ ਨੇ ਕੁਲੀ ਭਟਾ ਦਿਤੀ, ਸਜਾਵਟ ਨੇ ਜੇਠੇ
ਦਾ ਰੂਪ ਦੇ ਦਿਤਾ।

ਕੇਜਲੀ ਉਹ ਚਾਨਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਨੰਭ ਸੋਣਾ ਚਾਹੇ ਪਰ ਨਹਿਦ ਨਾ ਆਵੇ।

ਰਾੜੀ ਮਾਭਨਾ, ਚਿਨਾ ਕੌਣੇ ਪ੍ਰੀਨਾ ਭਲਨ ਦੀ ਭਾਵਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੇਵਲ ਅਨੰਭ ਚੋਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਅਨੰਭ ਹੋ ਹੋਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਮੇਲਾਂ ਦੀ ਮੁਖਤਾ ਹਨ, ਭਾਗੀ ਮੁਖਤਾ ਨੂੰ ਭਾਮਧਿਦੇ ਹਨ, ਅਨੰਭਾਂ ਨੂੰ ਮੁਖਤਾ
ਕਿਸੇ ਕਿਥੇ ਕਿਸਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਭਾਵ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿੰਨੇ ਸਟੁਨਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹਨ।

ਜਿਸੇ ਆਭਾਸਦੀ ਤੋਲ, ਸੈਣ-ਦੋਣ ਲਿਹਾ ਅਤੇ ਸੋਧ ਹੋਵੇ, ਉਸੇ ਆਗੀਓ ਅਤੇ
ਮੁਖਤਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਹਰ ਭੀੜੀ ਮੁਖਤਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਭੀੜੀ ਸੋਧਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਸਿਰਦੀ ਦੁਸਤਾ ਕਿਸ਼ੀਦੀ ਪਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਾਡੀਆਂ
ਭਲਾਈਆਂ ਸਲਾਹੀ-ਸਲਾਹੀ ਕਰਕੇ, ਭੀਖ ਅਭਾਨਾ ਪ੍ਰੀਨ ਜੀਵਨ ਮਾਭਾਭਾ।

ਭਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਕੇਵ ਕੇ, ਇਹ ਸੋਧ ਕੇ ਟੁੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਮੇਰੇ
ਇਕ ਸੋਭਾਣ-ਸੰਜਮ ਦੀਆਂ ਸਟੁਨਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਜਿਸੇ ਭਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਮੁਖਤਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸੇ ਮੁਖਤਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ
ਭੋਲਾਵਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸੇ ਭੋਲਾਵਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਇਕਦਾ ਭਾਪਦਾ ਹੈ।

ਸੰਭਾ ਸਿਖਣ ਨਦੀ ਚਾਚੇ ਨਮਾ ਸਤਾਦਾ ਹੈ, ਜਿਸੇ ਭਲੇ ਸੰਭਾ ਸਿਖਣ ਨਦੀ ਨਮਾ
ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮਾਣ ਅਭਾਣ ਭੀਖੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸੇ ਭਾਪਤ ਇਕ ਭੇਲੀਮਾਨੀ ਹੋਂਦਕੀ, ਉਸੇ ਭਾਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਰ ਉਭਾਨਾ
ਸਾਡਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਂਦਕੀ।

ਕੁਭਾਵਾ ਕਿਸਦੀ ਹਰ ਕੋਸ ਆਪਣੇ ਪਰ ਨਾਵੇਂ ਕਸਤਿ ਤੋਂ ਮੁਸਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸਾਹ ਇੰਝ ਭਲਕੇ ਨਹੀਂ, ਪੁਲੀ ਕਿਸਾਹ ਹੈ।

ਨੇਕਰ ਨੂੰ ਖਭ ਦੇ ਜੀਅ ਭਾਂਗ ਹੋਏ, ਭਦੇ ਨਹੀਂ ਕੇਵਲ।

ਕੁਲਾ ਘੋਟ ਨਿਭ ਸਾਡੇ ਨਾਕ ਹੋਏ ਹਨ, ਕੁਲੇ ਸਾਡੇ ਉਥੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਭੀੜੀ ਸਿਸਭੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੀੜੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਕ ਵਿਆਹੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਇਹ
ਕੁਣ ਕੇ ਭਾਗੀ ਪ੍ਰੀਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸਾਹੀ ਭੀੜੀ ਨਹੀਂ ਸਤਾਈ।

ਪੇਸ਼ੇ ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਸਮੀਲਿਆ ਭੇਜਨ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪੇਸ਼ੇ ਅਤੇ ਭੇਜਨ ਹੋਣ ਤਾਂ
ਸਮੀਲਿਆ ਭਾਮ ਦੀ ਭਾਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਭੇਜਨ, ਪੇਸ਼ੇ ਅਤੇ ਭਾਮ ਦੀ ਹੋਣ ਤਾਂ
ਸਮੀਲਿਆ ਭਿਰਤ ਦੀ ਭਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸੰਪਰਦਾ ਨਿਰੰਤਰ ਵਿਕਾਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਨਿਰੰਤਰ ਹੁਣ ਉਹ ਭੀਪ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਹੱਦਿਆਂ ਨਾਲ ਰਚਾਰੀ ਮਜ਼ਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਤਰਾਕ ਉੱਥੇ ਜਦੋਂ ਸਾਰੀ ਵਿਚ ਪਰਾਜਪਤ ਸੀ, ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਸਾਰੀ ਵਿਚ ਵਿਨਾਸ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਵਿਕੀ-ਵੀ ਸਾਰੀ ਵਿਚ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੇਵਾ।

ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੇਰਕ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਆਕਾਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸੋਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਅਸ ਕਲ ਸਿੱਧੀ ਹੋਸ਼ ਕਰਿਣ ਦੇ ਚੰਗ ਨਹੀਂ ਨਹਾਈ, ਕਿਸਮਾਂ ਚਾਲੇ ਉਸ ਦਾ ਗਾਣਾ ਕਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਕਹੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਵਿਸਵਾਸ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੇਖ ਕੇ ਹਲਕੀਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਕਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਵਿਕਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਭਰ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਭੂਈ ਹੋਵੇ।

ਅਜੇ ਮਨੁੱਖ ਬੰਨ ਹੁਣ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਕਰੀਬੀ ਪਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਹੀ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ, ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਗਲੀਬ ਪਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਹੀ ਸਾਧਨ ਹਨ।

ਭਾਰਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਨਾਲ ਕਰੀ ਜਿਨੇ-ਜਿਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਦੱਸੇ-ਦੁਰਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੋ-ਦੁਰਕਾ ਵਿਆਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਰੀ ਪੁੰਤਰ ਦੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅਧਨਾਥੇ ਮਾਕਾ 'ਤੇ ਧਨ ਕੇ, ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਂਦੇ।

ਕਾਮੇ ਤਿੰਨ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਦੁਸਿਅਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰੀਦਿਆਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਸਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਹੁਕਮ ਕਰਦੇ ਵਾਲੇ।

ਜਿਸ ਨੇ ਦੁਰਕਾ ਪਤੀ ਕਟਨਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਾਲੇ ਵੇਰਕਾ, ਉਸ ਦਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਵੇਖ ਕੇ ਕਰਨਾ ਕਰੀਦਾ ਹੈ।

ਵੱਡ ਉੱਥੇ ਦੀ ਲਗਦੇ ਹਨ, ਜਿਹਨਾਂ ਕੁੱਝ ਲਗਦੇ ਹਾਂ ਕਿਸਾਂ ਦੀ ਪੁੱਜੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਉਤੇ ਹੋਏ ਆਵੇ ਵਿਚਲੀ ਹੋਵੇ ਕਿੰ, ਦੂਜੀ ਉਤੇ ਕੰਦੀ-ਪਿਲੀ ਹੋਣ ਦੀ ਹੋਰਕ ਨਾਂ ਕੇ, ਆਪਣੀ ਕਾਮਾਈ ਨੁਕੀ-ਵੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪਤਨੀ, ਪਤੀ ਨੂੰ ਚਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਥੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਘੰਟੇ ਦੇ ਕਰੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਤੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਸਰਦਾਰ ਹੈ ਜਿਥੇ ਕੰਡੇ ਦੀ ਹੀ ਕੀਤ ਹੋਵੇ।

ਆਪਣੇ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਦੀ ਸੋਚੀ ਉਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਮਾਸਕੁਰੀ ਕੰਮ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਵਿਚ ਕਰਿਣਾ ਹੋਵੇ।

ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਸੁੱਧ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਰਿਤਰ ਦਾ ਨਿੱਘ ਮਾਣਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਿੰਗਰੀ ਪਰਕੇ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਹੋਰ ਲਈ ਲੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰਕਾ ਮੁਕੰਦਿਆਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਅਟਾਕ ਲਈ ਲੜਨ ਲਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਸਫਟੀ, ਸੋਭ ਅਤੇ ਸੋਚ ਦਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਆਦਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਹੀ ਕੋਝ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਲਾਇਦਾਫ ਸਿਲਕੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਹੁਕੇ ਦੁਆਰ ਅਤੇ ਕਾਸੇ ਕੀ ਮਿਲਦੀ।

ਉਹ ਵੇਦੇ ਦਾ ਸੋਭ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਰਨਾ ਵੇਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਲਈਆਂ ਤਕ ਵਿਕਿਆਨੀ ਪਰਕਾ ਜੱਕਦੇ ਕੀ, ਪਰਕਾ ਤਾਂ ਨਾ ਕੀਤਿਆ, ਹੋਰ ਕਤਾ ਕੁਝ, ਪਰਕਾ ਨਾਲੋਂ ਕੀ ਪੁਲਕਾਨ ਕੀਤ ਪਿਆ, ਲੱਕੜੇ ਕੀ ਤਾਂ ਕਤਾ ਕੁਝ ਲੱਭ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਮੋਢਾਨ ਵਿਚ ਜੱਥ ਜਿਹਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝਿਅਕ ਹੋਣ ਵਲ ਕਾਪੇ ਵਿਆਨ ਨਿਥੇ ਹਨ।

ਜਿਹਦ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਲਥੇ ਨਿਕੀਦਿਆਂ ਦਾ ਆਪਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸੇ ਕਰਕੇ ਮਿਲਣ ਲਥੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੀ ਹਾਲ-ਚਾਲ ਹੈ।

ਲਮਕਾ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਕਿਰੀਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਰ ਉੱਥੇ ਦਾ ਵਿਚਲੇਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਰਕਾ ਲੈਣ ਚਾਲੇ ਉਲਕ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਹੀਰ, ਆਪਣੇ ਵਿਤਰਿਅ ਕਰਕੇ ਲਾਇਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੰਪਿਰਕ ਜਿਸ ਕੋਲ ਕੀ ਜਿਆ, ਉਸ ਦਾ ਜੱਥ ਕਟਾਉਂਦਾ ਸਿਆ, ਕਿਰ ਕੰਪਿਰਕ ਦਾ ਵਿਤਰਿਅ ਹੈ।

ਕਪਾਰ ਪਿਛੇ, ਦੇਖ ਦਾ ਵੇਖਾ ਅਤੇ ਵੇਡੇ ਪਿਛੇ ਕਪਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਰ ਦੇਵੇ ਅੱਥੇ-ਪਿਛੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਵਰਤਾਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰਕਰ ਅਸਿਰਫ਼ ਭਵਿੱਖਵਾਦੀ ਦਾ ਹੁਸ਼ੀਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭਾਤ-ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਅਭਵਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਿਕਸਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ।

ਸਿਰਫ਼ ਨਾਅਰਾ ਅਸੀਂ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਨਾਅਰਾ ਅਸੀਂ ਭਾਸ਼ਨੀਭੀ ਵਿਚ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਭਾਸ਼ਨੀਭੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਨਿੱਤਰ-ਬਦਲਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਸਲੋਕੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਵਿਗਾਹੀਤਾ ਵਿਚ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿਚ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਅਤਰਾ ਨਹੀਂ ਜਿਹਾ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਅਤਰਾ ਭੀ ਸਿਰਫ਼ ਹੈ।

ਸੇਵਾ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਚੰਗੀਦਾਰ ਦੀ ਰਾਤ ਕਿਵੇਂ ਗੁਜ਼ਰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸ ਘੜੀ ਮਹਿਮਾਨ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਪਰਤਦਾ, ਉਹ ਘੜੀ ਜਨਮੀ ਉਸਾਹ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਾਗੀ ਸਿਰਫ਼, ਕਿਸੇ ਦੀ ਅਭਵਾਜ਼ੀ ਦਾ ਆਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਆਗੀਏ।

ਕਈ ਬੀਮਾਰੀ ਵਿਚ ਇਕੋ ਹਸੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਸੁਣੀ ਵਿਚ ਦਸਾ।

ਸਿਰਫ਼ਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਤਾ ਸਾਡੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਵਿਗਿਆਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਤੀਬਰਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਲਾ ਦਾ ਆਸ਼ਾ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ ਬਿਰਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਾਸ਼ਨੀਭੀ ਨਾਅਰਾ ਵਿਚਾਰਨ ਆਪਣਾ ਹੈ, ਵਿਚਾਰਨ ਨਾਲ ਤਬਦੀਲੀ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਮਾਨਸ ਵਿਚਾਰਨ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਡੀ ਸਾਡੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਵਿਗਿਆਨ ਦੇ ਮਾਨਸ ਭਰਾ, ਮਾਨਸ ਦੇ ਵੀ ਮਾਨਸ ਭਰਾ ਹੋਏ ਹਨ।

ਪ੍ਰਭਾਤ ਦੇ ਭਰਾ, ਸਿਰਫ਼ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲੋਂ ਭੀ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹਨ।

ਵਿਗਿਆਨੀ ਵਿਚਾਰਨ ਵਿਚਾਰਦਾ ਹੈ, ਕਲਾਵਾਦੀ ਉਸਨੇ ਉਪਲਬਧਿਦਾ ਹੈ।

ਸਿਰਫ਼ੀ ਦਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਭੇ ਸ਼ੈਲੀ ਤਾਬ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮਾਨਸ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਡੇ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇਖਣ ਸਿਰਫ਼ ਸਿਰਫ਼ ਹੀ ਹਨ।

ਸਾਡੀਆਂ ਆਧਾਰੀਆਂ ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਆਧਾਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹਨ।

ਪਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਸ ਵਾਲੇ, ਆਪਣੀ ਸਿਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼-ਸਿਰਫ਼ੀ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ।

ਆਪਣੀ ਸ਼ੈਲੀਆਂ ਸਲੀ, ਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਸਿਰ ਨਹੀਂ, ਕਲਾ ਭਾਈਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਉਹ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਭੇ ਸਾਡੇ ਤੁਸੀਂ ਸੇਵਾ-ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹੋ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹੋ ਵਿਚ ਹੋ ਕਈ ਹੋਏ।

ਇਸ ਪੱਟ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ, ਹਰ ਕਲਾਵਾਦੀ ਕਲਾਵਾਦੀ ਦਾ ਮਹੀਨਾ ਪਾਇਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕਈ ਸਿਰਫ਼ੀ ਦੀਉਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਦੁੱਖਣ ਸਭ ਪੈਦਾ ਹੈ।

ਤਾਬ ਵਿਚ, ਸਿਰਫ਼ੀਆਂ ਕੀਤਾ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਿਚ ਆਪਣਾ-ਦੁਖ ਭੀ ਕਈ ਹੈ।

ਸਿਰਫ਼ੀ ਸਿਰਫ਼ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਤੇ ਤਕਾ ਵੀ ਆਪਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਤਕਾ ਵੀ ਤਾਬਨਾ ਤੀ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਦੁੱਖੀਆਂ ਉਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਆਪਣੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਾਲੋਂ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀਉਂ, ਸਾਡੀ ਸਾਡੀ ਹੈ, ਕਲਾਵਾਦੀ ਸਾਡੀ ਸਾਡੀ।

ਤਾਬਨਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਪਰ ਤਾਬਨਾ ਤੇ ਮਹੀਨਾ ਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਹਿਸਤੀ ਕਿਉਂ ਕੀ ਨਿਰੀਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਹਿੱਸੇ ਭਰਕੇ ਉਹ ਅਚਾਨਕ
ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਸਮੁੱਚੀ ਨਿਰੀਨਾਵਾਂ ਦੇ ਲੀਕ ਨਾਮਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮਾਂ ਦੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੀ
ਸਮੁੱਚਾ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੇਮਿਆ ਬਹੁਤ ਅਰਜ਼ੀ ਪੈਂਦੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹੀ ਨੂੰ ਸਾਥ ਹੀ ਨਹੀਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿ
ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ।

ਭਾਈਆਂ ਦੇ ਹਿਲ ਦੀਆਂ ਸੋਚਾਂ ਆਲੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਾਣੀਆਂ ਦੀ ਹੋਣੀਆਂ ਹਨ।

ਪਿਤਨ ਦੀ ਹੋਣੀ, ਨਾ ਪਿਆਰ-ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੋਚੇ-ਬੋਲਿਆਂ
ਵਿਚ ਲਗਮ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਭੁਲਾਪੀ, ਦੁਲਹਨ ਦਾ ਰੂਪ ਉਭਾਰਨ ਵਾਲੇ ਪਿਆਰੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਭੁਲਾਪੀ ਵਿਚ,
ਪਰ ਹਿਸਤੀ ਬਣੀ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਸੋਚਦੀ ਲਗਦੀ ਹੈ।

ਭੇਦਨ ਅਭਾਸ ਨੂੰ ਸਾਥ ਹੀ ਆਪਣਾ ਦੀ ਸਾਥ ਲੈ, ਹਿੱਸੇ ਕਰਕੇ ਪੁਰਨ ਕਾਪਾਹਾ
ਵਿਚੋਂ ਭਾਗਤੀ, ਭੇਦਨ ਉਸ ਦਾ ਸਹਿਯਾਥ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਭੁਲਾਪੀ ਪਰੋ ਨੂੰ ਸਾਥਧ ਦੇਣੀ, ਭੀੜਿਆਂ ਨਾਲ ਅਤਿਆਚਾਰ ਹੋਈ ਹੈ।

ਅਹਿਭੂਤ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਆਪਣੀਆਂ ਫੀਲਾਂ ਲਗਦੀਆਂ, ਹੁਲਨ ਦੀ ਭੋਰੀਨ
ਹੋਈ ਹੈ।

ਸਮੁੱਚੇ ਨੂੰ ਯੋਗ ਦਾ ਕੀ ਭਰ, ਸੱਚ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਦਾ ਕੀ ਲੋਧ।

ਅਤੇ ਭੇਦਨ ਨਾਲ ਮਾਣ ਸਹਿਯਾਥ ਦੋਹਰਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਸਾਥਧ ਵਿਚ ਉੱਪ ਕੀ ਭਾਂ ਭਾਂ ਸਾਥਧਕੀ ਵਿ ਭੁਲੀ ਸੋਚ ਕਰੇ ਹੈ।

ਹਿਸਤੀ ਬਣੀ ਪੁਰਨ ਹੋਵੇ ਹਨ, ਪ੍ਰੇਮਾਨ ਹੋਵੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਰਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭੇਦਨ ਨੂੰ ਸਹਿਯਾਥ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸ ਦਾ ਪਤੀ ਭੇਦਾ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਹਿਸਤੀ ਨਾਲ ਭਾਂ ਨਹੀਂ ਭਰਦੀ।

ਪ੍ਰੇਮਾਨ ਭੀੜਿਆਂ ਅਹਿਭੂਤ ਬਹੁਤ ਭੇਦਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਅਭਾਸ, ਭੇਦਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹਿਸਤੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੇਦਨਾਵਾਂ, ਅਭਾਸ ਅਤੇ ਅਭਾਸ,
ਉਸ ਦਾ ਭੇਦਨਾਵੀ ਬਣ ਜਾਵਾ ਹੈ।

ਭਾਗ ਦੀ ਨਾਵਾਂ, ਭੇਦੀ ਨਾਵਾਂ ਹਿਸਤੀ ਬਣੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।

ਭਾਈਆਂ ਦੀ ਹਿਸਤੀ ਵਿਚ, ਭੇਦਨਾਵਾਂ ਦੀ ਅਨਪੜ੍ਹ ਵਿਚ ਅਤੇ ਭੇਦਨਾਵਾਂ ਦੀ
ਅਨਪੜ੍ਹ ਵਿਚ ਭੇਦੀ ਹਿਸਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

ਭੇਦੀਆਂ ਦੇ ਭੇਦਾਂ 'ਤੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੀ ਭੇਦਨ ਹੋਈ ਹੈ।

ਪਿਆਰਾਵਾਂ ਸਮਾਜ ਭਾਗ ਨਾਵਾਂ ਸੋਚਦੇ-ਭਰਦੇ ਨਹੀਂ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਸੱਚ ਸੀਕਣ
ਨੂੰ ਹਿਸਤੀਆਂ ਅਤੇ ਪਾਣੀ-ਅਹਿਭੂਤ 'ਤੇ ਲੱਗਿਆ ਹੋਵਾ ਹੈ।

ਭੇਦੀ ਦਾ ਭੇਦ-ਭਾਸ ਭੇਦੀ ਨਹੀਂ ਭੇਦਦਾ, ਹਿਸਤੀ ਭੇਦ ਭੇਦੀ ਹਿਸਤੀ ਭੇਦਦਾ ਹੈ
ਭੇਦ ਭੇਦ ਨੂੰ ਭੇਦ ਹੋਣਾ ਹੀ ਕੀ ਹੈ।

ਹਿਸਤੀ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਭੇਦਦੇ ਅਤੇ ਸੁਦ ਅਤੇ ਹਿਸਤੀ 'ਤੇ ਹਿਸਤੀ ਹਨ, ਉਹ ਸੁਦੀ
ਭਾਈ ਹੋਣ, ਪੁਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ।

ਹਿਸਤੀ ਦੀ ਹਿਸਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਭਾਗਵਤ ਵਿਚ ਸਾਥੇ ਭੇਦੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਭਾਈ
ਦੀ ਹਿਸਤੀ ਹੋਵਾ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੇ ਉੱਚੇ ਦਾ ਸੁਨਦਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ।

ਸੀਕਣ ਅਤੇ ਸਾਥ ਵਿਚਾਉਣ ਨਾਲ ਅਨੇ ਹੋਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਛਾਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹਿਸਤੀ।

ਸਾਥ ਅਤੇ ਪੁਰੀਤ ਮਾਧੀਆਂ ਭੇਦੀ ਹਨ, ਹਿਸਤੀਆਂ ਹਨ ਦਾ ਯੋਗ ਲਗਦੀਆਂ
ਦੀ ਭੇਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕਿਸ ਨਾਲ ਸੁਭਾਵਨਾ ਆਪਣੀ ਹੈ ਉਹ ਭੇਦੀ ਹੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਈ ਸਾਥੇ ਹੋਣ
ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਾਧੀਆਂ ਦੀ ਮਾਧੀਆਂ ਦਾ ਯੋਗਨ ਸਿੱਧ ਆਪਣੇ ਹਿਸਤੀ ਨਾਲ ਸੋਚਦੇ ਮਾਧੀ ਮਾਧੀ
ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮੁਹੀਂ ਭਹਿਨ ਨਾਲ ਸਹਿਯਾਥੀ ਉਪਜਦੀ ਹੈ, ਹਿਸਤੀ-ਪਾਸਧ ਭਹਿਨ ਨਾਲ ਭਰਦੇ
ਉਪਜਦੇ ਹਨ।

ਗੁਰ-ਸਾਖ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਿਕਾਂ, ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਬਣ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ।

ਮਹਿੰਗੀਆਂ ਫੀਸਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਸਾਡੇ ਬਿਰੋਧ ਵਿਆਪਨ ਕਾਰਨ ਮਹਿੰਗਾਪ੍ਰਯੁਕਤ ਬਣ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਧੌਪ-ਪ੍ਰੀਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਟਾਪ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ, ਇਸਤਰੀਆਂ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਕਰਤਵੀਆਂ ਹਨ।

ਬਿਸ਼ੇਂ ਮਹਿੰਗੀ ਨੂੰ ਇਨਕਤੀ ਸਮਝਾਥਾਵਾਲੀ ਹੈ ਕੇ ਨਹੀਂ, ਵਧੇਰੇ ਆਸਾਥਾਵਾਲੀ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਸਿਆਣਾਵਾਲੀ ਹੈ ਕੇ ਕੋਪਣੀ ਹੈ।

ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਕੇਵ ਕੇ ਉੱਲ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁੰਬ ਜਵਾਲੀ ਹੈ, ਭੋਜਨ ਕਦੇਕਦੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅਖੀਂ ਉੱਪ ਕਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ।

ਸਿਖਿਆ ਦਾ ਅੰਬੰਧ ਭਵਿੱਖ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਇਸ ਉਂਦੇਝ ਅਖੀਨ ਪਹਿਚਾਣ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਸਨਕਤੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ।

ਅਨੌਖ ਆਪਣੀਆਂ ਘਟਨਾਂ ਅਤੇ ਹਰਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਦੂਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਹਾਥ ਵਿਭੇਂ ਨਤਰਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭਾਵਤਾ ਪਾਣੀ 'ਤੇ ਨੀਂਡ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਜਿੰਦ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਿਅਾਣਪ ਪੰਥ 'ਤੇ ਸਕੀਓ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਨੀਅ ਅਭਾਣਾ ਇਸਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਜਿੰਨੇ ਨਾਲੋਂ ਕੰਧ ਲੈਣ ਦਾ ਥਾਵਨ, ਨੇੜ ਅਖਵਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਆਨੇ-ਦੁਆਨੇ ਦੀ ਸਗਾਰਥਾ ਭੀਰ ਹੋਇ ਕਾਂ ਸਾਡਾ ਹੁੰਨੀਅ-ਏਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਮਥਲੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਬਿਆਨ ਸਰਥੇ ਨਹੀਂ ਉਪਾਉਂਦਾ, ਵਰਥੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਅਨੁਗੀ ਸਮਝ ਬਿਚੇ ਉਪਜਾਏ ਹਨ।

ਕੰਸ ਵਿਚ ਹੁਸ਼ਮ ਮੰਨਣ ਦੀ ਥੀ ਨਿੱਕਣਾਈ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਕੰਕੀਰ ਸਾਹਿਬਾਬਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਿਆਣਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਮੁਖਥ ਬਣਨਾ ਨਾਹਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੰਗਾ ਹੀਰਥ, ਸਾਡੀਆਂ ਅਥਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਣਹੀਂਝ ਅਤੇ ਸਾਧੂਆਂ ਸਥਾਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਰਵਾਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਨਤਾ ਨੂੰ ਵਿਚ ਨੇਤਾ ਢਾਹੀਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਮਹਾਨ ਹੋਏ, ਜਿਸਨੂੰ ਉੱਚ ਮਹਾਨ ਭਰਿ ਸਕਣ, ਜਿਹੜਾ ਲੈਣਾ ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਏ।

ਪਹਿਲ ਪੁਨਕਤਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਹੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਉਂਦਿ ਇਹ ਪੁਨਕਤਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਥਾਨ ਵਿਚ ਨਿਖੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕੌਮ ਆਮਦਨ ਦਾ ਵਕੀਲਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਯਤਿਤਰ ਨੂੰ ਉਤਾਵਨ, ਆਦਤਾਂ ਨੂੰ ਵਾਨਣ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲੈਣ-ਨਕਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਖਾਵਨ ਦਾ ਵੀ ਭਾਰਥ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਯਥ ਅੰਬਰ ਉਪਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਹੀਅਆਵਾਂ, ਇਸਤਰੀਆਂ ਵਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਇਨਕਾਮੀ ਵਿਚਾਉਣ ਕਾਰਨ ਨਿੱਕੇਤਰ ਹੁਲਾਸ਼ਵੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਨਿਕਤ ਅਤੇ ਨਿਕਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੌਮ ਦਾ ਤਾਂ ਵੀ, ਬਿਆਬਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪੰਝ ਵੀ ਉੱਥਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਹਨ ਯਥ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘ ਜਾਣ ਦੀ ਸਥਾਤੀ ਵੀ ਹੈ।

ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੀ ਇਨਕਾਮੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਯਥ ਹੁੰਦਣ ਅਤੇ ਖਿਡਾਣ ਲਗ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਰਥ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਜੰਧ ਕੋਡਾ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਪਰ ਇਹ ਨਾਕਾਵਾਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸਤਰੀ, ਪੁਸ਼ਤ ਦੀ ਨੀਅਤ ਨੂੰ ਅਜਿਸੇ ਹੀ ਪਛਾਣ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

ਦੁੱਖ ਵਿਚ, ਇਕ ਗ਼ਲਤੀ, ਏ ਵਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲਗੁਨਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਸਥਾ 'ਤੇ ਹੋਈ ਹੁਲਾਸ਼ਟਨਾ ਨੂੰ ਕੇਵ ਕੇ ਹਰ ਭਾਵਾਥਿਥਥ ਭੁਭ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨੇਵਾਥ ਭਾਵਾਥਿਥਥ ਵੀਹਰ ਇਹਰ ਕਰਨ ਲਗ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਬਹਿਲ ਅਭਾਸ਼ਤ ਤੀਕਾਂ ਦੇ ਆਪਾਭ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਪੰਧਰਾਨਾਂ ਦੇ ਆਪਾਭ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਤਕਫ਼ ਵਿਚਾ ਤਾਂ ਭੁੰਦੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰਭਾਕਾਕਾਨੀ ਵਿਚ ਨਿਲ ਨਾਲ ਹੀ ਬਣਦਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨਿਹਤਾ ਸਨ-ਸਮੁਹ ਜੰਗਣਾ ਭਿਆਸ਼ ਦੇਖੇ, ਉਹ ਕੀਤ ਅਭਾਧੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੋਰੀ ਸਨਾਜਿਕ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਸਮਾਜ ਦੀ ਹੋਂਦ ਅਤੇ ਕੁਝਤੀ ਦਾ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਂਝੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਉਪਰ ਕੈਪਟ ਨੂੰ ਹੁਆਰਫ਼ ਭਰਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਹੜੇ ਆਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜੰਝ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੀ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਆਪ ਨਾਲ ਅਨੰਦੁਰਦ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਂ ਸੁਕਮ ਕਰਨ ਭਾਏ ਜੰਝਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਦਰਾ ਲੈਣ ਕਾਏ।

ਅਸਰਕੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਦੇਸ਼ੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੇਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਤੀਆਂ ਉਹਾਂ ਕੀਤਾ ਵਿਚ ਜਾਣੀ ਕਹਿੰਦੇ ਨਿਲਕਸਪੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮਾਨੀ ਅਕਸਰ ਕਰਨਯਾਨ ਅਤੇ ਕਥਾਕਾਕ ਦੀ ਜੰਝ ਵਿਚ ਉਹਜਮੀ ਹੈ।

ਕੋਰੀ ਵਿਰਾਨਾ ਕੀ ਅਮੀਭ ਜਾਂ ਕਹੀਭ ਹੋਏ, ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਮੁਸੀ-ਹਮੀ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਉਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਹੱਥਿਕ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਰਨੀ ਕਾਈਂ ਲੀਭਕ ਸਫ਼ਾਈ, ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਅਤੇ ਅੰਮਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਤਿਆ ਦੀ ਕੁਨਿਆਦੀ ਆਪਾਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪਿਆਰ, ਹੱਥਿਕ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨੂੰ ਅਭਵ ਅਭੂਟ ਦਾ ਅਨੰਦਸਾਭ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜਾਣੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁਲ ਕੰਗਣਾ ਦੇ ਆਪਾਭ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਢਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਹਿੰਜਾਨਾ ਜਥੇਦੀ ਕੋਰੀ ਸਹਿਕੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨੰਘਣ ਉਪਰੰਤ, ਮਨੁੱਖ ਜਾਂਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨਿਲ ਨੂੰ ਅਲੀ ਨਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਲੀ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕੁਝਿ ਕੋਰ ਕਰਨੀ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਵਿਚੋਂ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਭਾਕਰ ਨਾਲ ਧਾਤ ਜਿੰਝ ਨਿਤੀ ਮਾਧੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਹਥਿਆਰ ਕਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਘੜ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ, ਕੋਨਿਆ ਤੇ ਪਰਕੀ ਜਾਣੀ ਢਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਿਹਾ ਵਿਚਾਫ਼ ਅਲੀ ਦੁਨਿਆ ਤੋਂ ਢਾਹੀਦੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਨਿਹਾ ਵਿਚਾਫ਼, ਕਰਦੇ ਹੋਰਾ ਕਰਨਾ ਢਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੁ ਮੰਡਕਾਂ ਵਿਚਾਫ਼ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਰੀ ਦੁਖਿਤੀ ਨਾ ਹੋਏ।

ਨਿਆਰ ਵਿਚ ਨਿਆਰ ਸਦੀਕੀ ਹੈ, ਪੰਧੀ ਕਪਾਨਦੇ ਹਜਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਪਣੀ ਨਿਆਰ ਦੀ ਉਪ-ਲੇਖ, ਆਪਣੀ ਨਿਆਰ ਦੀ ਵਿਰਧ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਆਰ ਦੀਆਂ ਕਾਨਤ-ਹਜਿੰਦੀਆਂ ਪ੍ਰੀਤੀਆਂ ਹਨ।

ਉਹੀ ਕੋਰਿਆਂ ਵਿਚ ਵਿਰਧ ਕਰਨ ਦਾ ਕੀ ਸਮੀਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਲਈ, ਖੁਭ ਲਈ ਪਰ ਨਿਹਾਈ ਲਭਕਾਧੀ ਨਾ।

ਮੁਤ-ਮੁਤ ਮੰਨਣ ਨਾਲ ਕੋਨ ਵਿਚਕਾਫ਼ ਕਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਗਰਮ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਕਣੇ ਹਨ।

ਕੋਰੀ ਕੋਰਿਆਂ ਕਾਏ ਕੁਝਾ ਖੁਭ ਨਿਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਦੁਰਕਾਧੀ ਦੇਖੋਕਾ; ਨਿਲਕਸਪ ਦੇਖੋ, ਕੋਰੀ ਕੋਰਿਆਂ ਕਾਏ ਹੀ ਜੰਝ ਕੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜੰਝਿਕ ਕਾਏ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਕਾਰਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜੰਝਿਕ ਵਿਚ ਨਾ ਦੜ੍ਹ ਅਭੂਦਾ ਹੈ ਜਾ ਨਿਹਾ ਪੈਦਾ ਹੈ।

ਨਿਆਰ ਕਣਾ ਕੰਨਿਨ ਹੈ, ਨਿਆਰ ਦਾ ਨੰਝਕ ਆਸ਼ਾਨ ਹੈ।

ਘੜ ਵਿਚ ਕੋਰੀ ਕਾ ਓਰੀ ਢਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਹਰ ਕੋਰੀ, ਕੁਝ ਵਿਚ ਕਾਧਤੇ, ਆਪਣੀ ਕਥਾਕਾਫ਼ ਨਾਲ ਜੀਅ ਜਾਂਦੇ।

ਜਾਦਾ ਕੋਰੀ ਨਿਨਾਂ ਕਾਂਝ ਅਤੇ ਕਾਂਝ ਹੋਰੇ ਨਿਨਾਂ ਜੰਝਕਟ ਹੋਰਾ, ਜੰਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਨਿਹ ਨਿਆਰ ਕਰਦਾ ਕੋਰੀ ਕੋਰਿਆਂ ਕਾਧਨ ਹੈ ਪਰ ਨਿਹ ਨਿਲਕਸਪ ਕੋਰੀ ਕੋਰਿਆਂ ਕਾਧਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਘਰੁ ਪੈਟ ਜੋਟ ਜੀਹ ਦਾ ਅਲੀਅਰ ਮਾਟਦੇ ਹਨ, ਭਰੂਏ ਗੋਦਲ ਕਿਸੇਦੇ ਕੀ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਏਕ ਨਾਯ ਨੀਂਬੀ ਆਂ ਕਾਕਾਕਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਨਿੱਕੇ ਡੋਰਕਿਆਂ ਨਿੱਕੇ ਸ਼ਾਂਤ-ਰਸਦਾਰੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ-ਸਤਿਕਾਰ ਪੂਰਾ ਹੈ ਪਰ ਵੱਡੇ ਡੋਰਕਿਆਂ ਨਿੱਕੇ ਕਰਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਬਨ, ਭਾਲਕਟ ਚੀਨਾਂ ਮਹਿਮਾਈਆਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਜੀਤ, ਜੀਤੀਓਰ ਅਤੇ ਗੁਰਾਂਬ ਜੀਵਨ ਦੀ ਡਾਂਬ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਦੇ ਹਨ।

ਬੇਡ ਕੀਪਿਆਂ ਦੇ ਘੋਰਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮਿਡੇਰੇ ਨਾ ਰੋਟ, ਪ੍ਰਿਤ ਆਪੇ ਨਿਰਲ ਜੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਲ ਚੀਹ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਡੇਰਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਪੁਰਾਣਾ ਬਲਾਧਰਕ ਕਰ ਨੀਂਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਕਿਤੇ ਕਲੀ ਪੁਰਖਤਾ ਉਤੇ ਮਾਣ ਕਰਨਾ ਬਲਾਧਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

ਫੁਲਿਆਂ ਕਲੀਂ ਜਾਣੇ ਬਲ ਨਿਰਾਨ ਦੇਣ ਜਾਂ ਨਾ ਦੇਣ ਨਾਯ ਦੀ ਜਾਨੁ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰੇ ਪਛਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਫੁਲਿਆਂ ਪੂਰੀ ਚਿਕਾਦ ਪੀ ਡਾਕਨ, ਸੋਧਨ ਦੀ ਤੁਰਪਾਨੀ ਵਿਚ ਉਪਜਦੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਤੁਰਪਾਨੀ ਪ੍ਰਿਯਾਫੁਲੀ ਹੈ।

ਅਪਣੀਆਂ ਨਕਾਈਆਂ-ਭਰਮਾਂ ਚਿਅਨ ਨਾਨ ਭੁਟੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੀਯਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਚੁੱਕੇ ਦੀ ਹਾਨਤ ਵਿਚ, ਜਿਹੜਾ ਹੋਰ ਨਿਲ-ਨਿਲਾ ਨੇ ਚੋਲਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਨਾਇਕਾਂ ਵਿਚ ਵਹਿਰਾ ਪਾਣੀ ਦਰਿਆ ਅਖਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਨਾਇਕਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦਕਾ ਕਰਨ ਕਾਫਾ ਪਾਣੀ ਸਕੂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਕੂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਅਕਉਦਾ।

ਜੇ ਚਿਅਨ ਨਾਯ ਕੇਰੇਓ ਆਂ ਪੁਰਖ ਜਾਣੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਾਣੀ ਸੰਘ ਵਿਚ ਫਲ ਅਤੇ ਅਮਲੀਅਤ ਦੇ ਆਨੇ ਕੀਓ-ਕੀਓ ਹਨ, ਇਹ ਕਾਫੇ ਕੀ ਅਪਣੀ-ਸਾਪਣੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਪਾਯਲ ਨਾਨ ਕਰਿਆ ਕਰਨੀ, ਕਰਿਆ ਕਰਨ ਚਾਨੇ ਦਾ ਪਾਯਲਪਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਰਾ, ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਕਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸੁੰਭਰਾ।

ਇਕ ਚੰਗਾ ਆਗੂ, ਚੰਗੇ ਭਰਪੂਰ ਨਹੀਂ, ਹੋਰ ਚੰਗੇ ਆਗੂ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਭਾਅਣੇ ਜਿਨ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਪੂਰੇ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇਦੀ ਦੇਵ, ਜਦੋਂ ਕੀਤਾ ਕਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਗਨੀ ਹੋਟ ਨੇੜੇ ਹੋਵੇ।

ਭਾਪਨੀਯੀ ਵਿਚ, ਚੈਸਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਲੀਨ ਚੈਸਟ ਜਾਂ ਉਲ ਦੇ ਅਲੀਨ ਰਹਿਣ ਨਾਨ ਨਕਲ-ਡਰਿਮਿਆਂ ਦਾ ਉਪਜਣਾ ਹੁਰਾਕਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਦੀ ਮਸਦ ਕਰਨ ਨਾਂ ਆਪ ਪ੍ਰੀਨ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤੀ ਕਰਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸਤਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਕੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਅਸੀਂ ਕੀਓ ਕੀ ਹਾਂ।

ਬਾਦਲੀ ਸਰੀਰਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਹ ਤਕੜੇ ਅਲੀਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਹ ਇਕ ਕਿਸਮੇ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਨਿਨਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਕਰਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਕਿਸਤ ਨੂੰ ਕੋਫਟਸਾਭ ਬਣਾਉਣ ਕਰੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀਆਂ ਗੀਨਾਂ ਨਾਨ ਜੰਗੀ ਚੰਘਣਾ ਸਕੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਨੇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਖਮੇ ਕੋਰਕ ਹੁਰਮਾਣ ਹੀ ਨਕਰ ਅਕਉਦੇ ਹਨ।

ਅਨਕਰਾਣੀ ਦੀ ਨਿਰਪਰਕਾ ਬਣਦੀ ਕਰਕ ਨਹੀਂ ਕੁਰਕਬ ਜਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੇ ਨਾਟਕ ਵਿਚ ਕਿਸਾਈ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਕੋਰੀ ਚੰਗਾ ਤਾਂ ਜਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੈਣ-ਨਕਰਾਂ ਕਰਕੇ ਨਕਰਾਂ ਦੇ ਪਰ ਚਿਅਨ ਅਲੀ ਉਸ ਦੇ ਬੁਟਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਪਿਆਰ ਦੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਾਭ-ਹੁਕਮਾ ਚੰਘਣ ਅਤੇ ਕੁਸਤ ਕਿਸਤ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਜਾਭ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਭਾ ਮਿਲਦਾ ਭਾਵੇਂ ਸਾਧਾਰਣ ਹੀ ਵਿਪਰੀਤ ਦੇਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਇਸ ਨਹੀਂ ਭੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੋਰ ਗੁਣ ਵੀ ਵਿਚਾਰੀ ਦੇ ਕਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਹੜੇ ਜਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤਬ ਅਤੇ ਜਿਆਦੇ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਦਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਮੀਰ ਇਹ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰੋਜ਼, ਰੋਜ਼ ਨਾਲ ਉਭਾਰੇ ਹਨ, ਸੰਥ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਰੋਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਉਭਾਰੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਸਾਫ਼ਾ ਲੋਹੇ ਦੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਪੁਰਾਣੀ ਦੀ ਸਫਾ ਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾਫ਼ਲ, ਹਰ ਪੰਥਕ ਵਿਚ ਦੁਸ਼ਮ ਵੱਧ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਥਾਕਸ-ਯੁਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਚ ਹੁਣ ਸਿਆਨ ਦੇ ਪਿਛੇ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਹੁਤੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇਖਦੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਭੀਜਣ ਦਾ ਸਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਰਾਣਾ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਜਿੰਨਾ ਕਦੇ ਸੰਥ ਨਾਲ ਭੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਪੱਕੀ ਕਰ੍ਹੇ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ, ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਪਤਨੀ-ਪਤਨੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਜੀਯਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਤੀ ਭਾਰੀਪੀ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿਚ ਜਾਤੀ-ਵਿਲਾਸਪਤੀ ਹੋਂਦ।

ਪਿਆਰ ਇਸ ਲਈ ਪੁੰਨਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਜਾਤੀਆਂ ਦੀਨਾਂ ਕਥਨ ਨੂੰ ਰਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਪ ਕੇ ਜਾਤੀਆਂ ਦੀਨਾਂ ਅਗੁਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਿਸੇ ਕੀ ਫ਼ਿਯਾਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਥੇ ਜਿੰਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿੰਤ ਫ਼ਿਯਾਨ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਫ਼ਿਯਾਨ ਕੀ ਜਿੰਤ ਹੈ।

ਜਿਹਾਨੇ ਦੀ ਵਿਚ ਅੰਤਰੀ ਹੋਣੀ ਆਪਣੀ ਹੈ ਕਿ ਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਦੁਸ਼ਕਾਹੀਆਂ ਤੁਕਾਵਟ ਨਾ ਬਣਨ।

ਜੀਵਨ ਦਾ ਦੁਖਾਂਤ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਜਲਦੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਿਉਂਦਾ ਆਖੇਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉਹੋਂਦ ਮਿੱਥ ਲਈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅਤੀਤ ਵਿਚ ਜਿਉਂਦਾ ਕੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਭੈਣੀ ਉਹ ਅੰਤਰੀਆਂ ਵਿਚਾਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਨਹੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭੈਣੀਏ ਹੋ।

ਜੇ ਰੋਡਾਂ ਨਾਲ ਪੁੰਨ-ਪਿੰਡ ਤੇ ਕੇ ਭੈਣਨ ਆਯਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਪਿਛਲਿਕ ਕਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹਾਨਾਂ ਵਿਚ ਸਾਨਕਥ ਪਛਲੇ ਸਾਂ ਕਰੇ ਹਨ ਪਰ ਭਰਿਯਾ ਵਿਚ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਿਟਕੀ ਨਿਰੰਤਰ ਵੱਧ ਕਰੀ ਹੈ।

ਮੇਰ ਉਹੀ ਭਰਿਟੀ ਹੈ, ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਕਲਾਵੇ ਭਰਿਟੇ ਹਨ।

ਇਨ ਵਿਸਵਾਸ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਭੁੱਲੀ, ਹੋਰ ਆਖੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸੇ ਕਰਕੇ ਪਿਆਰ ਇਨ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭੁੱਲੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।

ਮਨੁੱਖ, ਹੋਰ ਤੋਂ ਮਿਥਾਵਿ, ਕਿਸੇ ਕੀ ਹੋਰ ਸਾਨਕਥ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਕੁਲਾਏ ਜਾਂਦਾ ਪਰਿਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਹੁਮਾਵਰੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕੁਲਾਯਾ, ਪੇਂਡਾ ਅਤੇ ਅਨਿਅਪੁਰਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਭੈਣਨ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਮਨੁੱਖੀ ਸਾਜ਼ ਦਾ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਮਨੁੱਖੀ ਸਤਿਆਤਾ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਇਨ ਲਈ ਹਨ ਕੇ ਭਰਿਟਾ ਭਾਉਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਵਿਭੀਨਅ ਮਰ ਜਥੇ।

ਦੇਖੋ ਵਿਅਕਤੀ ਮਿਆਰ ਹੈ, ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਾਕਾ ਰੋਜ਼ਾ, ਕੇਦਾ, ਟੁਕਦਾ, ਕੋਲਦਾ, ਜਿਹਦਾ, ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਮਨੁੱਖ ਜਿਹਾਨੀ ਭੈਣੀ ਅਤੇ ਕਰਿਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਿਨ ਕਰਨ ਦੀ ਉਭਾਰੀ ਹੀ ਕਦੇ ਪੁੰਨਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਿਸੇ ਉਹ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੇ, ਜਿਸੇ ਅਸੀਂ ਆਪ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਥੇ ਕੇਵਲੇ ਹਾਂ।

ਜਾਂਦੇ-ਕੁਝ ਜਿਸੇ ਮਕਸੂਦ, ਸੁੰਦ ਉਥੇ ਮਿਲੇਗਾ, ਜਿਸੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁੰਦੇ ਦੇਖੋਗੇ।

ਕਲਾਕਾਰ ਭਾਉਦਾਰ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣ ਵਿਅਕਤੀ, ਆਪਣਾ ਵਿਕਾਸ ਦਰਅਧਿਕ ਲਈ ਨਹੀਂ ਉਸਾਰੀਆਂ ਕਰਦਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਫੌਜਾਣ ਨਾਨੀ ਦੀ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਠੀਕਦਾਰ ਹੈ।

ਜਦਕਦ ਸਿੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਹ ਮੇਰਾ ਹੈ, ਉਹ ਭੁਲਾਫਾ ਹੈ, ਅੰਨ੍ਹਿਆਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਭੁਲਾਫਾ ਮੇਰਾ ਹੈ; ਮੇਰਾ ਭੁਲਾਫਾ ਹੈ; ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ: ਮੇਰਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ, ਭੁਲਾਫਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਭੁਲਾਫਾ, ਆਮਾਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ, ਮੇਰਾ ਹੈ, ਭੁਲਾਫਾ ਹੀ ਮੇਰਾ ਹੈ।

ਕਾਦਰ ਨਾ ਕਰੋ, ਸਾਨਸੀ ਧੁੰਧੂ ਕਰੋ, ਕਰਾਂਦੇ ਹੀ ਨਾ ਕਰੋ, ਧੁੰਧੂ ਕਰੋ।

ਸਿੱਖ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਨ ਦੀ ਵਿਰਾਭ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਿਮੋਕਾਈ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਨੀਯਾ ਨਾਨ ਮਿਥਾਵਾ ਦੀ ਵਿਰਾਭ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਬਿਮੋਕਾਈ ਹੈ।

ਸਿਉਂ-ਸਿਉਂ ਕੀਏ ਨਵਾਂ ਚਮਾਨਾ ਅਪਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਪੇ ਪੁਰਾਣੇ ਖਾਨੇ ਦੇ ਛਾਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਨਕਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਭ ਕਰਨਾ, ਮੋਲਿਕਾਫਾ ਦਾ ਪਹਿਰਾ ਲੰਕਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਯਾ ਨੂੰ ਬਿਅਭਾ ਕੇ ਸਿੱਖ ਕਣ ਜਾਣਾ ਹੀ ਸਿਯਾ ਹੈ, ਸਿੱਖ ਕਣਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਾ ਹੁਕਾਫ਼ੀ ਕੀ, ਹੋਰ ਸਿੱਛਾਵਾਂ ਕਣਨਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਰਾਭ ਕਾਂਝੇ ਹੀਨਾ, ਉਸ ਦੇ ਵਿਰਾਭ ਨੂੰ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਵਿਰਾਭ ਨਾਨ ਭੁਲਾਫੇ ਬਿਨਾ, ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ।

ਜੇ ਅਨਾਭਾ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਲੇ ਨਾ ਕੇ ਕੋਖਣਾ, ਸਿੱਖ ਨੇ ਭੁਲਾਫੇ ਨਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।

ਤਨਾਭ ਜਾਂ ਸਾਹਿਬਦਾ ਦਾ ਮੁਕੰਮਲਾ ਨਕਲਿਆਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸਰਬੋਤਰ ਦੇ ਕਲੇ ਦੀ ਅਕਲਾਭ ਕਣ ਸਕਦੇ ਹੋ?

ਭੁਲਾਫੇਭ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫਿਕਨ ਅਤੇ ਅਕਲਾਭ ਕੀ ਹਨ।

ਸਿਰੰਦਰ ਇਹ ਸਿੱਖ ਕੇ ਉਦਾਸ ਦੇ ਸਿਯਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰੰਦਰ ਨਹੀਂ ਕੇਕਲ ਕਿਣ ਹੀ ਸਿਯਾ ਹੈ।

ਭੁਲਾਭ, ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਉਨਾਨਾ ਬਿੰਬੀ ਹੈ, ਭੁਲਾਭੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਜਣਾ ਬਕਤੀਬਾਨੀ ਦੇ ਪਰ ਹੁੰਦਾ ਕਾਦਰ ਹੈ।

ਸਿਯਾਭੀ ਕਲੇ ਪੁਰਾਭ ਨਾਨ ਲਕਾਨਾ, ਕਿਸੇ ਪੁਰਾ ਨੂੰ ਕੋਭਾ ਨਹੀਂ ਬਿੰਦਾ।

ਜੇ ਘਰ ਅੰਦਰ ਕੰਧੂਭ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੁਲਮਾਭ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਧਾਭੇ ਕੀਏ ਕੇ ਪੁਰਾਭੀ, ਘਰ ਕੇ ਕਿਸੇ ਅੰਦਰਲੀ ਸੀਯਾ ਦੇ ਮਾਂਝੇ ਜਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਭਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇੱਛਾ, ਯਯਾਭ ਨਾਨੀ ਤੇਭ ਕਾਦਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦਾ ਅਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਪੁਰੰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਕਾ ਦੁਨੀ ਹੋਣ ਕਿਥ ਕਹਿੰਦੇ ਸਿਰੰਦਰ ਹੈ, ਜੇ ਕਾਦਰਾ ਕੀ ਉਨਾਭ ਕੇਰੀਏ ਤਾਂ ਕਾਦਰਾ ਕਿਥ ਕੇਰਾ ਹੈ, ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਦੂਰ ਹੈ।

ਪੁਰਾਨਾ ਕੀਦਾ ਚਮਾਨਾ ਕਰਨ ਕਿਥ ਪਹਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਲੀਤੀ ਸਵਾਹੀ ਕੇਰੀ ਸਵਾਹੀ ਕੇ ਪੁਰਾਭੀ ਕੇਰੀ ਪੁਰਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣਾ ਕੀਨਾ ਕੀਦਣ ਕੀ ਜਾਭ ਸਿਉ, ਜਾਂਝੇ ਕੀਮ ਕਿਥ ਪਾਣੀ ਕੀਧ ਜਾਝੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਾਨ ਕੀਦਿਆਂ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਸਿੱਖ ਪੁੱਛ ਜਾਝੇ ਤਾਂ ਕਾਦਰਾ ਕੀਧ ਜਾਝੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਖ ਦੇ ਕੰਡੇ ਕਣਾਝੇ ਕਾਦਰ ਨਿਜੀ ਕੀਥ-ਕਿਥੇਭ ਹਾਝੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰੰਦਰੇ ਖਰਾਭਾ ਟਨਕਿਆਂ ਹੀ ਜਾਭ ਕੀਦੇ ਹਨ।

ਕੁੰਡ ਆ ਕੇ ਜਾਣ ਕਾਨੇ ਕਾਨਾ ਕੀਣ ਨਹੀਂ ਪੁਛ ਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ, ਕੁੰਧ ਕਣਾਝੇ ਜਾਣ ਕਾਨੇ, ਕੀਡਾ ਧਾਨਾ ਕਣਾਝੇ ਕਾਨਾ ਕੀਣਾ।

ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸਿੱਖਿਭ ਕਿਉਂ ਦੇ ਪਭ ਕਿਸੇ ਸਿੰਘਾਨ ਦੇ ਕਾਧਾਭੁਟ ਕਿਸਾ ਕੀਧ ਕਹੀ ਹੈ।

ਪੁਰੀ, ਕਿਥ-ਕੁਝੇ ਨਹੀਂ ਪਯਾਝੇ ਕਾਨੀਆਂ ਕੀਨਾਂ ਦਾ ਕੀਡਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕਾਧਾਭਾ ਨੂੰ ਤੁਲਨਾ ਹੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੀਨਾਂ ਟਨਕੀਆਂ ਦਾ ਇਲਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਥ ਕੀਨਾਭ ਕਾਨੀ ਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਕੀਡਾ ਪਯਾਨ ਕੀ ਕਿਨਾਂ ਹੀ ਸਵਰਨਾ ਕਾਦਾ ਕਾਨੁੰਦੇ ਹਨ।

ਧਾਰਮਿਕ ਲਕਾਨਾ ਕੇ ਅਸੀਂ ਆਪ ਨਹੀਂ ਜਾਝੇ, ਆਏ ਹੁਮਾਭਾਭ ਜਾਨੂੰ ਨੇ ਜਾਂਝੇ ਹਨ।

ਜਾਹਿਤ ਧੁੰਧੂਰ, ਬਿਅਾਭੀ ਅਤੇ ਲਕੀਭ ਕੀਦਾਂ ਹੋਆਂ ਤਾਂ ਜਾਝੇ ਕੀਡਾਭਾਭ ਹੋਣ ਦਾ ਪੁਰਾਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਧੂਲ ਤੇ ਪਿੱਠਿਆ ਪਧੋਆ ਇੱਕ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਥੰਧ ਧੰਧੇਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਚਾਨਕ ਥੰਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਾਸ਼ਨੀਭੀ ਵਿਚ ਮੁੰਡਾ, ਮੁੰਡਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਅੰਗਰੇਜ਼ ਅਤੇ ਫਾਕਾ ਡਿਕੈਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਫਿਰਕਾ ਸਾਹਿਬ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਤੇ ਆਸ ਨਾਲ ਚੁੱਕੇ ਹਿੱਸ-ਹੁੱਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕੰਮ ਕੋਲੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਆਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗੇ।

ਉਸੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਨਿਯਤੀ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੁਣ ਕੇ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਪੁਰਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਤਰੀਖ ਉਸੇ ਚਾਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅੰਦਰਾਂ ਦਾਅਤੇ ਪੇਸ਼ਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਇਕੱਠੇ ਵਿਚ ਧਾਸਪਤ ਸਭਿਕਾਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਫਿਰਕਾ ਹੋਲੀ-ਹੋਲੀ ਭਗਦਾ ਕਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਏਥੇ ਫੇਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖਰ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਫੇਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਸਾਮਾਨਾ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਦਿਨ ਕੁਝੀਥੇ ਤਾਂ ਕੋਦਰ ਨਜ਼ ਪਿਆ, ਉਸ ਦਿਨ ਰਹਿੰਦਾ ਨੇੜ ਵਿਚ ਜਾਣ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਬ ਹੋਣਦੇ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝੀਥੇ ਦਾ ਕੋਦਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਯਾਦਾਸ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਲਪਨਾ ਵਿਚ ਹੱਥਿਆਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮੁਖੀਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਖਰਿਆ, ਖੁਫ਼ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਨੇੜ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਗੋਬਿੰਦ ਭੇਡ ਜਿਹੇ ਹਨ।

ਚਰਿਤਕਾਵਨ ਭੀ ਕੁਝੀਥੇ ਦਾ ਚਰਿਤਕ ਉਸਤਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਭਾਨਾਥਾਥ, ਵਿਕਿਆਸੀ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤਕਾਥ, ਵਿਕਾਤ ਵਿਚ, ਵਿਕਾਥਕਰਾ ਨਾਲ ਵਿਕਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਅੰਦਰ ਰੋਣਕ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਾਅਲੀ ਨੂੰਕਰਾ ਨਹੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ੀ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਵਿਚ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲਕਣਾਨੇਲੀ ਪੋਕਦੇ, ਵਿਚ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਲੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੰਗਾ ਸਲਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੱਥਿਆਰ ਕਰਦਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਹੱਥਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੰਗਾ ਸਲਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੇ, ਕੀਤਾਨਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਫਿਰਕਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਪੁਰਖਾਂ ਨੇ ਵਿਚ ਧਾੜਦਾ ਹੀ ਕਣਾ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਫਿਰਕਾ ਦਾ ਫਿਰਕਾ ਨਿਰਾਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਦਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਫੇਰਕਾ ਵਿਚਾਰ ਅਕਾਲ ਵਿਚੋਂ ਕਣ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਪੁਰਖ ਕੁਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਚਾਰੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਧਾੜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕੀਨ ਕਰੀ ਜਿਸੇ ਇਨਕਾਰੀ ਨੇ ਸੀ।

ਜੇ ਅਕਾਲ ਦੇਣ ਜਾਂਦੇ ਹਿ ਤੁਸੀਂ ਕਲਾਕਾਰ ਹੋ ਤਾਂ ਨੇੜ ਤੁਹਾਡੀਆ ਸਾਧਕਤ ਕੀਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੀ ਕਲਾਕਾਰੀ ਨੇੜਦਗੀ।

ਜਿਸ ਕੰਨ ਹੱਥਿਆਰ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨਾਲ ਕਹਿਣ ਨਾ ਕਰੋ, ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।

ਕੁਝ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਡੇ ਕਾਢੇ ਕਾਢੇ, ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਕੀ ਕਹੀਏ ਜਾਂ ਕਹੀਏ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

ਜਿਹੜਾ ਪੁਰਖ, ਆਪਣੀ ਨਿਕਾਸ ਪੁਰੀ ਲਾਫਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੰਤਾਨ ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਸਭਿਕਾਵ ਨਹੀਂ ਜਿੰਡ ਸਕਦਾ।

ਰੁਆਚੀਆਂ ਰੀਸਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡਾ ਮਨ, ਪਛਾਣਾਂ ਨਾਲ ਨਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਤਿਉਹਾਰ ਅਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਆਸ ਨਾਲ ਜੋੜੀ ਕਪਣ ਆ ਧਾਕਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਧੇ ਕਹਿੰਦੇ ਦੇ ਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪ ਤੁਕੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕੁੱਤੇ ਤੋਂ ਪੰਜ ਮੀਟਰ, ਨੰਕਣ ਤੋਂ ਦਾੜ ਮੀਟਰ, ਸਿੱਧ ਤੋਂ ਜੇ ਮੀਟਰ ਅਤੇ ਅਭਿਰਾਮਤ ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਥੰਧ ਨਿਕ ਕੰਧ, ਸੂਰ ਹੰਢਿਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਦਭਾਤਾ ਦਾ ਛੋਟੀ ਨਿਰੀਖਣ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਲੇ ਭਰਭੀ ਭਯਾਨਾ ਕਿਸ ਦੇ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਰੂਪ ਦੀ ਤਜਾਲ ਭਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਢੰਡੀਆਂ ਬੋਜ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਭੇਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਅਤੇ ਤਾਣਟੀ ਅਸੀਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਹਮਦਭਈ, ਹਮਦਾਨ ਅਤੇ ਹਾਨ ਭਯਾਨਾ ਭਯਾਨਾ ਭਯਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਣੇ, ਭੀਭਾ ਅਤੇ ਨਿਭਾ ਜਿਹੇ, ਭੀਭਾਭੀਆਂ ਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੀਭਾਭਾ ਭੇ, ਪੁਭਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੁਦਾਭੀ ਭੀਭਾਭ ਹਾ ਸਹੀ ਪਭਾ, ਕਿਸ ਭੀਭਾ ਭੇ ਨਭਾਭਾ ਭੇ ਜਿ ਹੁਦਾਭੀ ਕਿਸ ਨਾਨ ਹੁਦਾਭਾ ਭੀਭੀ ਜਾਦੀ ਹੈ।

ਨਿਭੀਭ ਜਾਭੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਭਾਂ ਨੂੰ ਪੁਭਾਭਾਉਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਭਾਭਾਭੇ ਕਿਨਾਂ ਹਿਨਾਂ ਹਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਭਾਭਾ।

ਮੇਭ-ਭਾਭਯਾਨਾ ਭਾ ਭੀਭ ਭੇਟਾ ਹੁੰਦਾ ਭੇ ਪਭ ਕਿਸ ਦੀ ਜੀਭ ਨੀਭੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਭ ਭੇ ਭੀਭ ਨਿਭਾਭ ਕਿਭਾਭੀ ਪੁਭਾਭ ਭਯਾਨਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਜਿ ਅਭੀਭਾਭ ਕਿਭਾਭੀ ਨਭਾਨ ਅਭੇ ਭਯਾਨਾ ਨੀਭ ਭਾਭੇ ਨਿਭਾਭਾ ਭਯਾਨਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਭਾ ਜੋ ਜਾਦੀ ਹੈ ਤਾ ਹੀਭ ਭਯਾਨਾ ਹੋਭੇ ਹਨ।

ਹਨ ਭੇ ਮਾਭਾਭੀਆਂ ਮੇਜਾਂ ਨਾਨ ਜਾਭ ਉਪਯੋਭੇ ਹਨ, ਭਨ ਭੇ ਜਦੋਂ ਹੀਭੀ ਨਾਨ ਕਿਭੇ ਉਪਯੋਭੇ ਹਨ।

ਕਿਭੀਭਾਭਾ ਅਭੇ ਹੀਭਾਭੀ, ਭਯੀਭੀ ਭਯਾਨਾ ਭੇ ਜੇਭੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਪਭਿਭਾਭ ਕਿਭ ਹਨ ਕਿਲੇ ਦਾ ਰੁਭਾਭਭ ਭਾਭੁ ਭੇ ਜਾਭੇ ਤਾਂ ਪਭਿਭਾਭਭ ਮਾਭ-ਜਭਿਭਾਭ ਨਹੀਂ ਭਯਿਭਾਭ।

ਕਿਭੇ ਦੀ ਨਿਭਾ ਜਾਂ ਭਾਭਯਾਨੀ ਕਿਭ ਭਭ ਭੀ ਕਿਭਾ-ਨਿਭਿਭਾ ਹੀਭੀ ਪੰਭਭ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜੇ ਅੰਜ ਹਭੀਭਭ ਭੇ, ਉਹ ਕਿਸੀ ਭੇਲੇ ਭਯਾਨਾ ਜੀ।

ਭਯੀਭੀ ਭਯਾਨਾ ਭਾਭੇ ਨੂੰ ਭਯਿਭਾ, ਜਿਭਿਭਾ ਰਹਿੰ, ਅਭੀਭ ਨਹੀਂ, ਭਯਯਾਨਾ ਹੈ।

ਜੀਭਾਭ ਕਿਭ ਪੁਭੀਭਾਭਾਂ ਦਾ ਭਾਭੇ ਭਾਨ ਨਹੀਂ ਪਿਭਾ ਅਭੇ ਪਿਭਾਭਾਂ ਦੀ ਭਾਭੇ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਆਭੀ।

ਜੇ ਨਿਭੀਭ ਪਭਿਭਾਭ ਦੀ ਭਾਭਾਭ ਨਿਭਾਭੀ ਭਭੇ ਤਾਂ ਮਭੀਭ ਹਨ ਪੁਭੀਭਾਭ ਅਭੇ ਪੁਭੀਭਾਭ ਕਿਭੇ ਪਭ ਨੀਭ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਨ ਉਭੇ ਹੀ ਭਯੁਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਭੀ ਜਾਭਭੇ ਹਾ।

ਅਭਿਭਾਭੀ, ਭਯਭਾਭਾਨ ਅਭੇ ਭਯਿਭ ਹੀਭਾਂ ਨਾਨ ਪੁਭੀਭਾਭ ਹੋਭੀਭਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਮਭੀਭ ਆਪਣੀ ਤਭਾਨੀਭ ਨੂੰ ਭਯਭਾਂ ਕਿਭ ਨਾ ਪੁਭਾਭਾ ਜਾਭੇ ਤਾਂ ਉਹ ਭਾਭੇ ਹੁੰਦੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਭਾਭਾ ਭਭੀ ਕਿਭੇ ਕਿਭਾਭਾਭਾਭਾ ਦੇ ਪੰਭ ਕਿਭ ਭਭੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਭਯਿਭਾ ਭਯਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੀਭ ਜੀਭ ਭਯਾਨਾ ਭਭੀ ਭਯਭਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੀਭਾਭ ਹੋਭ ਭਾਭਭੇ ਭਯਭਾਭ ਭੀਭਾਭਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਭਾਭਾਂ ਜਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਨ ਪੁਭਿਭ ਹੋਭ ਦੀ ਜਾਭ ਨਿਭਾਭੀਭੀਆਂ ਹਨ।

ਜਾਭੇ ਉਭਾਭਾ ਅਭੇ ਜਾਭਾਂ ਕਿਭਾਭਾਭ ਨਾ ਭਯਾਭੀਭਾ, ਜਭਾਭਾਭਾ ਦੇ ਭੇਭ ਹਨ।

ਜੀਭਾਭ ਨਾਨ, ਭਯਿਭਾਭ ਅਭਾਭਾਭ ਅਭੇ ਰੁਭ-ਭਭ ਨੀਭੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਭਾਭ ਨੂੰ ਭਯਭਾਭ ਭਾਭਾਭੇ, ਜਿਭ ਜਿਭਾਭਾਭ ਅਭੇ ਅਭਾਨ ਦੀ ਨੀਭ ਹੋਭੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਭਯਭਾਭ ਅਭੇ ਜੀਭਾਭ ਭਯਿਭੇ ਹਨ।

ਅਭਾਭ ਤੋਂ ਕਿਨਾਂ ਭੀਭਾਨ, ਪਿਭਾਭ ਤੋਂ ਜੀਭਾਭਾ ਘਾਟ, ਭਯਿਭਾਭਾਭ ਤੋਂ ਪਿਭਾਂ ਪਿਭਾਭਾ, ਜਾਭ ਤੋਂ ਕਿਨਾਂ ਭਯਾਭਾ ਅਭਿਭ ਜਿਭਾਭਾਭਾ ਉਪਯਾਭਿਭੇ ਹਨ।

ਪੁਭਿਭ ਭੀਭੀ ਹੀਭੇ, ਮੇਭ-ਪਿਭਾਭ ਨਾਨ ਜਿਭਾਭ ਭੀਭਾਭ ਭੀਭੀ ਹੈ।

ਨਿਭਾਭਾਭਾ ਕਿਭ ਭੀਭ ਭੀਭਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਪੁਭਾਭਾਭੀ ਭੀਭਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪੁਭਾਭਾਭੀ ਭੀਭੇ ਭੀਭ, ਨਿਭਾਭਾਭਾ ਭਯਾਭੀਭੇ ਹਨ।

ਪਭ ਅਭਿਭਾਭਾ ਹੋਭਾ ਭਾਭੀਭਾ ਹੈ, ਜਿਭ ਦੇ ਅਭਿਭ ਭਯਿਭਾਭ ਨੂੰ ਪਭ ਭੀਭੇ।

ਮਿਸਾਲ, ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮਨੁੱਖੀ ਦੁਸ਼ਟ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਬੰਡਾ ਮਨੁੱਖੀ ਦੁਸ਼ਟ, ਘਰਾਬਰੀ ਹੈ।

ਥਾਵੂ ਸਿੱਖ ਭਾਵਨ ਪ੍ਰਤੀਤ, ਪ੍ਰਸੰਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ, ਦੁੱਖ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮਨੀ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮਨੀ ਹੈ, ਤਾਥੇ ਭੈਰਵੀ ਭਾਵਧਾਰ ਹੀ ਭੈਰਵੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਕੰਮ ਦੀ ਸੋਝ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਦੂਜਾ ਅਤੇ ਨਕਾਰਤ ਨੇੜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਕਾਰਤ ਅਤੇ ਹੁੰਦੇ ਭਾਵਨ, ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇੜੇ ਹੀ ਭੌਰੇ ਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਕਲਾਭਾਵੀ ਇਕ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਦੂਜੀ ਸੋਝ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਭੁਭ ਕੀਤੇ ਕਿਸੇ ਮਕਲ ਹੋਣ ਦੇ ਕਰਨ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਤਾ ਭਰਦੇ ਹਨ।

ਭਾਗ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਹੜਾ ਜੀ ਅਭਿਆ ਹੀ ਕਰੇ, ਅਭਿਆ ਨਹੀਂ।

ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਭੀੜਾਂ ਸਾਡੇ ਨਾ ਦੇ ਕਿਸਟਨ-ਅਪਣ-ਕਿਸਟਨ ਵੀ ਜੇ ਘੋਰਤਾ ਉਪਜਾਵੀ ਸੀ, ਕੰਪਿਊਟਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਦੀਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਉਪਜਾ ਲਿਆ ਹੈ।

ਭਾਗਨ ਮਿਸਾਲਾਂ ਅਤੇ ਭੈਰਵੀ ਵਿਚ ਨੇ ਅਜੇ ਤਕ ਭੈਰਵੀ ਸਮਝਿਆ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
ਨਿਰਾਭਾਵਨੀਆਂ ਨੇ ਅਜੇ ਤਕ ਨਾ ਕੋਲੇ ਭਾਭ ਕੰਢੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭੈਰਵੀ ਨਯਾਂ ਵਿਚਾਭ ਦਿਤਾ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਭੈਰਵੇ ਦਾ ਇਕ ਹਥ ਭਾ ਭੈਰਵ ਨਹੀਂ ਹੀ ਭਾਭਾ ਹੈ ਪਰ ਭੈਰਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨਸੂਰੀ ਭਾਗ ਭਰਿਤਾ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਰੀਭ ਦੀ ਜਦੋਂ ਸੋਝੀ ਪਾਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਭੈਰਵੀ ਸ਼ੁਰੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਸਾਫ਼ਿਦਾਦ ਦੀ ਮਾਨਕੀ ਨਾਕ ਸਾਫ਼ੇ ਵਿਚ ਭੈਰਵੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇ ਨਿਰਾਸ਼ਟ ਦੀ ਤਾਥੇ ਭੀਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਪੁਰਕ ਭਾਭੇ ਹਨ ਉਹ ਕੰਮ ਭਰਿਤਾ-ਉਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਰਾਭਾਵੀਆਂ ਭਾਭਨੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ-ਭਾਗ ਅਤੇ ਸਾਫ਼-ਮੰਡਾਨ ਹੀ ਭਿਰਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਤੀਤ ਭਾਭੇ ਹੀ ਸੋਝੇ ਰਹਿਤਾ, ਭਾਭ ਭਾਭੀ ਦੀ ਦੁਖਭਾਭਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਨਾਦੇ ਮਨ ਭੈਰਵਾ ਭਾਭ ਨਾਭੇ, ਉਹ ਭਾਭ ਹੈ ਜਦਾ ਹੈ, ਮਾਦੇ ਮਨ ਭੈਰਵੀ ਭੈਰਵਾ ਭਾਭ ਨਾਭੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭੈਰਵਾ ਹਥ ਹੁਣ ਦਾ ਭੈਰਵੀ ਸੋਝਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਥ ਪ੍ਰਤੀਤ ਵਿਚ ਇਕ ਹੀ ਭਾਭ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਭੈਰਵੀ ਸਾਟ-ਭੁਭ ਦੇ ਭਾਭਾਭ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ, ਸਮਝੇ ਉਹ ਭਾਭਾਭ ਦੇ ਵਿਚਾ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਭਰਿਤਾ ਹੈ: ਜੇ ਭੈਰਵੀ ਤਾਂ, ਸੋਝੀ ਪਾਭਨੀ ਦੀ ਭੀਭ ਹੈ ਪਰ ਅਜੀ ਭੀਭ ਨਹੀਂ ਤਾਂ।

ਪ੍ਰੇਮਨ ਦਿਤ ਹੈ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮਨ ਚਲੇ, ਭਾਭਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਜੇ ਵਿਭਾਭੀਆਂ ਨਾਕ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਭੈਰਵੀਆਂ ਦੀਆਂ ਭੈਰਵੀ ਭਾਭੇ ਤਾਂ ਸਾਫ਼ੀਆਂ ਵਿਭਾਭੀਆਂ ਵਿਭਾਭੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਵਿਭਾਭਾਂ ਅਤੇ ਅਪਣੀ ਭੈਰਵਤ ਵਿਭਾਭ ਭੈਰਵਾ ਭਾਭਨਾ ਭਰਿਤਾ ਹੈ।

ਉਪਦੇਭ ਵਿਭਾਭ ਭਰਿਤਾ ਨਹੀਂ, ਮਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮਨਾਂ ਨਾਕ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਭਾਭ ਅਭਿਆਂ ਨਾਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮਨ ਸਾਭ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਭਾਭ ਨਾਭਾ ਭੈਰਵ ਨਾਕ ਮੰਡਰਤ ਅਭੇਭ ਹੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦੁੱਖੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮਨ ਕਰਨ ਭਾਭੀਆਂ ਭੀਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜੀ ਭੀਧ ਵਿਭਾਭ ਨਾਕ ਹੁਣਦੇ ਅਤੇ ਸੁਟਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਉਦਾਤ ਹੈ? ਅਪਣੀ ਅਤੇ ਅਪਣੀ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਸਭਾਈ ਭੈਰਵ, ਭੈਰਵੀਆਂ-ਵਿਭਾਭੀਆਂ ਦੀਆਂ ਭੈਰਵ ਭਰਿਤਾ, ਭਰਿਤੀ ਭਾਭਾਂ ਦਾ ਆਭੇਭ ਹੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਅਪਣੀ ਭਾਭਤ ਦੋਸਤੀ ਭਾਭਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਮਿਲ ਜਾਵੀ ਮਦਦ ਅਪ੍ਰਾਭਨ ਭਾਭੇ।

ਭੈਰਵੀ ਭਾਭਾਭ ਵਿਭਾਭ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਦੀ ਨਕਾਰ ਭੈਰਵੀ ਨਹੀਂ, ਮਾਭੀ ਭਾਭਾਭ ਵਿਭਾਭ ਹੈ ਕਿ ਸਭਾਭਾ ਦੀ ਭੈਰਵੀ ਨਹੀਂ।

ਵਿਭਾਭੇ ਦਾ ਵਿਭੇਭ ਭਰਿਤਾਭਾਂ ਪ੍ਰੇਮਨ, ਉਭਰਤਾ, ਭੈਰਵ ਅਭੇਭ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਵਿਗਿਆਨਕੀਮਤੀ ਭੰਨ ਪੁਸ਼ਟਾਓਂ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਾਹਿਤਕਾਰਾਂ ਕੋਲ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਅਮੀਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਾਥਕਾਨ ਵਰਗੇ ਦੂਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਭਾਰੀਭ ਨੂੰ ਆਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਗੁੱਬ ਮਿਲੇਗਾ ਪਰ ਹਨਕਾਰਨ ਨੂੰ ਇਹ ਆਸ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਮੀਧਾਨ ਦੇ ਕਰੂੜੇ ਭਗੜੇ ਭਾਧਨ ਅਤੇ ਕੁੱਝ ਨਾਲ ਵੇਲੇ ਗੱਤੇ ਛਕਦਾ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੇ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਭਰੇ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਹਾਨਤ ਭਰੇ ਸਿਰਣ ਨਹੀਂ ਮਾਸਕੂਭ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਗੁਆਧ ਸਤੀਸ਼ਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਮਨਨਿਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਨੰਦ ਆਤਮਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੁਦਰਤ ਉਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਭੇਰੀ ਛਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜੇ ਕੋਈ ਪੇਸਾਗ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਕਿਥਾਹ ਕਰਕਾਉਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਘਰਾਣਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਉਥੇ ਹੀ ਹੈ, ਜਿਥੋਂ ਭੋਈ ਆਰਥਕਾਤ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਭੋਈ ਨੌਕਰਾਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜੇ ਚਾਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਤਜਰਬਾ ਫਿਰਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਸਾਰ ਵਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀ ਲੋਭ ਨਹੀਂ ਛਕਦਾ, ਤੇਭ ਵਰਦੇ ਹਨ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਭੁਆਬਕੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਸੰਬੰਧ।

ਹਰ ਕੋਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਕੀ ਗਲਤੀ ਹੈ, ਹਰ ਕੋਲੇ ਸ਼ਾਨਤ ਹੋਣਾ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰ ਪ੍ਰਤੀਬਤ ਹੋਣ ਹੈ ਜਾਕੇਕੀ, ਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਰੁਧ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੁਮੋਕਤ ਕਣ ਜਾਕੇਗਾ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਆਮਦਨ ਦੌਰਾਈ ਹੋਣ 'ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖੀ ਹੋ ਜਾਕੇਕੇ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਕੀ ਆਮਦਨ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਦੁੱਗਣੀ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛ ਕੇ।

ਜੇ ਕਰਪਾਨ, ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਵਾਲਕਿਓ ਕਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਘਟ ਮਿਟਦੀ ਭਰ ਜਤਾਉਣੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਜੇ ਪੜ੍ਹਨੀ ਪੌਕਿਆਂ ਭੰਨ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਮਸਕੂਭ ਹੈ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹੀ ਭੰਨ ਭੁਭ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਮਾਣ ਕਰ ਸਕੇ।

ਵਿਭੰਨੀ ਦਸੰਬਰ ਅਤੇ ਪਰਿਭੀ ਸਨਕਰੀ ਵਿਚ ਆਂਡਰ ਫਿਕ ਇਸ ਦਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਚੰਗਾ ਕਿਹਾ 'ਤੇ ਮਨ ਦੀ ਹਾਨਤ ਮਿਲਕੁਲ ਵੇਖਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਚਰਿਤਰ ਦੇ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਭਾਜਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਲੱਗੇ, ਤਾਕੇ ਤਾਂ ਲੱਗੇ।

ਅਮੀਰ ਕੋਣ ਹੈ, ਅਮੀਰ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਜੰਗੁਭ ਹੈ, ਜੰਗੁਭ ਕੋਣ ਹੈ, ਭੋਈ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਭੋਈ ਕੀ ਅਮੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪੁੱਲਿ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਨਤ ਵਿਚ, ਮੇਰੇ ਕੀ ਪੜ੍ਹਕਿਆਂ ਭਾਗ ਹੋਵੇਂ ਹਨ।

ਮਿਆਰ ਉਹ ਹਾਨਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮਿਆਰੇ ਦੀਆਂ ਯੋਧਾ ਵਿਚ ਜੋ ਕੇਖਦਾ ਚਾਹੀਏ, ਸਰ ਭੁਭ ਇਸ ਪਥੇ, ਇਥਲੋ ਹੋਲ, ਭੁਭ ਹੋਲ, ਕੇਖਣ ਨਹੀਂ ਭੁਭ ਨਾ ਕਰੇ।

ਜਕਿਥਰਾ ਦੀਆਂ ਹੋਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਮਨ ਕਾਂਝ ਦਿਸ਼ਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਭੈੜੀਆਂ ਆਪਣਾ ਭਾਧਨ ਕਰਕਾਉ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਕੀਤੇ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਉਸਤ ਦੇਵੇਗਾ।

ਜਿਸ ਕੰਮ ਦੀ ਸਮਝ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਵਿਚ ਧੋਸ਼ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਸ਼ਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਕਰੂੜੇ ਜੰਭ ਭਾਮਾਉਣ ਤਕ ਸਿਆਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਖਰਬਟ ਕੋਲੇ ਮੁਰਖ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਦੁਖ ਤਕ ਨਹੀਂ ਕੇਖਦਾ, ਜੇ ਦੁਖ ਕੇਖ ਕੇ, ਉਹ ਨੰਘ ਕਰੇ ਕੇਕੇ ਜਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਕੇਖੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖ, ਸਕਦੀ ਦੁਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਯੋਧਾਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭੈੜੀਆਂ ਦੁਖਾਨਾਂ 'ਤੇ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਮਿਹਿਰਿ ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਭੀਆਂ ਖਰੀਦ ਨਿਲਾਵੇਕੇ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਖਰੀਦ ਨਹੀਂ ਸਾਧਦੇ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੋਭ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜਿਹੜੇ ਕੀਥਾ ਵਰਦੇ ਕੇਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਭੋਟਿਆਂ ਕੀ ਵਰੀਏ ਨਿਕਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿਥਰਾ ਸਭ ਭੁਭ ਵੈਖੋਰੇਕਿਆਂ ਤੋਂ ਹੈ।

ਸੇ ਕੋਲਨ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੁਆਰੀ ਘਰਥ ਨਹੀਂ ਖੜੇਗੀ, ਜੇ ਕੋਲਨ ਠੀਕ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁਆਰੀ ਦੀ ਸੌਂਭ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ।

ਭਾਨੂੰਜ ਉਥੇ ਭਰ ਹੀ ਭਾਨੂੰਜ ਗੁੱਲਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਭਾਨੂੰਜ ਮਿੱਠਾ ਫਾਨਿਅਾਂ ਦੀ ਖਿਟਾਈ, ਭਾਨੂੰਜ ਹੋਲਨ ਫਾਨਿਅਾਂ ਨਾਲੋਂ, ਚਾਹੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਵਿਸਤਰੀਅਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਹੀ ਰੀਅ ਵਿਸੁਧ ਹੋਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਦਤ ਬਣੀ ਪੈਂਦੀ ਅਤੇ ਸਰਬ-ਵਿਅਪਕ ਹੈ।

ਸੰਕਘਾਥ ਮਨ ਨੂੰ ਵਿਕਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੰਕਘਾਥ ਮਨ ਨੂੰ ਵਿਕਾਥਿ ਚਿੰਦੀ ਹੈ, ਵਿਥੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਫਿਰ ਮਨ ਵਿਕਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਮਨ ਪ੍ਰਿਥਾਜ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਆਜ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਫਿਰੇ ਦੀ ਪ੍ਰਿਥੀਥ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕੋਈ ਉਥੀਥ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਭਾਂਡ ਚਿੰਦ ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਕੰਧੇ, ਪ੍ਰਿਥਾਜੀ ਜਾਂਦੀ ਕੋਥੀ।

ਘੋਟ ਬੋਲਣ ਚਾਨੇ, ਦਵੇਂ ਹੋਥਕ ਨਾਲ ਜੁਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਕੋਲਨ ਘਰ ਅਧਿ ਕਿ ਫਿਰ ਕੋਲ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨ ਕੋਲੋਂਕੀ ਸਰੀਕਥ-ਤਾਥਤ ਅਤੇ ਚੰਭ-ਤਰੀਕ ਆਪੇ ਪ੍ਰਿਥਾਜਕੇਥਾ।

ਕੋਲ ਪਾਥੀਥਾ, ਵਿਥੋਧ ਕਰਨ ਜੀ ਵਿਥ ਵਿਥੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਿਥਾ ਕੋਲਥਾ, ਆਥਾਨਜੀ ਦਾ ਕੋਲਥਾ ਗੁੱਲਾ ਹੈ।

ਕੋਥੀਅਾਂ ਕਰਥਾਂ-ਕੀਥਾਂ ਸਿਥਾਥੀਅਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀਅਾਂ, ਅਪਨਾਥੀਅਾਂ ਜਾਂਦੀਅਾਂ ਹਨ।

ਜਿਥੇ ਵਿਥਮ ਨੂੰ ਥਾਥ-ਥਾਥ ਕੇਥਾ ਵਿਥਮ ਦੀ ਪ੍ਰਿਥਾ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਦੁਥਾਥ ਦੇ ਅਨਾਥੀਥ ਕੋਈ ਹੋਣ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਗੁੱਲਾ ਹੈ।

ਜਿਥੁਂ ਕੋਥੀਅਾਂ ਨੂੰ ਹੋਥੇ ਕਰਨੀ ਦੀ ਸਥਾ ਵਿਥੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਧ ਕੇਥੇ ਥਾਥੇ ਜ਼ਰੂਰ ਕੇਥਾਥੇ ਹਨ।

ਦੰਥੀ ਪਥਥ ਅਤੇ ਕੋਥੀ ਪਥਥ ਦੇ ਕੋਲਟ ਦੀ ਕਰਥਾਥ ਕੋਥੀ-ਕੋਥੀ ਜੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੁਥਮਾਂ ਦਾ ਸੰਕਘਾਥ ਨਹੀਂ ਗੁੱਲਾ, ਵਿਥੀਥਿ ਕੁਥਮ ਆਪ ਆਪਣਾ ਸੰਕਘਾਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਕੁਥਮ, ਕੁਥਮਾਂ ਦਾ ਸੰਕਘਾਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਫਿਰੇ ਦਾ ਕਥਮਥ ਦਾ ਸੰਕਘਾਥ ਕਰਥੇ, ਸਥੀ ਉਥਥ ਨਾਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸੰਭ ਵਿਥਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੰਧ ਦੀ ਹੋਥੇਥਾ, ਵਿਥਾ ਵਿਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਭੀਜ ਕਥ ਕੇ ਹੀ ਉਥ ਦੇ ਕੰਧ ਹੋਥੇ ਕੀ ਨਿਕਾਥਕੇਥੀ।

ਅਥਿਥੁਸ ਕਰਨ ਥਾਨੀਅਾਂ ਕੋਲਾ ਕੋਥੀਅਾਂ-ਜੁਟੀਅਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀਅਾਂ।

ਅਜੀ ਸਾਥਨਾਂ ਦੀ ਆਟ ਕਾਥਨ ਨਹੀਂ, ਪਥਮਥ ਸਥੇਥਾਂ ਦੇ ਵਿਥਾਥਨ ਅਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਜੁਕਕੇਥੀ ਕਾਥਨ ਦੁਥੀ ਹੋਥੇ ਹਾਂ।

ਅਜੇ ਤਕ ਕੋਈ ਕੀ ਭਾਥੇ-ਕਾਥ ਕੋਥਾਥਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਥਾ।

ਵਿਥਿਥਮ, ਪ੍ਰਿਥਾਥਕਾਥ ਥਾਨਾ ਵਿਥਮਥ ਗੁੱਲਾ ਹੈ।

ਜਕਥਾ ਵਿਸ ਕਾਥਨ ਗੁੱਲਾ ਹੈ, ਵਿਥੀਥਿ ਕੋਥਾਥ ਆਟ ਤੋਂ ਪਥਿਥਾਂ, ਪ੍ਰਿਥਾ ਆਥ ਵਿਥਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭੁਰੇ ਹੋਥੇ ਸਥੇਥ, ਧੁਰੀਥ ਸਥੀਥਾਂ ਨਾਲੋਂ ਦਵੇਂ ਨਿਥੇ ਅਤੇ ਥਕਤੀਥਾਨੀ ਹੋਥੇ ਹਨ।

ਥਕਾਥ ਪ੍ਰਥਾਥੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਥਾਥੀ, ਪਾਥੀ ਤਾਥੇ ਤੋਂ ਤਾਥਾ, ਪ੍ਰਥਾਥ ਫਿਰਾਥੇ ਨੂੰ ਫਿਰਾਥਾ, ਵਿਥਾਥੀ ਕੋਥਾਥੀ ਤੋਂ ਕੋਥਾਥੀ, ਵਿਥ ਆਥਾਥ ਵਿਚ ਕਾਥੀ ਕਰਥੀ ਥੁਥ-ਭੀਥ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਹੋਥੇ ਕਰਦੇ ਕੀ ਹੋਥੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਕਹਿਥਾਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਥ ਕਰਥੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਜਾਥਾਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਥ ਕੇਥੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਵਿਥਾਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜੰਥਾ ਦੀ ਜੰਥਾ ਹੋਥੀ, ਜੰਥਾ ਜੁਥਾਥੀ ਪੁਜਾ ਕਰਨੀਥੀ।

ਕਰਾਥੀ ਵਿਸ ਕਰਥੇ ਅਥੀਥਾਥ ਹੈ, ਵਿਥੀਥਿ ਵਿਥ ਕੋਥਨ ਉਥਾਥਿਥਾ ਨਾਲ ਕੀ ਥਾਥੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਥਾਨੀਥੀ ਵਿਥ ਨਕਰਤ ਹੀ ਹੋਥੀ ਹੈ, ਜੇ ਥਾਨੀਥੀ ਜੰਥਾਥਾ ਦੀ ਪਥਮਥ ਨਕਰਤ ਨੂੰ ਕੋਥਾ ਨਹੀਂ ਨਾਥੀਥਾ ਜਾਂਦਾ।

ਕੋਥਨ ਅਥੀਥ ਵਿਥ ਆਥਥੇ ਪ੍ਰਥਾਥਾਂ ਨੂੰ ਥਾਥ ਕਰਥਾ ਦੀ ਜੰਥੀ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਕਰਥੇ ਅਥੀਥ ਥਾਥਾਥਾ ਹੈ ਕਿ ਉਥ ਦੇ ਕਾਥਿਥ, ਉਥ ਨੂੰ ਥਾਥ ਕਰਥਾ।

ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਇਤਿਹਾਸ ਵਾਪਰਦੀਆਂ ਫਿਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਾਪੜ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜੇ ਕਾਫ਼ਲ ਹਾ ਨਿਕਾਹ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿੰਨਾ ਦੀ ਜਿੰਨਾ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਨਸ ਦੀ ਨਿੱਝ ਨਹੀਂ, ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਕਲਾਕਾਤ ਕਲਨ ਦੀ ਨਿੱਝ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਕਿਸੇ ਲੋਕਾਸ ਵਿਚ ਨਿਪਟ ਦੀ ਸਮੁਤਨ ਨਹੀਂ ਉਪਜਦੀ, ਉਦੋਂ ਤਕ ਉਸ ਲੋਕਾਸ ਵਿਚ, ਉਸ ਲੋਕਾਸ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੋਵੇ ਕਿ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।

ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਪਾਠ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਲੋਕਾਸ ਵਿਚ ਜਾਏ ਨਿੱਝ ਲੋਕਾਸ ਕਾਫ਼ਲ ਸਨ, ਅੰਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਇਤਿਹਾਸ ਨੇ ਅਤੇ ਅੰਤਰ ਵਿਤਿਹਾਸ ਨੇ ਉਪਜਦੀ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਪੁਰ ਲੋਕਾਸ ਨਹੀਂ ਕਾਲੀ, ਕਿਸਤਾ ਅਤੇ ਕੁਲਮਾਨਾ ਨਿੱਝੇ ਹੋਏ, ਜਿੰਨੇ ਜੁਗੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਜਿੰਨੇ ਦੇ ਪੁਰ ਕੁਲਮਾਨੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਸਾਥੇ।

ਉਸ ਲੋਕਾਸ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖਤਾ ਵਿਚਾਰਤੀ ਉਪਜਦੀ ਹਨ, ਜਿੰਨੇ ਕਲਿਪਤਨ ਮਨੁੱਖਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਹੈ।

ਮਹਾਨ ਵਿਚਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲੰਮੇ ਪੁਰਾਣਿਕਾਂ ਨੂੰ ਇਤਿਹਾਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਜਾਏ ਕਿਸੇਦੀ ਲੋਕਾਸ ਜੇ ਸਾਫ਼ ਤਾਂ ਅਲੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਨੀ।

ਵਿਚਾਰ, ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀ ਘਾਟ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇਕਾਰੀ ਨਿਯਮਿਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਾਂ ਅਣਕਹਿਲੀ ਕਾਫ਼ਲ ਕੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਾਪੜਿਆਂ ਕਾਫ਼ਲ ਕੋਲੋਂ ਲੋਕਾਸ ਪੁਰ ਤਾਂ ਸਾਥੇਕਾ ਪੁਰ ਉਹ ਪੁਰਾ ਉਸ ਦੀ ਸਿਖਾਵਤ ਨਾਨ ਹੀ ਕੀਤਾ।

ਹੈਕਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਕਿਸਤੀ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਅਲਾਹ।

ਜੇ ਇੰਨੀ ਜਿੰਨੀ ਹੀਨ ਕੁਲਮਾਨੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਨਾਨ ਹੀਨ ਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਕੁਲਮਾਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਦਾ ਹੀ ਪੁਰਾ ਲੋਕਾਸ ਹੈ।

ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਸਾਫ਼ਟਨ ਵਿਚ ਹੋ ਕਿ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸਾਥੇ, ਕਲਿਤਕ ਉਸ ਨੂੰ ਕਲਨ ਦੇ ਹੀਨ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗੀ ਹੈ।

ਇਤਿਹਾਸ ਕੋਲਾਸ ਹੈ, ਅਵਲ ਕੁਲਮਾਨੇ ਹੈ, ਇਤਿਹਾਸ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੈ।

ਪੁਰਾਤਨ ਹੋਮ ਵਿਚ ਇਤਿਹਾਸੀਆਂ ਦਾ ਕਾਫ਼ਲ ਹੋਵੇ ਲੋਕਾਸ ਲੀ, ਉਦੋਂ ਕਾਫ਼ ਇਤਿਹਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਆਕਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੀ।

ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਸੁਰਤਕਤਾ, ਲੋਕਾਸ ਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗੀ ਹੈ।

ਮਾਪੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀਤਾ ਦੀ ਕੋਲੀ ਸਿੱਧ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਕੋਲੀ ਹੋ ਜਾਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਪੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀਤਾ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ।

ਮਨੁੱਖ, ਇਕ ਕਾਰੀ ਦਾਨ ਦੇ ਕੇ, ਪੇਂਡਰ ਉਦੋਂ ਉਕਾਵਾ ਕੇ, ਦੁਰਾਕਿਆਂ ਤਕ ਦੀਨਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਹ ਦਾਨ ਨਹੀਂ, ਮਨੁੱਖਤਾ ਅੰਤਰ ਦਾ ਇਕ ਨੀਕਾਂ ਕੇਲ ਹੈ।

ਇਤਿਹਾਸ ਕਲਾਤੀਆ ਨਹੀਂ ਕਲਾਸ, ਉਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਇਤਿਹਾਸ।

ਕਾਫ਼ਲ ਵਿਚ ਮੁਗਲਾਂ ਨੇ ਕਾਫ਼ਲ ਨਾਨ ਕੁਲਮਾਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅੰਤਰਿਕਾ ਨੇ ਅਲਾਨ ਨਾਨ ਕਾਫ਼ਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਜਿੱਥੇ ਹੋਵੇਗੀ ਹੈ ਪੁਰ ਕੁਲਮਾਨੇ ਪੈਦਾ ਹੈ।

ਕੋਲੋਂ ਇਤਿਹਾਸ, ਆਪਣਾ ਇਕ ਤਕਤਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ।

ਜਦੋਂ ਕੁਲਮਾਨੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੁਲਮਾਨੇ ਲੋਕਾਸ ਕਲਾਤੀਆਂ ਹਨ, ਜੇ ਕੁਲਮਾਨੇ ਕਾਫ਼ਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਲਾਕਾਤਾ ਉਤਰੀਆਂ ਹਨ।

ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਮੁਗਲ ਕੋਲੀ ਲੋਕਾਕਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕੁਲਮਾਨੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਹੀ ਕਲਨਾਤੀ ਪੁਰ ਜੇ ਉਹ ਸਿੱਧਤਾ ਲੋਕ ਪੈਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕੁਲਮਾਨੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਲਨਾਤੀ।

ਇਸ ਜੀਵ ਕੋਲਨ ਨਾਨ ਜੀਵ ਕਲਨ ਉਤਰੇ ਹਨ, ਉਹ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੀਵ ਜੀਵ ਨਾਨ ਨਹੀਂ ਕਲਨਾਤੀ, ਕੋਲਨ ਕਾਲੀ ਦੇ ਕੋਲਾਕਾਤ ਕਲਨਾਤੀ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਕੋਲਨ ਇਤਿਹਾਸ ਇਤਿਹਾਸ ਕਲੇ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਇਹ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਭਿਆਸਤਾ ਮੰਨੇ ਲਏ।

ਜੀਵ ਕੋਲਨ ਦੀ ਕਲੀ ਮੁਗਲੀ ਨਹੀਂ ਮੇਲਾਣੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਜਿਵੇਂ ਹਾਕਮ ਦੀ ਬੇਇਮਾਨੀ ਸਾਟਨੀ ਉਤਰੀ ਹੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਹਨਾ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਵਿਚ ਸਾਟਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰੋਬਤ ਵਿਚ ਮੱਛੀ ਨੇ ਜਿਹਨਾ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਬੀੜਾ ਸਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖੁਸ਼-ਖਿਡਾਂ ਪੁਕਟ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਪੈਟ ਲਵ ਪੈਰੀਆਂ ਹਨ।

ਜੋ ਬਣਨਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਵਾਸਤੇ ਕਬਰ ਕੰਢਣ ਅਤੇ ਹਨ ਜੁਟਾਉਣ ਵਿਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਘਰੇਲੂ ਕੰਮ ਬੜਾ ਚੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰੀਓਂਡ ਕਿਹ ਦਿਲਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਲੀ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਲੀ ਉਸਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ, ਜਿਹ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਅਸੂਰੇ ਕੰਮ, ਅਸੂਰੇਪਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸਿਕਸਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੀਆਂ ਸੱਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਸੀਲਿਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਬਣਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਚੰਗਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿਚ ਖਿਡਾਂ ਬਣਨ ਨਾਲ, ਪ੍ਰੀਤਤਾ ਨਿਲਦੀ ਹੈ।

ਕੋਲੀ ਦੀ ਉਤਨਾ ਸੋਹਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਹਨਾ ਆਪਣੀ ਫੰਟੇ ਵਿਚ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਕਬਰ ਸਿਰ ਵਿਚਾਰੀ ਲਗਨ ਨੂੰ ਸਿਖਾਵਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹਥ ਸਫ਼ਿਆਰਾ ਕਿਸੇ ਦੁਕਿਆ ਨਾਲ ਸਰੋਬਤ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨਗਰ ਨਾਲ ਜੁਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਿਖਟਾ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਤੋਂ ਵੀ ਨਾਹ ਉਤਰਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਖ ਆਪਣੇ ਦੰਗਰਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਥਿਆਵਾਂ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਸਮੱਥਿਆ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਸੰਗਰ ਜੰਗਲ ਨਹੀਂ ਹਿੰਦਾ, ਮਨੋਹਰ ਫੈਲ ਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਖਾਵਾ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਹੀ ਉਥੇ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹ ਨੂੰ ਆਮ ਜੱਥ ਕਈ ਵਾਰ ਬਕਰੇ, ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਕੰਢੇ ਅਤੇ ਮੰਗੂਰਾ ਫੀਂਦੇ ਤਾਂ ਸਾਂਦਾ ਸਿਰਦ ਹੀ ਆਪਣਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਸੰਤਕਾਥ ਉਹ ਹੈ, ਜੋ ਉਥੇ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਪੰਨਾ ਅਤੇ ਅਨੁਦਾ ਨਾ ਰਹਿਣ।
ਹਥ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦਰਮ, ਦਰਮ ਅਤੇ ਵਾਧੀ ਦਰਮ, ਦਰਮੋਦੋਂਦੇ ਕਰਮਕਾਥ ਲਗਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖੀ ਹੋਵੇ ਜਿਨਾ, ਜੰਥ ਨੂੰ ਧਾਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਨਾ ਲਗਦਾ।

ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਲੀ ਬੋਲਣੀ ਘੋਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਿਖਾਵੇ, ਕਾਟਕ, ਅਖੀਰ, ਮੁਕਦਾਨ ਅਤੇ ਸਲੀਦੇ ਵਾਜੇ ਲਗਦੇ ਹਾਂ।

ਦਿਲਤਰੀ ਜਿਸ ਨਹੀਂ ਨਾਂਹ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਪੁਰਖ, ਕਰਨ ਕੁਰਾਣੇ ਕਰ ਦੇਵੇ।

ਹਥ ਕਰਾ ਦੀ ਪੱਕਾਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪੱਕਾਥਾ ਹੀ ਕਰਾ ਨੂੰ ਫੂਪਾਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਸਿਖਾਵਣੀ ਨੂੰ ਹਿੰਦ ਦੰਨਣਾ ਜਿ ਉਹ ਵੀ ਨਾ ਕਰੇ, ਜਿਹ ਦੰਨਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਕਈ ਕੰਢੇ ਪੇਂਡ ਮਿੱਟ ਵਿਚ ਹੀ ਲਗਾ ਸਾਨਾ ਜਿਨ ਕਰਕਾਟ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਨੇਕਾ ਜੰਥ ਪੇਂਡੇ ਕਮਾਉਂਦਿਆਂ, ਜਿਹਦੀ ਜਿਹੁੰਦੀ ਕੁਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਦਿਲਤਰੀ ਦੇ ਆਧੇ ਲਮਾਨਿਕ ਰੂਪ; ਮਾਂ, ਭੈਣ, ਪਤਨੀ, ਦੀ, ਨੂੰਹ ਅਤੇ ਸੰਘ ਨਿਮਿਕਾਥੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਹਨ।

ਜੰਥਾ, ਉਹ ਕੰਮ ਬਣਨ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਪੱਕੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਦੰਗਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਪਰ ਜਿਹ ਵੀ ਪ੍ਰੀਤ-ਵਿਰ ਹੋ ਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਜਿਹਾਣੇ ਹੋਰਨ ਵਿਚ ਆਕਾਸ਼ ਭਾਪਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਹ ਕਾਫ਼ਨ ਮਗਰੋਂ ਪਛਾਤਾਵਾ ਉਪਜਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹੁੰਦੀਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀ ਵਾਪਸ ਲਗਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਰ ਗਏ ਪੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੀਖਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਮਾਜ ਸਿਖਾਵਣੀਆਂ ਲਗਾਥਾਂ ਦਿਲਕਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪੁਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।

ਮੋੜਿਆਂ ਦਾ ਨਾ ਦੰਦਾ, ਮੋੜਿਆਂ ਦਾ ਨਾ ਜਿਹਦਾ, ਮੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਜੰਗਲਦਾ, ਕਰੀਬੀ ਦੇ ਕਰਨ ਬਟਦੇ ਹਨ।

ਜਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਭੁੱਟਿਆਈ ਲੈਣਾ ਦੀ ਪੁਰਤੀ, ਸੁਤਰਤ ਸੋਚਣੀ ਦੀ ਪਹਿਚੀ ਸਭਤ ਪੁੱਧੀ ਹੈ।

ਨਵੀਂ ਵਿਆਹਿਆਂ ਦਾ ਖੁਸ਼ ਵਿਆਹੀ ਏਟਾ ਭਾਵਯੋਗ ਹੈ ਪਰ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਿੱਛਰਾਂ ਵਧੇ ਮਰਦੀ ਦੀ ਪੁਰੀ ਨਾਚਤ ਅਧਿਟਾ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੋਰਨਾ ਭਰਦਾ ਹੈ।

ਭੋਰਨ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੋਰ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੈ, ਫਿਰੀ ਭਰਭੇ ਭੋਰਨ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਅਮਰ ਹੋਣ ਦੀ ਭਾਵ ਹੈ।

ਤਾਂਝੇ ਭਰੀ ਭਾਤ ਭੁੱਝੀਭ, ਸਰੋਬ, ਸਰੋਬ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਹੀ ਹੋਏਗੀ।

ਤੀਭ ਨੂੰ ਬਰਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਵਿਚ ਸਾਟਨ ਦੀ ਹੈ ਜਿਹੀ ਤੀਭ ਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਗਿਆ ਮਹਿਲੀ ਹੈ, ਉਹ ਅਨਪੜ੍ਹਾ ਨਾਨ ਕੁੰਝਾਰਾ ਭਰਭੇ ਵੇਖ ਲੈਣ।

ਨੇਹਰੀਭੇ ਕੰਝਾ, ਜਮਜ ਦਾ ਕੰਝਾ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਰਭਾ ਵਿਸ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਨਿਭਦਾ, ਕਿਹੁੰਦੇ ਅਸੀਂ ਭਰਭੇ ਨੂੰ ਭਰਭੇ ਨਾਨ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦਾ ਧਰਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਜਿਹੀ ਭਰਭੇ ਨਿਭਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮਰਨ ਉਪਰੰਤ ਹੀ ਸੋਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵਿਭਰੀਆਂ ਲਮਾ ਨੂੰ ਵਿਭਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸੰਭਰਨੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਸਭੋਂ ਲਮਾ ਵਿਚ ਵਿਭਰੀਆਂ ਹੋਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਭਰੀਆਂ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁੱਧੀਆਂ ਹਨ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧੇ ਪੇਸੇ ਆਪਣੇ ਕਮਾਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੀ ਤੋਂ ਭਰਿਆਏ ਪੇਸੇ ਵੇਰੇ ਕੰਝਾ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਨਾਚਦੇ, ਜਿਹੀ ਵਿਭਰੀ ਤੋਂ ਹੋਏ ਨਾਨ ਨਵੇਂ ਪੇਸੇ, ਭਰੇ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹਿੰਦੇ।

ਜਦੋਂ ਵਿਭਰੀਆਂ ਨਿਮ ਵੇਰੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਵਧੇਰੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਹੁੰਦੇ ਉਹ ਭਰਭੇ ਦੀ ਵਿਭਰੀ-ਅਣਭਰਿਆ ਨਹੀਂ ਭਰਿਣ ਪਿੱਧੀਆਂ।

ਅਭਰਨ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਅਸੀਂ ਭਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਵਿਭਰੀਆਂ ਨਾਨ ਜਿਸ ਨਹੀਂ ਭਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਹੁੰਦੇ ਭਾਉਣਾ ਸੁਟਨ ਵੇਰਨ, ਜਾਂਦੇ ਵਧੇਰੇ ਦੀ ਸੋਚਣਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।

ਜਿਹੜਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਭਰਿਆ, ਉਹ ਹਰ ਭਾਂ. ਹਰ ਵੇਲੇ ਅਧੁਰਾ ਅਤੇ ਉਪਰਿਆ ਪਹਿਚਾਣ ਵਿਭਰੀ ਹੋਂਦ ਹੈ।

ਵਿਭਰੀਆਂ ਵਿਚ ਸਭਾਨੀ ਅਤੇ ਸਭਾਨ ਵਿਭਰੀ ਸਾਰੇ ਹਨ, ਜਿਹੇ ਭਾਭਰਨ ਨਹੀਂ ਵੇਰਨ ਵੇਰੀਓਂ ਦੇ ਅਸੀਂ ਸਭਾਨ ਮਹਿਲਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਅਭਰਨ ਦੀ ਜਿਮ ਪਿੰਡ ਨਾਨ ਭਰਭਾ ਉਪਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਮਿੰਡ ਨਹੀਂ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਉਥੇਰੀ ਅਭਰਨ ਦੀ ਲੋਭ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਸਭਾਨਾਂ ਨਾਨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿਭਰੀ ਵੇਰੀਓਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਉੱਪ ਕੁਝ ਦੀ ਨਹੀਂ ਲਗਣਗੇ।

ਮਨੁੱਖ ਸਭੋਂ ਵੇਰੀ ਚੰਡਾ ਕੰਝਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਭਾਭਰ ਵੇਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿੰਡ ਦੇ ਜੋ ਪਿੰਡ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਹਰ ਪਾਸੀਓਂ ਭਾਭ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਪੰਝਾ ਦੀ ਸੋਭ ਵਿਭਰੀਅਨਤ ਹੋਣ ਨਾਚਦੇ, ਉਥੇ ਵੇਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਭਨ ਦੇ ਭੋਰਾ ਦੀ ਵਿਭਰੀਅਨਤ ਹਨ।

ਪੁਣ ਕੁਝ ਦੀ ਭੀਕਿਆਂ ਦੀ ਖੋਭ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦ।

ਮੀਠਾ ਨੇ, ਪਤੀ ਦੀ ਭਾਂ ਵਿਭਰਨ ਨੂੰ ਪੁਸ਼ ਭੇ, ਜਿਹ ਦਰਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੁਸ਼ਟਪੇਰਾ ਹੀ ਪੁਸ਼ੇ ਸਾਰੇ ਹਨ।

ਭਰੀ ਕਿਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਰੀ ਮਰ ਕੇ ਮਰਦੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਚੰਡੀ ਵਿਭਰਾਭ ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਪੁਸ਼ਨ ਉਥੇ ਪਭਰਾਭਾ ਹੋਏ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹੁੰਦੀ ਸੀ ਪਹੀਂ।

ਜੇ ਅਸੋਰਦਾਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਨ ਕੇ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਹਰੇਕੀਆਂ ਮਰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਹੀਂ।

ਪੁਸ਼ਨ ਸਦੇ ਵਿਭਰ ਵਿਭਰ ਉੱਪ ਜਿਹਾ ਤਾਂ ਤਾਜ਼ ਮਹਿਨ ਕਰ ਕੇ ਉਭਰ ਪਿਆ।

ਭਾਨ-ਭਰੇਭੇ ਕੰਝਾ ਪੈਥੇ ਭਰਾਂ ਵੇਰੀਆਂ ਕਰਾਟੀਆਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਧੀਆਂ।

ਅਭਰਨ ਨੂੰ ਉਭਰੀਭ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਭਰੀ ਆਦਰ ਦੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਭਰਨ ਦੇ ਭਾਭਰੇ ਵਧੇਰੇ ਦੀ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਉਭਰੀਭ ਕਰੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਾਰੀ ਕੁਦਰਤ ਦੇਣ ਦੇ ਕਾਮਸ ਵਿਚ ਭੁੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਤੋਂ ਲੈਣ ਦੀ ਜਾਗ ਸੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

ਕਿਸੇਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਨਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਕੁੱਝ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਵੱਡੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਵੈਸਟ-ਵਿਲਸਨ ਦਾ ਵਿਚ ਦੀ ਕਿਸ ਵੱਡਾ ਹੈ।

ਮਿਲਦੇ ਕਾਦਰ ਨਾਲੋਂ ਪੈਰ ਵਧੇਰੇ ਵੈਸਟਵਿਲਸਨ ਹਨ, ਉਹ ਹੋਰ ਵੈਸਟਵਿਲਸਨ ਨਹੀਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕੁਦਰਤੀ ਦੇ ਸਭਰ ਵਿਚ, ਹਰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹੱਥਕੁੰਡ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਕੁਝ ਹੋਵੇ, ਕੁਝਕੁੰਡ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇਦੇ।

ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਵੀਰਿਆਂ ਨਾਲ, ਘਰ ਦੇ ਹੱਥਕੇ ਸੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ।

ਕਿਸੇ ਸਭਰਕੀ ਸੁਭਰ ਨਾਲ ਕੁਝਕੁੰਡ ਨੂੰ ਵਲ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ, ਕਿਸੇ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਮੇਰਿਆ ਨਹੀਂ ਕੁਦਰਤ, ਕੁਦਰਤ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੁਛਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

ਜਦੋਂ ਨੀਵਰ ਮਾਈ ਹੋਵੇ, ਕੁਦਰਤ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਨਗਰਾ ਹੈ ਹਾਥ ਪੈਰ ਵਾਲੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀਤਰ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾ ਹੀ ਹੋਵੇ ਹੈ, ਮਨੁੱਖੀਆਂ ਵਿਚ ਸਭਰਕੀਆਂ ਹੋਣ ਪਰ ਕੀਤਰਾਂ ਨਾ ਜਾਣ।

ਮਿਥਰੀ ਕੁਦਰਤ ਨਗਰੀ ਵਿਚ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਕੁਦਰਤ ਪਹਿਲੀ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਹੋਈ ਹੈ।

ਸੁਣ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਿਸੇਦੇ ਤੋਂ ਹੋਰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਹੋਰਨੀ ਸੋਚ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਸਭਰ ਵਿਚ ਹੋਈ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਨੂੰ ਸੋਚਦੇ ਨਹੀਂ ਮਨੇ ਜਾ ਸਕਦੇ, ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਦਾਨ ਦੇਣਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਫੁਟ ਹੈ, ਹੋਰਨੀ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਨਹੀਂ।

ਜੇ ਕੁਦਰਤ ਹਨ ਕਿ ਪੈਰ ਨਾਲ ਮਨ ਕੁਝ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪ ਪੈਰੇ ਨਹੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਕਾਮਰੇ ਹੋਰਨੀ ਹੋਰਨੀ ਹਨ।

ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਲੇ ਜੰਗ, ਆਪਣੇ ਕੁਦਰਤ ਦੀ, ਕੁਦਰਤੀ ਦੇ ਪੈਰੇ ਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ-ਕਿਸੇਦੇ ਦੀ, ਕੁਦਰਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਕੁਦਰਤੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਕੁਦਰਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ।

ਕੁਦਰਤ ਜੰਗ ਪੈਰਾ ਪੈਰਾ ਕੁਦਰਤ ਕੁਦਰਤੀ ਦੀ ਪੁਛਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਕਿਸ ਪੈਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਛਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਮਿਥਰੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਕੁਦਰਤੀ ਦੀ ਸਭਰਕੀ ਉਭੀਕੁਦਰਤੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਭਰ ਕੋਈ ਕੰਮ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਜੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋਰਨੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਕੁਦਰਤੀਆਂ ਸਭਰ-ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪੁਦਰਤੀਕੁਦਰਤੀ ਨਾਲ ਸਭਰ ਕੁਦਰਤੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਪੈਰਾ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਸਭਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਸਭਰ ਹੋਵੇ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਪੈਰੇ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਜੇ ਕਿਸੇਦੇ ਨਾਲ ਕੁਦਰਤੀ ਕੁਦਰਤੀ ਤਾਂ ਅਸੁਰੇ ਮੁਕਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ ਕਿਸੇਦੇ-ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਚ ਕੁਦਰਤੀ ਹਨ।

ਕੁਦਰਤੀਆਂ ਸਭਰ ਕੁਦਰਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪੁਦਰਤੀਕੁਦਰਤੀ ਹੋਰਨੀ ਕੁਦਰਤੀਕੁਦਰਤੀ ਨਾਲ ਕੁਦਰਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਸੁਰੇ ਅਮਰਿਕ ਉਹ ਹੈ, ਮਿਥਰੀ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ, ਕੁਦਰਤੀ, ਪੈਰੇ ਦੀ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੇ।

ਮਿਥਰੀ ਦੇ ਮਿਥਰੀ ਉਪਰੰਤ ਅਸੁਰੇ ਨਹੀਂ, ਕੁਦਰਤੀ ਕੁਦਰਤੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਸੁਰੇ ਵਿਚ ਕਿਸੇਦੇ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਨਹੀਂ ਕੁਦਰਤੀ ਕੁਦਰਤੀ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਹੀਂ ਕੁਦਰਤੀ ਕਿਸੇਦੇ ਹੋਈ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਿਸੇਦੇ ਉਪਰੰਤ ਕੁਦਰਤੀ, ਕਿਸੇਦੇ ਕੁਦਰਤੀ, ਉਹ ਨਾਲ ਮਿਥਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਜਿਹਾੜਾ ਫੜੀਦਾ ਹੋਵੇ, ਉਥੇ ਜਾਣ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬਹਾਨੇ ਲੱਭਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰੀਤਵਤ ਦੇ ਮੁਨੀਕਿਲ ਵਿਚ ਨਾ ਫਿਟ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉੱਚ ਫਾ ਪੜ੍ਹਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਪਿਆਰ ਨਾਨ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਦਰਦ ਪੈਂਦਾਉਣ ਦੀ ਕੋਧਰਾ ਜਾਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਟਕਿਅੰ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਝਾੜਾ ਬਣਨ ਦੀ ਘੋਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੰਨੇਂ ਬਰਨ ਵੇਂਨੇ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਘੱਲ ਕਰ ਭਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਨਸ਼ਾ ਦੀ ਅਲਸਿਅਤ ਉਦੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਝ-ਪੁਰੀ ਦੇ ਕਾਧਲਾਂ ਤੋਂ ਵਧ ਵੀਧਾ ਬਣਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦੇ।

ਫੋਟੀ ਦੀ ਰੂਪਾ ਵਿਚਾਰਾਂ ਜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਅਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਰਿਖੜਾ ਫੋਟੀ ਹੋਵੇ, ਨੀਂਹ ਵਿਚਕਾਰ ਉਥੇ ਹੋਵੇਗੀ, ਰਗੜਾ ਵੇਲੀ ਹੋਵੇ, ਜੜ੍ਹ ਵਿਚ ਲੁਆਰਥ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕਿਸੇ ਵਿਚਕੋ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਇਹ ਪਿਆਨ ਨਾਨ ਵੇਖੋ, ਉਹ ਉਹੀ ਜਿਹੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਖਾਣ-ਪੀਣ ਨਾਲ ਹੀਨਬਾਝ ਬੁਨੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਸੰਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ਿਅਰ ਸਾਡੇ ਛੋਟੇ ਮਨ ਦਾ ਹੀ ਦੌੜਾ ਖਸਾਰਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸ਼ਿਅਰ ਵਿਚ ਹੋ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮਨ ਵਿਚ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਜਿਹੜੇ ਇਹ ਸ਼ੀਰ ਬਣਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕੇਵਲ ਉਹ ਫੀੜ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦਕਾ ਸ਼ਿਅਰ ਘਾਨਤ ਹੈ, ਉਹ ਅਕਸਰ ਸਿਸ ਦਾ ਉਲਟ ਸਿੱਧ ਬਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਨਾਰੀ ਘੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦ ਲੋਟੀ ਹੈ, ਪੁਰਖ ਫੱਟਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੜ੍ਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਨ ਵਿਚ ਵੱਧਣ ਦੀ ਖੁਭਰਾਈਂ ਬਨਕਦੀ ਹੈ, ਖੁਭਰਾਨ ਹੋਏ ਕਿਨਾ ਦਾਨ ਦੋਟਾ ਸ਼ੇਰਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਅਜੇਥੇ ਸ਼ਿਅਰ ਨੂੰ ਆਵੇਕਿਲ ਹੱਥ ਪੁੰਜੀਦਾਰ ਨੇ ਅਤੇ ਸ਼ਿਅਨ ਦੇ ਪੱਖ ਮੋਖ-ਘੋਟੀ ਨੇ ਉਸ-ਫਿਅ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਸ਼ਿਅਰ-ਬਾਹੀਂ ਇਸ ਨਹੀਂ ਵਿਲਕਾਧ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਹੀਜ ਜਾਂ ਰਾਬਾ ਅਸੀਂ ਆਪ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਨਵੇਂ ਦੀ ਸ਼ਿਧਾ ਅਤੇ ਅਫੀਤ ਹੀ ਅਭਿ ਅਧਿਕ ਪੁੰਜੀ ਬਲੇ ਅਭਿਥੇ ਸ਼ੇਰ ਕਨ।

ਜੇ ਸ਼ਿਅਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਦਾਸ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਨੇਵੇਂ ਪਰ ਉਹ ਨਿਕਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਭਾਜਨੀਭ ਸਭਿਤਾ ਤੋਂ ਕਿਨਾ ਖੁਭਰਾਈਂ ਦੇ ਛੋਟੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਸਭਿਤਾ ਦੀ ਨਿਰੋਤਕਤਾ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਨੂੰ ਕਿਥੇ-ਮੇਥੇ ਅਪਨਾਉਣ ਦੀ ਬਰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਥੇਵਾਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾ ਸੁਰੋਤਕਤਾ, ਸੁਰੋਤਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਵਿਕਸਾ ਬਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਛੱਡੇ, ਵਿਕਸਾ ਬਰਨੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਪਿੰਡ ਆ ਜਾਣਾ।

ਸੂਰਜ ਤੋਂ ਚਾਨਣਾ ਮੋਰਣ ਦੀ ਵੀ ਨੋੜ ਹੈ, ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਦੋਲੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਵਿਕਰਾ ਹੋਵਾਉਣ ਦੀ ਜਿਹਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸ਼ਕ ਬਣਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਚਾਪਰੂਸੀ ਦਾ ਖੂਹ ਜਿਹਨਾ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਰੂੰਘਾ ਹੈ ਇਹ ਇਸ ਵਿਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਡਿਗਣ ਨਹੀਂ ਖੁਲ੍ਹੀ ਕਾ ਪੁੰਝੀ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਲ ਉਥੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉਹ ਪੇਸੇ ਵਿਕੰਤਰ ਕਰਨ ਦੇ ਇਕੱਠਿਓ ਅਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਕ ਵਿਚ ਭੁਭ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਧਿਕ, ਤੱਕ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਇਥੇ ਵੇਂਨੇ ਕਦੇ ਨੋੜ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ।

ਜਿਹੜਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖੁਆਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾੜ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੁਆੜ ਗੋਡੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਪਰ ਖੁਆਣ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਖੂਸ਼ੀ ਖਾਣਨ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾਨ ਵੱਡਤੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਜਿਹੜੀ ਦਾ ਚਰਿਤਰ ਜਾਣਨ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਿਚਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੇ।

ਪ੍ਰੰਮਿਯਾ ਦੀ ਪੁੰਛਾ ਛਕਨ ਨਾਨ ਉਸ ਦੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਢੰਗਤਾ ਵੇਖ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪੁਣ ਵੀਡੀਆ ਸਕਰਨ 'ਤੇ ਪੈਦਨ ਛੇਟੇ ਦੇ ਦਿਲਿ ਮਿੱਟੀ-ਘੱਟਾ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਪੁਣ ਅਨਾਧੁ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਯੋਂ ਨਿੱਥਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਨਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸਿਖ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਨਕੀਆਂ ਮਸੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਵਿਯਾਸੋਕਤ ਨਾਨ, ਉਦਕਤਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੋਵੇਂ ਮੁਥਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕੈਥੇ ਨੇ ਲੈਵ-ਸਪਾਟੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਲੈਵ-ਸਪਾਟੇ ਨੇ ਕੈਥੇ ਨੂੰ ਹਕਮਨ ਪਿਆਰਾ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ਹੈ।

ਪੁਣ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਲੰਬੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਨਹੀਂ, ਘਾਬੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਭੁਧਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਲੰਬੀਤਕਾਰੀ ਫੁਲਾਂ ਲੇ ਮਜ਼ਾਕੀ ਦਾ ਵਿਭ ਥਾਡਾਕਣਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮਜ਼ਾਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਦਰਲੀ ਲੈਅ ਅਤੇ ਲੈਖ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਨਾਹਿਯਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕੋਈ ਗੰਥਿਕਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਪਛਤਾਵਾ ਅਤੀਤ ਵਾਂਗੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਕਿੰਤਾ ਗੰਥਿਕਾ ਸਕਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਾਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਪਿਆਰ ਦੇ ਰੁਖਤ ਗਹਿਣੇ ਵਿਚ ਹੀ ਦਿਲ ਦਾ ਆਲੋਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹਾਣੇ ਢੰਗਤ ਕਰਗੀ ਕੋਈ ਲਿਯਾਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਧਾਰਮਿਕ ਸਾਧਨ 'ਤੇ ਜਾਹਤਾ ਜਿਸ ਨਾਈ ਢੰਗਤਾ ਨਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੇ ਥਾਡਾਕਣਤ ਵਿਚ ਥਾਡਕੀ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮੰਦ-ਥਾਕਨਾ ਨਾਨ ਜਿਸੇ ਨੂੰ ਠਕਸਾਨ ਖੁੱਭੇ ਨਾ ਖੁੱਭੇ, ਪੁਛਣ-ਉੱਟ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਚੁੱਭ ਖੁੱਭਦਾ ਹੈ।

ਥਾਡ ਨਾ ਲੰਖ ਹੈ ਨਾ ਢੰਖ ਹੈ, ਢੰਖ-ਢੰਖ ਜਾਨੀ ਲਿਖ ਵਿਚ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਲੰਗੀਤ ਦੀ ਲਿਣੇ ਸੁਨ ਨੂੰ ਮਾਟਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹ ਸੁਨ ਸਾਡੇ ਆਲੋਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਜਾਗਤ ਨਾਨ ਆਲੋਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਵਿਭੀਨਾ ਪੈਲਾ ਥਾਡਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਭੁੰਦੀ, ਭੁਭਾ, ਗੰਥਿਤਰ ਕੀ ਥਾਡਤਾਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਲਿਖ ਥਾਡਤ ਮਹਿਥਾਪੁਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਰਲ ਕੇ ਵੀਡੀ ਥਾਡਤ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਦੇਸਰ ਗਿਣੀ, ਵਿਭ ਇਹ ਗਿਣੀ ਇ ਭੁਸੇ ਬਿਨਿਆ ਦੇ ਦੇਸਤ ਹੈ ?

ਜਿਉ-ਜਿਉ ਉਥੇ ਵਪਦੀ ਹੈ, ਜਿਉਣ ਦੀ ਥਾਘ ਘਟਦੀ ਨਹੀਂ, ਵਪਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਪੁਰਾ-ਪੁਰਾਨ ਲਾਜ ਨਹੀਂ, ਲਾਜ ਵਿਚ ਸਿਸਤਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪ ਪਿਛੇ ਹਟ ਕੇ, ਪੁਰਾ ਨੂੰ ਪੁਰਾਨ ਬਣਾ ਦਿਤਾ ਹੈ।

ਕਲਾ ਦਾ ਉਪੇਖ, ਪੁੰਨੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੰਬ ਦਾ ਸਿਰਾਸਟ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਾਬੇ ਨੂੰ ਦੋ ਮੁਸਕਿਰਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਹੰਕਾਰ ਤੋਲੀ ਦਾ ਅਤੇ ਲਾਪ੍ਰਵਾਹ ਸੰਗੀਤਾਂ ਦਾ।

ਥਾਡਾਵਤ ਸਥਾਨੀ ਦਾ ਕੈਥਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਲਮੀਰਾ ਮੁਥਾਪੇ ਦਾ ਗਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਲਾ ਥਾਨੀ ਉਥਾਵਤਾ ਸਿਕਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਆਨੰਦ ਕਲਾ ਵਿਚੋਂ ਨਹੀਂ, ਕਲਾ ਦੀ ਤਿਸਰੀ ਉਦਕਤਾ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪੁੰਨੇ ਵਿਚਲਤੀ, ਲੰਬ ਨੂੰ ਮੁਕਤਕੀਆਂ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਲੰਬੇਵ ਵਾਥ, ਲੰਮੀ ਲੰਬ ਅਤੇ ਚੁੱਭੇ ਅਨੁਕਰ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਰੁਪਿਆ ਦੀ ਥਾਂ ਪਛਤਾਵੇ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਹੁੰਬ ਭੁੰਥਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਾ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਪਰਾਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦਾ ਮੁਲੋਨ ਉਥਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸ ਦਾ ਵਿਭਿਧ ਗੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਗਾਨਤ ਅਰਥ ਕਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਧਿਆਪਕ ਉਹੀ ਯਾਰ ਸੰਗੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਨਕਾ ਕੇਲਾ ਧਰੁਇਆ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਥਾਪ ਵਿਦਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਢੰਗੇ ਕੰਦਿਆਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ, ਉਥੇ ਗਹਿਣਤ ਦਾ ਲੰਘਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਲੰਗੀਤ ਦੀ ਲਿਣੀ, ਕੰਢੇ ਨੂੰ ਗਡਕ ਵਿਚ ਹੀ, ਮਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਧਰਕਣ ਨੂੰ ਪੁਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਨੇਕਤਾ ਪਰਾਉਣੀਆਂ ਬੀਬੀਆਂ, ਹੋਰ ਵੀ ਸੌਣੀਆਂ ਨਰਾਈਨਾਂ ਹਨ।

ਓਹੋ ਭਾਯੋ, ਕੰਮ ਭਰਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦਾ ਮਾਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜੰਤ ਵਾਲੀ ਕਿੱਲੀ, ਅੱਠ ਵਾਲੀ ਉੱਠੀ, ਇਕ ਉਪਰੰਤ ਰੁਲੀ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਕਿੱਲੇਂਗੇ।

ਜੇ ਸਿਆ- 'ਦੁਖ ਕੇਵਲ ਭੁਲੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਭਾ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭਰਾਵਰ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਨਾ ਸਿਆਣਾ, ਨਾ ਸਿਆਣਕੀ, ਨਾ ਸਤਿਕੰਗੇ।

ਗੋਬਾ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਥੱਕੀ ਗੋਬ, ਥੇਕਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਨਰਾਣ ਵੀ ਚੀੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਓਠੇ, ਧਰਮ ਅਤੇ ਨਿਯਮ-ਸ਼ਾਇ, ਉਥੇ ਹੋਸ਼ੀ ਦੇ ਮੀਨਾਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਥੇ ਵੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ, ਇਹਨੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਪੂਰ ਅਵੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾਂ ਮਰੇ ਹੀ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰੋ ਕੀ ਉਲਝਤ ਕਾਪੂਟ ਕਾਸਤੋਂ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਰਿਵਾਰ।

ਗੁਰਦੁਆਰਾ, ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਵਾਸਤੇ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵਿਆਹੁੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਾਸਤੇ ਦੀ ਉਪਜਾਊ ਉਦਰਤਾ ਮੁੱਖ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਪਾਠੀਆਂ ਵਿਚ, ਮਨੁੱਖ ਵੰਨੀ ਛਿੱਡਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਸ ਅਤੇ ਇੱਛਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਕਾਸਤ ਹੀ। ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰੇਮਨਾਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਤਰੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਉਸ ਦੀ ਬੰਦਿਸਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ। ਬਾਹੀਆਂ ਪਰ ਬੰਦਿਸਤੀ ਅਕਾਲ ਇਸ ਆਪਣਾ 'ਤੇ ਡੀ ਡੀਡੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ੇ, ਕੰਧੇ ਛਡੀ ਕਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਅਨੇਕਾਂ ਕਾਲ ਨਿਪਟੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਅਜੇ ਰਾਤ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕੰਦੇ ਨੂੰ ਦੁਆ ਬੇਟਣ ਦਾ ਨਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ।

ਵਿਸ਼ੇ ਕੇ ਬੰਦਿ ਨਿਰੰਤਰੀ ਵਿਚ ਮਾਧੀ ਪਰ ਨਿਰਾਭ ਕਾਲਾ ਮਾਧੀ, ਭਾਵੇਂ ਨਿਰੰਤਰੀ ਦੀ ਮੇਧ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਨਿਰੰਤਰੀ ਦਾ ਅੰਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਦੁੱਖ, ਸੀਕਣ ਮਾਣਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਤੀ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਕਿਨਾਂ ਸੀਕਣ ਮਾਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਅੱਜ ਕਲ ਲੋਕ ਚੀਆਂ ਨਿਕਾਹ ਹੀ ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਂ ਲਈਆਂ ਯੰਨਤਾਂ ਲੇਖਕ ਦੀ ਨਾਤ ਇਕਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਓਸੇ ਨਾਨਕ ਸਦੀ ਮੁਖਿਆਰੀ ਸੋਧਾਂ ਪੁਰੀਆਂ ਦੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਓਸੇ ਦੀ ਉਲਝਤੀ ਭੁਲੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਵਿਚਕਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਛਾ 'ਤੇ ਪਰੀਟ ਲਈ ਨਾਨਕਾ ਅੱਠ ਨਾਨਕ ਹਨ, ਇਹ ਨਾਨਕ ਉਸ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਕਤਿਕ ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਨਕੀ ਕਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਰੂਪੀ ਇਕੱਲੇ ਨੇ ਅਤੇ ਕਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਭੁਲ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਸਹੀਦੀ।

ਹੀਨਿਆ ਉਧਾਂ 'ਤੇ ਡੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਸਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਹੀਦ ਵਿਚ, ਭੁੰਦੀ ਵਿਚ, ਓਸੇ ਵਿਚ, ਜਿਸਤੇ ਵਿਚ।

ਸਿਆਣਾ ਕੰਦਾ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ, ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਧਰਾਹਰ ਨੂੰ ਅੱਧੇ-ਧਰੇ ਕਾਨ ਨਾਨਕ, ਮਾਧੇ ਦੇਸਲੇ ਹਨਕ ਨਾਨਕ ਬੇਟੇਗੇ।

ਪ੍ਰੀਤਿਆਵਾਂ ਨਿਖਿਆ ਦੇ ਕਾਲ ਦੀਆਂ ਕੁਝਾਵਾਂ ਹਨ, ਅਨੇਕਾਂ ਵਿਦਿਆਵਾਂ ਪ੍ਰੀਤਿਆਵਾਂ ਕਾਨ ਨਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਨੇ ਸਕਦੇ।

ਜੁਆਬ, ਮਨ ਨੂੰ ਛਿੱਡਾ ਪਰ ਭੁੰਦੀ ਨੂੰ ਭੁੰਦਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਦੁਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਲੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਕੰਮ ਸੌਖਾ, ਸ਼ਕਤ ਅਤੇ ਨਿਧਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਾਣੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਣ ਦੇ ਅਕਾਲ ਵਿਚ ਹੈ, ਦੇਣ ਦਾ ਮਾਧੀਕ ਹੋ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰਤਨ ਦੀ ਕੰਨ ਕੰਨੀ, ਵਿਰੋਧ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਵਿਰੋਧ ਇਸ ਛੱਡ ਦਾ ਪ੍ਰਾਣ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰਤਨ ਦੀ ਕੰਨ ਹੋ ਕਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੀਤਿਆ, ਕਾਸਤ ਨਾ। ਤੋਹਣਾ ਹੈ, ਕਾਸਤ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਵਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤੋਹਣਾ ਦਿੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨਿਰੰਤਰੀ ਕੰਦਾ ਭੀੜ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਹੁੰਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੀ ਕਦਾਰੀ ਸਾਹਿਬਾਨ ਉਤੇ ਜਿਉਂਦੇ-ਜੀਅ ਆਪਣਾ ਹੋਣ ਨਿਮਾਨਕ ਨਾਨਕ ਪਰਤਾਵਾ ਹੋਣਾ ਨਾਮਸੀ ਹੈ।

ਹਿੰਦੀ ਵੀ ਸਮਾਜਿਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਸੁਖੀਆਂ ਆਨ-ਉਮੰਗਾਂ ਤੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦਾ।

ਜੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਚੰਜੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਮਾਫ਼ੀ ਵਿਆਹ ਹੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸੱਤ ਬਿਨ ਮਾਫ਼ੀ, ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਹਫ਼ਤਾ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ, ਚੰਜੇ ਨਾਲ ਵਿੱਥ ਹਫ਼ਤਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਭਾਗੀਆਂ ਦੀ ਹਿੰਦੀਆਂ ਤੈਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਿਚ ਬਿਨਕਸਮੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪੁਰਸ਼ ਪਤਨੀਆਂ-ਬਿਰਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਵਿਥ ਕਹਿੰਦੇ ਬਿਨਕਸਮੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਸੀਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਨਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਤਨਾ ਬਦਲ ਦਿਤਾ ਹੈ।

ਨੰਦਾ ਦੀ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮੈਂਹਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਨਵੀਆਂ ਦੀਨਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਥਕਾਲੀਨ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ।

ਓਹਾ ਲੋਕ, ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਕੰਟ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕਥਾ ਕੇ, ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਕੀਨੀ ਕਰਕੇ 'ਤੇ ਨੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜਵਾਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹੋਸ਼ਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ, ਭਰ ਘਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਉਂ-ਜਿਉਂ ਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹੋਸ਼ਾਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਭਾਵਨਾ, ਸੰਭਾਵ ਨਾਲ ਵੈਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਨੇਚਰ ਦੀਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਲਗਦਾ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੋਣਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਤੋਹੜੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿਥ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨਕਿ ਲਗਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੁਕਣ ਕਰਨਾ ਆਖੀ ਹੋਏ ਨਹੀਂ, ਆਖੀ ਹੋਏ ਕੁਝ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਸੰਭਾਵ ਵਿਧਾਨ ਕਮਿਟੀਆਂ ਦੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਨੁੱਖੀਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਭੋਲ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਿੰਦੀਆਂ।

ਹੁਸਨ, ਚੰਨ, ਤਾਰੇ, ਉੱਚੇ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਹਨ, ਉਹ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉੱਚੇ ਲਗਦੇ ਹਨ।

ਬਲਾਗੀਕਲ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ।

ਸਿਆਣਾ ਉਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਖ-ਬੰਨ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਹੋਵੇ।

ਜਦੋਂ ਅਖੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਚੈਲੇਜ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਗੀਤ, ਚਾਰ ਵਿਥ ਢਾਕਾ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਡੂਮਨੀ ਸੰਗੀਤ, ਜਿੰਨੇ ਹੋਏ ਮਨ ਨੂੰ ਜਿਥੇ-ਥੱਥੇ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਹਥ ਪੀੜ੍ਹੀ, ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਰੋਧ ਪਰ ਵਾਧੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਤਿਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਬਿਨੇ ਦੀ ਕਲਮੀ ਕਲਮ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਕੁਝ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕਲਮੀ ਕਲਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੋਸ਼ਾਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਲਦੀ ਦੇ ਜਿਲਦੇ ਰੂਪ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਚ ਹਨ, ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਜਿਲਦੀ ਰੂਪ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵੀ ਜਿਲਦੀਆਂ ਹਨ।

ਹੀਰ, ਸੰਗੀਤ, ਸੰਗੀਤ, ਸਾਹਿਬਾਂ ਅੰਦਰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਹਨ।

ਜਿਸੇ ਸਾਰੇ ਪਿਆਰ ਲੁਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸਾ ਸਕਦਾ, ਜੇ ਕਥਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੰਮ ਅੱਗੇ ਕੋਲਦਾ।

ਜਿਸੀ ਵਿਥ ਦੀਆਂ ਜਿਥੀਆਂ ਮਾਫ਼ੀ ਕਥਾ ਵਿਚ, ਕੋਟਕ ਪਾਠੀ ਦੀ ਲਾਭੀ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਖੇਡਾਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ, ਹਾਥੀ-ਹਾਥੀ ਮਾਫ਼ੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਚਾਲੀ ਨਾਲ ਲਗਦੇ ਹਨ।

ਜੇਹੂੰ, ਹਾਥੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜਿਥੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਥੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸਾਨੂੰ ਸਿਆਣਾ ਤਾਂ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਅਖੀਂ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਉਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੰਗੇ ਨਹੀਂ ਲੋਧਾ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਭਾਵ ਦੀ ਕੁਝ-ਕੁਝ ਨਾ ਬਣਨਾ ਵੀ ਮਦਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਮਨ ਵਿਥ-ਕੁਝ ਦੇ ਸੁੱਖ-ਦੁੱਖ ਦੇ ਬਾਹੀਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਿਥੇ ਹੁੰਦਾ-ਸੀਮਾ ਪਿਛਾ-ਪੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਣਾਈਆਂ ਤਹਿਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਥੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਦੁਖੀ ਹੋਇਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸ ਸਿਰਜ ਵਿਚ ਨੀਵਾਂ-ਬਰਿਥਾ ਨਿੱਝ ਆਪਣੇ ਥਾਪੁ-ਥਾਨਫ਼ੁ ਹੋਣ ਨੂੰ ਭੁਪਾ ਕੇ ਹਨ।
 ਵਿਗਿਰਾਸ ਅਜਾਦ ਕੀਮਤ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਗੁਲਾਮ ਹੋਇ ਭੁਗੀਆ ਕੀਮਤ ਕੋਲ ਆਥਾਈ ਦਿਬਜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਥ ਦਾ ਉਦੇਖ, ਜੀਵਿਤ ਦੀ ਤੈਲਫ਼ਾਈ ਨਾਨੀ ਦੀ ਵਧੇਰੇ, ਮਨ ਦੀ ਥਾਂ-ਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
 ਅਖੀਂ ਕੀ ਫਾਂ, ਇਸ ਫਾਂ ਸਿਰਫਾ ਪੁਲੇ ਭਾਢੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਲਾਭੇ ਲਏ ਜਾਣ ਮਨਭੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਤਹਿਮਾਨਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਦਮਸ਼ੀ, ਸਿਰਫ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਹੱਥਿ ਮਾਨਸ ਦੀ ਬਣਾਭ ਹੀ ਸਿਸ ਪੁਰਾਣ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁੰਮ ਮਾਣਨ ਫਾਸਤੇ ਅਨੰਗਾਂ ਹੁੰਦੇ ਸਹਿਏ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜਿਹਥੇ ਮਨੀਥਰ ਵਿਚ ਨਿਲਏ ਹਨ, ਉਹ ਚੰਗੇ ਦੇਸਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਘਰ ਵਿਚ ਸਿਰਫੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਾਤਰਿਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਭਾਢੇ, ਨੁਬਾਜ ਭਾਢੇ ਹਨ ਪਰ ਆਪ ਪ੍ਰੀਤੀਫਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਸਾਣਨ ਦੀ ਸਿੱਫਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਅਤੇ ਸਾਂਝੀਆਂ-ਮੁਲਤ-ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਸਿੱਫਾ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣੀ।

ਭੰਬ ਨੇ ਫੁੱਲ ਬਣਾ ਕੇ, ਚੰਦਾ ਹਿਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਪਾਈ।

ਪੁਸ਼ਪਾਨ-ਪੁਸ਼ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ, ਸਹਿਕਾਰ ਭਰੇ ਫੇਲ ਨਾਨ ਭੁਭ ਖਾਣ ਜਾਂ ਪੀਣ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਹੱਥਿ ਨਹੀਂ ਭਾਢ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹੋਣ ਦਾ ਨਾਭਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਯੇਥਾ ਕੋਮ ਉਸ ਨੂੰ ਭਰਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹਦਾ ਭਰਨ ਚੰਗੇ ਦਿਲ ਭੁਭ ਹੋਰ ਭਰਨ ਲਈ ਕੀ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਥਾ ਪਾਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਕਾਫੇ ਬਿਹਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਜਿਹੀ-ਜਿਹੀ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂ-ਤਿਉਂ ਬਿਸਮਤ ਬਨਾਵਨ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਿਰਫੀ ਇਨਾਫਤੀ, ਜਿਥਾਏ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ, ਆਪਣੀ ਪੁਲਕਥਾਧ ਦੀ ਫਾਈ ਨਾਨ ਖੰਨੁ ਲੇਂਦੀ ਹੈ।

ਬਲਾ ਪੈਦਾ ਕੀ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਣੀ ਕੀ ਪਿਆਰ ਨਾਨ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਹਰ ਬਨਤ ਦੀ ਫਾਥ ਹੋਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨੰਬਾਈ, ਚੰਡਾਈ, ਝੰਡ ਅਤੇ ਹੀਮਤ।

ਮਹਾਨ ਸ਼ਿਮਾਨ, ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਵਿਚਾਲ ਹੁੰਦੇ ਵਿਚ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਵੇਦ, ਭਾਵਤ ਦੀ ਹੁੰਦੇ ਦੀ ਅਥਾਜ ਹਨ।

ਫੂਲਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਨ ਅਖੀਂ ਬਲਾਥਾ ਆਥਿਥ ਹੀ ਭਾਢੇ ਹਾਂ ਪਰ ਬਲਏ ਅਖੀਂ ਅਪਾਣੀ ਪਿਪਤ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਨਾਨ ਦੀ ਹਾਂ।

ਸੀਬਨ ਨੂੰ ਮਾਣੋ, ਮਹਨ ਫਾਸਤੇ ਬਰਾ ਬਾਥ ਹੈ, ਮਹਨ ਮਗਰੋਂ ਕੀ ਬਰਾ ਬਾਥ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮਿਹਨਤ ਬਰਨ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਫਾਸਾ ਬੋਲਨ ਬਰਾ ਹੁਆਧ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਮਿਹਨਤਰ ਫਾਸ ਹੁਆਧ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਪ ਭੇ-ਭੇ ਕੇ ਫੇਲ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਭੀਜ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ।

ਜਿਹਥੇ ਅਪ ਸਹਿਮਾਜੀਆਂ ਦੀ ਪੁਰਾ ਭਾਢੇ ਹਨ, ਉਹ ਕੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਉਮਰ ਸਹਿਮਾਜੀ ਬਣਨ।

ਹਰੀ ਫੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਸਿਰਫ 'ਭੇ' ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਏ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਕਰੀ ਚੰਗੇ ਵਿਚਾਰ ਹਨ।

ਜੇ ਖੋਜੀ ਵਿਚ ਕੋਨਥਨ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿਰਫ ਚੰਗੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਅਪਣੀਥਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਲੰਬਕਾਰਾ ਮਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਯੋਜ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਿਲੇ ਦਾ ਤਿਲ ਕੀ ਬਰਦਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਭਾਢ, ਭੰਬ ਇਹ ਪਹਾਨ ਕੀ ਨਾਭਾਂ-ਅਥਾਜ ਕਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਭਰੀ ਹਵਾ ਖਾਧ ਖੁਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਰੀ ਪੁਰਾਣੇ ਵਾਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਸ਼ਾਨ ਵਿਚ ਰਾਏ ਇਕ ਹੀ ਭਾਤ ਨੂੰ ਵਿਚਾਲੀ ਦੇਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤਿਉਹਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਿਹ ਕਰਦਿਆਂ ਜੇ ਸਭਨ ਭੁੱਖ ਭਰੇ ਤਾਂ ਐਥਾਂ ਅਤੇ ਕੰਨ ਖੁਸ਼ਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਉੱਚੇ ਵਾਨੇ ਕੰਦੇ ਭਰੇ ਵਿੱਚਨੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉੱਚੇ ਭੁੱਖੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਜੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਭੈਣ ਨੂੰ ਖਤਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਵੀ, ਵੱਡਾ ਭਣ ਕੇ ਲੜਦਾ ਹੈ।

ਲਾਨੂ ਸੋਟੀ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਨਿਕਲਦੀ ਪੁਰਖ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੁੰਦੀ ਵਿਸਤਰੀ ਭਾਏ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਭਰੀ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਨਿਕਲਦੀ ਨਿਕਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੁੰਦੀ ਪੁਰਖ ਵਾਂਗੂੰ ਹੈ।

ਹੱਥ-ਵਿਥੋਂ ਉੱਚੇ ਜੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਕੰਨ ਕਰਨਾ ਤੁਰੇਵਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੋਵੇ ਦੂਜੀ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਭਟੀ, ਭਾਫ, ਭੁਭ ਅਜਿਹਾ ਵਾਪਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਭਾਰੇ ਕੰਨਣਾ ਮੁਕੰਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁੱਖ ਭਟਿਟਾ ਅਖਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਰੀ ਪੁੰਡਰਾਮ, ਭਰਾਧਰੀ ਵਾਗ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਹਨ ਪਰ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਜਾਂਦੇ ਖਰ ਵੀ ਮੁੰਮਤ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜਿਸਤਰੀ ਵੇਰ ਤਾਂ ਟੋਰੀ ਨੇ ਪਰ ਅਪ ਕੰਨ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਿਓਂਦੀ।

ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੋਹਾਂ ਅਤੇ ਮਨਾਈ ਵਾਗ ਨੇੜੇ-ਨੇੜੇ ਪਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਖੁਰ ਕੇ ਕੰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਿਥੇ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟੇ।

ਚਾਕਣ ਦਾ ਪੁਰਨਾ ਸਨ ਕੇ ਰਾਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਭਰਾਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਅਰਥੇ ਭਰੀ ਵਿਚ ਸਾਫਲਾ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਤਿਆਰੇ ਵੀ ਹੋਰ ਪੁਰਾਣੇ ਹੁੰਦੇ, ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਛੇ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜੋਰੀ ਅਜਿਹੀ ਭਰਿਟਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਾਂ ਆਪਣੇ ਵੀਚੇ ਦਾ ਨਾਂ ਸੋਝ ਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਹਿਤਾ ਬਣਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

ਸਭ ਪੰਧਰਾਂ 'ਤੇ ਜੀਤ ਦੀ ਨੀਂਹ ਹੈ, ਧਾਰਮਿਕ ਹੋਣਾ ਹੀ ਭਾਖੀ ਨਹੀਂ, ਸੰਸਾਰਕ ਭਾਵਨਾਂ ਵਿਚ ਭਾਖਨ ਹੋਣਾ ਵੀ ਭੁਭੀ ਹੈ।

ਭਰਤੀਲੀ ਦੇਰ ਪੁਰਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਪੁਰਾਣਿਤ ਭਰਦੇ ਹਨ।

ਭੁਭੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਵਿਆਕਰਣ ਅਖਿਓਂ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਵੱਡਾ ਭੁਲਾਰਾ ਜਾਂ ਚੰਗਾ ਲੇਖਕ ਵੀ ਹੋਵੇ।

ਜਿਥੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਰੁਧਾਕੀ ਮਿਲਨਤ ਕੰਨ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪ ਭੁੱਖ ਰਹੀ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜਿਤ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੇਂ ਜਿੰਨੀ ਹੱਥ ਕਰਾਂਗਾ, ਜਦੋਂ ਕਰੇਗੇ, ਅਪੇ ਪੜ੍ਹਾ ਲਗ ਸਾਂਝਾਂਗਾ।

ਜੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਕੋਲੇ ਭੁਭਾਕੇ ਕੰਨ ਨੀਂਹਕ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਮਹਲਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਾਫੀ ਪਿੰਦਲੀ ਮਾਨਕਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ।

ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੋ ਕਿ ਆਪ ਹੋ? ਜੇ ਸਨਮ ਬਿਨ ਆਪ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਹੋ, ਜੇ ਦੂਜੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭਾਭ ਹੋ।

ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਖੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਲਗਣ ਲਿਖੇ ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਸਾਨੂੰ ਖੰਦੇ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ, ਉਹ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ।

ਗੁਰਮਤੀ ਦੀ ਹੋਰੀ ਵਿਚ, ਕੇਵਲ ਹੋਰੀ ਨਿਰਤਰੀ ਹੈ, ਭਾਖੀ ਜਾਂਦੇ ਐਕਰ ਮਸਤ ਹਨ।

ਜੇ ਭਾਭ ਸਾਡੇ ਕੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਅਖੀਂ ਐਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਭਾਵਨ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੰਗਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮਿਲਦੀਆਂ ਸਾਡੇ ਕੰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ।

ਜਿੰਦਗੀ ਉਦੋਂ ਜੀਵਿ, ਜਿਥੇ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਦੁਨਿਆ ਨੂੰ ਜਿਓਂਦੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਅਨੰਗਾਂ ਜੀਵ, ਕੀਸੇ ਐਕੇ ਅਨੀ ਕੀ, ਕੋਈ ਸੁਭਰ ਨਾਨ, ਹੱਥਦਾ ਪਿਧਰਾ ਵੇਖਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਭਾਭ ਦੇ ਨੀਕ ਜਿਹੇ, ਦੁਰਾਣ, ਜਿਹੀਆਂ ਮੁਨੀਆਂ ਤੇ ਜਿਨਾ ਰਹਿ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਭਦੇ।

ਭਟੀ ਨੀਕ ਹੋਵਾਂ 'ਤੇ ਤਕਰੀਬ ਦੀਆਂ ਲਭੀਆਂ ਭੁੱਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਉਸ ਆਪ ਲਭੀਆਂ ਦੇ ਤਿਸਰਤਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪੰਜਾਬ ਸਾਡਾ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਲੂਸਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀਆਂ, ਇਹ ਸਭ ਸਭ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀ ਸੁਰੂ ਹੋਈ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖੀ ਆਤਮਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸਰਵਾਨ ਉੱਚੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਨਾਭ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭਾਵਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਤਹਿਲੀਏ ਦੇ ਭੇਦਭਾਵਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜੇ ਰੋਧ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਭਵਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸੁਰਵਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਘਰੇ ਤੋਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੇਟ ਉਪਰੰਤ, ਚਿਤਾ ਕਰਦਿਆਂ ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਤੋਂ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਚਿਤਾ ਕਰਨਾ ਨੇਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।

ਸਾਡੀਆਂ ਅਭਵਨਾਂ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀਆਂ ਜਾਦੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਨੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਮੰਨਿਆਂ ਕਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਹਨਾਂ ਦੀ ਨੇਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਜਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਸੋਚਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਨੇਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਭੋਜਿਕਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ।

ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਿਚ, ਰੋਧ ਨੂੰ ਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਭਾਗ ਸਿਧੀਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਨਿਜੀ ਹੀ ਆਤਮਾਗਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ।

ਘਪਟੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: ਕੇਨ ਦਾ ਕੀ ਨਾਭ, ਨਾ ਕਈਓ ਸਭਦੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਕੇਓ ਸਭਦੇ ਹਾਂ।

ਸੰਤ-ਮੋਰੀ ਸਾਨ ਦੇ ਕੇਓ ਦੀ ਭਾਗੀਓ ਅਭਾਵ ਕੀਓਆਂ ਅਤੇ ਕੀਓਆਂ ਦੇ ਕੀਓਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਦਾ ਸਿਧੀਦੇ ਤੰਬਿਟ ਦਾ ਧਾਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਧਾਤਨ ਵਿਚ ਅਜੇ ਭਾਗ ਇਹ ਕੀ ਸਭਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ।

ਜੇ ਸੋਚੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨੇਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਨਾਭੀਓਨ ਤੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਮੇਤ ਤੋਂ ਮਰਦੀ, ਮਨੁੱਖੀ ਉਹੀ ਕੁਝ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ।

ਸਭਨ ਉਤੇ ਭਾਗਾਂ ਰੋਧ ਤੇ ਸਿੱਧ ਲਭਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਹਰ ਕੋਲੀ ਦੇ-ਦੇ ਸੰਭੇ ਸਭ ਦੇ ਭਾਗੇ-ਭਾਗੀ ਲੋਧ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਆਪਣੀ ਹੀ ਅਭਾਵ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਭਾਗੀ ਜੋ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕੇਓਓ ਕੇਭ ਨਾਲ ਕਰੇ।

ਮਨੁੱਖ ਵਿਚੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਲੀਫਾ ਸਿਰਫ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਬੰਗਾ ਨੇਤਾ ਉੱਚੇ ਕੀ ਸਭਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਮਨਾਭ ਦੀ ਨੇਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ।

ਮਨੁੱਖ ਕੇਭ ਕੇਭ ਨਹੀਂ ਪਰ ਕਰਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕੁਝ ਕੁਝ, ਕੁਝ ਉਥਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਲੀਤਾ ਪ੍ਰਭੀ ਕਿਸਾਨ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਲੁੱਟੇਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਕੇਭਾਂ ਵਿਚ ਆਤਮਾ-ਦੁਆਰਾ ਕਰਦਣ ਦੀ ਕਰਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ, ਕੇਭੇ ਕੇਭੀ ਵਿਧਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਕੁਪਾਭਿਟ ਸਮਾਜਿਕ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਕਿਰਿਆਕਰਣ ਹੈ, ਮਨੁੱਖਾਭਾਵ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਵਿਕਸਿਤ ਹੈ।

ਕੁਪਾਭਿਟਾਂ ਦੇ ਕੇਭਾਂ ਕੇਭੇ ਸਾਡੇ ਸਾਡੇ ਕੇਭੇ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਕਾਭੀ ਦੇ ਕੇਭਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸਾਨ ਵਿਚ ਰੋਧ ਕੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਭਾਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ-ਭੋਜਿਕਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਹਨਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਅਭਾਵ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰੋਧ ਦੀ ਨੇਤਾ ਹੋਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਨੇਤਾ ਕੇਭ ਦੀ ਆਪਣੀ ਦੀ ਮੇਭਦੇ ਹਨ, ਸੋਚਣ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਅਭਾਵ ਵਿਚ ਉਹ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰੇਰਨਾਉਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮੇਭਦੇ ਹਨ।

ਕਰ, ਕਿਤਾ ਦਾ ਹੀ ਪੰਛਿਆ ਹੋਵੇਰਾ ਰੂਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਰਪਨ ਕਿਸ ਲਈ ਕੇਭਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਕੇਭੀ ਮਿਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਸੰਭਾਵਨਾਭਾਵ ਸੁਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੇਭੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਕਿਸੇ ਕਰਕੇ ਕੁਝਨ ਕਾਭੇ ਮੇਭਾਂ ਕੇਭ ਕੇਭੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਕੇਭਾਂ ਦੀ ਕੁਝਨ ਦੀ ਮੇਭਾਭਾ ਕੇਭ ਜਾਂਦੇ।

ਜਦੋਂ ਦੀ ਥੀਰੀ ਨਿਜਾਨਾ ਸਿੰਘ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਸਾਥੇ ਡਾਂ ਅਕਸਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਨਿਰਾਸ਼ੇ ਤੋਂ ਅੰਤੋਂ ਦੀ ਲੋਪ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਭਰ, ਮੋਰ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਮਰ ਕੇ ਅਣਸਾਣੀ ਭਾਂ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਫੀਰਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਫੀਰਾ ਜਾਂ ਚੀਕ ਭਰੇ ਡਾਕਤਰਭਰ ਫਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਭਰੇ, ਨਾ ਭਰੇ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਜਿਸਦਾ ਨਾ ਭਰੇ।

ਨਿਜਾਨਾ ਸਿੰਘ ਨਾਜ਼ੀਏ ਤਾਂ ਹਾਕਾਂ ਬਦਲਾਵਤ ਕਹਾਨੀਆਂ ਲੈਪੀਆਂ ਤੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਨਾ ਤੀਕ ਹੈ, ਚਾਨ ਤੀਕ ਭਰਨ ਦੀ ਨੀਤ ਹੈ।

ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਕੀ ਨਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੋਚਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਨੀਕ ਪਹਿਨਣ ਅਤੇ ਆਟ-ਪੀਟ ਦਾ ਪੇਂਡ ਦੁਆਰਾ ਭਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਿੱਧ ਦਾ ਪੇਂਡ ਦੁਆਰਾ ਭਰਨ ਵੇਲੇ ਦਿਅਨ ਨਹੀਂ ਹਿੰਦਾ।

ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ ਵਧਦਾ ਨਹੀਂ ਵੱਧਦਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਜੇਸ਼ ਦਾ ਆਚਾਰ ਦਾ ਪਛਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ।

ਭਰੀ ਭਰੀ ਟੈਲੀਫੋਨ ਆਉਂਦਾ ਸਿੱਧ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਇਕ ਭੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਜੀਵ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਹਰ ਜੀਅ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਫੀਰੀ ਚੀਕ ਦੇ ਪੈਦਲੇ ਸੋਲ ਸੁਣ ਕੇ ਅਗਲੇਰੇ ਹੋਣ ਸੁਣਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣਾ ਸਿਰਤਾ ਟੁੱਟਣ ਉਡੀਕ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁਧ ਭਾਰੇ ਸੰਘ ਖੇਲਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰੇ, ਸੰਘ ਖੇਲਣਾ ਅਜੇਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਮੁੱਢਲੇ ਕਦੇ ਅੰਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਛਾਤੀ ਦੇ, ਫੀਰ ਦੇ, ਵਧਾਰ ਦੇ, ਵਿਆਹ ਦੇ।

ਅਨੇਕਾਂ ਚੀਕਾਂ, ਵਿਆਹਾਨੀਆਂ ਚੀਕਾਂ, ਮਾਭਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਸਦੀਆਂ: ਮਾਭਾਂ, ਚੀਕਾਂ ਵੇਲੇ ਅੰਤੋਂ ਵਿਚੋਂ ਪਛਾਤੀਆਂ ਹਨ।

ਚੀਕ-ਚੀਕ ਭੰਦੇ ਚੀਕ-ਚੀਕ ਤਾਪਮਾਨ 'ਤੇ ਉਥਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚੀਕ-ਚੀਕੀ ਭਰਵਾਰ ਨਾਨ ਠੰਢੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਜਾਂ ਹੁਣਜ ਵਾਲੀ ਇਕ ਵਾਚਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜਣ ਦਾ ਸਿੱਧੀ ਲੈਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣਾ ਨਹੀਂ ਬਣ-ਉੱਟੀ ਚਾਹੁੰਦੀ।

ਮੁਸ਼ਕ ਚੁਮੇਕਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਚੁੰਮ ਕੇ ਨਿਰੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿਰੀਤੀਆਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਨਿਰੀਤੀਆਂ ਬਣਾ-ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਮਿਆਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਮੰਨਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਉਹ ਇਕ ਕੇ ਖੀਰਨ ਗੁਆਗੁਆ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਆਰ ਭਰਨ ਨਾਨ, ਮਿਆਰ ਭਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਡਾਕਤਰ, ਨਿਮਰ ਅਤੇ ਅਭਿਨਾਸੀਆਂ ਚੀਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਨਿਰਾਸ਼ਤਾ ਚੀਕਾਂ ਦੇ ਖੇਤ ਮਿਲਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਚੌਧ ਬੀਜਾ ਲੈਣ ਦੇ ਨਾਨਕ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੋਭ ਵਿਚ, ਅਕਸਰ ਹਮਲਾਵਰ ਟੀਮ ਜਿੱਤਦੀ ਹੈ।

ਨਿਰਾਸ਼ਤਾ ਵਿਚੋਂ ਹੁਆਦ, ਅਣਭਟ ਮਰਦੇ ਉਪਜਾਏ ਹੈ ਅਤੇ ਅਣਭਟ ਨਾਨ, ਨਿਰਾਸ਼ਤਾ ਦੇ ਨਿਤ ਨਤੇ ਮੇਰੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਸੰਤਾਨਤਾ ਨਾਨਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਅਣਭਟ ਨਾਨਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ।

ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਤੀਆਂ ਨਿਰਾਸ਼ੇ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਨਿਰਾਸ਼ਤੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਸਭ ਹੁਣ ਨਾਜ਼ੀਆਂ ਹਨ।

ਪਰ ਦੀ ਅਨਨੀ ਬੋਲਨੀ, ਚੁਲ੍ਹੇ ਦੀ ਅੰਗ ਨਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅਲਪਾਤ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਰਾਸ਼ਤ ਅਲਪ ਨਿਰਾਸ਼ੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭੰਧ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਤਨਾਕ ਦੇ ਮੁਢੀਏ ਦੋਹਰ, ਉਥੇ ਮਿਥਾ ਸਿੱਧ-ਦੂਜੇ ਦੀ ਸਾਥੀ ਤਾਹਤ ਨੂੰ ਨਿਰੀਤੀ ਲੈਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਿਰਤਾ ਦੀ ਉਲ ਹੋਰ ਵੱਧਾ ਹੈ, ਅਣਭਟ ਮੁਸ਼ਕਿਣ ਦੀ ਨਿਰੀਤੀਓਂ ਉਸ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਆਪ ਭਿੜਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਭੈਂਟ ਲਗਣ ਦੀ ਸਿਧਾਂਤਿਤ ਭਰਮ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰ
ਦੀ ਹੋਂਦ।

ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਹਾਰ ਦੀ ਇਹ ਵਾਰੀ ਸੰਪਾਦ-ਰੇਖਾ ਉਲੰਗਣ ਵਾਲੀ ਰਿਸ਼ਵਤੀ, ਉੱਚ
ਤਰ 512 ਖਰਾਬੀ ਹੈ।

ਅਮਰਦਾਸਦਾ ਯੋਧਾਨ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ੍ਰੇ ਹੋਣ ਦਾ ਇੰਦਰ ਭਾਇਆ ਅਹਿਲਾਸ
ਨਹੀਂ ਹੈ ।

किन्तु हमें विचारना पड़े कि कितना पैसा है कि पत्नी-पुत्रों का भविष्य-पूरा हो

ਗੰਗਤ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਬਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਫ਼ਾਈ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਆਰੋ-ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚ
ਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਫ਼ਾਈ

ਪ੍ਰ. ਸਾਡਾ ਜਾਂ ਸਾਡਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ, ਪਰ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੀ ਹੈ।

ਬਿਆਰ ਧੁਪੈਲ ਵਿਸੇ ਸਿਧਾਰੀ ਦਾ ਪੇਰੇ ਘਰ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਗੇੜੇ ਲਾਉਣਾ ਸੰਭਵ, ਜਦਾਨੀ ਅਤੇ ਭਾਗੇ ਹੀ ਉਪਲਾਭਿਕ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਆ ਨਾਭ ਨਾਂ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ ਅਰ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਗੰਢਣ
ਸਾਧੀ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਪਣਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀਆਂ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਮਿਤਰ ਬਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ।

ਸੰਖ. ਮਨੀਸ਼ ਦੇ ਸੋਭਾ, ਸੋਭਾ, ਸੋਭਾ, ਸੋਭਾ, ਸੋਭਾ ਦਾ ਸੁਭਾਸ਼ ਸਿਲਾਸ਼ ਹੀਏ ਹਨ।

ਸਿੱਖ ਵਿਚ ਉੱਚਾਈ, ਆਮਤ ਵਿਚ ਸਫ਼ਾਈ, ਕੁਠਲ ਵਿਚ ਸੰਘਣੀ, ਕਿਹਾੜ ਵਿਚ
ਬਣਾਈ, ਇਕਾਦੇ ਵਿਚ ਘੋੜਿਆਈ ਅਤੇ ਮਿਲਤਾੜ ਦੀ ਭਰਮਈ, ਸਫਲਤਾ ਦੇ
ਆਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮਨ ।

ਸੰਜਮ, ਧਨਦਾਨ ਤਾਂ ਹੋਯੋ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰਯਾਨ ਵਿਧੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਦਿਸਾਨਾ ਅਤੇ ਰਤਿਸੋਭ ਦੀ ਸਿਰਥਵਟ ਫਿਰੋਂ ਸੁਰਮ ਅਤੇ ਸੁਰਮ ਪ੍ਰਿਯਦੇ ਹਨ।

ਦੀ ਜੀਵਨ-ਸਾਥੀ ਹਮਦਾਨ, ਹਮਦਾਨ ਅਤੇ ਹਮਦਾਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਿਆ ਤਾਂ
ਅਸੀਂ ਅੱਜੇ ੧੯੭੪ ਤਕ ਅਤੇ ਇਸਤਰ ਦੀ ਉਮਰ-ਸੰਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨੇ।

ਵਿਅਕਤਾਵਾਂ ਵਿਚ ਵਿਅਕਤਾਵਾਂ ਵਿਚ ਪਾਠੀ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ
ਕਦੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

ਮੁਕਤੀਯੋਗ ਸਰਪਾਦਕਾਂ ਨੇ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਣੀ, ਬਿਨਾਂ ਧਰਮ ਨੇ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਸਭੋ-ਨਿਰਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣੀ।

ਦੀਵੀ, ਹਰਿਮੰ ਸਲ ਪਾਪਣੀ ਮੁਕਤਾ ਨੁਕਾਇਤ ਦੇ ਯਤਨ ਵਿਚ, ਹੋਰ ਕੀ ਕੰਮ
ਕਰ ਰਾਹੀਂ ਹੈ।

प्राप्त। प्रमाण के द्वारा यह सिद्ध हो कि विज्ञान की शक्ति

ਗੰਗਾ ਤੋਂ ਚਿਨ੍ਹਾਂ, ਨਾ ਸਹੀਬ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਭਾਵਿਮ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ ਨਾ ਹੀ ਚਿਦਰੀ

ਮਾਨਸਰੋਵਰ, ਮਠੀਓਂ ਵਿਗਾਹ ਦਾ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਗੁਣ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਡਾਕਟਰ ਪ੍ਰੈਸਿਪਟ

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭਰੀ ਮਾਣ-ਮਹਿਬਾਬਾ ਨਾਲ ਦਰਾਉਣਾ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਕਿਸ ਦੀ ਜੀਆਂ

ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ ਫੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ

Figure 1. Schematic diagram of the experimental setup.

ਸੰਸਥਾ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ

卷之四

1. *Chlorophyll a* (Chl *a*)
 2. *Chlorophyll b* (Chl *b*)
 3. *Chlorophyll c* (Chl *c*)
 4. *Chlorophyll d* (Chl *d*)
 5. *Chlorophyll e* (Chl *e*)
 6. *Chlorophyll f* (Chl *f*)
 7. *Chlorophyll g* (Chl *g*)
 8. *Chlorophyll h* (Chl *h*)
 9. *Chlorophyll i* (Chl *i*)
 10. *Chlorophyll j* (Chl *j*)
 11. *Chlorophyll k* (Chl *k*)
 12. *Chlorophyll l* (Chl *l*)
 13. *Chlorophyll m* (Chl *m*)
 14. *Chlorophyll n* (Chl *n*)
 15. *Chlorophyll o* (Chl *o*)
 16. *Chlorophyll p* (Chl *p*)
 17. *Chlorophyll q* (Chl *q*)
 18. *Chlorophyll r* (Chl *r*)
 19. *Chlorophyll s* (Chl *s*)
 20. *Chlorophyll t* (Chl *t*)
 21. *Chlorophyll u* (Chl *u*)
 22. *Chlorophyll v* (Chl *v*)
 23. *Chlorophyll w* (Chl *w*)
 24. *Chlorophyll x* (Chl *x*)
 25. *Chlorophyll y* (Chl *y*)
 26. *Chlorophyll z* (Chl *z*)
 27. *Chlorophyll aa* (Chl *aa*)
 28. *Chlorophyll ab* (Chl *ab*)
 29. *Chlorophyll ac* (Chl *ac*)
 30. *Chlorophyll ad* (Chl *ad*)
 31. *Chlorophyll ae* (Chl *ae*)
 32. *Chlorophyll af* (Chl *af*)
 33. *Chlorophyll ag* (Chl *ag*)
 34. *Chlorophyll ah* (Chl *ah*)
 35. *Chlorophyll ai* (Chl *ai*)
 36. *Chlorophyll aj* (Chl *aj*)
 37. *Chlorophyll ak* (Chl *ak*)
 38. *Chlorophyll al* (Chl *al*)
 39. *Chlorophyll am* (Chl *am*)
 40. *Chlorophyll an* (Chl *an*)
 41. *Chlorophyll ao* (Chl *ao*)
 42. *Chlorophyll ap* (Chl *ap*)
 43. *Chlorophyll aq* (Chl *aq*)
 44. *Chlorophyll ar* (Chl *ar*)
 45. *Chlorophyll as* (Chl *as*)
 46. *Chlorophyll at* (Chl *at*)
 47. *Chlorophyll au* (Chl *au*)
 48. *Chlorophyll av* (Chl *av*)
 49. *Chlorophyll aw* (Chl *aw*)
 50. *Chlorophyll ax* (Chl *ax*)
 51. *Chlorophyll ay* (Chl *ay*)
 52. *Chlorophyll az* (Chl *az*)
 53. *Chlorophyll aza* (Chl *aza*)
 54. *Chlorophyll abz* (Chl *abz*)
 55. *Chlorophyll acz* (Chl *acz*)
 56. *Chlorophyll adz* (Chl *adz*)
 57. *Chlorophyll aez* (Chl *aez*)
 58. *Chlorophyll afz* (Chl *afz*)
 59. *Chlorophyll agz* (Chl *agz*)
 60. *Chlorophyll ahz* (Chl *ahz*)
 61. *Chlorophyll aiz* (Chl *aiz*)
 62. *Chlorophyll ajz* (Chl *ajz*)
 63. *Chlorophyll akz* (Chl *akz*)
 64. *Chlorophyll alz* (Chl *alz*)
 65. *Chlorophyll amz* (Chl *amz*)
 66. *Chlorophyll anz* (Chl *anz*)
 67. *Chlorophyll aoz* (Chl *aoz*)
 68. *Chlorophyll apz* (Chl *apz*)
 69. *Chlorophyll aqz* (Chl *aqz*)
 70. *Chlorophyll arz* (Chl *arz*)
 71. *Chlorophyll asz* (Chl *asz*)
 72. *Chlorophyll atz* (Chl *atz*)
 73. *Chlorophyll auz* (Chl *auz*)
 74. *Chlorophyll avz* (Chl *avz*)
 75. *Chlorophyll awz* (Chl *awz*)
 76. *Chlorophyll axz* (Chl *axz*)
 77. *Chlorophyll ayz* (Chl *ayz*)
 78. *Chlorophyll azz* (Chl *azz*)
 79. *Chlorophyll azaa* (Chl *aza*)
 80. *Chlorophyll abz* (Chl *abz*)
 81. *Chlorophyll acz* (Chl *acz*)
 82. *Chlorophyll adz* (Chl *adz*)
 83. *Chlorophyll aez* (Chl *aez*)
 84. *Chlorophyll afz* (Chl *afz*)
 85. *Chlorophyll agz* (Chl *agz*)
 86. *Chlorophyll ahz* (Chl *ahz*)
 87. *Chlorophyll aiz* (Chl *aiz*)
 88. *Chlorophyll ajz* (Chl *ajz*)
 89. *Chlorophyll akz* (Chl *akz*)
 90. *Chlorophyll alz* (Chl *alz*)
 91. *Chlorophyll amz* (Chl *amz*)
 92. *Chlorophyll anz* (Chl *anz*)
 93. *Chlorophyll aoz* (Chl *aoz*)
 94. *Chlorophyll apz* (Chl *apz*)
 95. *Chlorophyll aqz* (Chl *aqz*)
 96. *Chlorophyll arz* (Chl *arz*)
 97. *Chlorophyll asz* (Chl *asz*)
 98. *Chlorophyll atz* (Chl *atz*)
 99. *Chlorophyll auz* (Chl *auz*)
 100. *Chlorophyll avz* (Chl *avz*)
 101. *Chlorophyll awz* (Chl *awz*)
 102. *Chlorophyll axz* (Chl *axz*)
 103. *Chlorophyll ayz* (Chl *ayz*)
 104. *Chlorophyll azz* (Chl *azz*)
 105. *Chlorophyll azaa* (Chl *aza*)
 106. *Chlorophyll abz* (Chl *abz*)
 107. *Chlorophyll acz* (Chl *acz*)
 108. *Chlorophyll adz* (Chl *adz*)
 109. *Chlorophyll aez* (Chl *aez*)
 110. *Chlorophyll afz* (Chl *afz*)
 111. *Chlorophyll agz* (Chl *agz*)
 112. *Chlorophyll ahz* (Chl *ahz*)
 113. *Chlorophyll aiz* (Chl *aiz*)
 114. *Chlorophyll ajz* (Chl *ajz*)
 115. *Chlorophyll akz* (Chl *akz*)
 116. *Chlorophyll alz* (Chl *alz*)
 117. *Chlorophyll amz* (Chl *amz*)
 118. *Chlorophyll anz* (Chl *anz*)
 119. *Chlorophyll aoz* (Chl *aoz*)
 120. *Chlorophyll apz* (Chl *apz*)
 121. *Chlorophyll aqz* (Chl *aqz*)
 122. *Chlorophyll arz* (Chl *arz*)
 123. *Chlorophyll asz* (Chl *asz*)
 124. *Chlorophyll atz* (Chl *atz*)
 125. *Chlorophyll auz* (Chl *auz*)
 126. *Chlorophyll avz* (Chl *avz*)
 127. *Chlorophyll awz* (Chl *awz*)
 128. *Chlorophyll axz* (Chl *axz*)
 129. *Chlorophyll ayz* (Chl *ayz*)
 130. *Chlorophyll azz* (Chl *azz*)
 131. *Chlorophyll azaa* (Chl *aza*)
 132. *Chlorophyll abz* (Chl *abz*)
 133.

ਸੇਸ ਸਦਲਾਜ਼ਾ, ਮਨੀਐ ਦੀ ਸੇਰ ਨੇ ਓਹਲਾ ਸੇਪਾ ਅਤੇ ਸਿਰਾਜ਼ਾ ਸਾਈ ਨੇ.

ਸਵੈ-ਸ਼ਾਸ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੀ ਭਾਵ-ਰੁਚਾਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਜਿੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਪਜਾਊ।
ਬਚਪਨ ਦੀ ਆਚਾਰੀ, ਮਸਤੀ ਅਤੇ ਖੇਡ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਾਫਾ ਸੰਵਿਧ, ਸੰਗੀਤ ਅਤੇ
ਸੰਗੀਤਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਾਈ ਰਖਦੀ ਹੈ।

ਭਰਮ, ਭੀਸ਼ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਭਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਇਨਸਾਨ ਉੱਪਰ ਹੈ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭੈਸ਼ ਅਤੇ ਦਾਖਲੀ ਭੈਸ਼ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰੇ।

ਮਨ, ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸੰਵਿਧਮਾਨ ਹੈ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਇਨਸਾਨ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਨਹੀਂ
ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਰ ਮਨ ਦੇ ਇਨਸਾਨ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਵੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨਹੀਂ, ਜੇਕਰੋ ਤੋਂ ਭੁਟਕਾਵਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਣਨ ਲਈ ਭੀਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਨਹੀਂ ਆਪਣੀ
ਬਿਨਸ਼ਤੀ ਨਾ ਰੂਪ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਭੈਸ਼ੀਨੀ ਬਿਨਸ਼ਦੇ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਸੋਚਦਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਮਲ ਬਿਨਸ਼ਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਅਸੀਂ ਆਪ
ਕੀਦੇ ਹਾਂ।

ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਕੋਈ ਅਰਥਪੂਰਨ ਸ਼ੀਮ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਬਣਦੀ
ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਜਦੋਂ ਟੀ, ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਸੋਧ ਲਹਿਰ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਬਹੁਤੇ ਭੈਸ਼ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਨਸਾਨ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ
ਇਨਸਾਨ, ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ।

ਭਾਈ ਸਾਨ ਦੀ ਉਮਰ ਉਮੀਦ ਆਪਣੀ ਬਣਨ ਲਈ ਅਸੀਂ ਆਪ ਬਿਨਸ਼ਦਾ ਹੁੰਦੇ
ਹਾਂ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਣਨ ਲਈ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਹਾਦਸਿਆਂ ਦੀ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਮਨੁੱਖਾਵਤ ਵਿਚ ਨੀਯਤ ਤੋਂ ਨੀਯਤ ਅਤੇ ਉਥੇ ਤੋਂ ਉਥੇ ਹੀ ਭੈਸ਼ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਆਚਰਣ
ਤੋਂ ਬਾਨਤਾ ਪਾਇਆ ਜਿੰਨਾ ਹੈ।

ਇਨਸਾਨ ਸਾਰੀ ਸ਼ੀਮ ਪੁਨਰਾਵਾਸਤਾ ਬਿਨਸ਼ਤ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ
ਬੁਟਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਦਾਸ ਬੰਦਾ ਜਿਥੇ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਥੇ ਅੱਗੇ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨਿਯਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਨਾਂ ਬੇਦਿਨੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ, ਮੁਸ਼ਕਿਲ, ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ
ਅਧਿਕ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਾਵਤ ਇਨਸਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ, ਭਾਵਤੀ ਭੈਸ਼ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਬਣ ਕੇ ਇਨਸਾਨ
ਦਾ ਰਾਹ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਣਦਾ ਹੈ।

ਸੰਗੀਤ ਕੋਮਲੀ ਦੀ ਸੁਰਤ ਵਿਚ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਬਿਨਸ਼ਤੀ ਨਹੀਂ,
ਭਾਵਤ ਹੀ ਦਾਖਲੀ ਹੀ ਦਾਖਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਬਿਨਸ਼ਤ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਦਾਖਲ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਮਨ ਨਾਲੋਂ ਬੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਜਾਨਿਕ ਬਿਨਸ਼ਤੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੀਮ ਬਿਨਸ਼ਤੀ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਲਈ ਪਰ ਜਾਨਿਕ ਬਣਨ
ਉਮੀਦਕ ਸਭ ਹੀਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਭਾਵਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਰੂਪ ਦੀ ਬਿਨਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ।

ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਬਿਨਸ਼ਤੀ ਤੋਂ ਨੀਯਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦ।

ਨਸਲਾਂ ਉਥੇ ਹੀ ਭੀਤਾਂ ਭਾਵਤ ਦੇ ਨਸਲਾਂ ਨਹੀਂ ਮਾਂ-ਭੀ ਜਾਂ ਸਗੋਂ।

ਪਿਤਾ ਦਾ ਭਰ, ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਵੀ ਮੁੰਡਾ ਹੈ ਪਰ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਭਰ, ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸੁਭਾਸ਼ ਨੂੰ ਮਾਥੇ ਦੇ ਭੁਨਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਵਿਨਸ਼ਤੀ ਲਈ ਕਰ ਲਈ ਸੀ
ਜਿਸ ਲਈਆਂ ਰੂਪਕ ਸਾਟ ਦੇ ਭਾਵਤ ਹਿਰ ਬਾਨਤ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਗਏ।

ਮਨੁੱਖ, ਸੰਥੇ ਦੇ ਕੋਮਲਾਂ ਤਾਂ ਭੈਸ਼ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ।

ਭੈਸ਼ੇ ਬਾਨ-ਬਾਨਤ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵਤ ਵਾਲੇ ਬਿਨਸ਼ਤੀਆਂ ਦੇ ਸਥਿਤ ਹੋਣ ਦੀਆਂ
ਵਧੇਰੇ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਾਵ ਉੱਚਤ ਦੇਣੇ ਨਹੀਂ, ਨਾਪਤ ਦੇਣੇ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਪਰਮਾਤਮਾ
ਕੋਧ ਬਹੁਮੁੱਲ ਨਹੀਂ, ਉੱਚਕਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ, ਬਿਨਸ਼ਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬਿਨਸ਼ਤ ਦੀ ਅਗਰ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਬਣ ਵਿਚ ਕੋਮਲ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਰੂਪਕਤੀ ਬੀਸ਼ ਵਿਚੋਂ ਬਣ ਕੇਖਦੀ ਹੈ।

ਵਿਚਲੇਪਣ ਭਾਵਨ, ਮਨ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ, ਚਿਹਰੇ ਦਾ ਝੁਕਣਾ, ਸੋਚ ਦਾ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਅਤੇ ਅਕਲ ਦਾ ਧੌਰਣਾ, ਭੰਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਮਾਫ਼ਾਂ ਨੂੰ, ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣਾ ਉਪਰੰਤ, ਪ੍ਰੇਰਣਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਣ ਦੇਣਾ ਦਾ ਆਖਾ ਸਾਫ਼ ਹੋਵੇ। ਸਭਨਾ ਗੁਰਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਦੀ ਨਿਖਰੀ ਧਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਮਾਫ਼ਿਆਂ ਦੀ ਨੀਤੀ ਉਮਰ ਦਾ ਮਾਣ ਹੋਵੇ ਹੈ ਅਤੇ ਬੀਆਂ-ਪ੍ਰੇਰਣਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨੀਤੀ ਉਮਰ ਦੀ ਆਲ ਸੋਚ ਸਾਂਝੀ ਹੈ।

ਇਕ ਸੋ ਇਕ ਦਾ ਪੰਨਾ ਸੋ ਇਕ ਆਪਿ ਦਾ ਭਾਗ, ਇਕਤਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣ, ਆਪੇ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੋਵੇ।

ਵਿਚਲਣਾ ਭਾਵੇਂ ਇਕਤਰੀ ਕੀ ਸੰਕੇਤੀ ਭਾਵੇਂ, ਮਨੁੱਖ ਦੁਆ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਅਖਾਸ ਭਾਵੇਂ ਹੀ ਹੋਇਓ।

ਮਹਾਨ ਭਾਵੀ, ਨੀਤੀ ਦੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਕ ਇਕ ਵਿਚ ਪਨਾਹ ਦਿਓ ਹਨ।

ਭਾਵੇਂ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਨਸਾਨ ਦਾ, ਪਰ ਭਾਵੀ ਮਾਣ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ।

ਸਭਕਦਾਭ ਭਾਵ-ਭਾਵੀ, ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਹੋਣ ਦੀ ਨੀਤੀ ਹੋਵੇ।

ਭਾਵ ਮਨੁੱਖ ਉਤੇ ਮੁਕਾਬਲਾ ਧਰਣਾ ਭਾਵੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੀਤੀ ਦਾ ਭਾਵ ਭਾਵ ਅਨਾਧੀ ਦੁਆਉਣ ਦਾ ਅਖਾਸ ਦਿਓ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਭਾਵੀ ਭਾਵ ਇਨਸਾਨ-ਨਸਾਨ ਵਿਚ ਦਾ ਮਾਣ ਭਾਵਉਣ ਭਾਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਭੇਦ ਭਾਵੇਂ, ਆਪਣੀ ਵਿਚਕਾਰ ਭਾਵਉਣ ਭਾਵੇਂ ਕੀ ਦਿਓ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਚ ਭਾਵੇਂ ਸਮਝੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਪਾਧੀਓ ਹਨ।

ਜੇ ਇਨਸਾਨੀ ਸਮਝੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨੀਤੀ ਨਾਹੀਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਭਾਵੀਦਾ।

ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਹੋਇਓ ਹੋਣ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਨੂੰ ਨਿਖਾਉਣ ਦੀ ਨੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਕਿ ਭਾਵੀ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਦਿਓ ਭਾਵੀ।

ਵਿਚਲੀ ਵਿਚ ਵਿਚਕਾਰ ਮਨੁੱਖੀ ਨੀਤੀ ਭਾਵੀ ਹੋਵੇ ਹਨ, ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਭਾਵੀਦਾ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਵੇ ਹਨ।

ਆਪਣਾ ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਭਾਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਕ ਕੀ ਉਸੇ ਦੀ ਨੀਤੀ ਕੀਤੇ ਹੋਇਓ ਨੂੰ ਮਨ ਭਾਵੀ ਹੈ।

ਨਿਖਾਉਣਾ ਭਾਵੀ ਭਾਵੇਂ ਕੀ ਨਿਖਾਉਣ ਦਾ ਭਾਗ ਹੋਵੇ ਹਨ।

ਨਿਖਾਉਣੀ ਇਨਸਾਨੀ, ਨਿਖਾਉਣ ਦੀ ਨੀਤੀ ਭਾਵੀ, ਪਰ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਚਕਾਰੀ ਹੈ।

ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਵੀ ਨਹੀਂ, ਮਨੁੱਖੀ ਦੀ ਨੀਤੀ ਹੈ, ਨਿਖੇ ਇਕ ਉਸ ਨਾਲ ਦੀ ਭਾਵ ਅਭਾਵ ਹੈ।

ਪਰ ਭਾਵੀ ਦੀ, ਹਰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਨੀਤੀ ਭਾਵੀ ਹੋਇਓ ਦਾ, ਇਕ ਮਨੁੱਖੀ ਨੀਤੀ ਹੋਵੇ।

ਭਾਵੀ ਅਨਿਖਾਉਣ ਨੀਤੀ ਭਾਵੇਂ ਹਨ ਪਰ ਆਪ ਉਪਾਧੀ ਭਾਵੇਂ ਹਨ।

ਮਨੇ ਨੂੰ ਮਨੇ ਦਾ ਭਾਗ ਭਾਵੇਂ ਕੀ ਭਾਵੀ ਦਾ ਸਭਕਦਾ ਹੈ।

ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਕਾਰ ਭਾਵੀ ਨਿਖਾਉਣ ਹਰ ਨਿਖਾਉਣ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ।

ਮਨੁੱਖੀ ਨੀਤੀ ਭਾਵੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨੁੱਖੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੀ ਭਾਵੀ ਭਾਵੀ ਭਾਵੀ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਵੀ ਹੈ।

ਜੇ ਭਾਵੀ ਨੀਤੀ ਭਾਵੀ ਦਾ ਇਕ ਹੀ ਭਾਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਨ ਵਿਚ ਭਾਵੀ ਸੰਭਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਓ।

ਕਿਸੇ ਸੰਭਾ ਨੂੰ ਭਾਵੀਆਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀ ਭਾਵੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਭਾਵੀ ਅਤੇ ਸੰਭਾ ਨੀਤੀ ਭਾਵੀ ਹੋਵੇ ਹੈ।

ਭਾਵੀਆਂ ਦੀ ਭਾਵੀ, ਮਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭਾਵੀ ਅਤੇ ਭਾਵੀ ਹੈ।

ਭਾਵੀਆਂ ਨਾਲ ਨਿਖਾਉਣ ਦੀਆਂ ਨਿਖਾਉਣਾਂ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਹੋਇਓ ਪਰ ਮਨੁੱਖੀ ਨਾਲ ਨਿਖਾਉਣਾਂ ਹੋਣ ਭਾਵੀ ਭਾਵੀ ਭਾਵੀ ਭਾਵੀ ਹੈ।

ਭਾਵੀ ਅਤੇ ਭਾਵੀ, ਇਕ-ਭਾਵੀ ਦੇ ਸੁਰੀਓ ਹੋਵੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਭਾਵੀ ਇਨਸਾਨੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਨ ਭਾਵੀ ਇਨਸਾਨੀ ਭਾਵੇਂ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਭਾਵੇਂ, ਸਭ ਭਾਵੀ ਭਾਵੀ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਇਸਤਰੀਆਂ ਵਾਂਗੋ ਅਰਥਾਤ ਵੱਡੇ ਦਿਲਸ਼ਾਪ ਨੂੰ ਲੈਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੀ ਵਿਲਾਸਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਮਾਂ ਕੰਨ ਪੜ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸੋਹਣ ਬਾਜੀ ਉਂਦੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੀਯੀ ਤੇਜ਼ ਕਲੀ ਵਿਚੋਂ ਇਕੱਠੇ ਨੇਪਰੇ ਵਧੇ ਹੋਏ ਹੋਣੇ 'ਤੇ ਦਿਲੋਂ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪਿੰਡਾ ਹੜ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਪੱਕੇ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਸਥਾਪਤ ਹੁਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਬਥਲ ਆਪ ਵੇਖਣ ਦੀ ਢਿੱਡਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ ਬੀੜਾਂ ਅਤੇ ਮਕੜੇ ਕੰਮਕਾ ਉਤਰਿਆ ਲਿਆ ਸੀ।

ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸਤਰੀਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੀਯੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਨਾਜ਼ੀ, ਕਿਸਤ-ਕੋਇਲੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨਾਏ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਉੱਚੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਿਸਤ ਦਾ ਪੱਕੇ ਨੀਯੀ ਵਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜੁਪਨਾ ਹੀ ਅਰਥਾਤ ਹੈ।

ਇਸਤਰੀਆਂ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਆਪਣੇ ਕੰਮਕਾ ਅਤੇ ਕੰਮਕਾ ਨਾਲ ਦਸਦੀਆਂ ਹਨ।

ਆਪਣਾ ਦੇ ਪੁਰਾਣ ਦੀ ਨੀਯੀ ਦੇ ਵਿਚਿੱਤਰੇ ਹੋਣਾ ਪੜ ਜੁੜ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਸਭ ਜੁੜ ਕਰਨਾ ਪੜ ਜੁੜ ਨਾ ਕਿਉਂਕਰਦਾ।

ਆਪਣੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਕਲੇਟੇ ਕੰਢੇ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਸਤਰੀ ਦੇਵੇ, ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਖਾਂਦਾ, ਕੰਢੇ ਦਾ ਹੀ ਖਾਂਦਾ।

ਭਾਵਤੀ ਲੜੀਅਤਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੱਦ ਪੱਕੇ, ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ।

ਇਸਤਰੀਆਂ ਪਿਛੇ ਵੱਧੇ ਕਿਨ੍ਹਾਂ, ਜਾਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਪਿਛੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਜੇ ਤਕ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੁੱਛੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਪਈ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ ਜਾਂ ਮੰਦਰ ਕੇ ਪੱਕੇ ਕਰਨਾ, ਜਿਹੜਾ ਕਹਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਧਾਰਮਿਕ ਭਾਵਾਂ ਵਿਚ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਲਈ ਆ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਹਰ ਅਰਥਾਤ ਪੜ੍ਹ-ਲਿਖ, ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਪੜ੍ਹ-ਲਿਖ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜੇ ਜੁੜ ਤਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਜੁੜ ਤਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਜਾਂ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਅੰਤਰ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਭਾਵਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਈ ਵਾਸੀਆਂ ਆਪਣੀ ਨੂੰ ਨੇਕ ਉੱਚੀ ਦੇ ਕਾਕਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ।

ਜੁੜ-ਜੁੜ ਵਰਦੇ ਕੰਨਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ-ਜੁੜੀ ਉੱਚੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪੇਸੇ ਕਮਾਉਣਾ ਕਦੇ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪੜ੍ਹ-ਲਿਖ ਪੇਸੇ ਕਮਾਉਣੀ ਲੋੜ ਕਰਦਾ ਤਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸੇ ਦੀ ਆਣ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

ਕਈ ਵਾਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਕੰਨਾਂ ਹੁਣ ਨੇਕੀਆਂ ਦੇਵੀਆਂ ਲਗਦੀਆਂ ਹਨ ਪੜ੍ਹ ਜੇ ਲੜਾ ਆ ਜਾਣ ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਉੱਚੀਆਂ ਲਗ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕਈ ਹੋਰ ਦਾ ਨਿਰਾਪ ਇਹੀਆਂ ਹੋਰ-ਉੱਚੀ ਹੋਰ ਹੈ, ਕਈ ਕਿਸ ਨਾਲ ਲਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਨਾਹ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।

ਕਿਹ ਇਕ ਅੰਦਰ ਹੈ ਕਿ ਤਾਕਤ ਜਿਹੇ ਕਾਕਲੇ ਦੇਵੇ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਾਤਕ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਜਿਹੜਾ ਅੰਦਰ ਹੋਰੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ-ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਦੇ ਉੱਚੀ ਦਾ ਤਕ ਵੀ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਜਿਹੜਾ ਸਹੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਕ ਨਾਲ ਲਗ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤਕੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰਦੇ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਨੂੰ ਲਗਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਜਾਂ ਸਕਦੀਆਂ।

ਦੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨੇਕ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਜਿਹੜੇ ਕਰ ਕੇ ਕੇਵੇਂ ਉੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਕੁਝ ਕੇਵੇਂ ਹਨ।

ਅਜੇ ਤਕ ਕਿਹੀ ਭੈਰਵ ਆਪਣੀ ਆਪ ਨੂੰ ਹੁਣਨ ਨਾਲ ਸਿਆਣਾ ਨਹੀਂ ਭਵਿਆ।

ਜਿਸੇ ਦੇਣ ਅੰਦਰਲੀ ਆਪਣੀ ਦਾ ਪੈਰਨਾ ਵਿਚ ਹੋਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਥੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਫਿਟ ਤੀਆਂ
ਫਿਟਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਖਰ-ਮੁਹਾਬੇ ਕਿਸੇ ਕਿਸੀ ਦੀ ਵਿਭਾਜਨਾ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਅਵੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਵਿਚ ਕਿਹੀ ਨਾਮੀਯੋਗੀ ਵਿਚ ਉਹ ਸਿਤਾਬਾਂ ਕੀ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਾਡੀ
ਸੱਚ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ।

ਜਿਥੇ ਮਨੀਖ ਨੂੰ ਸੰਘਟ, ਫਿਟ, ਤਰਕੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਪ੍ਰਯੋਗ ਭਰਨ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ
ਹੋਵੇ, ਉਹ ਦਰ ਭਰੇ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਭੁਭਾਪੇ ਵਿਚ, ਜਦੋਂ ਕਿਹੀ ਆਪਣੀ ਸਥਾਨੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਭਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ
ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਫਿਟਨੀ-ਫਿਟੀ ਵੱਧਣ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਵਿਚਰਾਂ ਦੇ ਪੈ ਜਦੋਂ ਵਿਹਿਟ ਹੋ ਭਰਨ ਦੀ ਨੱਝ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੜੇ ਵਿਚਾਰ
ਹੁਣ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹਨ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਚੋਲੇ ਵਿਚੋਂ ਵਿਚਾਰ ਹਨ।

ਜੇ ਜਾਣ ਚੋਲੇ ਦਰਭਾਵਾ ਲਗੀਏ ਨਾਲ ਭੈਰ ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਅਲਾਨ ਦਰਭਾਵਾ
ਲੈਖ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹਾ।

ਪਰੋਕ ਲਭਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਭੈਰ ਨੰਗੀਦੀ ਅਭਾਨ ਹੈ, ਜਿਸੇ ਚਲੇ ਭਾਨਤੀ ਭਰਨ
ਢੇਲੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਲਭਾਹ ਨਹੀਂ ਲੈਦਾ।

ਭਰੀਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਭੁਭ ਕੀ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਨੀ ਨਵਾਂ
ਭਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਭਲੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾ ਢੇਲੇ ਹੋਣ ਭਾਵਨ ਨਵਾਂ ਲਭਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾਨਕ ਲਭਾਵਾਂ ਵਿਭਾਜਨ ਭਰਨ ਭਾਸ਼ਤੇ ਨਹੀਂ, ਸੀਭਨ ਦੇ ਦਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ
ਲਭਾਣ ਭਾਸ਼ਤੇ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਖੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਦਾਦੀ ਜਾਂ ਨਾਨੀ ਤੋਂ ਪੁਆਫੀ ਮੋਰਟ ਦੀ ਨੱਝ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਭਾਵ
ਭਰਨ ਲਈ ਆਪ ਭਾਗਲੀ ਪਈ ਹੋਏ ਹੈ।

ਸਾਧੂ, ਸੰਤ, ਕਿਸੀ ਆਦਿ ਪਿੰਦਲੀ ਦੀ ਤੰਬੀਰਤਾ ਉਂ ਨਾਂ ਹਨ।

ਸਮਝਿਤ ਅਤੇ ਭਾਨਾ ਦੇ ਸੰਭਾਨ, ਚੰਗਾ ਸਾਥ ਖਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਲਾਭ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਮਾਣਦੇ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਅਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਹੋਵਾ ਹੈ, ਉਹ ਚੰਗੇ
ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਸਾਥਤ ਹੋਏ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਤਰੀ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ
ਜਿਹੜੀ ਹੈ, ਅੰਗਤ ਸੁਭਾਵੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸੁੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਨ, ਭੁੱਲੀ ਅਤੇ ਆਰਾਮ ਦਾ ਕਿਹੀ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਹੜਾ ਭਰਾਨ,
ਭਾਵੇਖਨ, ਸਾਮਝਿਕ ਜਾਂ ਦੁਖ਼ ਕੀਧ ਲਾਹਿਭ ਵਿਚ ਨਾ ਵਿਦਾਭਿਆ ਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ।

ਵਿਭਟ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਚਲੀ ਫਿਟਭਾਵ ਵਿਚ ਹੱਲਾਂ ਦੀ ਫਿਟ-ਸੁਫੇਨਤਾ
ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

ਅਜਿੱਥੇ ਭਾਵਾ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆ ਭਰੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਹੜੀਆਂ
ਭੇਭਨ ਨਾਸਾਫਿਕ ਜਿਹੜੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੀ ਭਰਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸਭਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਜੀਲੇ ਨਾਲ ਭਰੀ ਦਰਾਨ, ਭਾ-ਪੁਆਫਾਂ ਦਾ ਭਾਹ ਭੇਭ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

ਚੰਗੀ ਭਾਸ਼ੀਅਤ ਦਾ ਮਾਪ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭੁੱਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਣ ਰਿਹੀ ਹੈ।

ਵਿਭਟ ਅਤੇ ਭਨਾਭਾਵ ਕਿਸੇ ਭਾਭਲੇ ਦਾ ਭਾਹ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਆਭਾਵ ਸੰਭਾਨੀ
ਭਾਭਨ, ਇਹ ਚੰਗਾ ਸਿਧੰਤ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਕਿਹੀ ਜਿਹੜੀ, ਜਿਸੇ ਖੋਰਕ ਵਿਚ, ਆਪਣੀ ਜਾਂ ਭਾਟਾਉਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰ ਕਿਹੀ
ਜਾਣਨਾ ਭਾਗੁਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੈ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ।

ਉਦਾਹਰਾ ਉਥੇ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਪਲਬਧੀ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਚਾਨਚਫੀ ਜਿਸ ਉਦਾਹਰਾ
ਦੇ ਅੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜਿਉ-ਜਿਉ ਕਿਸੇ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਚਲੇ ਹਨ, ਕਿਉਂ-ਕਿਉ ਅਨੀਖ ਦੀ ਪੇਲੇ ਉਥੇ
ਜਿਹੜਾ ਭਾਟਾਵੀ ਭਾਟਾਵੀ ਜਾਂ ਭਾਟਾਵੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜੀ ਦੀਆਂ ਘੜੀਆਂ ਚੌਕਾਨ ਵਿਭਟ ਨਹੀਂ, ਚੌਕਾਨਭਾਵ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਭਾਵਤ ਫਿਟੀ-ਪੁਰਾਨ ਹੋਵਾ ਹੈ, ਜਿਸੇ ਚਾਢੇ ਵਿਚ ਫਿਟ ਲੋਕ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ
ਅੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਮਨਾਤਾ ਦੀ ਫ਼ੀਮ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭੈੜਾ ਲਾਜਸ ਭੀ ਚੰਗਾ ਨਹਾਣਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਏਥੇ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੰਬਲ ਸਬੂਲੀ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੀ ਸੁਟਦੇ ਹਨ।

ਕੁੱਝੇ ਨੂੰ ਕਣਕਦਾਰੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੰਬਦਾਰੀ ਸਿਰਫ਼ ਵੀ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ।

ਸਕਾਤਾ ਸਾਧੀ, ਨਾਚਾਰੇ ਦੇਖਣ ਨਹੀਂ ਪਰ ਇਨਕਸਾਫ਼ ਆਕ ਦਾ ਅਨੰਦ, ਨਾਤਕ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ।

ਲਿਆਣੇ ਵਿਦਿਅਕਾਧੀ, ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦਾ ਸਿਮਰਿਯਨ ਲੋਧੇ ਵਧਿਓ ਹਨ।

ਦੁਖੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਫਟਾਟੀ ਸੁਣਾਉਣ ਦਿਓ, ਨਾਟੋ, ਉਸ ਨੂੰ ਚੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਾਹੀਓ।

ਯਦੋਂ ਲੋਕ ਪਿਛੀ ਕਿਸਮਤ ਕਾਰੇ ਕੋਟਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਜਨ ਵਿਚ ਨੁਕਸ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਪਿੱਛਲੀ ਭਰਪੂਰ ਚੰਗਾ ਨਾਨ ਲੀਕੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਭੁਭਾਪੇ ਵਿਚ, ਜਕਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ, ਆਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇਗਾ।

ਹਰ ਕੋਈ ਮੌਤ ਦੀ ਅਜਾਨੀਅਤ ਜਾਣਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅੰਗਰੇਜ਼ ਉਮਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮਨ ਦੀ ਚੋਟਦਾਰੀ ਅਤੇ ਕਮਾਫ਼ ਦਾ ਪਤਲਪਣ ਭਾਂ ਕਲਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਦਾਦਾ ਜੀ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਜੀ, ਕਿਤਨੇ ਵੀ ਲੈਮੇ ਵਧੇ ਹੋਣ, ਪ੍ਰੇਮਣ ਉਥੇ ਜਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੋਟ ਦੀ ਦੋਸ਼ਣਾ ਪਏਗਾ।

ਗੁਰਾਵਣਾਂ ਉਦਾ ਹੀ ਲਿਲਟੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਨਿਯਮ ਨੇ ਨਜ਼ਰ ਹਟ ਜਾਵੇ।

ਕੀਲਦੀ ਜਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਨ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲਗੂਨਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸੁਨਾਏਕੀਟੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਕਸਾਂ ਦਾ ਅਜਨ ਪੋਰਦਾਨ ਹਰ ਖੋਰਕ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਕਮ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕੋਵਰੀ ਦਾ ਇਨਕਸਾ ਹੈ।

ਕਾਨਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕਿਰੀ ਠੀਕ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਪੱਲੀ ਲਿਲ ਨਹੀਂ ਚੰਗੀ ਲਲਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਅਪ ਉਭਰਣ ਦੀ ਇੰਝਾ ਹੈ, ਲੰਮਾ ਲਿਲ ਨਹੀਂ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਨਾਚਾਰਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਚੋਕਣ ਪੁੱਲੀ ਨਾਚਾਰ ਹੈ।

ਆਖਰ ਉਪ ਦੀ ਉਪ ਚੰਗ-ਚੰਗ ਕੇ ਕੰਧ ਜਾਹੀ ਹੈ, ਤਿਨ ਕਣਕੇ ਲੰਮੀ ਉਪ ਉਪਕੋਰ, ਮਨੁੱਖ ਕੰਧਾ ਨਹੀਂ, ਜਾਕਸਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਮਿਕ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਦੀ ਆਖ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਆਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀਂ, ਲਿਲ-ਲਪਟਾ ਦਿਓ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੀਆਂ-ਪ੍ਰੇਮਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਅਣੇ ਲਾਭ ਕੇ ਹੀ ਹਟਾਇਕਾਂ ਅਤੇ ਨਜ਼ਾਰਾ ਦਿੰਦੀ ਵਧਿਓ ਹੈ।

ਆਪਣੀਆਂ ਹਲਕੀਆਂ ਨੂੰ ਕਲਕੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਤਜਰਬਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਹੁਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਚੁੱਪ ਸਕਦੇ ਹਨ ਤੇ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਜਿਥੇ ਦੀ ਚੁੱਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਥੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਉਪਸ ਪੈਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪਿਤਾ ਵਿਚ ਸਿੱਧਾ ਪਰਿਵਾਰ ਇਕ ਆਤਮਿਕ ਦਾ ਨਿਯਾਨਾ ਕਣ ਜਾਵੇ, ਕਿਹ ਪੁਕਰਾਂ ਹਰ ਕਣਿਆਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਾਨ, ਕਾਨੈਨ ਵਿਚਲੀ ਕਲਨ ਦੀ ਭਾਂ ਕਮੇਨ ਦੀ ਭਾਣ ਨਾਕ ਪਵੇ, ਉਹ ਅੰਤ ਵਿਚ ਜਾਂ ਕਲਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਕਸਮਾਧਾ।

ਜਹੁੜੇ ਪਰ ਵਿਚ ਹੀ ਦਾ ਸਿਫ਼ਿਆ ਕਿਹਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਮਾਂ ਨੂੰ ਲਭ ਲਭਾਨਾ ਹੋ ਜਕਾਥ ਲਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਖੇਡਾਂ, ਮੁਹੰਮਦਾਂ ਅਤੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਅਧਿਯਾਨ ਕਰਕਾਉਣ ਭਾਵਨਾ, ਹਰ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਚੰਗੀਆਂ ਲਕਣੀਆਂ ਹਨ।

ਯਕਤੀਆਨੇ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿਚ, ਲਮਕਮ ਚੋਕਨ ਕੁਝ ਵੀ ਕਾਪਕ ਜਾਂਦੇ, ਲਮਕਮ ਕਲਦਾ ਵਧਿਓ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਕਾਨਾ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਭਾਂ ਅਗੀ ਕੁਝ ਕਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਨਿਹਿਨ ਹੋਣ ਵਿਚ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਲਭ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਫ਼ੀਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੰਜਨ ਕਿੱਥੇ ਲਮਕਮ ਉਂਕਲਦਾ ਹੈ।

ਵੀਚਿਆ ਨੂੰ ਚੁੰਨਣ ਵਾਲੇ ਮਧੇ ਅਤੇ ਅਧਿਕਮਾਤ, ਬਲਪਾਤਾ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਪੁਰ ਵੰਗਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕਥਾਵਾਟ ਵਿਚੋਂ, ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਉਪਜਦੇ, ਸਗੋਂ ਪੱਕੇ ਹੋਏ ਵਿਚਾਰ ਭੀ ਗਲਤ ਨੀਸ਼ਾਣ ਲਗਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।

ਕਾਮ ਉਤੇ ਨਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਨਾਮਾਸਿਥ ਪਾਕੈਦੀਆਂ, ਤੇਲੀਆਂ ਗਵਾਇਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਤੇਲੀਆਂ ਜਾ ਗਵਾਇਆਂ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੰਗਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਔਭਟਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਔਭਟਾ ਉਸ ਦਾ ਭੈਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਨੇਕਾਂ ਘਰ ਕਿਸ ਕਿਸ ਨਹੀਂ ਭਰਾਬਾਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਮਾਕਾਮਾ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿਤਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧਮਾਕਾ ਖਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਗੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧਮਾਕਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਕਿਸੇਵਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਪਿੱਛੇਵਾਰੀ ਦੇ ਪੈਸੇ ਮਿਲਣ ਜਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਮਿਲੇ।

ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤਾ ਖਿਡ ਸੰਗੁਭਟ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਇਸ ਨਹੀਂ ਉਹ ਅਧਿਕਮਾਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਹਨ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਯਾਨ ਲਕਾਰਾ ਕਿਸੇ ਮਿਹਰੀ ਲਗਤੀ ਨੂੰ ਕੋਚਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿਹਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਕਿਸ ਵਰਗੀ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਆਹ ਕਰਾਵਾਂਗਾ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਹੁਣਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਦੋਂ ਤਕ ਨਾ ਨਕੀਆਂ ਕਾਢਾਂ ਉਪਜਾਓਗੇ ਹਨ ਨਾ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਉਪਜਦੇ ਹਨ।

ਦਾਨ ਅਮਲਕ ਆਪਣੀ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਝਾਲੀ ਵਿਚੋਂ ਦਿਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਹੜੇ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।

ਪ੍ਰੇਮੀ, ਮਿਸਾਪ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਕਿਛੁੜੇ ਦੇ ਸਾਨਾਂ ਦਾ ਨਿਸਾਬ ਨਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇਕ ਦੀਆਂ ਹੀਰਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਅਤੇਕ ਦੋਲੀਆਂ ਕੱਟੀ ਕਥਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਮਧੇ, ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਜਨਮ ਤੋਂ, ਆਪਣੇ ਮਨਨ, ਤਕ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਨੀਮੀ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਹੋਈ ਹੈ।

ਮਾਡੀਤ, ਵਰਤਮਾਨ ਨਾਨ ਕਦਮ ਮਿਲਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਨ ਲਭਦਾ।

ਸੁਭਸ ਦੇ ਤਕੇ 'ਤੇ ਹਰ ਕੋਲੇ ਅਨੇਕਾਂ ਦਾ ਭੈਜਨ ਪੈਣ ਵਿਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਿਹਰੀ ਪੱਕਰ ਮਿਹਨਤ ਕਰੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਯੋਧੇ ਕਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਤੀਤ ਵਿਚ ਅਗੋਂ ਖੂਬ ਤਕ ਕੋਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਖੂਬ ਤਕ ਕੋਚਣ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਮਿਹਰੀ ਵਿਚ ਪਛਾਣਾਵੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸਥਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਥਰ ਨਾ ਜਿਥੇਥੇ ਤਾਂ ਸਿਹ ਪਛਾਣਾਵੇ ਕਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਿਥ ਹੋਂਦ ਕਦੇ ਦੁਖੇਂ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਜਮਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਥ ਜਾਣਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਖੇਂ ਵੀ ਲੱਭੇ ਹੈ।

ਮਧੇ ਕਣ ਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਔਕਣ ਅਤੇ ਕੋਕਣ ਦੀ ਕੋਕਣਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਨਸ ਪਰਨੀ, ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਖਾਥ ਟੰਡ ਕੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਮੇਨੂੰ ਭੀ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ।

ਕਈ ਸੋਚਦੇ ਹਨ: ਪਿੱਛਲੀ ਜਿਊਟੀ ਕੀ ਐਮੀ ਹੈ, ਔਧਾ ਸਮਾਂ ਤਾਂ ਲੈਂਦਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਹਲਿਆਂ ਕੰਨ, ਭਰਮਿਆਂ ਦੇ ਭੁਭੇਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੀ ਪੁੱਛਾ ਅਤੇ ਦੁਜਿਆਂ ਦੀ ਪਿੱਛਾ ਕੁਣਨੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਈ, ਉਥੇ ਅਹਿਦਿਆਂ ਦਾ ਹੁਣਾਓ ਹੋਈ ਹੈ।

ਹਰ ਅਨੀਤ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗੀਥ ਸਿਥਕੋਲਾਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਨੀਸ਼ਾ ਦੀ ਧੋਗਣਾ, ਮਾਨਕ ਦੀ ਰੀਝ-ਦਾਖਲੀ ਵਿਚ ਪੁਸ਼ਟ ਹੋਈ ਹੈ।

ਤੁਭਾਨ ਵਿਚੋਂ ਭੇਡੀ, ਤਾਕਤ ਨਾਨ ਨਹੀਂ, ਤਕਤ ਨਾਨ ਬਧਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
 ਸਿਆਣਪ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਤੂੰਪ ਗੰਢਿਆ ਸੰਥਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
 ਤੀਬਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਆਪਣੀ ਤੀਬਰ ਬਰਫ਼ੇ ਨਹੀਂ, ਸਿਫ਼ਾਨੇ ਭਰਕੇ ਭਰੀਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
 ਬਿਨਾਸ ਨੀਤਰਭ ਬਧਾਈ ਹੈ, ਪ੍ਰੀਤਾ ਦੁਖਾਈ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
 ਧਾਤਾ ਦੌਰਾਨ ਸਭਾਭਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨੀਤਰਭ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ, ਕਿਰਿਆਕਾਰੀ ਸਭਾਭਾ
 ਸੰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੁਖਾਨਦਾਰ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਤਾਂ ਕੰਧ ਸੇ ਨਹੀਂ ਸਭਾਭਾ ਪਰ ਮੁਕਾਬਲਾ
 ਦਾ ਸਿਆਣਪ ਕਰਦੇ ਵੀ ਨੀਤਰਭ ਕਰਦੇ ਹਨ।
 ਏਸੇ ਨਾਨ ਸਿਫ਼ਾ ਉਪਜਦੀ ਹੈ, ਏਸੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰੇਮਨੀਤੀ ਉਪਜਦੀਆਂ ਹਨ।
 ਕੰਧੇ ਕੰਧੇ ਮਰ ਕੇ ਕੰਧੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿਫ਼ਾ ਕੰਧੇ ਹੈ।
 ਬਿਨਾਸ ਅਸਿੱਧੇ ਕੰਧੇ ਨਾਨ ਦੇਣਾ ਭਾਜੇਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਿਆਕਾਰੀ ਬਿਨਾਸ ਤੋਂ
 ਕੰਧਾ ਸਭਾਭਾ, ਨਾ ਕਿ ਸਭਾਭਾ।
 ਜੇ ਮਾਨਸ ਨਾਪ੍ਰਥਾਪ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਨੀਤਰਭ ਕੰਧੀਆਨ ਦੇਣਗੇ।
 ਸਿਫ਼ਾ ਦੇਣ ਵੀ ਅਸਿੱਧੀ ਬਿਨਾਸੀ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮਾਭਾਸ ਆਪ ਉਸ ਦਾ ਬਧਾਨਵੀ
 ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
 ਨਾ ਬਾਦ ਸੰਥਣ ਨਾਨ, ਬਿਨਾਸ ਕਰਦੇ ਸੰਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
 ਤੂੰਪ ਏਸੇ, ਸਭਾਭਾ ਨੂੰ ਤਕਾਤ ਕਰ ਬਿਨਾਸ ਹਨ ਅਤੇ ਏਸੇ ਵੀ ਸੰਥੀ, ਤਕਾਤ ਨੂੰ
 ਬਧਾਭਾ ਕਰ ਬਿਨਾਸ ਹੈ।
 ਬਿਨਾਸਕਾਰੀ ਪ੍ਰਥਾਵੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਬਿਨਾਸਕਾਰੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਿਨਾਸ ਕਰ
 ਕਰਦੇ ਹਨ।
 ਮਹਾਂਬਭਾਭਾ ਕਰ ਬਿਨਾਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਬਿਨਾਸ ਹੈ, ਉਹ ਏਸ ਬਿਨਾਸ ਨਹੀਂ, ਜੇ
 ਸੰਥਾ ਬਿਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਬਿਨਾਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।
 ਬਿਨਾਸ ਦਾ ਵੀ ਨਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਸ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਮਹਾਂਬਭਾਭਾ ਦਾ ਪ੍ਰਥਾ
 ਨਾਨਦਾ ਹੈ।

ਪਰਾਨੀ ਪਾਕਤ ਵਾਲੇ ਉਪਾਧੀਏ ਪਰੀ ਨਾਨ ਦੀ ਨਾਨ ਹੈ, ਜੇ ਉਹ ਬਿਨਾਸ ਕਰੇ
 ਤਾਂ ਪਰਾਨੀ ਵੀ ਸੁਭਾ ਬਧਾਭਾ ਬਿਨਾਸਕਾਰੀ ਸੰਥਾ ਕਰੇ ਹੋਵੇ।
 ਕੰਧੇ ਕੰਧੇ, ਉਪਾਧੀ ਸੰਥਾ ਕੇ ਕੰਧੇ ਨਹੀਂ, ਏਸ ਕੰਧੇ ਤੋਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਮੁਕਾਬਲਾ
 ਨਾਨ ਉਹ ਕੰਧੇ ਨਹੀਂ, ਸੰਥੇ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
 ਸੰਥਾ ਦਾ ਵੀ ਨਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸੰਥਾ ਬਿਨਾਸ ਅਸਿੱਧੀ ਕੰਧੇ ਹੈ, ਸੰਥਾ ਬਿਨਾਸ
 ਸੰਥਾ ਦੀ ਸੰਥਾ ਦਾ ਏਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਸ ਹੈ।
 ਸਿਫ਼ਾ ਨੂੰ ਸੰਥੀਆਭਾ, ਮੁਕਾਬਲਾ ਅਤੇ ਮੁਕਾਬਲਾ ਦਾ ਸਾਧਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ
 ਹੋਵੇ, ਉਹ ਬਿਨਾਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।
 ਜੀਵਨ ਬਿਨਾਸ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ ਸਾਧਨੀ ਹੈ, ਸੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ ਸਾਧਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
 ਬਾਸ ਦੇ ਸੰਥਾ ਪੈਦਾ ਹਨ, ਬਿਨਾਸ ਕਰਕੇ ਸੰਥਾ ਬਿਨਾਸ ਕਰਕੇ ਵੀ ਬਿਨਾਸਕਾਰੀ ਹੈ।
 ਸੁਭਾਨ ਨਾਨ ਮੁਕਾਬਲਾ, ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਾਨ ਮੁਕਾਬਲਾ, ਕੰਧਾਨ ਨਾਨ ਕੰਧਾਨ ਅਤੇ
 ਕੰਧਾਨ ਨਾਨ ਬਿਨਾਸ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
 ਮਹਾਂਬਭਾਭਾ ਨੂੰ ਸਿਫ਼ਾ ਮਰਦੀ ਕੰਧੇ, ਉਸ ਦਾ ਕੰਧਾ ਨਾ ਕੰਧਾ ਬਿਨਾਸ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,
 ਉਸ ਦਾ ਸੰਥਾ ਕਰਦੇ ਵੀ ਸਾਧਨੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਬਿਨਾਸ ਨਹੀਂ ਅਧਿਕਾਰ।
 ਮੁਕਾਬਲਾ ਬਿਨਾਸ ਨਹੀਂ ਸਾਧਨੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
 ਸੰਥਾ ਤੋਂ ਮਾਨਸ ਅਤੇ ਕੰਧੀਆਭਾ ਦਾ ਸੰਥਾਭਾ ਕਰਨ ਨਾਨ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹਨ ਮੁਕਾਬਲਾ
 ਬਿਨਾਸ ਬਿਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।
 ਉਪਾਧੀਆਂ ਨਾਨ ਕੰਧਾਭਾਭਾ ਬਿਨਾਸਕਾਰੀ, ਨੇਕੀਓਂ ਬਿਨਾਸੀ ਦੇਣ ਨਾਨ ਹੋਵੇ।
 ਕੰਧਾਭਾਭਾ ਬਿਨਾਸਕਾਰੀ ਤਾਂ ਕੰਧੀਓਂ, ਜੇ ਬਿਨਾਸਕਾਰੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਦੀ ਮਾਨਸ ਹੋਵੇਗੀ।
 ਆਪਣਾ ਬਾਨਾ ਕੰਧਾ, ਸੰਥਾ ਕਰੇ ਸਾਨ ਨਾਨਾਂ ਵੀ ਕਰਦੇ ਸੰਥਾਭਾਭਾ ਕਰਦਾ
 ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
 ਸਿਫ਼ਾ ਪ੍ਰਥਾਵੀ ਕੰਧੇ ਕੰਧੇ ਬਿਨਾਸ ਹੈ, ਉਹ ਦੇ ਕਰਨੇ ਹਾਜ਼ੀਰੀਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
 ਦਾ ਕੰਧਾ ਆਪਣੀ ਵੀ ਸੰਥਾ ਹੈ ਕੰਧੀ ਹੈ, ਕੰਧੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕੰਧੀਆਂ ਤਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ
 ਕੰਧੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕੰਧੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਥਾਭਾਭਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਸੇਵਾ ਦੇ ਆਤਮ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚੋਂ ਜਨਮਦੀ ਹੈ, ਹੋਣਾ ਹੀ ਸੰਦੇਹ, ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਾਵਨਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਕਨਾ ਮਿਲਦੀ ਦੇ ਕਾਨਫੇ ਪੱਖ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵਿਦਲਪ ਕਰਦੀ ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਹੀ ਚਿੰਤਕ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਮਿਲਦੀ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕਦਨਾ ਸੈਣ ਵਾਲੇ ਅਤੀਤ ਵਿਚ ਭਰਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੀਤ ਵਿਚ ਜੰਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਪੱਖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਾ ਕਰੇ, ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣਿਕ ਅਤੇ ਨਵੀਨ ਹੋਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੀਰਾ ਸਿਰ, ਉਮਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਸਦਾ ਮਹਿਰੂਸ ਰਹੇਗੇ।

ਹੀਰਾ ਸਿਰ ਦੇ ਵਿਚ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਕਿਰ ਮਿਲਾਏ, ਮਿਲਦੇ ਰਹਾਓ।

ਕੀਤਕ ਬੇਕਾਲੇ ਦੀ ਹੈ ਜਾਣ, ਨਹੀਂ ਭੁਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਤਾਂ ਜਾਣੇ ਮਿੱਠੇ ਹਨ।

ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿਚੋਂ ਕੀਤਕ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਭੁਭ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮਤੀ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇ ਜਾਂਦੇ।

ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿਚ ਤਰੀਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਦਾ।

ਉਦੇਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨਹੀਂ।

ਕਈ ਵਾਰੀ ਕਿਸੇ ਭਾਵੇਂ ਹੋਵੇ ਨੂੰ ਧਰਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਆਪਣੇ ਸਿਰਥੇ ਹੋ ਘਰਭਾਰਤ ਉਪਰਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਿਕਾ ਵਿਚੋਂ ਦੇਣ ਕਰਨੀ ਪਵੇ ਤਾਂ ਜਿਹੜੀ ਜਿਹੜੀ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਭੁਟੇ।

ਅੰਤਿਕਾ ਚੌਜਾਂ ਹਾਥੀ ਚੌਜ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦਾ ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਵੇਖਦਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਧਰਮ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਕੀ ਜੀਤਕਾਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਹੋਣਗੇ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹਾਂ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਰਾਜਨ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸਰੋਹੀ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿੰਨਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਪੇਸ਼ਗੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀਕਣ ਮਾਨਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਸੇਕਣ ਭੁਭੀ ਸਭ ਭੁਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰਾਣੇ ਭੋਜ ਸਹੀ ਪੁਰਾਣੇ ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਧਰਮ ਦੇ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਮਨੁੱਖ ਕਨਾ ਦਾ ਧਰਮ ਸਿਰਥਾ ਹੈ।

ਧਰਮ ਉਹ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਜਿਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਹਨਾਂ ਉਹ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਰਨ ਦੀ ਨੋਡ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੁਰੂ ਨੋਡ ਇਸ ਨਹੀਂ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋਣ ਦੀ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੇਰਾਦਨ ਕੀਤਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜਿਹੜੀ ਦੇ ਨਾਂ ਅਨੁਭਵ ਉਪਜਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਦੂਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਕਰੀਓ, ਜੋ ਕਰੀਓ ਤਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਮਿਲੇਗਾ, ਜੋ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਰੂਪਾਂਤੀ ਹੋਣ ਹੈ।

ਜਿਹੜੀ ਇਸਤਰੀ, ਜਿਹ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਤਾਕਤਵਰ ਪੁਰਾਣੇ, ਇਸ ਵਿਸ਼ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੀਕਣ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ।

ਸਭ ਤੋਂ ਆਖੀ ਨਕਾਰੀ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਚੰਗਾ ਇਨਸਾਨ ਕਣ ਕੇ ਸੀਕਣ ਦੀ ਪਰਉਪਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿਚ ਨਾ ਸਥਾਈ ਮਿੱਠੇ ਹੋਵੇ ਹਨ, ਨਾ ਸਥਾਈ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋਵੇ ਹਨ, ਸਥਾਈ ਕੇਵਲ ਨੁਆਰਕ ਹੋਵੇ ਹਨ।

ਧਰਮ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਸਿਵ ਦਾ ਨਹੀਂ।

ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਭਾਵਨਾ ਕੋਲ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇ ਉਤਰ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਜਿਹ ਭਰੀਆਂ, ਚੰਗੇ ਵਿਚਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁਣਦੇ, ਭੈਭੀਆਂ ਸੇਧਾਂ ਤੋਂ ਭੁਟਭਾਧਾ ਕੀ ਨਿਰਧਾਰਾ ਹੈ।

ਸਿਰਭੀਆਂ ਚੰਗੇ ਅਸੰਭਵ ਲਗਦੇਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਵਿਚ ਭੁਭ ਭਾਧੁ ਦੇਖ ਹੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਧਾਰਨਭ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜਾਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕੀ ਦੇ ਪਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ ਵਿਚ ਭਰਤੀ ਹੈ ਕੇ, ਤਿੰਨ-ਥਾਰ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਅੰਠਬੀਂ ਸਿਰਤੀ ਧੋਗਤਾ ਵਾਲਾ ਭਰਿ ਜਾਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਅਨਪੜ੍ਹ, ਅਭੁਲ ਵਿਚ ਜੋਭਭ ਹੈ ਕੇ, ਤਿੰਨ-ਥਾਰ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਔਠਬੀਂ ਸਿਰਤੀ ਧੋਗਤਾ ਪ੍ਰਿਪਸਾ ਲੈਦਾ ਹੈ।

ਭਭਾਭੀ, ਨਾਭਾਭੀਭੀ ਵਿਭੀ ਉਪਸਾਰੀ ਹੈ।

ਸਿਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧਾਦ ਭਭਤੀ ਭਭਤਾ ਰੋਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰ ਦੇ ਪਰੇ ਭਭੇ ਭਭੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਭੈਭੀਆਂ ਅਧਾਰਾਂ ਜੋ ਰੋਪ ਕੀ ਹੈ ਸਾਢਾ ਭਾਂ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਭਾਨ ਭਭੇ ਭਰਿਦੇ ਹਨ।

ਵਿਰਭਾਭਾ ਭਾ ਸਿਰਭਾ ਸਭੈ-ਵਿਭੀਭੀ ਵਿਭਾਭਾਂ ਦਾ ਭਭਾਭਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਭੀਭਿ ਉਭੈ ਹਰੇਭ ਵਿਭਾਭ ਲਈ ਭਭੀ ਕਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਵਿਭਾਭਾ, ਉਸ ਭਭਤੀ ਨੂੰ ਭਭਿਦੇ ਹਨ, ਸਿਰ ਦੇ ਦੋਭੇ ਧਾਸੇ ਰੋਜ਼ ਭਭਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਭੈਭੀ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਵਿਰਭਾਭਾ ਸਭੈ ਸੰਭਾਰ ਦਾ ਸਭਾ ਹੈ, ਧਰਮ ਲਭਤੀ ਭਾਦੀ ਭੈਭੇ ਦੇਹੇ ਹਨ।

ਜੇ ਜਿਨੇ ਭਭ ਵਿਚ ਰੋਹੀ ਲਾਹੀਨ ਭੈਭੀ ਹੁੰਦੇ ਭਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹਭ ਭੀਜੇ ਪਭੁਲ ਦਾ ਉਪਭਾਭਾ ਭੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਭ ਵਿਚ ਅਧਾਰੀ ਉਦੇਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਭਭਤੀ ਪਭ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਭਭਾਭੇ ਅਭਿਭੁਲ ਭਭਦੇ ਹਾਂ।

ਅਭਿਭਾਭਾਭਾ ਦਾ ਕੀ ਲਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਸਭ ਭਭ ਪਭਾ ਹੁੰਦਾ ਭਾਂ ਜੋਭਭਨ ਉਭਦਾਭੀ ਨਹੀਂ, ਉਭਦਾਭੀ ਹੋਦਾ ਸੀ।

ਪ੍ਰਭਾਭਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਭਤੀ, ਇਸਭੀਆਂ ਦਾ ਪਰਿਭਭਾਭਭਭ ਭਭਾਭਾ ਐਭਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸੰਭਵ ਹਭ ਭੈਭੀ ਜਾਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੀ ਭਭੇ ਭਾਂ ਸਿਸ ਨਾਨ ਅਸੀਂ ਮਭਭੁਭ ਨਹੀਂ, ਭਭਾਭੀਭ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਅਪਣੇ ਲਾਭ ਨੂੰ ਭੈਭੀ ਨਾਭਭ ਨਹੀਂ ਭਭਦਾ ਅਤੇ ਵਿਭੀਭੀ ਦੀ ਅਭਭ ਨੂੰ ਭੈਭੀ ਵਿਆਭ ਨਹੀਂ ਭਭਦਾ।

ਵਿਭੇ ਨੂੰ ਭੈਭਤ ਭਾਭਤੋ ਅਭਭ ਦੀ ਲਭ ਨਹੀਂ ਪੈਦੀ, ਇਹੀ ਭਭਭੇ ਸਭਾ ਤੋਂ ਭਭੇ ਪੁਭਭ, ਇਸਭਤੀ ਨੂੰ ਭੈਭਤੇ ਰਹਿਦੇ ਹਨ।

ਭਭਾਭਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਭ ਭਭਾ, ਚਿਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਭ ਭਭਾ ਨਾਲੋਂ ਲੈਭਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਭੀਭਿ ਭਭਾਭਾ ਨੇ ਕੇਭਲ ਭਭਾਭੀ ਭੀਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਚਿਰ ਨੇ ਚਿਰਤੀ ਦੇ ਪਭਦੇ ਚੋਭ, ਧੈਭਾ ਚਿਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਪ੍ਰਸਾਭਿਭ ਸਿਰਤੀ ਔਭਭਾ ਦੇਭੇ ਭਾਂ ਉਸ ਦਾ ਸੁਭਾ, ਸੁਭਾਭ ਨਹੀਂ, ਇਕ ਰਾਜਭੀ ਦੀ ਪ੍ਰਭੀਭਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਹਿਮ ਜੋ ਭਭ ਕੀ ਭਭਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਭਾਭ ਉਸ ਦੇ ਅਪਣੇ ਉਪਭਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸਭਿਭਾ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ? ਜੇ ਨੀਦਰ ਆ ਰਹੀ ਹੁੰਦੇ ਭਾਂ ਸੈਟ ਭਾਂ ਇਨਭਾਭ ਭਭਭੇ ਕੇਭ ਨਾਭੇ।

ਸਾਭਾ ਭਭਾਭਾ ਭੈਭਾਭਾ ਭਭਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਭੀਭੀ ਚੀਭ, ਸਿਰਭੀ ਅਭੇ ਵਿਭੀ ਨੇ ਰੋ ਭਾਟੀ ਹੈ।

ਸੰਦਾ ਅਭੈਭ ਉਹ ਹੈ, ਸਿਸ ਰੋਜ਼ ਪਿਆ ਭਭਾ ਹੁੰਦੇ ਪਰ ਉਹ ਪ੍ਰਭਿਭ, ਅਪਣਾ ਦਰਿਭਭ ਭਭਭਨ ਹੁੰਦੇ।

ਅਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਹੀਭੇ ਭੈਭੀ ਚੀਭਭ ਨਹੀਂ ਅਭਭਾਉਦਾ, ਦੁਸਿਭਾਂ ਉਭੇ ਪੈਭਾਭਾ ਚੀਭਭ ਰੋਟ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਉਭਾਭਾਭ ਦੇਭ ਦਾ ਲਭੁਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਸ ਨੂੰ ਕੀ ਪਿਆਰ ਭੀਤਾ ਜਾਏ, ਉਹ ਸਿਰਤਾ ਲਭਭ ਲਭ ਹੋਦਾ ਹੈ।

ਉਭਭਾ ਲੈ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਵਿਭਾ ਕਿ ਇਹ ਭਾਂ ਮੋਭਾ ਦੇਭ ਸੀ।

ਜਿਨੇ ਦੇਭ ਦਾ ਭਾਟ-ਸਿਰਭਾਭ ਭੈਭਭ-ਭਾਭਭੀ ਮੋਭੀ ਰੋਭ ਉਸ ਦੀ ਭਭੀਭੀ ਦੀ ਭੀਭਭ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ ਦੀ ਭਾਭਭ ਨਾਭ ਚੁਭਿਭਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਮਰੀਓਂ ਵੀਚ, ਹਿਸਤ ਨਾਨੋਂ ਦੁਲਹਾਣ ਹੋਣ ਵਿਚ, ਥਾਂਥੇ ਨਾਕਦਾਇਕ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਪੜਿਥਾਥ ਨਾਲ ਕਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਇਲਾਨੀਅਤ ਮਨਸ਼ੀ ਹੋਣ ਲਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਮੁਕੀਆ ਜਾਂ ਚੋਟ ਹਾਥਨ ਫਾਨਾ, ਭਰ ਕਰੀ ਜਾਵੇਂ, ਛੋਟੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜੇ ਸ਼੍ਰੀਹਨ ਹੋਣ ਦਾ ਧਰਨ ਲਏ ਤਾਂ ਅਸੂਰੇ ਖੇਚੇ, ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ।

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਰੀ ਦੀ ਕੰਧੜਾ ਦੇ ਲਕਤਰ ਅਰਥ ਕਥ ਨੇ ਪ੍ਰੀਸਾ ਵੀਸੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਕਰੀ ਅਪਮਾਨਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਮਨਖਰੇ ਨਾ ਫੁੰਦੇ ਤਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਿੱਕ-ਸਕਾ ਦੇ ਨੀਚੇ ਹਿਜਲਾਜ ਕਰਕੀ ਹੋਣੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਸਾਨੂੰ ਖੰਭਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ, ਉਹ ਭੁੱਖ ਅਖਿਆ ਖਰ ਕੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਕਿਰਫਾਜ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕਾਰੇ ਸਾਡੀ ਹਮਿ ਨੀਕ ਲੈ।

ਅਣਜਾਣ ਸਰੋਤੋਂ ਕਨਾਜੀਕਲ ਸੀਰੀਓ ਹਿਸ ਅਜ ਨਾਲ ਭੁਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਡਾਇਟ ਹੁਣ ਢੇਰ ਮਹਾਨ ਸਿਰੀਓ ਲਖ ਆਉਂਦੇ ਲਗ ਪਏ।

ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ, ਉਸ ਦੇ ਸੁਣ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਕਿਸੇ ਨਾਨਾਇਕ ਦੇ ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ 'ਤੇ ਕੋਠੇ ਹੋਣ ਜਿਹੀ, ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੁ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਸਾ ਹੁਣਦੇ-ਹੁਣਦੇ ਚੰਗੇ ਮੰਤਰੀ ਪਿਤਾ ਕਰਨ ਲਣ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਚਿਤਰ ਸਬਕਾਰ ਚਲੇਗੀ ਕਿਥੇ ?

ਦਖੀਭਾ ਦੀ ਆਖੀ ਦਾ ਹੋਰਾ ਹੁਣ ਆਰੇ ਨੇ ਕਰੇ ਹਨ।

ਭੁੱਖ ਕੰਢੀਆਂ ਨੂੰ ਕਣਕਾਬਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਦਨਾਨੀ ਕਰਕੇ ਕਈ ਏਟਿਆਂ ਵਿਚ ਭੁੱਖ ਕੋਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਖਰੀ ਕੇਕਲ ਭੁੱਖ ਹੀ ਕੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਕੋਲੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਦਰਦ, ਸਾਡੇ ਸਿਰਥ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਛੋਟਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਰੀਕਾ ਮੁਹੰਮਦੀ ਫੀਫਿਆਂ ਤੋਂ ਕਥ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਾਣੇ ਵਿਚ ਲੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤਾਂ ਜੁਗਰੂ ਵੀ ਐਂਗ ਨਾਉਣ ਏਨਾਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇ ਕਰੇ ਹਨ।

ਚੰਗਾ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਅਤੇ ਨਾਜ਼ੀ ਦੁਰਾਕ-ਕਾਟ ਵਿਚ ਸਕਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਦਾ ਫੇਰਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੰਕਰਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਦੀਆਂ ਹੀ ਕੀਲ ਹੁਣ ਕੇਂ ਵਿਚ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਸੁਰਜ, ਕੈਨ ਬਣ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਕੀ ਖਾਣਾ ਨੇੜਾ, ਨੇੜਾ, ਮਿੱਠਾ, ਫਿਰਕੀ, ਫੈਲੀਫਲ ਕਰੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਜਾਣ।

ਅਥਰਾ, ਭਾਭੂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਅਥਰਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧ ਕਰਕਾ ਪਿਓ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਵੀਚ-ਵੀਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਨਾਮਨੀਤੀ ਵਿਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਮੋਰਾ, ਦੂਜੇ ਵਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਿਰੋਤਲ ਬਦਲ ਜਾਣ ਕਾਫ਼ਲ, ਅਜੇਕਰ ਉੱਗ ਵਿਚ ਜਿਉਣਾ ਕਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵਾਸਨੀਤੀ ਵਿਚ, ਸ਼੍ਰੀਪ ਵੀਨ ਕਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਨੰਬਰੇ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਨੀਚਾ ਸਾਨਾਂ ਦੇ ਜਿੰਗਲਾਜ ਵਿਚ, ਮੁਹੰਮ ਨੂੰ ਪੁਰਕਣ ਦੀ ਸ਼ਰੀਫਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕੀ ਆਧਾਰਦਾ ਕਣਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਐਂਗ ਨੂੰ ਜਿਲ ਕੀਲ ਦਾ ਆਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਕਦਾ ਹੈ, ਚਰ ਨਹੀਂ; ਚਰ ਨੂੰ ਇਹ ਕੀਲ ਦਾ ਆਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚਰ ਹੈ, ਕਾਫ਼ਲ ਨਹੀਂ।

ਥਕਾਥੀ ਨੂੰ, ਦਰਾਰਾਂ ਕਾਰ ਸਥਾਥ ਛੱਡਣ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਹਿਦੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਨ ਕਿ ਅਗੀ ਕਾਥਕ ਹਾਂ ਪਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਨੀਕਿਆਂ ਸਬੰਧੀ ਇਸ ਨੇਮ ਨੂੰ ਆਪ ਅਮਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ।

ਉਮਰ ਦੇ ਵਿਚ ਪਰਾਚਿ 'ਤੇ ਆ ਕੇ, ਮੁਹੰਮ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਲਈ, ਇਕ ਅਣਧਾਰਿਆ ਮਹਿਮਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੁੱਦਗਾ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਰਪੇਖ ਪੈਰਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਸੇ ਕਾਥਨ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਵਾਲੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਤਾਨ ਵਿਚ ਹੈ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਛੜੇ ਦੀ ਰਾਖ, ਕਰੀਬੇ ਵਿਚ ਧਰਾ ਚਿਤੀ ਜਾਏ ਤਾਂ ਇਹ ਲਗੇਗਾ ਕਿ ਪਿਆਰਾ ਟੁੱਟਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਫੂੱਲ ਸਾਗ ਪਏ ਹਨ।

ਕਲੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀਰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੋਏ ਮਿਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਕਈ ਕੰਢੇ, ਲਗੂਕੀ ਮਾਧਨ ਦੀ ਡੰਕੀ ਵਾਂਗ ਉਥੇ ਹਨ, ਲਮਕ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਕਰੀਬੇ ਕਿ ਸੁਣੀਏ।

ਲੀਲੀਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਾਹ ਕੀ ਕੀਟਲ ਵਿਚ ਕੱਢੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸਤਰਾਥ, ਸਿੱਖ ਵਾਂਗ ਕਥੇ ਦੀ ਉਮੀਦ 'ਤੇ ਪੁੱਛੇ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦੇ।

ਹਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਡਰਦੇ ਡਰਿਕ ਦੇ ਤਾਕਿਆਂ ਵਾਲੀ ਫਾਤ ਵਿਚਦੀ ਫਿੰਦੀ ਹੈ।

ਕਲੇਂ ਨਾ ਕੇ, ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਆਕ ਕਣਨ ਨੂੰ ਧੰਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸੇ-ਜਿਸਕੇ ਉੱਚੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਕੇ ਮੁੰਡੇਕ ਨੂੰ ਜਿਸਕੇ ਵਿਚ ਕਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਕਣਨਕੇ ਵਿਚ, ਜਸਕਾਕਾਂ ਦੇ ਧਮਕ ਲਈ ਕੋਈ ਭਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਪੇਰੀ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਵਿਚ ਉਦੋਂ ਤਕ ਹੀ ਫੀਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਉਸ ਵਿਚ ਉਡਣ ਦੀ ਇਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸੁਸ਼ਮ ਆਪਣੀ ਕਮਕ ਤੋਂ ਫੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਪਾ ਲਵਦਾ।

ਵਿਸਿਆਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਦੀ ਖੁਸ਼ਦਾ ਜਾਂ ਨਕਾਰ, ਸਥਾਨਕ ਜਾਂ ਕਾਫ਼ਰੀ, ਪਰੰਪਰਾਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਥਾਹਿਸ਼ੁ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਯੋਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਕਰੰਤ ਵਿਚ ਪਤਥੰਡਾ ਕਣਨ ਦੀ ਹੁਸ਼ਾਵਰ ਹੀਭ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਈ ਅਨੁਭਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਿਮਰਾ ਨਹੀਂ, ਮਨ ਕੀ ਨਹੀਂ, ਆਤਮਾ ਹੀ ਪੁਕਟਾਉਂਦੀ ਹੈ।
ਕੁਤਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੁੱਢਿੰਗ ਫਿਰ ਵੁਲੇਅ ਮਿਲਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਥ ਦਾ ਉਸ ਕਿਨਾਰੇ ਨਹੀਂ ਲਕਣਾ ਪਰ ਚਿਹੀ ਲਖੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਉਥਕਣੇ ਆਹਿੰਦੇ।

ਜੇ ਅਕਲ ਵਾਂਗ, ਤਲਕਾ ਅਲਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਿਯੇਕ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਿਤਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਤੀ, ਕੁਆਦੀ ਜਾਂ ਚੈਸਤ ਮਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਕੋਈ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਜਿਹੜੇ ਦਾ ਦਰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਆਰੰਭਕਾਰ ਦਾ ਨਮ ਹੈ, ਵਿਚ ਨੂੰ ਮੱਥੇ, ਹਥਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦਿ।

ਜਦੋਂ ਮੋਲ-ਮੋਲੇ ਦੀ ਚਿਮਤ ਨਹੀਂ ਬਹਿੰਦੀ ਤਾਂ ਮਹੁੰਖ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: ਲਭ ਕੁਝ ਤਿਆਗ ਵਿਛਾ ਹੈ।

ਅਜੀਂ ਜਦੋਂ ਵਾਹੀਏ, ਆਪਣੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਦੀ ਅੱਖ ਨਾਲ, ਵਿੰਛਕ ਗਏ ਆਪਣੇ ਚਿਅਕਿਆਂ ਨੂੰ ਢੇਖ ਲਵਦੇ ਹਾਂ।

ਮਾਮਿਆਂ ਨਈਂ ਆਪਣੀ ਸੰਗਨ ਦਾ ਸਿਸਾਥ ਕਣਨ ਜਿਹਾ ਦੁਪਦਾਈਂ ਅਨੁਭਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਹਾਦ ਕਰੀਅਾ, ਉਹ ਕੁਝ ਕੀ ਮਹਿਰੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਿਆਰ ਕਰਦਿਆਂ, ਮਹਿਰੂਸ ਕਰਨੀਂ ਕਰਿ ਜਿਆ ਜੀ।

ਸਿਆਣੇ ਅਤੇ ਸਾਧੂ ਕੋਏ ਜਿਦਕੀ ਹੀ ਅਸੀਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ, ਛਿਦਕੀ ਦੇ ਢੇਕੇ ਹੋਣ ਦੀ ਆਸ ਕਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਵਿਚ, ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ, ਇਤਨੀ ਸਿੱਧੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਢੇਖਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਨ ਅਨੁਭਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਨਦੀਆਂ ਸੰਮਤੀਆਂ ਪਰਾਕਾਂ ਵਿਚ ਹਨ ਪਰ ਪਰਾਕਾਂ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਭੇਕ ਦਾ ਖੁਸ਼-ਚੋਰਾ ਲਾਡਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਖੂਨਜ ਜਾਂਵਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਪਨੇ ਲਕ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਥਾਥ ਦੇ ਜਿਨ ਜਾਂ ਖੰਏ ਦੀ ਉਥੇ ਹਨ, ਵਿਛੜੇ ਦੇ ਸਾਕ ਅਤੇ ਮਨੀਨੇ ਮੁੰਡਕ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ।

ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਭਾਵੇਂ ਲਭ ਕੁਝ ਆਣਦੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਉਸ ਦੀ ਵਿਛੜੀ ਉਥੇਕ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਸ ਵਾਸਤੇ ਭੇਟੀ ਵਿਖਾਭਟੀ ਹੋਵਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਉਪੇਖ ਭਲੇ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਜਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾ।

ਵਿਸ਼ਾਲ ਇਸ਼ਟੀਆਂ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਭਗਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਭਗਤਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ।

ਪਿਆਰ ਭਗਨ ਦੀ ਸਿਰਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ, ਕਰਨ ਨਗ ਪੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਹੋਣ ਨਗ ਪੈਦਾ ਹੈ, ਭਗਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਦਾਹਤਾ, ਹੋਲਨੇ ਨਾਲ ਚੁੱਕੇ ਭਾਵਦਾਰੀ, ਨਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜ ਕੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਭਲਾ, ਦੱਖਿਆ ਨਾਲ ਜੁੜ ਕੇ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਜੁੜ ਕੇ ਨਿਰਦਾਸ਼ਨੀ ਭਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੋਹਤੀ ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੋਖ ਕੇ ਜੋਗਾ ਵੀ ਭਰਿਉਣੇ ਵਾਲਾ ਵਾਹ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਮਾਫ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸੁਆਭਾ ਉਸ ਭਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸਨਾ ਪ੍ਰੇਮਿਆ ਕੋਲ ਹੋ।

ਕੋਚਨ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਲ ਚੰਜ-ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਪਜਦਾ, ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਲ ਸਮਝ-ਸੁਝ ਉਪਜਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਚੰਜ-ਆਵਾਜ਼ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਵਿਹੜਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਥਾਂ ਦੋਲਣ ਹੀ ਅਨਦੇ ਹਨ, ਰਿਹਿਰੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਥਾਂ ਵਿਰੋਧੀ ਹੀ ਲੋੜਦੇ ਹਨ।

ਪਿਆਰ, ਉਹ ਅੰਦਰਲੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਾਕਫ਼ ਵਾਹੁ ਹੋਵਾ ਹੈ।

ਭਗਤਨ ਵਾਲੇ, ਭਗਤਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਜੋਗਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਦੀਸਾਰੀ, ਧਰੁਵੀ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਦਮਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਹੈ, ਇਸ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸਮਾਨ ਵਿਚ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦੀਆਂ ਚੰਨਾਂ ਭਰਨ ਵਾਲੇ ਚੰਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ।

ਪੁਰਖ, ਇਹਦੀ ਨੂੰ ਖੋਖ ਕੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸਤਰੀਆਂ ਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ।

ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕਮਾਨ ਭਾਗ ਦੇਵੀ ਹੈ ਪਰ ਅਲਭ ਭੀਰ ਵਾਗ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੋਲੇ ਨੇ ਚੰਨ-ਤਾਰੇ, ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਆ ਨੂੰ ਸਿਕਸਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸਨ ਵਜੋਂ ਉਪਜਾਏ ਹੋਣਗੇ।

ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਨਾਨੂੰ ਉਦਭਾਗ ਦਾ ਭਵਾਧ ਬਣਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੀਸ ਨੇ ਪੁਰ ਵਿਚ ਦੋਖਿਆ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਸਫਾਕ ਦੇ ਰਿਆ, ਅਲਭ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਨੇ ਖਲੋ ਅਪੁਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਿਆ ਉਥੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਸਕਮ ਅਤੇ ਹਲਾ ਨਾਲ ਨਾਲ ਹੋ ਰਿਆ ਉਥੇਗਾ।

ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਨੀਲੇ ਕਲੇ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਆਕੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਜੀਵਾਤ ਨਾ ਆਪ ਪੁਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀਗਾ ਭਗਨ ਦੀ ਸਿਆਣਪੁ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮਿਆ, ਉਤਰਨੀ ਦੀ ਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਤਨੀ ਉਦਭਾਗ ਦੇਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵਿਚ ਹਿਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਉਦਾਸ ਰਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਜਾਂਦੇ।

ਕਈਆਂ ਦੀ ਸਿਖਤਾ ਵਿਭਨੀ ਮਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਕਮਾਨਪਾਟ ਵਿਚ ਸਕਦਾ ਦਾ ਹੋਵਾ ਨੇ ਨੇੜੇ ਤਾਂ ਸੋਧ ਸੁਣਨਾ ਕੰਦ ਕਰ ਮਿੱਟੀ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਸਥ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਪੰਡੀਆ ਦੇ ਭਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਰੀ।

ਮੁਸਕਰਾਉਣ ਉਪਰਣ ਨਾਲ, ਸੁਣਕਿਆ ਚਿਹਰਾ ਵੀ, ਭੈਣ ਕੇ ਗੱਲ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਿਟਾ ਸਕਣ ਲਗ ਹੋਵਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮਿਆ ਦਾ ਅਭਾਨਭ ਨਿਕ ਹੋਵਾ, ਜਿਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਵਾਹ ਨੂੰ ਅਭਾਨਭ ਚੰਨ ਨਿਕਲ ਆਵੇ।

ਸਿਖ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦੀ, ਭਲੀ ਭੀਯਾ ਭਰਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਦੀ ਚਿਹਰਾ।

ਧਰਮ ਵਾਂਗ, ਸਕਦਾ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਭੋਮ, ਅਨੁਭਵਿਆ ਅਤੇ ਅਨਿਯੰਤਰਾ ਵਿਚੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਖਾਤ, ਸਿਖਾਤਕਾਰਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਹੀ ਹੋਣ-ਸਮਝਣ ਦੀ ਰਹਿਮੇ ਵਿਚੋਂ ਜਾਨਦੇ ਹਨ।

ਨਾਹ ਕਹਿਣੀ ਵੀ ਭਿਖੇ ਅਤੇ ਨਾਹ ਸੁਣਨੀ ਵੀ ਜਿੰਨੇ।

ਵਿਸ਼ਾਸ ਮੰਨਾਮ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਭਰਦੇ-ਭਰਦੇ ਡੰਭ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਭਰਨ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਅਸੂਲੀ ਹੋਣਾ ਭਰਨ ਭਰਨ ਕਿਸੇ ਸੰਥ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਨਾਨੀ, ਉਸ ਪੁਲੀ ਅਣਸਾਫ਼ ਹੋਣ ਵਿਚ ਹੀ ਸਿਖਾਵਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਜੰਝਿਆ ਦੇ ਫੀਂਝਿਆਂ ਨਾਲ ਖੋਰਣ ਦਾ ਅਵਸਥ ਨਿਰਣਾ, ਪੁਰਖਿਅਕਤੀ ਹੈ।

ਵਿਕਿਅਨ ਦੇ ਅਚਾਨ-ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਉਥੇ-ਭਰਾਹੀ ਅਤੇ ਹਾਥਮਿਥ ਨੀਕੀਤਨਾ ਦੀਆਂ ਭੰਦਾਂ ਨਹੀਂ ਮੁੜੀਆਂ।

ਪੁਰਖ ਇਤਨਾ ਨਿਰਾਸ਼ :- ਭਰੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾ ਕਿ ਉਹ ਲੋਭੀ ਸਾਫ਼ਮੀ ਹੋਣ ਲਗ ਪਏ, ਇਕਭਰੀ ਇਕਨੀ ਪੁੰਨ ਭਰੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੀ ਕਿ ਉਹ ਅਲਾਹੀਆਂ ਸਾਫ਼ਮੀ ਹੋਸ਼ਣ ਲਗ ਪਏ।

ਸਾਫ਼ੀਆਂ ਖੁਰੀਆਂ ਦਾ ਅਪਾਧ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮਨੀਆਂ ਦਾ ਭਾਵਨ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਭਰਦਾ ਹੈ।

ਉਦਯੋਗਿਕ ਲਾਜ, ਪਕਾਵੇਡਰ ਦੀ ਮੋੜ ਭਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਕਾਵੇਡਰ, ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਜਿਫ਼ਤੀ ਉਪਾਸ਼ਾ ਦੇ, ਸਾਜਸ ਵਿਚ ਵੀਖਾ ਭਰਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਸਾਜਸ ਵਿਚ ਸਿਸਤਰੀ ਦੀ ਲੀਕਤੀ ਨੀਕੀ ਹੋਯੋਗ ਤਾਂ ਸੇ ਭੁਭ ਦੀ ਇਕਭਰੀ ਨਾਲ ਸੰਤਿਸ਼ਾ ਜਾਏਗਾ ਉਸ ਦੀ ਪੈਰਭ ਦੀ ਨੀਕੀ ਹੋ ਜਾਏਗੀ।

ਅਧਿਯਾਪਕ ਇਕ ਇਕਾ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਵਧੀ ਪਿਛਾਵਾ ਵਿਦਿਅਕਵੀ ਨੇ ਆਪ ਨੀਕੀਆਂ ਮੁੰਨੀਆਂ ਹਨ।

ਧਰਮ, ਸੁਰੰਤਰ ਸੰਥ ਨੂੰ ਭੁਭਾਵਦਾ ਹੈ, ਸੰਥ ਤਰਭ ਉਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਰਭ ਅਤੇ ਧਰਮ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਭੇਦ ਧਕਦੇ ਹਨ।

ਸਿਸਤਰੇ ਸੰਥ ਦੇ ਪੰਥਿ ਸਮਨੇ ਨਾਲੋਂ ਅੱਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੋਰਣ ਨਿਰੀ ਸਾਫ਼ੀ ਹੈ।

ਕੰਥ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਭਾਵ ਸਿਫ਼ਾਰਤ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਸਿਫ਼ਾਰਤ ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਭਰਮਿ ਭਰ ਅਤੇ ਨਨ।

ਅਨੰਤਾਂ ਸੁਆਨਾਂ ਦੇ ਜਥਾ, ਪੁੰਨਣ ਭਾਨੇ ਦੇ, ਚਲੇ ਸਾਣ ਮਰਦੀ ਹੀ ਲਭਦੇ ਹਨ।

ਆਲੋਚਨਾ ਭਰਨ ਦਾ ਉਲਟ, ਪੁੰਨਿਆ ਭਰਨਾ ਨਹੀਂ, ਪੁਰਖ ਭਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰਾ ਦੀ ਜੋੜ ਵਿਚ, ਭਰਨ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸੰਭਾ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਅਕਤ ਭਰਨਾ ਮਨ ਦੀ ਅਦਾਰਤ ਹੈ, ਕੰਥ ਭਰਨਾ ਦੀ ਮਨ ਦੀ ਅਦਾਰਤ ਹੈ, ਮਨ ਪੰਥਿਆਂ ਕੰਥ ਭਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਕਰਾਜ ਭਰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਦਯਾ ਦੀ ਭਰਮਾਹੀਆ ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਵਿਦਯਾ, ਅਪਣੇ ਦੀ ਵਿਦਯਾ ਨੂੰ, ਆਪ ਹੀ ਭਰੇ ਜੀ ਦੇਣ ਲਗ ਪਏ।

ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਭਲਪਨਾ ਆਨੰਦ ਹੋ ਆਨੰਦ ਚੰਨ ਨਹੀਂ, ਉਮੀਦ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਚੰਨ ਹੋਭਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਭਰੀ ਕੰਥ ਭਰੀ ਕੰਥ ਨਾਲੋਂ ਅਜ ਕੰਥੀ ਕੰਥ ਭਰੇ ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਖ ਨਹੀਂ, ਹੁਣ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਫ਼ਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਥ ਦੀ ਅਦਾਰਤ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਨਿਰਣੀ-ਨਿਰਣੀ ਭਰੀ, ਆਲੇ ਭੁਆਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰੰਤਰਤ ਭਰਦਾ ਹੈ।

ਸੰਥ ਵਾਨਿਆਂ ਕੰਥ ਵਿਚਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਭਾਈਆਂ ਕੰਥ ਪੈਰਾਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਨੰਤਾਂ ਭਾਵ ਅਨੀਂ ਕਿਸੇ ਪੁਰਖਾਨ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਭਰਥੇ ਪੁਰਖਾਨ ਨਹੀਂ ਭਰਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪੁਰਖਾਉਣ ਭਾਵ ਸਾਨੂੰ ਖੋਰਣ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ।

ਵਿਚਾਰਾ ਦੇ ਭੁੰਧ ਕਿਥੇ ਹਿੰਮਾ ਨਹੀਂ, ਨਦੇ ਅਵਸਥ ਉਭਰਦੇ ਹਨ।

ਵਿਕਿਅਨ ਵਿਚ ਮਧਾਨ ਉਹ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਦਾ ਅਤੇ ਮੁਲਕਾਨ ਵਿਚਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਭੁੰਨਿਆ ਹੋਵੇ, ਮਧਾਨ ਉਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸੰਥਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਰਖਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ।

ਤਖ਼ਤ ਅਤੇ ਪੈਰਾ ਸੰਥ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਨਕਲਾਬ ਕੁਝ ਮਦੀਨੇ ਹੀ ਇਨਕਲਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ ਆਰੰਭ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਵਿਕੇਧੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਭਾਵੇਂ ਭਰਦਾ ਵਿਚ ਪੁਰਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਭਾਜਦੂਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਵਿਚਾਰ ਵਿਸਮਾਨਾਨਾ ਦੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਹਬਤ ਨਿਭ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਵਿਸਮਾਨਾ ਦਾ ਹਰੇਕ ਭਾਗ, ਇਹ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ, ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ।

ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਉਦਾਹਰਣ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਾਹਬਤ ਪਰ ਹੀਨ ਹੋਣ ਅਤੇ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜਪੁਰਾਨਾ ਹਰੇਕ ਬਣਾਇਆ ਸਾ ਸਾਹਬਤ ਹੈ।

ਨਿਯਮ-ਨਿਯਮ ਵਿਸਮਾਨਾ ਸਾਹਬਤ ਅਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਹੈ, ਕਿਉਂ-ਕਿਉਂ ਇਹ ਸਾਹਬਤ ਤਾਬਤਬਰ ਦੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਮਹਾਰਾਜਪੁਰਾਨਾ ਦੇ ਸਾਹਬਤ, ਮਨ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਵਿਚ-ਸੁਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਾਹਬਤ ਨਿਭ ਦੇ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਨਾਲ ਇਕ-ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਵਿਚਾਰ ਭਾਵੇਂ ਨਿਯਮ ਦੀ ਹੋਣ, ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਅਸਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਨਿਯਮ ਵਿਚਾਰ ਨਿਯਮ ਵਿਸਮਾਨਾ ਦੇ ਵਿਸਮਾਨਾ ਵਿਚ ਇਕ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਬਣਾਇਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਬਣਾਇਆ ਸਾ ਸਾਹਬਤ ਹੈ।

ਨਿਯਮ ਨਿਯਮ ਦੀ ਬਣਾਇਆ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਦਾ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਉਸ ਦੇ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਅਸਲੇ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਉਦਾਹਰਣ ਅਤੇ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਪ੍ਰਮਾਣ-ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੇ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨਿਯਮ ਸਾਹਬਤ ਤਾਂ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨਿਯਮ ਸਾਹਬਤ ਹੈ।

ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜਾ ਭਾਵੇਂ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਮੁਖਤਬ ਹੋਵੇ, ਉਦਾਹਰਣ ਨੂੰ ਸਾਹਬਤਾ ਦੀ ਸਾਹਬਤਾ ਹੈ।

ਮਹਾਰਾਜਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਬਣੇ ਸਾਹਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਹਾਰਾਜਾ ਵਿਸਮਾਨਾ ਅਸਲੇ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸਮਾਨਾ ਦਾ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਬਣੇ ਸਾਹਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਨਿਯਮ ਵਿਚ ਸੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਨਾ ਵਿਸਮਾਨਾ ਸਾਹਬਤ ਤਾਂ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਸਾਹਬਤ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਤਾਂ ਸੇਕ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸੇ ਭਾਵੇਂ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਸਾਹਬਤ ਪਰ ਉਸੇ ਹੋਣ ਦਾ ਅਨਿਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਦਾਹਰਣ ਅਨਿਵਾਰ ਵਿਸਮਾਨਾ ਨੂੰ ਵਿਸਮਾਨਾ ਦੇ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਅਤੇ ਵਿਸਮਾਨਾ ਦਾ ਅਨਿਵਾਰ ਦੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਨਿਯਮ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋਵੇ, ਉਸੇ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਨਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਣ ਵਿਚ ਵਿਸਮਾਨਾ ਦੀ ਬਣਾਇਆ, ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣਦਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਬਣਦਾ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪਰ ਜੇ ਅਨੀਂ ਹੋਵੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਬਣਦਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦੀ ਬਣੀ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਨਿਯਮ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣ, ਉਸ ਨਾ ਵਿਚਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਬਣਦਾ ਹੈ।

ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਅਨਿਵਾਰੀ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਨਾ ਨਹੀਂ, ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਬਣਦੇ ਦੀ ਬਣਾਇਆ ਨੂੰ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਅਤੇ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਬਣਦਾ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜਾ ਹੈ, ਨਿਯਮ ਵਿਚ ਉਸੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਹਨ ਪਰ ਜੇ ਹਾਥ, ਤਾਂ ਹਾਥੇ ਦੀ ਉਸੇ ਹੋਣ।

ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਵਿਚ, ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਦਾ ਹੋਵੇ।

ਸਾਹਬਤ ਅਨਿਵਾਰ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਅਨਿਵਾਰ ਅਤੇ ਅਨੀਂ ਦੀ ਬਣਾਇਆ, ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਅਨਿਵਾਰ ਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਅਨਿਵਾਰ ਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਅਨਿਵਾਰ ਦੀ ਹੈ।

ਉਸ ਦੀ ਬਣਦਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੀ ਬਣਦਾ ਅਤੇ ਅਨਿਵਾਰ ਦੀ ਬਣਦਾ ਦਾ ਹੋਣ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਬਣਦਾ ਅਤੇ ਅਨਿਵਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਹੈ।

ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੀ, ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੋਵੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਬਣਦਾ ਦਾ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ।

ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਉਹ ਹੋਵੇ, ਨਿਯਮੀ ਬਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਬਣਦਾ ਹੋਵੇ।

जिन्हें वेब काउन्सलर नहीं है। उन्हें बिना परिचयवचन हमें बचाना।

ਜੇ ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਨਾ ਹੋਣਗੇ ਉਹੀ ਜਿੰਨੇ ਨਾ ਹੋਣਗੇ, ਜਿੰਨੇ ਨਾ ਹੋਣਗੇ ਉਹੀ ਜਿੰਨੇ ਹੋਣਗੇ।

જાણી જોઈ વીર ગાયકાલ નિજા ધૃપતી સેના આપે હતા, જાણી જાણે તેમજટ જાવડા
પિતાં કહે જાલ સામે હતાં ।

ਲਾਟੀ ਤਕ ਅਸੀਸ ਦੇ ਸਾਗਰਨੇ ਅੰਬਰਗੇਟਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ,
ਹਿਰ ਭੀਮਣੁ ਜੀ ਕੰਝਾ।

ਅਜੀ ਹਰ ਭਾਂ ਹੋਲਾਂ ਤਾਵੇ ਸਮੂਹ ਦੀਆਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹਾਂ ਪਰ ਸਿਫ਼ੀਟਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ
ਪੈਕਾ 'ਤੇ ਕਾਹਿਦੇ ਹਾਂ।

ਪੰਟ ਫੀਚਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਐਂਡਾਂ, ਵੱਖ ਫੀਚਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਐਂਡਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ

ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਰ ਕੋਲੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੀਕੀ, ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਇੰਨਤਾ ਦਾ ਅੰਗੇਵਾਂ ਬੜਾ ਖਰਚੀ ਹੈ।

ਸ਼ਹੀਦੀ ਵਿਖਰਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਬੱਧਤਾ ਹੈ, ਪਤਾਨੀ ਦੇ ਢਲੇ ਜਾਣ ਮਗਰੋਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕੈਦੀਆਂ
 ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੀ ਵੀ ਕੈਦੀਆਂ ਖਿੰਦਤੀ ਦੀ ਟੈਟਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀ ਰੱਖਾ ਕੁਝ
 ਹਿੱਸੀ ਹੈ।

ਜੇ ਹਮ-ਭੀਰ ਬਪਤਿਸੇ ਚੋਟੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਜੇ ਘੋਸ ਜੋ ਚੋਟੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਪੁਰਖ ਹੋਵੇਗਾ, ਘੋਸ-ਭੇ ਵਾ ਖਾਣਾ ਇਸਤਰੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਭੇ ਜੋ ਵਾ ਪੁਰਖ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਘੋਸੇ ਭਾਣੇ ਨੇਮ ਪਾਸ਼ ਕਰੀਗਾ ਮਭਤ ਕੀਮ ਇਸਤਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ।

किन्तु यह उपाय ही नहीं था। वह फिर देखा कि

अस्माकं आचार्यः श्रीमान् विद्यापतिः ।

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ਭਾਖਾਵਟ ਦੇ ਤਿੰਨ ਥਾਗਨ ਪੂਰੇ ਹਨ: ਪੈਸੇ ਦੀ ਘਾਟ, ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਅਤੇ ਪਿਛਾੜੀ ਦੀ ਘਾਟ।

ਜੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨੇ ਭਾਗਤ ਸਾਹਾ ਹੋਏ ਤਾਂ ਪੁਸ਼ਟ ਜਾਹੇਗਾ, ਜੇ ਇਕ ਨੇ
ਇਕਾ ਤੇ ਸਾਹਾ ਹੋਏ ਤਾਂ ਇਕਤਰੀ ਸਾਂਝੀ ਹੈ। ਪੁਸ਼ਟ ਅਧਿਕਾਰ ਮਾਣਦਾ ਹੈ, ਇਕਤਰੀ
ਭਰਤੀਯ ਪਾਸਦੀ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚਕਾਰ ਸੇਖਰ ਸਿਥੋਨਾ ਵਿਸਤਰਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਸਿਥੋਨਾ ਪੈਟਾ, ਉਸ ਦੇ ਸੇਖਰ ਬਣਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਯਤਨ ਹੈ।

ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਸੰਕਟ-ਭਾਰੇ ਪ੍ਰੇਰੇ ਹਨ, ਕਿਸੇਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਥ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ
ਸਰਕਾਰੀ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ।

ਗੀਮਾਰਨਦਾਦੀ ਨਾਲ ਭਾਬ ਭੀਮੀ ਬੇਭੇਭਾ, ਸਿਧ ਭੋਲ ਸਾਧੇ ਭੀਮੇ ਗੈਟਗੇ।

ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਹੋਰ ਵੀਹਾਂ, ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਬੈਂਚੀਆਂ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।

ਜੇ ਬਟਨ ਨਾ ਪ੍ਰੈਸ ਕੀਜੇ ਤਾਂ ਘੰਟੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

[illegible]

ਪ੍ਰਮਾਣ, ਉਸੇ ਵਿਸ਼ਵਕੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਜਿੰਨਾ ਖਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਨਹੀਂ
ਪਾਏ।

ਪ੍ਰੀਤਨਗਰ ਸਿੰਘ, ਅਧਿਆਪਕ ਸੀਨੀਅਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਿੰਘੀਆਂ ਅਤੇ ਨਾਦੀਆਂ ਆਦਿ ਦੇ ਮਾਨਯ ਹਨ।

ਪਿਆਰ ਵਿਚ, ਸੀਟਰੀਫਿਕੇਟ ਨੂੰ ਬੇਬਲ ਟ੍ਰੇਫ਼ ਦਾ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਮਰਤ
ਸੀਐਮ ਮੈਲਾਂ ਦੀਆਂ ਹੀਨਾਂ ਬੇਬਲ ਪੇਸ਼ੀ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇਖ ਕੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ੈਲੀਆਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨੀ ਸਾਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਜਿਹੇ ਹੀਸਾਬ ਵਿਚ ਰਕਮ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਅਨੀਛੇ ਪਾਈ-ਪਰਾਨੀ, ਇਥ-ਦੂਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਣ ਤੋਂ ਇਨਾਫਾ ਹੁੰਦੇਕ ਚੀਜ਼
ਅਜੇਹੇ ਹਨ।

It would be useful to figure out how to fix what is broken.

ਦੁਸਤ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਫੈਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕੈਥੜੇ ਅਹੁਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਮ ਕਟੋ-ਕਟਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਫੂਜਿਆਂ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਤੋਂ ਹਿਮਾਨ ਹਟਾਉਣ ਨਹੀਂ ਕੰਢੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪਹਿਲੀ ਨਵਰੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੀ ਵਿਆਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਨਵਰੇ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿਚਾਈ ਦੇ ਜ਼ਾਰੀ ਹੈ, ਜੋ ਮਿਆਰ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਛੱਡਿਆਂ ਨੂੰ, ਇਕਫ਼ਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਵਿਲਾਹਿਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕੀ ਕੁਝੇਰੇ ਹਿਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਇਥੇ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਛੱਡਿਆਂ ਨੇ ਕੀ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ।

ਕਦੀਆਂ ਧੀ ਵਿਛਾਰਿਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅੱਖੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ ਅਤੇ ਛਾਕੀ ਅੱਖੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ।

ਅਜਿਹੇ ਖ਼ਾਨ ਦੇ ਹੀਰ ਉਹ ਨਹੀਂ, ਜਿਹੜੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕੰਢੇ ਹਨ।

ਕਦੀ ਕੰਢੇ, ਆਪਣੀ ਸਮਝਾਨੀ ਪੀਥੀ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਰਤਾਨਾ, ਅਕਸਰ ਦੋ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਅਤੇ ਦੂਜੀਆਂ ਉਹ ਜਿਹੜੀਆਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨੀਆਂ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ।

ਪ੍ਰੇਮਿਆ, ਪਰਨੀ ਨਾਲੋਂ ਘਟ ਕਸ਼ਮਾਕਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਖ਼ਾਨਾਦਾਨ, ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਹਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁਕਾਮ ਦੇ ਪੁਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਵਿਰਾਣਾ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਇਹ ਹਿਮਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਪੇਂਟ ਵਿਰਾਣਾ ਪੜ੍ਹਨਦੇਸ਼ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬਾਹਰ ਉਹ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਮੰਚ ਕੰਢੇ ਜਾਂਦੇ, ਜੋ ਅਜੀ ਹੁੰਦੇ, ਅਜੀ ਰੂਹ ਕੰਢੇ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੁਕਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਉਪਾਹ ਨੀ ਲਵੋ, ਜੋ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ।

ਕਟੋ-ਕਟੋ ਕੋਈ ਹਿਮਾਨਾ ਕੰਮਾ ਕੀ ਸੰਭਾ-ਸੰਭਾ ਵਿਚ ਘੁੰਮਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਪਰਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਕਿੰਨ੍ਹ-ਪੰਨ੍ਹ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹਿਮਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਵਿਚਲੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸੋ ਜਾਣ ਕਰੋ ਹੀ ਕੰਢੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸਦੀ ਮੁਆਫ਼ ਤਾਂ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਫ਼ਲਾਹੀ ਨਹੀਂ।

ਜਿਹੜਾ ਕਿੰਨ੍ਹ ਉਪਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਉਸ ਦੇ ਕਹੁੜੇ ਜਿਹੜੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਕਿੰਨ੍ਹਿਕ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੁੜੇ ਜਿਹੜੇਦਾਰ ਦੀ ਸੰਭਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ।

ਜੋ ਚੰਗੀਆਂ ਵਿਰਾਣਾਂ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਚੰਗਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਗੁਣ ਤਕ ਮਿਲਦ ਸਕਦਾ ਕਰ ਜਿਹਾ ਹੋਵਾ ਸੀ।

ਹਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚ ਸਹੀ ਅਤੇ ਵਿਚ ਕਸ਼ਮਾਕਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਸ਼ਮਾਕਸ਼ ਕੰਢੇ ਸੰਭਾ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਚੰਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੰਢੇ ਜਾਂ ਨੂੰ ਕਣੇ-ਕਣਾਏ ਜਿਹੜੇਦਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਘਾਟਾ ਮੁਕਾ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਆਨੂੰ ਦੋਸਤ ਕਣਾਉਣ ਦੀ ਮੁੜ ਕੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮਧੇ ਜਿਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿ ਘਟੋ-ਘਟੋ ਕੋਈ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰੀ ਕੰਢੇ ਨਾਪੁਕਾ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਜੋ ਕੁਝਾਕੀ ਪਰਨੀ ਨੂੰ ਹੁਰਾਏ ਪੁਰੀ ਕੋਈ ਹਿਮਾਨ-ਜਿਹੜਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਜਿ ਉਹ ਕੁਝਾਕੀ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜੋ ਪਤੀ ਅਧਾਨਕ, ਪਰਨੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਕੋਈ ਅਧਾਨਕ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਕਹੀ ਕਹੀ ਕਹਾਣੀ ਨਾਪੁਕਾਕੀ ਜਿਹੜਾ ਉਸਦਾ ਦੋਸਤ ਦਾ ਸੰਭੇਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੰਢੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਨ-ਦੋਸਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਢੇ ਕਿੰਨ੍ਹ ਕੰਢੇ ਕਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੰਢੇ ਕੀ, ਧਨ-ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਕੀਰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਖ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਕਸ਼ਮਾ, ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਮੌਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਭੇ-ਸੰਭੇ ਕਾਪੁਕੀਆਂ ਹਨ।

ਹਰ ਮੁਕਾਕਸ਼ ਦੇ ਆਖਿਰ ਕਾਨੀ ਪੈਂਦੇ, ਜਾਂ ਕੋ ਮਕਾਕਸ਼ ਕਿੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਫੀਰਾ ਤਿੱਕ ਦੇਵੋ।

ਜਦੋਂ ਨੌਕਰ-ਸਾਥੀ ਦਾ ਵਿਚਲਾਪ ਖਤਮ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਾਬੂਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮੋਜ਼ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਰਾਇਆ ਦੀ ਭਾ ਉਥਾਜੀਆਂ ਨੇ ਨੇੜ ਤਾਂ ਸਮਝੀ ਹਨੀਮੁਨ ਹੁੰਕ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾਂ ਧੁੰਮਣ ਠਹਾਨ ਵਿਚ ਨਿਰਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਨਈਂ ਮੇਰ ਅਤੇ ਕੀਸੇ ਨਈਂ ਤੁਹਾਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਧੁੰਮਣ ਕਰਦਾਸਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਜੀਬਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਕਿਸੇ ਤਕਾਬ, ਸਮਾਜ, ਕੌਮ, ਹਕਮ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਕਰਤ ਨਾ ਕਰੇ, ਉਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਹੁੰਕ ਸਮਾਜਕਮ ਵਿਚ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਇਨਕਲਾਬੀਆਂ ਅਤੇ ਫਿਰਾਫੇ ਪੁਰਖ, ਚਾਤਾਬਟ ਨੂੰ ਸੁਟਾਬਟਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੇਵੇਂ ਭਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਫਿਰਾਬੀ ਨਕਰਤੀ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਸਿਫ ਧਰਤੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਧਰਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੇਲਾਬ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਚਾਹੀਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਸਿੰਘਾਨੀ ਕਣਾ ਭਰੇ ਤਾਂ ਯੇਕ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਚਾਪਕਰਾ ਹੈ।

ਚਾਪਕੀਤੀ ਇਕੋ-ਇਕ ਖੇਡਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਨੌਕ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਘਿਰੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਪ ਹੈ ਜਾਏ ਹਨ।

ਜਿਥਾਨੀਆਂ ਭਾਏ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤਾਂ ਹੁਣਾਨੂੰ ਧਕਮ ਆਵੇਗੀ, ਉਤਨੇ ਹੀ ਬੱਚ ਸੰਤਕਾ-ਧੰਕ ਤੁਸੀਂ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵੇਗੇ।

ਜਥਾਨੀ ਖਿੰਘੀਦਾ ਚਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁਹਾਬਟਾ ਲਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਨੌਕਾਂ ਦੀ ਕਹੁੰਕੀਤੀ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਕੰਧੇ ਦੇਵਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕੁਆ ਮਿਲੇ ਹੈ।

ਜੇ ਕੋਹੋ ਵਾਲੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਭਰਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਜੀ ਤਾਉਂਦਾ ਡਗੁਨ ਹੈ।

ਜਿਹੜੇ ਧਨ ਅਤੇ ਰੋਕ ਦੇਵੇਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕੇਤ੍ਰੇ ਵਿਚ ਅਰਥੇ ਹੀ ਐਲਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰੋਕ ਕੰਦੀ ਨਹੀਂ।

ਵਿਅਹਾ ਕਰਕਾਉਦਾ ਅਤੇ ਫਿਰਾਫੇ ਫੀਰਾ ਵਿਚ ਹੀ ਰੀਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਵੇਂ ਹਾਨਜਾਂ ਵਿਚ ਪਛਾਤਾਉਦਾ ਹੋਵਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜੇ ਨੌਕ, ਆਖਮ ਕਰਨ ਦੇ ਚਾਹਨ ਵਿਚ ਹੀ ਰੋਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਪੇਸ਼ਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਹ-ਕਸ਼ਾਹੀ ਚਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ, ਸੇਲਾਬ ਵਿਚ ਖਾਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਪੁਰਾ ਸੁਭੀਖਿਆ ਨਹੀਂ, ਹੁੰਕੇਕਣਾ ਦੇ ਚਾਪਕਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨਕੀਆਂ ਆਜਾਦੀ ਦੇਆਂ ਨਹੀਂ, ਸੁਭੀਖਿਆ ਦੇਆਂ ਚਾਪਕਾਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਤਸਕਾ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਪਛਾਟਨ ਅਤੇ ਪਛਾਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਥ ਸਿਖਾਉਦਾ ਹੈ।

ਜੇ-ਜੇ ਪੈਸ਼ੀ-ਚਾ-ਪੈਸ਼ੀ ਪੈਸ਼ੀਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਰਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਨੇਕਾਂ ਚਾਹ ਸੋਧਿਆ ਨਿਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਨੀ ਮੋਰ ਤੋਂ ਜਿਸ ਨਈਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਰੋਕ ਢੰਕ ਨਾਲ ਜੀਵਿਆ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜਿਹੜੇ ਕਹੁਤ ਢੰਕਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋਣ 'ਤੇ ਖੁਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਚਾਟ, ਰੋਕ ਨੂੰ ਮਕਨ ਦੀ ਸਹੁਨਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ।

ਯੇ ਭਰਿਆ ਵਿਚ ਨੀਅ ਨੌਕ ਕਿਥੋਂ ਹੋ ਕੇ ਜਿਥੇਨਾ ਹੁੰਦਾ ਭਰੇ ਹਨ।

ਪਾਤੀ ਕਾਤੇ 'ਤੇ ਜੇ ਖਾਣ ਨਈਂ ਪਕੌਤੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਪੀਣ ਨਈਂ ਚਾਹ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਖਾਣਾ ਦੇ ਜਿਥ ਹੋਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਨਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅਤੇ ਤਕ ਡਿਲਾਸਰਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਅਤੇ ਕਿ ਚਾਹ ਨੂੰ ਖਟਾ ਕੇ ਰੋਕ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵੀ ਮੇਲਿਕ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਥਾਨੀ ਨਕਨ ਨੂੰ ਮੇਲਿਕਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਈ ਕਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੈ ਕੇ ਸਾਉਟ ਲਗ ਹੋਵੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਟਨ ਚਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਢੰਗ ਉਦਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਾਡਾ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਅਰਾਉ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸੇ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਦੁਖਿਆ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਜਿਨਕੀਤੀ ਨੂੰਦੇ ਹਾਂ।

ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ੇ ਸੀਵਨ ਦਾ ਭਾਗ ਹੈ, ਅਗਲੇ ਸੀਵਨ ਦਾ ਨਹੀਂ।

ਨੀਕ ਵਸਤ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਛੋਟੀ ਲਗਤ, ਭਲਾਤ ਧਕਤ 'ਤੇ ਵਿਖਾਈ ਛਿਲੇ ਸਿਮਰਦਪ ਭੀ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਤਸਵੀਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸ਼ਬਦ-ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਹੀਂ ਉਪਜਦਾ।

ਹਰ ਕੁਝ ਵਿਚ ਇਕ ਖਾਸ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹੀ ਗੱਲ ਉਸ ਦੇ ਸਾਟਨ ਕਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਜਿਹੀ ਹੈ।

ਦੇ ਵਿਚ ਦੇ ਸੋਭੇ ਕੇ ਪੰਜ ਬੋਲੇ, ਸਾਥੇ ਵਿਆਨ ਦੇਣਗੇ।

ਜੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਬਿਨੈਟ ਕੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਮਿਲੇਗਾ, ਉਹ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਬਿਨੈਟ ਹੋਵੇਗਾ।

ਧਰਮਕ ਉਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਅੱਗੀ ਗੁਰਮਤੇ ਹਾਂ, ਖਾਣੀ ਸਭ ਆਦਰਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸੀਵਨ ਦੇ ਹਰ ਖਾਣ 'ਤੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨੀ ਹੋਣੀ ਹੈ, ਜੇ ਨਾਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਥ ਨਿਧ ਨੈਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਭਾਗਲੇ ਛੋਟੇ, ਅਭਾਗ ਹੋਰ ਨਾਨ ਕੰਮ ਮੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਮੀਸ਼ ਦੇ ਭਾਗ ਦਾ ਭੀਚਾਰਨ ਦੇ ਸਾਰੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਭੀਤੇ ਦੇ ਭੈਣਾਂ ਤੋਂ ਕਥਾਭੀਆਂ ਨਿਕਾ ਸੀ, ਅਜੇ ਭਲਵਟ ਦੀ ਨੰਗ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸੀ।

ਹਰੇਕ ਦਿਨ ਹੀ ਕਿਸ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਅਮੀਰਨਾ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਦੀਚ ਹੋ ਮੁਕਾਨ ਸਾਂ ਨਿਰੁਦੇ ਹੋਣ ਦਾ ਭੈਰਵਾ ਦਫ਼ਤਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸਥਾਨੀ ਵਿਚ ਅਨੇਕਾਂ ਹੁਕਮੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਤ ਨਿਧ-ਨਿਧ ਕਰਕੇ ਭੁਟੇ ਸਾਥਤ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਨਿਰਾ ਕਰੀ, ਸਾਰੀ ਸਿਧਾਨ ਨਾਨ ਲੁਟਾਨੇ।

ਸਥਾਨੀ ਨੂੰ ਆਦਰਸ਼ ਦਿਸ ਨਹੀਂ ਚੰਗੇ ਕਰਕੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਥਾਨੀ ਦਾ ਸਿੱਧੇ ਭੀਰੁਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਸੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪੁਰਖਤਾਵਾਂ ਨਾਨ ਸਾਥਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੇ ਹੋਣ ਵਿਚ ਸੀਧੇ ਨਿਰਿਧਾ ਸ਼ਿਧਾ ਹੈ।

ਭੀਧਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੇ ਉਹ ਕਰਕੇ ਚਲਾਏ ਹਨ।

ਜਿਹੜੇ ਸਥਾਨੀ ਵਿਚ ਹੀ ਕਰਨਾਮ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਭਾਗਵੇ ਵਿਚ ਮਾਣ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਕਦਰਗ ਦਿਸ ਨਹੀਂ ਵੀਧ ਕੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਸਰਤਾ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤ ਘੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਮਰਾ ਹੋਰ ਕਰਕੇ ਜੁਨੀਅਰ ਸੀਧ ਨੇ ਸਿਮਰ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਕਰਨ ਦਾ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਕੰਮ ਸਿਮਰ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਥਾਨੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੀ ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਈ।

ਸਥਾਨੀ ਵਿਚ, ਸਥਾਨੀ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਕੇ ਹੋਣ ਦਾ ਸਿਰਾ-ਸਿਰਾ ਕਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਮਰ ਦੇ ਵੱਧਣ ਨਾਨ ਅਜੇ ਕਰਕੇ ਸਿਮਰੇ ਅਤੇ ਕਰਕੇ ਪੁਰਖ ਹੋਈ ਸਾਂਝੇ ਹਾਂ; ਆਪਣੀਆਂ ਨਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਸਿਮਰੇ ਅਤੇ ਕਰਕੇ ਦੀ ਨਜ਼ਾਰ ਵਿਚ ਮੁਹਿਤ।

ਭਾਗਵੇ ਦੇ ਕਰਕੇ ਦੀਧ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਥਾਨ ਸਮਰਤ ਦੇ ਕਰਕੇ ਵਿਚ ਉਪਜਦੇ ਹਨ।

ਕੰਥੇ ਨੂੰ ਮਾਂ ਦਾ ਆਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸਥਾਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹੀ ਸੀਵਨ ਦੀ ਨੈਤੀ ਕਰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕੰਥਾ, ਹੀਧੇ ਵਿਚ ਕੇਰਤ ਸਮੇਂ ਦੀ, ਮਾਂ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਹੀ ਨੰਗਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪੁਰਖ ਭੀਧਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਰੱਖੀ ਮਾਨਕਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੀ ਨਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਭਾਗਵੇ ਵਿਚ ਸਿਮਰਤਾ ਦਾ ਕੁਝ ਉਪਜਾਊਤਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਰੀ ਕੀ ਭੀਧਿਆਂ ਦੇ ਕੇਰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੇਰਦਾ।

ਅਨੇਕਾਂ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਰਤ ਵਿਚ ਸਥਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਥਾਨ ਦੀ ਮਾਨਿਆਂ ਕਰਕੇ ਸਿਰਫ਼ਤਾ ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਬੁਢਾਪ ਦਾ ਉਦਾਸੀ ਸਤਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਭੈਰਵੀ-ਭੈਰਵੀ ਭੁੰਝਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭੀਰਵੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇਖ ਕੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਵੰਡਾ, ਮਸਕੂਤ ਅਤੇ ਭਿਰਵਸ ਦੇ ਰਿਸਾ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮੀਰਿਯਸਥ ਭਰਾਟੀਆਂ, ਭੀਰਵੀਆਂ ਵਾਲੀ ਭੈਰਵੀ ਵਾਲੇ ਨਿੱਛਾ ਲਈ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਭਿਰਵੀ ਵਾਲੀ ਭਰਵ ਇਸ ਲਈ ਭੈਰਵੀ ਭਟਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਭੈਰਵੀ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਲੈਵੇ।

ਭਰਾਵ ਪੀ ਕੇ, ਭਰਾਵੀ ਹੋਣ ਵਾਲੇ, ਭਰਾਵ ਦੀ ਸੰਗੀਤ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਲਛਾਭਾਥ ਵਿਥਾਈ ਖਾਣੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵਿੱਚ ਭੀਰਵੀ ਮੁਹਿੰਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭੀਰਵੀ ਨੂੰ ਜਾਨਕਾਰ, ਪੀਛੀਆਂ ਦੀਆਂ ਭਰਾਟੀਆਂ ਇਸ ਲਈ ਭੀਰਵੀਆਂ ਲਗਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੀਛੀ-ਜਾਨਕਾਰ ਸਿਰਫੇ ਨਹੀਂ, ਭਰਾਵਸ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਭੀਰਵੀ ਵਿਚ ਕੁਆਰਟ ਦਾ ਨਾਨਕ, ਲੱਖਾਂ ਬਚਾਹ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਰਾਵ ਮਿੱਤ ਦੇ ਜਥਨ ਦਾ ਭਾਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਨਾ ਜਿੱਤਣ ਦੇ ਪੀਛੀ ਮਥਾਥ, ਵਿਭਰਾਥ ਭਰਾਧੀਰੀ ਹੈ।

ਮਨਕੁਰੀ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ, ਭਰਾਵਣ ਲਈ ਲਾਭਦਾ।

ਭੈਰਵੀ ਦੀ ਭਾਨ ਹਰ ਵਿੱਚ ਅਸੰਭਾ ਮਨੁੱਖ, ਭਰਾ ਉਦਾਸ ਹੈ।

ਪੀਛੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਨੂੰ ਅਤੇ ਨਚਰੇਤਾ ਜਾਂ ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਭੀਰਵੀ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਰਾਵ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਿਆਟੀਆਂ, ਭਰਾਵਣ, ਜੱਥੇਟੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸਾਫਰ ਭੇਜਣੇ ਪੀਛੀ ਹੈ।

ਜਿਉ-ਜਿਉ ਮਨੁੱਖ ਵਿਭਾਜ ਭਰਵੀਆਂ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰੇਮਾਨ ਹੋਣ ਬਾਕਨ ਅਨੁਭਵ ਭਰਵੀਆਂ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮਾਨੇ ਭਰਵੀਆਂ ਦੇ ਸੱਚ ਬਚੇਓ ਸੱਚ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਤ ਲਏ।

ਮਹਾਂਪੁਰਾਣੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਦਾਸਭਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਉਹ ਸੋ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਦਾਸਭਾਣੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਮਹਾਨ ਭਵਿੱਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਜਣਾ ਪਰਾਸਪਣ ਹੈ ਪਰ ਸਿਰਫੀ ਅਭਵਨ ਹੈ।

ਭਵਿੱਤਾ ਰਿਆਨ ਵਿਚੋਂ ਨਹੀਂ, ਰੀਰਿਆਨੇ ਹੋਣ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਦੀ ਹੈ।

ਬੁਢਾਭਾਣੀ ਪਿਛੇ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਬੱਝਣ ਦੇ ਸੱਚ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਹਾਨ ਰਿਆਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ, ਅਪੁਰੇ, ਜਾਇਦਾਦ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰੀਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੂਰ ਭਵਨ ਨਾਲ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ, ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਸੰਭਵ ਵੱਖਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਭਰਾਵ ਹੁੰਦੀ ਭਰਾਧਾਣਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਰਾਧਾਣ ਨੂੰ ਭਰਾਧਣ ਦੀ ਲਾਭਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭੈਰਵੀ ਭੀਰਵੀ ਵਿਚ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਭੈਰਵੀ ਭਰਾਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭੈਰਵੀ ਹੈ ਕੇ, ਭੈਰਵੀ ਭੈਰਵੀ ਭੈਰਵੀ ਹੀ ਭੈਰਵੀ।

ਮਹਾਨ ਚਿਤਰ, ਸਮੁੱਚੀ ਮਾਨਵਜਾਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੱਚ ਪਹਿਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਚਿਤਰਭਾਵ ਉਹ ਨਹੀਂ ਚਿਤਰਦਾ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਹ ਚਿਤਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਭਰਾ-ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਵੇਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਰਾਧਾਣੀ, ਭਰਾ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ, ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਮੁਖੀ ਦਾ ਚਰਿਤਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਭਰਾਵ-ਭੈਰਵੀ ਜਾਣ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਚਿਤਰ ਵਿਚ ਸੋਧੀਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਭਰਾਧਾਣ ਭਰਾ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਭਰਾਵੇ ਭਰਾਵੇ ਹਨ ਕਿ ਜੋ ਭਰਾ ਸਿਰਜਿਆ ਜਾਂ ਸਿਰਾ ਜਾਂ ਭਰਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਭਰਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਵੈਜੀਵਨੀ ਅਧਸਥ ਭੂਜਿਆਂ ਸੁਚੇ ਸੱਚ ਚੱਲਣ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਭਵਿੱਤਾ, ਭਰਾਵੀ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਪੀਛਾ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਾਭ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਪੀਛਾ ਨੂੰ ਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਉਂ ਮਹਾਨ ਪੁਰਾਣ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮਨ ਅਤੇ ਸਿਰ ਦਾ ਪਿਤ ਪਿਤਨਾ ਵਿਭਾਜ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੇਕਾਂ ਨਵੇਂ ਵਿਭਾਜਾਂ ਲਈ ਭਾ ਪ੍ਰੇਮਾ ਹੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਜੰਮ ਗਏ ਹਨ। ਦੇ ਮੁਨਾਵਨ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਭਦਾਈ ਮੁਹਾਰੇ ਵਿਚ ਨਿਖਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਹੀਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਭਾਵਜ, ਅਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੰਗੀਓ ਹੋਣ ਦਾ ਨਾਟਕ ਹਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿਹਾਦੀ ਹੋਣ ਦਾ ਨਾਟਕ ਕਰਨਾ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਾਸਕ ਅਜਾਈ ਵਿਚ ਉਪਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਉਪਲਾਇ ਹੈ।

ਕੁਝ ਹੋਣ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਦੀ, ਅਤੇ ਲੋਕਤ ਮੰਨ ਹੋਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਕੰਟਰਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਲਭਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਸੁਪਰੀਆ ਵਿਚ ਦੁਹਾਰੀ ਪਾਉਂਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਹਾਦੀ ਕਰਨ ਦੀ ਭਾਗ ਵਿਚ, ਮਨੁੱਖ ਮੁਲਕ ਕਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮਾਨੀ ਹਿੰਸਾ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਲਕਤਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਹਾਂ ਉਹ ਉਥੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉਥੇ ਹੀ ਰੱਖਣਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਹਾਂ ਉਹ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਗਲਤ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ, ਫਿਰਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਕਰਨਾ ਨੇੜੇ ਦਾ ਇਕ ਢੰਗ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਡੰਡੀਕਤਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਮੱਥੇ ਨਾਲ ਨਿਭੇਂਦੀ।

ਕੋਈਆਂ ਆਪਣਾ, ਕੋਈ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਆਪੇ ਸਿਖ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਕਿਹਾਵਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਭਾਂ, ਕੋਈਆਂ ਜਾਪਦੇ ਕਿਹਾਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੋ, ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਢੰਗ ਅਤੇ ਕੋਲਾ ਉਹ ਆਪੇ ਨਤ ਕੀਤਗੇ।

ਜਿਹਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿੱਧ ਸੋਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਧੇ, ਅਜਿਹਾਪਣ ਅਤੇ ਸਿਧਾਤ ਕਰ ਦੇ ਲੋਕ।

ਜਿਹਾਤ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੁਝਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖਦਾਈ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਕੀਵਰ ਦੀ ਜਿਹਾਤਪ ਜਾਂ ਮੁਕਾਬਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਕੁਲਵਿਸ਼ਵੀ ਵਿਚ ਮੁਹਿੰਦ ਕੇ, ਹਮਲਾਵਰ ਨਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਾ ਪੜ੍ਹੀਏ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਕਸਬੀ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੋਏਏ ਤਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਸਬਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾਨਾ ਵਿਚ ਕੀ ਕਾਫ ਹੈ, ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੀਵਨ ਸੁਖਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਕੋਏ ਵਿਚਾਰ ਸੁਪ੍ਰੀ ਮਨਾਵਲਾਈ ਦਾ ਲਕਾਇਆ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਨਾਧਾਂ ਦੇ ਹਰਥ, ਹਰਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਪਾਤ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ਕਤੀਮਾਨੀ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਜਿਹਾਤੀ ਹਿੰਸਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਵਿਭੰਧੀ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਰਕਨ ਵਿਭੰਧੀ, ਕੋਈ ਜਿਹਾਨ ਨਹੀਂ ਉਪਲਾਦਾ।

ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਦਲੀਲ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਧੂਜੇ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕੋਹਲੀ ਲੰਕਣ ਲੱਗ ਹੋਂਦੀ ਹੈ।

ਯਾਪ੍ਰਸਤ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, ਮਾਨਕ ਜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਾਫੇ ਸੋਚਦਾ ਹੈ, ਯਾਪ੍ਰਸਤ, ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੀਨਾਂ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਇਲਾਹਮਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਫੇ ਅਸੀਂ ਕਰਕਦੇ ਨਹੀਂ।

ਜਿੰਨੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਭਾਵਜ, ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਅਤੇ ਹੱਥਿ ਕਾਨੇ, ਜਿੰਨੇ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਲਭੇ ਲਿਖੇ ਜਿਕ ਦੇ ਵਿਭੁਧ ਹੋਣ ਤਾਂ ਇਕ ਹੀਨ ਦਾ ਹੋਣਾ ਸਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਹ ਇਕ ਪੁਨਰਭਾਵ ਕਰਨ ਦੇ ਜਾਂ ਉਹ ਪੁਨਰਭਾਵ ਸਹੀ ਹੈ।

ਮਹਾਨ ਵਿਭਾਵੀ, ਸਭ ਵਿਭੇਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਲਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਮੁਹਾਬ ਦਾ ਸਭਕਾ, ਸਿਖਾਏ ਆਪਣੀ ਦਾ ਨਤਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੰਗਾਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਜਿਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵਿਚ ਕੋਲਾ ਜਿਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਸਿਆਟਪ ਸੀਮਾਤਪ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਲਈ ਸਿਆਟਪ ਦੀ ਛੋਟੀ ਘੱਟਫਾਟਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਮੁਖਭ ਕਹੀ ਚੰਗਾ ਨਾਨ ਆਪਾ ਪੁਰਖਾਉਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਗੋਂ ਚੰਗ ਨਾਨ ਨਾ ਬਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਖਲੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਥੋਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਭੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਚੁੰਘ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਹਿਰ ਖੋਲਾਨੀ ਕੀ ਗੀਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੁਖਭ ਕੀ ਲਹੀਆ ਨੂੰ ਮੁਖਭ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਸਦਾਕੀ, ਉਹੀ ਸੋਚਦੀ ਦੇ ਕੁਧ ਕੀ ਲਗਨਤ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਸਿਆਣੇ ਭੁਭ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਭੁਭ ਸੋਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹਨ।

ਕਾਗ਼ੀ-ਕਹੀਓਯਾ ਅਤੇ ਖੇਡਾਂ-ਖਡਾਨਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਚੁੰ ਨੀਝੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੂਟੀ ਪੁੰਸਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਿਵਾਨ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਆ ਪੁਰਖਾਵਾ ਕੀ ਬੰਦ-ਬੰਦੁ ਕੇ ਛੋਟਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੁਖਭ ਦੀ, ਮੁਖਭਾਤਾ ਸ਼ੈਲੀਗੀ ਭਵਿੱਖਭਾਟੀ ਨਹੀਂ ਗੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਜਿਆਨ, ਅਭਾਨ ਜਾਂ ਸਿਆਟਪ ਨਾਨ ਚਲਾਨਾਂ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਪਰ ਅਭਾਨ ਜਾਂ ਸਿਆਟਪ ਦੀ ਹਾਸਲੀ ਕਾਧਨ ਚਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਫਿਰਾਂ ਕੀ ਅਨਿੱਝ ਨਿਭਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੁਖਭ ਦੇ ਮੁਖਭਾਣੇ ਪੁਰਖਾਣ ਚੋਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਭਾਨ ਭੁਭ ਵਿਭ ਆਕਾਮ ਕੀ ਠਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭੁਭ ਵਿਭ ਸੋਦੇ ਕੀ ਹਨ।

ਸਿਆਟਾ ਛੋਟਾ ਕਾਹੂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਣਾ ਨੂੰ ਉਸ ਕੀ ਲੋਭ ਪਥੇ, ਨਾ ਕਿ ਉਹ, ਉਸ ਕੀ ਪੁੰਸਾ ਜਾ ਪਿਨਾਵਟ ਹੀ ਠਕਦੇ ਰਹਿਣ।

ਅਭਾਨ ਚਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਲੋਭਾਂ ਭੋਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਚਹੁਤੇ ਲੋਭਾਂ ਭੋਲ ਖੇਵਲ ਘੋਰਾਂ, ਕੰਨ, ਨੇਭ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਿਆਣੇ ਹੋਣਾ ਚੰਗੀ ਚੰਗ ਹੈ ਪਰ ਸਿਆਟਪ ਨੂੰ ਚਕਰਵਾਟਾ ਹੋਰ ਕੀ ਚੰਗੀ ਚੰਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਨਾਨਾਇਕਾਂ ਕੀ ਪੁੰਸਾ, ਨਾਨਿਕਾਂ ਨਾਨ ਠੱਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸ ਭੋਲ ਸੁਭ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹਰ ਕੀਧ ਵਿਭੋਂ ਭੁਭ ਕਾਚੇਵਰ ਥੋਖ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਉਧਾ ਸਿਆਨ ਮੁਖਭ ਅਤੇ ਅਣਭਿੰਨ ਕਥਨ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਕਾਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿ ਹੋਣਾ ਸਿਆਨ, ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਕਹਿਸ ਕਥਨ ਕਾਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪੁੰਸਾ ਏਸਤਾ ਚਾਲਤੇ ਨਹੀਂ, ਅਨਨਧੀਆਂ ਚਾਲਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਪੁੰਸਾ, ਚਾਪਲੂਗੀ ਅਥਵਾਉਦੀ ਹੈ।

ਚਾਪਲੂਸ, ਆਪ ਕੀ ਪੁੰਸਾ ਦੇ ਵੀਧੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਚੋਲੋਤੀ ਪੁੰਸਾ ਭਰ ਥੋਖ, ਉਹ ਹੋਰ ਪੁੰਸਾ ਲਈ ਹਰਨੇ ਲੋਭ ਨਭ ਪਛੇਡਾ।

ਅਨੋਧਾਂ ਦਾ ਚਿਹੋਰ ਕਥਨ ਕੀ ਜਿਤ ਨਹੀਂ, ਆਪਣਾ ਭਾਵਨਾ ਜਾਨੀ ਭੰਭੇ, ਅਨੋਧਾ ਅਥੇ ਚੁੰਘ ਦੇ ਜਾਣਗੇ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੋਲਤਾ ਨੂੰ ਨਾਭ-ਅੰਧਾਭ ਕਥਨ ਨਾਨ ਆਈਂ ਆਪਣੀ ਚੋਲਤਾ ਨੂੰ ਕੀ ਅੱਧਿ-ਪਥੇ ਭਰ ਕਹਿ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਭਰ ਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਰੇ ਪੁਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ, ਵਿਸ਼ੁਨਾ ਨਾਨ ਦੇਣਾ ਛਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਚੋਲੋਤੀ ਪੁੰਸਾ ਕਥਨ ਕਾਨਾ, ਚੋਲੋਤੀ ਨਿਦਾ ਕੀ ਜਾਣਦਾ।

ਇਥੇ ਭੰਭੇ, ਜਿਥੇ ਚਲੀਅਤ ਜਿਥਾਵਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਚਲੀਅਤ ਜਿਥਨੀ ਲੇਭੇ ਹੋਏ, ਉਤਨੇ ਭਰਾਣੇ-ਮੁਥੰਭੇ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪੇਸੇ ਦੀ ਦੇਂਭ ਵਿਭ, ਛਾਮਾਈ ਖੇਵਲ ਕਾਵਾਟ ਦੀ ਹੀ ਹੋਭਗੀ।

ਮਾਂ, ਚੰਦੇ ਦਾ ਚੋਲੇਰਾ ਪਿਆਨ ਜਿਸ ਲਈ ਰੋਭ ਲਭਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਚੋਲੇਰਾ ਪਿਆਨ ਰੋਭਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਚੰਗੇ ਪੈਸੇ-ਆਚਾਰ ਦਾ ਪੁਰਖਾ ਹਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨਿਸ਼ਟਾ ਵਿਸਭਣੀ, ਭੋਤਾ ਵਿਦਾਧ ਕਥਨ ਚਾਲੇ ਲੋਭਾਂ ਨਾਨ ਕੀ ਸਲੀਧੇ ਨਾਨ ਪੇਭ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਥਾਤਾ-ਵਿਗੁਣੀ ਟੀਮਾਨਾਧਾਕੀ ਕੀ ਇਸ ਅੰਗੁਣ ਭੁਲੇ ਹੈ।

ਜੇ ਚੁਥਿੰਡੀ ਹੋਥੇ ਕਿ ਰੋਭ ਚੋਲਾਂ ਜਾਂ ਭੁਭ, ਰੋਭ ਚੋਲੇ, ਅਗਲੋਂ ਪਛਾਤਾਉਦਾ ਨਹੀਂ ਪਛੇਡਾ।

ਪੈਕਡ-ਭਰਿਆ ਵਿਸਾਹ ਭਰਦਾਰਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪੈਕਡ-ਫਲੀ ਡੰਡਰੀ ਭਰਦਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਨਾਜਾਇਬ ਇਕੱਤੋਂ ਵਿਚ, ਤਲੀਨੀ ਨਾਲੋਂ ਭਰ ਖੋਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਨਾਬ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੰਥ ਨੂੰ ਭੂਠ ਬਣਾ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਸਾਣ ਸਾ ਨਾ ਸਾਣ ਦੀ ਫੁੱਧੀਤੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਾਓ, ਨਾ ਸਾਣ ਦੀ ਹੁਕਤ ਵਿਚ ਪਾਛਾਕਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਹੋ ਰਹੀ ਪੁੰਨਾ ਇਸ ਭਲੀ ਆਟਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਿਹਦੇ ਹਾਂ ਸਿਰ ਨਿੰਦਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਸੰਥ ਕੋਲਤ ਵਿਚੋਂ ਆਨੰਦ ਹਿਲਦਾ ਹੈ।

ਸੰਥ ਫੇਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭੁੰਦਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਭੂਠ ਭੁੰਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫੇਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।

ਭਰਤ ਘੋਟ ਨਿੰਦ ਭਰਿਰਾ ਫਾਂਗ ਸੇਖੋਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਘਰੁਤੇ ਨਾਵਨ ਫਾਂਗ ਫੇਰਕਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਕਿਰਨਾ ਦੀ ਭੂਠ ਕੋਲੀਏ ਪਰ ਖਾਦ ਸੰਥ ਹੀ ਕੋਲੀਏ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਪੈਦਾ ਨਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਖਾਦ ਕੋਲਦਾ ਹੈ।

ਲੰਕਾ ਦੇ ਕੋਲਪਾਟ ਦੀ ਟੁਕਬਰਤੋਂ ਨੂੰ ਬਨਾਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਲਦਾ ਭੂਠ ਨਹੀਂ ਕੋਲਦਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਭੂਠ ਨਾ ਕੋਲਤ ਦਾ ਘੋਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਢੇਰੇ ਢੰਗ-ਘਾਬਰ ਫਾਨਾ ਜੇ ਕਿਰਦਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਢਲੇ ਜਾਣ ਮਗਰੋਂ, ਉਸ ਦੀ ਭਗਨ ਫੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਦੇ ਲਲੀਏ ਫੀਆਂ ਹੀ ਡੋਲਾ ਹੋਟਗੀਆਂ।

ਫਿਲਾਸਾਫੀ ਦੇ ਸੰਥ ਮਨਕਾਲਾਈ ਨਹੀਂ ਬਰਦਾਨ ਸਿੱਧ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜਿਥੇ ਹਿੰਦੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਦੀ ਸਖੀਰੀ, ਉਥੇ ਲਮਕਮ ਉਪਰਿਤ ਖੋਰਾਂ ਦਾ ਬਿਨਾਫਾ ਅਤੇ ਲੰਦ ਪਕੜਾ।

ਹੁਕਮ, ਉਸ ਨੱਛਟ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੀ ਪੁੰਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਪੁੰਨਾਧੰਗ ਵਿਲਕਤੀ ਵੀ ਪੁੰਨਾ ਕਰਨ।

ਭਰਪੂਰਪੁੰਦੇ ਨੂੰ ਹਰਸ ਨਹੀਂ, ਮਹੀਓ ਹੁਕਮੀ ਫੈਸਲਾ ਕਾਲੇ, ਭੂਠ ਕੋਲਤ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰੀ ਨਹੀਂ, ਮਸਾਹੂਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਸੰਫਾਰੀ ਅਭੀ ਫੀਮਾਨਦਾਰੀ ਫਰੰਡਰ ਦੀਆਂ ਹੋਂਦ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਐਂਡਰ ਭਰਿ ਜੇ ਹਰੁਮਰ ਨਹੀਂ ਭੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਸਾਡਾ, ਸਾਡਾ ਕਰਨ ਕਾਲੇ ਵੀ ਅਧੋਗਤਾ ਦਾ ਖੁਮਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਮਕਲੀ, ਚਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਸਾਡੇ ਬਿਲਕੋਲਾਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਜਿਹਰਥਾਨੀ (ਗਰਾਫੀਟ) ਦਾ ਉਚੇਚ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਉਥੇ ਹਾਕਸ ਕਰੋ, ਜਿਥੇ ਜਿਹਰਥਾਨ ਸੰਥ ਹੁਕਾਵਰ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਭਰੀ ਭਰੀ, ਪੁਰਾਣਾ ਫਾਂਗ ਸੁੱਚੇ ਹੀ ਢੇਰੇ ਲਟਾਏ ਹਨ, ਨੇਜਿਓਂ ਕੋਲਤ ਨਾਲ ਉਹ ਖੰਭੀ ਮਿਟੀ ਹੀ ਨਸਬ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਭਰਤੂਰਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਤੂਰੀਆਂ ਦਾ ਇਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੇਰਦਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਭਿਰੰਘਰਤਾ ਦਾ ਬਿਕਰਾ ਭਰਿੰਦੀਆਂ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਖੋਰੇ ਹੋਣ ਦਾ ਆਨੰਦ ਵੀ ਤਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜੀ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਕਰ ਕਰਕੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਭੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਜਿਸ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਭਲੇ ਬਰਦਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਦੇ ਚਲ-ਚਲਤ ਨਾਲ, ਵਧੇਰੀ ਕਰਨ ਫਾਨਿਆਂ ਵਿਚ ਭਰ ਉਪਜਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਹੋਰੇ ਵੰਗ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਨਕਰੇ।

ਸਕਰਤ ਫੀਆਂ ਕੀਨਾਂ ਕਰਨ ਕਾਲੇ ਵੀ ਜਿਊਦਾ ਲੇਰਾਭ ਵਿਚ ਹੀ ਕਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪਰਮ, ਮਸੈਭ ਅਤੇ ਪੁੰਨਾ ਬਿਅਭਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਥੀ ਸਿੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਭੀ ਪੁੰਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਪਰ ਫੀਆਂ ਕੀਨਾਂ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ, ਬਿਭ ਨਥਾਂ ਅਰ ਭਾਊਟ ਕਾਲੇ ਸੇਰਾਟ ਲਟ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜੇ ਪਿਆਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਿਭੋਲੇ ਨਾਲ ਬਿਰ ਜਿੰਮਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਨਾਧ ਨਾਲ ਮਿੱਠਾ ਅਤੇ ਮਨਕੁਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਆਦਤ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਖਰਚਣ ਦੀ ਆਦਤ ਹੋਣੀ ਹੈ।

ਸਿਹਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪਹਿਚਾਣ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰਿਵਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਸਬਦੀਆਂ, ਹੁਣ ਉਹ ਵੀ ਵਿਛਣ ਲਗ ਪਈਆਂ ਹਨ।

ਜਿਸੇ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਬਣਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਿਆਰ ਹੋਣਾ ਇਸ ਆਸ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ, ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਸੰਪਤੀਆਂ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਸਭੇ ਹੁਕਮਨ ਭੁਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸੰਤਾਨ ਦਾ ਮਹਤਾ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਖੁਸ਼ਦਾ ਵਧਣ ਦੇ ਬੀਤਣ ਨਾਲ ਦੀਸ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸ ਦੇ ਅਪ੍ਰੇ ਉਸਦੇ ਬਦਲ ਵਿਚ ਮਗ ਜਾਣ, ਸੋਚੀ ਵੀ ਦੁੱਖ, ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।

ਜਨੂੰ ਬਾਣੇ, ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਸਿੱਧੂ ਵਿਚ ਹੀ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੌਣ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਹੈ।

ਜਵਾਬਦਾਰ ਦੇ ਘੋਰੇ ਵਿਚ ਹੀ ਹੁਣ ਨੂੰ ਆਦਾਤਾਂ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਹੱਥੀ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਦੋ ਉਦੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਨਹੀਂ ਮੁਲਕਾਨ ਜਿਹੇ ਨੂੰ ਉਪਜਾਊ ਦਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਵਿਚਾਣ ਭਰੀ ਵਿਚਾਣਗਾਰਾ ਦਾ ਹੋਣਾ ਪਾਉਂਦਾ।

ਜਿਹੜੇ ਬਸੀਨਿਆਂ ਨਾਲ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਲੱਭੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਹੀਮਾਨਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸਭਾ ਬਣਾਉ, ਬੇਅਿਆ-ਬੇਅਿਆ ਸਭੇ ਬੇਅਿਆਨ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਦੇਸ਼ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

ਬਦਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੂੰ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪ੍ਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਬਣਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੌਖਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਹਾਥ ਜਾਂਦੇ।

ਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੰਪਤੀ ਹੋਣੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿਹੀ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣ।

ਜਿਹੜੇ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਮਾਫ਼ਾ ਬਣੇ ਜਿਹੜੇ ਹੋਣ।

ਬਾਹਰ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਹਾਥ ਦੀ ਪੁਰਾਣਤਾ ਹੋਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਹੁਕਮੀਤ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਬਾਹਰ ਦੀ ਪੁਰਾਣਤਾ ਹੋਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਬਾਹਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਲਾਭੀ ਹਨ ਕਿ ਸਿਹਤਾ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਦੀ ਹਾਥੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ, ਉਹ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਣਗੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ, ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਬਣਦੇ ਹਾਂ, ਹੱਥੀ ਪਾਥਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਇਸ ਨਹੀਂ ਪਿਆਰ ਸਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਨਿੱਝੀਆਂ-ਨਿੱਝੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਂ ਪੁਰੀਂ ਬਦਲੀਆਂ ਹਨ, ਪਿਉਰਿ ਨਿੱਝੀਆਂ-ਨਿੱਝੀਆਂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਸਮੇਂ ਉਦਾਸ ਬਦਲੀਆਂ ਹਨ।

ਦੁਸ਼ਮਣ ਜਾਂ ਫੇਰੀ ਮਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ ਨਾਲ, ਉਹ ਬਣੇ ਵੀ ਉਦੀ ਨਹੀਂ ਮਗਦਾ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਪੁਰੀਂ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦਗੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ।

ਪਸ਼ੂ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹਨ, ਉਹ ਜੀਵ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਣਦੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਕਿ ਦੂਜੇ ਨੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਸਭਾ ਬਣਦਾ ਸਮੇਂ ਦੰਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤੱਥ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹ ਨਾ ਹੋਰ ਕਿ ਹੱਥ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚੀ ਹੋਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ-ਹੁਣਾਨੂੰ ਵੀ ਉਸੇ ਨੇ ਹੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਕ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ, ਬਾਹਰ ਅਥਾਹਿਥੀ, ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ, ਜੇਕਰ ਅਥਾਹਿਥੀ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ, ਹੱਥ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਗੱਲੀ ਹੋਰ ਦੀ ਸੁਰਤ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਗਦੇ ਹੀ ਅਥਾਹ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਜਿੰਦਗੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲ ਨਹੀਂ ਰਖਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ।

ਜਾਨਕੀਦੇਵੀ ਵਿਚ ਕਮਰੀ ਮੰਦੇ, ਵੀਰੀਆਂ ਪਿੰਡ-ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਤਰੀਕੇ ਮੰਦੇ ਹਨ।

ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵੀਰੀਆਂ-ਤੰਡਾ-ਪੁਰੀ ਲਾਭ-ਦਾਹੀ ਭੋਜਨ ਦੇ ਹੋਏ ਵਿਚ ਮੰਦੇ ਪਾਸ ਭਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਰਿਸ਼ਾ ਅਤੇ ਕੰਧਿਆਰਾਂ ਦੀ ਭਾਰੀ ਵੀਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀਭ ਭਰਨ ਭਾਨੇ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਵੀ ਵੀਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਦੇਸਤ ਤਾਕੇ ਧੰਨਾ ਹੀ ਹੋਏ ਪਰ ਰਿਸ਼ਾ ਭਰਨਾ, ਰਿਸ਼ਾ ਦੀ ਟਲਵਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਉਦੇ ਅਧੁਨਿਆਂ 'ਤੇ ਨਕੇ ਸੋਧਾਂ ਨੂੰ ਚਾਪਚਾਪ-ਚਲਾਥਾ ਦੀ ਜੋੜ ਇਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਚੀਨਾਨਦਰ ਵਿਚਲਦੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਿਥ ਕੰਮ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਪਿਆਰ ਭਰਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕੀਤੇ ਖਾਣ ਦੀ ਟਿੰਡਾ, ਜਾਂਦੇ ਪੁਰਨਾਤਾ ਤੈਦਰੁਤ ਦੇਣ ਵੀਆਂ ਨਿਰਾਨੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਿਸ਼ਾ ਦਾ ਮਾਪਦੰਡ ਨਾਲ ਭਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਹੀਖ ਦੇ ਅਸਰੀ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਪਰ ਵੀਰੀ ਸਿਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੰਦੇ ਕਰਕੇ ਦੇਵੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ?

ਜਦੋਂ ਵਿਕੀ, ਕਿਉਂ ਦਾ ਰਿਸ਼ਾ ਕਾਲ੍ਹੀਏ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸਤ, ਜਹਿਕੀ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਾਲ੍ਹੀਏ।

ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੁਆਭ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਇਸਤਾਂ ਨੂੰ ਪੁਆਭ ਕਰਨ ਦਾ ਨਾ ਵੀਰੀ ਵੀਰ ਹੈ, ਨਾ ਵੀ ਰਿਸ਼ਾ।

ਨਕਾਰ ਨੂੰ ਭਾਂਡੀ ਨਹੀਂ ਸਿਰਦੀ, ਇਹ ਕਰਕਦੀ ਅਤੇ ਕਰਕਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਕੁਝ ਖੋਭ ਅਤੇ ਸਿੱਟੀ ਰਿਸ਼ਾਤੀ ਤੋਂ ਵੀਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਵੀਰੀ ਪਰਨੀ ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਜਾਪਾਣੇ ਪਤੀ ਸਿਤਨਾ ਮੁਖ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ਕਰ ਸਕੇ।

ਹਫ਼ਾਜ਼ ਦੋਸਤ ਦੇਵੇ, ਪੁਰੀਭ ਵੀਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਨਹੀਂ ਅਧੁਨਾ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਇਹ ਹੁੰਦੇ, ਸਭ ਪਾਸੇ ਉਹੋ ਰਿਸ਼ਾ ਹੈ।

ਨਕਾਰ ਕਰਨ ਇਹ ਵੀ ਪੁਆਭਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇਸ਼ਨ ਹਰ ਵੀਰੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇਵੇ ਨੂੰ ਮੈਂ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੀਰ ਨਕਾਰ ਕਰਾਂ।

ਪੁਰੀਭ ਦੁਰਮਿਆਨ ਨਾਲ, ਕਰਾਚਾਰ ਕਰਾਥਾਕੀ ਨਾਲ, ਕਰੀਨ ਕਰੀਨਾਂ ਨਾਲ ਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੀ ਜਾਣਾ ਕਰੀਨੀ, ਉਸ ਕਰਕੇ ਕਰਨ ਤੇ ਕੁਰੀ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਉਸ ਤੋਂ ਕਰ ਕੇ ਕੀ ਪਿਆਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵੀਰ ਦਾ ਕਰਾਥ ਨਹੀਂ ਪਿਆ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰੀ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰੀਨਾਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੁਆਭ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦੇਵੇਗਾ।

ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਿਚ ਕਿਰਨ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਣਨ ਕਾਸਤੀ ਕੇਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਲਕੜੇ ਕਿਰਨੀ ਕੇਵੇਂ ਹਨ।

ਪਿਆਰ ਔਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਆਹ ਸਿਸ਼ਾ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਦਾ ਰਿਸ਼ਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਆਕਾਸ਼ ਦਾ ਵੀ ਰਿਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਨਿਯਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਰਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਹੀ ਪਛਾਣਦੇ ਹਾਂ।

ਕਿਸਤਰੀ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੀ ਜਿੰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਪੁਰੀਸ਼ਾ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਜਾਣਾ ਨਾਲ ਪੈਦੀ ਹੈ।

ਕਰਕੇ ਜੋੜ ਪੁਰੀਨਤਾ ਨੱਭਣ ਵਿਚ ਲਕੀ ਦੇਵੇ ਹਨ, ਜੋੜ ਪੁਰੀਨਤਾ ਸਿਰਜਣ ਦੀ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਪਿਆਰ ਔਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਕਾਲ ਵਿਚ ਜਾਣੇ-ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਸ਼ਾ ਕੇਵੇਂ ਕੇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਅਧੁਨਾ, ਉਹ ਵੀਰਾ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਦੁਰਮਿਆਨ ਦੀ ਕੁਰੀ ਪੁਰੀਸ਼ਾ ਕਰਕੇ, ਮਹੀਖ ਆਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਪੁਰੀ, ਉਸ ਦੀ ਜੋੜੀ ਪੁਰੀਸ਼ਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਪੁਆਭਨੇ ਦੀ ਅਨੇਕੀ ਦੁਰਮਿਆਨ ਵਿਚ, ਦੇਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਾਥੀ 'ਤੇ ਲਾਉਣਾ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਨਿਯਾਂ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਸਕਰਤਾ, ਨਾ ਆਕਾਸ਼, ਨਾ ਖੇ, ਨਾ ਕੁਰੀ।

ਦੂਜਿਆਂ ਵਾਂਗੋ ਭੁਗਤੀਆਂ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਉਹੀ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਵਿਭਾਜ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿਚ ਭੁੱਖਿਆ ਵਿਆਕਤੀ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਖੁਆਖਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੁਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਯੰਗਤਾ ਵਿਭਾਜ ਵਿਚ ਉਸਤਾਦੀ ਹੈ ਪਰ ਚਤਿਤਰ ਨੌਕਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਉਸਰਦਾ ਹੈ।

ਭਿੰਨਤੀ ਨਾਲ ਹਲਕ ਮਾਣੀ ਨਾਪਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਖੂਹ ਭਰ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਹੀਰ ਵਾਂਗ ਚਮਕਾ ਦੇਵੇ।

ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਿਲ ਭਾਗ ਵਿਚ ਲੰਬ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਤਿਤਰ ਉਸ ਭਾਂ ਦੀ ਬਣੀਤ ਬਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਸਿਮਾਨ ਨਾਲ ਖੇਡੇਗੇ, ਅਭਰਭ ਲੱਭੇਗਾ, ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਮਰੇਲ ਉੱਡਾ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਨਿਰਧਰਾ ਦੇਵਰਾ ਚੰਡ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਬਲਕ ਨੂੰ ਲੁਪਾਏ ਅਤੇ ਬਲਕਣ ਬਾਜ਼ੇ, ਬਾਬੀਲ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਚੋਰੀ ਫੇਕਣ ਹੋਣ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਲ ਵਿਚ ਉਹ, ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਾਨ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।

ਬੀਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਢੇਰਾਂ ਨੂੰ ਤਕਰੀਬੀਨ ਬਣਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਚੌਲ੍ਹ ਦੀ ਕੀਮਤ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਬਿਹਤਰਾ ਮੁੱਲ ਤਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਹੈ, ਲਈ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬਦੀਦਤ ਨਈਂ ਕਿਰਤੀ ਨਿਰਧਰ ਕਰਨੀ ਪਈ ਹੈ।

ਜੇ ਸਾਡੀ ਕਿਸੇ ਥੰਦੇ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਖੋਖ ਭੇ ਸਾਡੀਆਂ ਐਂਡਾ ਭੁੰਦ ਹੀ ਕਿਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੁਕਾਬਲਾ ਦਾ ਅਸਰ ਭਾਵੇਂ ਕਿਹੜੇ 'ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੋਸ਼ ਦਾ ਅਸਰ ਮੁੱਢ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਫਤਿਹਾ ਹੈ।

ਸਾਹਾਈਆਂ ਐਂਡਾ ਦੇ ਗੁਮਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਕਲਤਾ ਛੱਪਿੰਦੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਸਿਉਂਦੇ ਭਾਖਾਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹਾਂ ਪਰ ਭਿੰਨਤੀ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਭੁੱਖੀ ਨਾਲ ਛਡਦੇ ਹਾਂ।

ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਨਹਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਐਂਡ, ਚੰਗੇ ਨਾਲ ਖੰਡਾ ਹੈ, ਚਾਮ ਨੂੰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਂਡ ਦੀ ਥੰਗ ਬਰਨਾ ਹੀ ਹੈ।

ਚੰਡ ਦੀਆਂ ਉਗਤਾਂ ਵਿਚ ਵਿੱਥ ਇਸ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਚੰਡ ਪਕੜ ਸਕੀਏ ਜਾਂ ਫੇਰੀ ਸਾਡਾ ਚੰਡ ਫੜ ਲਵੇ।

ਫੇਰੀ ਚੰਡ ਪਕੜਣ ਲਈ ਗੋਲੀ ਨਿਰਧਰ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿਚ ਹੀ, ਕਿਸੇ ਦੀਸ ਦੀ ਜਾਂਡ-ਨੰਡਾਨ ਭੀਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਉਂ-ਜਿਉਂ ਮਨੁੱਖ ਸਿਮਾਨਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਿਉਂ-ਤਿਉਂ ਉਸ ਵਿਚ ਦੁਖੀ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਸੰਬੰਧ ਨਾਲੋਂ ਸੰਘਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਕੰਮ ਤਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਭਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸੰਘਦਾ ਫੇਰੀ-ਫੇਰੀ ਹੈ।

ਅਮੋਹ ਚਿਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਲਗਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਯਹ ਕੰਮ ਦੇ ਐਂਡ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਛੇ, ਸਾਡੀ ਉਸ ਕੰਮ ਭਾਵੇਂ ਭਾਇ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਫੇਰੀ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਤਿਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਚੰਡ ਵਿਚ ਕਿਰਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਭੁਭ ਪੇਂਡ ਸੀ, ਇਹ ਭੁਭ ਹੋਵੇ ਹੈ।

ਜੀਵਨ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਮਨੁੱਖ, ਦੂਜਿਆਂ ਕਰਕੇ ਬਣਨ ਵਿਚ ਗੁਆ ਮੰਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉਦੋਂ ਹੀ ਖੁਆਭ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਮੁਆਭ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਲਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ।

ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਥੰਦੇ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਉਹ ਵੀ ਖਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਉਸ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣ।

ਨਿਰਧਰਾਵਾਦੀ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਐਂਡ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਧਰਾਵਾਦੀ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਵੇ।

ਆਪਣੇ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇ ਮਰਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਵਾਹੀਦੀ, ਇਉਂਕਿ ਜਾਂਚੇ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੀ ਸਭਨਾ ਨੂੰ ਮਾਪਣ-ਮਾਟਨ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਵਧੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਨੀਂਹੀ ਚਿਤਕਾਰ ਦੰਗਨ, ਅਜੀ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਉਸ ਦੇ ਕੰਕਲ ਦੰਗ ਬਾਰੇ ਹੀ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ।

ਅਸਥਨਤਾ ਉਹ ਹਾਲਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਸਫਲ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਚੰਦ ਬਰ ਦੇਵੇ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਭਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਕੋਲ, ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਨਕਿਨਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਸਥਾਪਕ ਹਨ।

ਬਟਨੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਜਾਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਕੋਲਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਵਿਥੀਏ ਗਾਉਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ, ਸੁਆਫ਼ ਅਤੇ ਮੇਲ-ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮਿਕਾਤੀ ਵਿਚਾਰਦਾਰ, ਮਿਸਾ ਤੋਂ ਕਿਨਾ ਨਾਨੁ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਅਮੀਨਤਨਾ ਭਾਸ਼ਣੀ, ਸੰਸਾਰ ਅਮੀਨਤਾ ਤੋਂ ਅਮੀਨਤਾ ਹੈ, ਅਮੀਨਤਾ ਤੋਂ ਹੀ ਪੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿਥਿਤਾ ਵਿਭੇ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਦਿਸਤ ਅਤੇ ਦੁਖਮਤ ਦੇਵੇ, ਸੀਖਿਆ ਅਤੇ ਜਨਦੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕੀਰਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਿੰਤਾ ਕਰਨੀ, ਮਾਂ ਆਪਣਾ ਸਨਮਾਨਤ ਅਧਿਕਾਰ ਸਮਝਦੀ ਹੈ।

ਸਭਨਾ ਵਿਚ ਸਭੇਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਥਨਾ ਨਾਲ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਫੂਲਿਆਂ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਮਿਸਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਿੰਤਾ, ਸਾਥ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਉਂਕਿ ਇਹ ਹੋਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਕੀਰੀ ਕੋਲਕਾਤ, ਕੰਕਿਤ ਦਾ ਸਿਧਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀਰੀ ਵੀ ਨਕਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਇਹ ਪੀਮ ਆਜ਼ੀ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਹਰਕਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਮਨੁੱਖ ਬਚ ਕੇ ਪ੍ਰੀਨ ਮਹਿਨੁਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਅਭਿਆਨ ਤੋਂ ਡਿਗ ਕੇ ਖਰੂਬ ਵਿਚ ਅਗ ਜਾਵੇ।

ਸਿਧ ਪ੍ਰੇਰ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਇਕ ਅੰਕ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮੰਗੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਗਡੀਆਂ, ਅਨਪੜ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਬੀਨਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਆਚਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖ, ਕੋਢੇ ਵਾਂਗ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨ ਲਗ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਐਡ ਲਗਣ, ਹੜ੍ਹ ਆਉਣ ਅਤੇ ਮੇਲ ਦਿਸਣ ਉਤੇ ਹੁਣ ਕੀ ਮਨੁੱਖ ਉਥੇ ਹੀ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਹੜ੍ਹਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਹੋਮਟ ਦਾ ਚੰਗ ਹਰੇਕ ਨਿਆਸ ਦਾ ਚੰਬਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮੁਸਥਾਫ਼ਾਉਣ ਦਾ ਚੰਗ ਲਭਨੀ ਬਾਹੀ ਵਿਭੇ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਧਨ ਦੀ ਗਡੀਆਂ ਫੁਪਾਉਣ ਬਾਸਤੇ ਮਨੁੱਖ ਅਭਸਥ ਚੰਦੀਨਤਾ ਦਾ ਨਾਟਕ ਖੇਡਦਾ ਹੈ।

ਦੁਖੀ ਨੌਕ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੀ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਉਂਕਿ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚੰਬਰਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ।

ਜਿਥੇ ਸਥਿਤ ਪਹੁਨ ਦੀ ਵਿਹਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਅਭਸਥ।

ਬਹੁਤੇ ਨੌਕ ਇਤਨੇ ਮਥਸੁਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਮੁਢੀ ਦਾ ਧਮਾਕਾ ਧਰਾਧਰ ਕਰ ਸਕਣ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਮਾਟ ਨਾਲ ਭਰਿਓ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਦੁਖੀ ਹਨ।

ਖਮੀਰੀ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਨ ਕੰਬਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫੁਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰੀਨਤਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੋਣੀ ਵਾਹੀਦੀ ਸੀ।

ਆਜੀ ਆਪਣੀ ਫੁਕਤ ਤੋਂ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਬੇਨੇਪਣ ਤੋਂ ਮਾਧੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਸੀਕਨ ਮਾਣਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਨੌਕ ਹੋਵੇ ਹੈ ਪਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਪਜਾਉਣ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਨੌਕ ਹੋਵੇ ਹੈ।

ਕੀਰਕਾਪਾ ਮਿਸ ਰਾਸਤਾ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮੰਗਨ ਕੁਲ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਕਰਕਾਰ ਦੁਬਾਰੀ ਕਰ ਦੇਵੇ।

ਆਪ ਸਹੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਸੀਂ ਦੁਨਿਆਂ ਨੂੰ ਟਕਰਾ ਸਾਬਤ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਜਿਹੜੇ ਕੰਮ ਮਨੋਰਥ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਜ਼ਾਰੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਅਤੇ ਭੀਤੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਭਾਵ ਕਰਕੇ, ਸਾਡਾ ਸਵੈ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਵਿਰਾਟ ਨਿਥ-ਬੁਭ ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਲਾਜ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਰਮਾਵਰ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਵਲੋਂ ਗੱਤੇ ਨੁਕਲਾਨ ਨੂੰ ਖੁਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਵਲੋਂ ਖੀੜੀ ਚੱਕਿਲਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁਲਦਾ।

ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਥਾਪੁੰਦੇ, ਹਿਰ ਵੀ ਥਾਪੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਿਹ ਵੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਰਸਮਿਕ ਆਦਮੀ ਵਲੋਂ ਨਿਰੀਅਤ ਹਮਦੀਆਂ, ਉਸ ਦਾ ਆਪਣਾ ਨੁਕਸਾਨ ਵੱਧ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੇਰ-ਭਾਵਨਾ, ਭਾਅ-ਭਾਵਨਾ ਵਾਂਗ, ਜਦੋਂ ਮਿਲਦ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹਿਰ ਸ਼ਰਮ ਤੇ ਮੁਕਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਨਵੀਂ ਅਭਿਰਾਮਤ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਸਾਡੀ ਮਰਦ ਜੈ ਕੇ, ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਤਰੱਕੀ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਕਰਤ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਰਾਵਟ ਸਾਨੂੰ ਮੋਹਿਤੋਂ ਫਿਨਦੀ ਹੈ।

ਚਨਾਕੀ, ਨਾਨਾਦਿਗੀ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਦੀ ਹੈ, ਨਾਨਿਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅਧਸਲ ਸਾਧੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਮੌਜਿਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਕਸ਼ੀ ਹਰ ਕੋਰੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਵੀਡੇ ਅਤੇ ਓਡੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਮਨੁੱਖ ਕੋਲ ਨੀਅਤ ਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕਢ੍ਹਾ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਵੇਰੇ, ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵੱਧ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਨਾਬਤਾ ਮੰਦਿਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦ ਦਾ ਸਾਥ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਪਰ ਅਗਵਾਨੀ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਵੀ ਓਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਸ਼ਰਨਤਾ ਦਾ ਕੋਵਲ ਉਤਨਾ ਭਾਗ ਹੀ ਮਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਮਿਹਨਤਾ ਸਾਡੇ ਵਿਰਾਸ਼ ਦਾ ਭਾਗ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਯੇਰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਨਤਾ ਸਾਫ਼-ਸਫ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਆ ਕੇ ਖੁਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੁਸ਼ੀ ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸ਼ਰਨਤਾ ਕਰੇ ਸਾਡੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗੇ।

ਅਰਥਾਤ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪਸਾਨਤਮ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਦੇ ਅਤੇ ਵੀ ਦਾਫ਼ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਵਿਆਹ ਨਾਲ ਹਰ ਕਿਸੇ ਪਿਆਰਾ ਲਗਣ ਲਾਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਕਰਤ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਕੰਦੇ 'ਤੇ ਵੇਦਾਂਤਿਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੁਝਕਰ ਵੇ ਨੇਮ ਤਾਂ ਹਨ ਪਰ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਨਹੀਂ।

ਜਿਲਦਕੀਆਂ, ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਵਾਂਗ ਭੀਸ ਨਹੀਂ ਕਰਕੀਆਂ, ਵਿਉਂਤਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇਮ ਦੀ ਨਿਪਟਾਉਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਕਲਮੇਰ ਉਹ ਹੈ, ਮਿਹਨਤਾ ਆਪਣੇ ਭੀਕਾਂ ਦੇ ਆਪਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਨੀਯ ਨਿਰਟਾ ਕਰ ਲਵੇ।

ਜੇ ਰਿਹਾਕਾਨੀ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਕੇਨਤੀ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਕਰੀਦੀ।

ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਿਹਨ ਦੀ ਆਦਤ ਪੈਂਦੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਭਾਪਕ, ਕੀਸੇ ਵਿਚੋਂ ਕਾਮ ਨੂੰ ਵੱਧ ਕੇ ਜੰਤੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੀਸੇ ਵਿਚੋਂ ਸਦੇ ਕਾਦਰ ਵਿਖਾਨੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਮਿਸ਼ਕਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਹਿਰ ਹੁਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।

ਕੁਨੀਕਰੀਟੀਆਂ ਦੀ ਆਨੇ ਹੁਆਨੇ, ਅਕਲ ਅਨਪੜ ਨੰਗ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਖੋਟ-ਸਿਵਾਨੇ ਕਦੀ-ਕਦੀ ਨੀਯ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕੁ-ਕਿਟਤੀ ਅਕਲ ਸ਼ਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭੰਗੇ ਪੈਣੇ ਥੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰੇ ਵੀ ਭਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ।

ਗੁਆਰੀ ਨਾਨ ਸਬੰਧ ਭੰਗੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਭੰਧ ਖਾਧੇ ਨਾ ਹੀ ਸਬੰਧੀ ਦੀ ਸੋਫੀ ਹਾ ਸੈਣ-ਪੈਣ ਹੋਵੇ।

ਵਿਭਾਗਤ ਭਾਗ ਪੰਛ ਨਹਿਯ ਭੰਧ ਵਿਚ ਵਿਭ ਭੰਗੀਭਾਗ ਹੋਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਨਿੱਝ ਨਾਲੋਂ ਅਧਿਕ ਵੰਡਿਆਵੇ, ਉਹ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਚੋਟਾ ਚਾਉਦਾ ਹੈ।

ਚਾਪਕੁਸ, ਜਿਸ ਦੀ ਚਾਪਕੁਸੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਉੱਤੇ ਅੰਗੇਲੇ ਪੈ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਟੁਕੜਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਟੁਕੜਾ-ਟੁਕੜਾ ਨਹੀਂ।

ਜੇ ਪਿੰਡ ਭੇਟੇ ਸਨ ਤੇ ਗੁਆ ਖੇਡਣ ਜਾਂ ਭਾਗ ਪੀਣ ਤਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦੋ ਦਾ ਹੁਕਮਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਤੀਜਾ ਨਾਭ ਉੱਤਾ-ਭੇਟਾ।

ਭਰਾਭਾ ਭੇਟੇ ਪੈਣੇ, ਹੁਕਮਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਚਾਪਕੀ ਵਧਾਏ, ਹੋਮਨਦਾਰੀ ਵੀ ਵਿਭ ਸੋਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਲਦੇ ਵਿਚਾਉਣਾ, ਹੁਕਮ ਦੀ ਆਪਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਰਾ ਸੋਫਟ ਵਿਚ ਜਿਹੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਸੋਫਟ ਤੋਂ ਭਿਨਾਂ ਹੀ ਭੇਜਣੇ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮਾਹਿਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਮਨ ਵਿਚ ਚੰਡਿਕਾ ਦੀ ਸੋਫਟ-ਵਿਭ ਭਾ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਸੋਫਟੇ ਨਾਭ ਉੱਤਾ-ਉੱਤ ਦੀ ਭਿਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਹੜੀ, ਪੁਰਾ ਦਾ ਵਿਭ, ਵਧਾਏ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਅਨੁਪ-ਪੈਣੀ ਕਰਕੇ ਸੋਫਟੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜੇ ਗੁਆਭਾ, ਪੰਡਿਕਾਭਾ ਮਾਣ-ਸੰਤੋਖਾਭਾ ਕਾਲ ਪਿੰਡ ਕਰਕੇ ਹੀ, ਪੁਰੇ ਭੀਣੇ ਜਾਂ ਸਭਕੇ ਹਨ।

ਪੁਰਾ ਆਪਣੇ ਭੇਟਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਦੇ ਭੇਟ ਵਧੇਰੇ ਜਿਹੜਾ ਨਾਨ ਜਾਂ ਭਾਗ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਵਿਭ ਪੈਦਾ ਦੇ ਭੇਟਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਭੇਟਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਕਣ ਦੀ ਹੀ ਪੰਡਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜੀਆਂ ਵਿਭ ਅਭਾਗ ਜਿਹੜੇ ਦੀ ਵਿਭਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆਉਣ ਅਤੇ ਭੇਟਣ ਵਿਚ ਅਤਿਵਾਧੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਿਹੜੀਆਂ ਵਿਭ ਵਿਭ-ਜੁਲੀ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਢਨ ਪੁਰਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਰਾ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਕਾਢਨ, ਪੈਦਾ ਪੁਰਾ ਨਾਲ ਪੁਰਾਭਾ ਕਰਕੇ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੁਲ ਵਿਚ ਵਿਭਜੁਲੀ ਵਿਭ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਵਿਭਾਭਾਭਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਿਹਾ।

ਮਾਂ ਕਣਨ ਵਾਸਤੇ, ਜਿਹੜੀ ਆਪਣੀ ਉਲਭਾ ਦੀ ਕੁਝਕਾਨੀ ਦੇ ਕੰਧਾਂ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਵਿਭ, ਜਿਹੜੀ ਸ਼ਖ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਾਢਨ ਉੱਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਭਾਈਆਂ ਦੇਣ ਲਗ ਪਏ।

ਪੁਰਾ ਦੀਆਂ ਨਾਭਵੀਆਂ ਦਾ ਕਾਢਨ ਅਭਾਗ ਵਿਭਜੁਲੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮਾਭਾਭ ਅਤੇ ਨੌਭਾ, ਜਿਹੜੇ ਕੁਝਕਾਨ ਤੋਂ ਵੀਭਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰੀਦਦੇ।

ਜਿਹੜੀ, ਪੁਰਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਹਲਕਾ ਨਾਲ ਕਢੇਰੇ ਪੁਰਾਭਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਕਢੇਰੇ ਨਾਭ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰੀ ਭੈਣ, ਭੈਣਾ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮਾਭਿਆਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਕਰੀਬ ਆਪਣੀ ਦੇ ਕਢੇਰੇ ਵਿਭਾਭਾਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਜਿਹੜੇ ਭੰਗੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਭਾਭਾਭ ਕਣਨ ਕਰੀ ਭਿਨਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜੇ ਜਿਹੜੀ ਵਿਭ ਕੁਝਕਾਨ ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜਿਹੜਾ ਕਾਢ ਦੀ ਭਿਨਾਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ।

ਦਿਸਤਾ ਕਾਢੇ ਭੈਣਵੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੋਫਟਾ ਜਾਂਦਾ, ਜਿਹੜੇ ਸੋਫਟ ਵਿਭ ਨਾਭੇ-ਹੁਕਮਨ ਦੀ ਵਿਭਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੋਸਤੀ ਵਿਭ ਵਿਭਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਦਿਸਤੀ, ਧਨ ਵਾਭਾ, ਕਾਢਵੀ ਸੋਫੀ ਭੰਗੇ ਹੋ ਕੇ ਭਾਭਾਭੀ ਸੋਫੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਸੋਫਟ ਵਿਭ ਭੇਟੇ ਨੌਭਾ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਅਭੇਟਾ ਪੈਣੇ ਵੀ ਨਾ ਹੁੰਦੇ।

ਫਟੀ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇਖਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨੀਂਹ ਸਿੱਧਾ ਹੈ।

ਭਾਖੀਆਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਆਪਸੀ ਤੰਨਬਾਤ, ਗਾਹਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚੋਂ ਇਕੋ ਭਾਵਣ ਵਾਲੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅਤੀਤ ਦੇ ਅਨੁਭਵ, ਖਾਦਾਂ ਦੀ ਚੋਣਨ ਨਾਲ ਖਰੀਦੇ ਜਾਣੇ ਹਨ।

ਦੁੱਖੇ ਹਾਰ ਕੇ ਵੀ ਸਿੱਧ-ਧੂਸੇ ਨੂੰ ਭਾਗਵੀ ਹੀ ਚਿੰਨ੍ਹੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰੇਮੀਵਾਦੀ ਭੈਣੇ ਹਨ ਪਰ ਪ੍ਰੇਮੀਵਾਦ ਨਾਮਧਾਰੀ ਹੈ, ਸਮਾਜਵਾਦ ਚੰਗਾ ਹੈ ਪਰ ਸੋਸ਼ਲਵਾਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ।

ਉਮਰ ਅਤੇ ਤਜਰਬੇ ਨਾਲ ਖਾਦਾਂ ਵਧੇਰੇ ਮੁਨਾਫ਼ਾਨੇ ਦੇ ਜਾਵੀਆਂ ਹਨ।

ਜੇ ਉਦਮਲ ਹੈ ਤਾਂ ਅਭਵਾਜ਼ ਨਾ ਪਾਉਂ, ਹੋਰ ਉਦਮਲ ਹੈ ਸਾਂਝੀ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਵਿਚ ਅਤੇ ਹੋਰਾ ਵਾਂਗੋ ਉੱਚ, ਇਹ ਹਾਨਤ ਵਿਚੋਂ ਹਰਾਉ ਉਪਜਣਾ ਹੁਣਾ ਭਾਵ ਹੈ।

ਜੇ ਹੀਰ ਨੇ ਭਾਵੇਂ ਵੀ ਭਾ ਨਿਕਲੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਭੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮਾਭ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਦੀ ਖੋਜਣਾ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਹੋਣੀ ਸੀ।

ਭਰਤ ਸਭਤ ਅਤੇ ਭਰਤ ਨਗਮ ਪਿਤਾ, ਮਰਦੇਰੇ ਪਿਤਾ ਵਧਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕਾ ਪਤੀ ਦੀ ਮੋਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀਤੀ, ਸੋਭ ਦਾ ਰੂਪ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਭਾਵਣੀ ਦਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਸਾਰੀ ਰੰਗੇਰਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚਲੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਭਾਵ ਹੈ।

ਸੋਭ ਮਨਾਉਣਾ, ਮੰਗੇ ਕੇਤੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੌਰਾਨ ਦਾ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਇਹ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੀ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਕਿਸੇ ਇਹ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ।

ਸਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇਵਾਭ ਭਟਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਅਜੁਰਗ ਆਪ ਪਿਛੇ ਮੁਕਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਵਿਚਰਾ ਹੈ ਸਾਟ ਦੀ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਘਾਟਾਂ ਵਲ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਤੀਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸਤਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਪਰ ਸਮੁੱਚਾ ਹੋਣਾ ਆਤਮਾ ਹੈ।

ਹੁੰਦ ਮਾਨਵਜਾਤੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਪ੍ਰਵਾਣਾ ਹੈ, ਭਾਖੀ ਵੀਆਂ ਭੀਆਂ ਅਜਿਹੀ ਲਈ ਦੀ ਭਾਵ ਹਨ।

ਭਾਵਦਾਰੀ ਦਾ ਅਰਥ, ਮੁਸ਼ੀਬਤ ਵਿਚ ਭਾਵਦਾਰੀ ਹੋ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੇਵਲ ਨੀਵੇਂ ਨਿਰਦਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਕੇਵਲ ਹੀ ਭਾਵਦਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਵ ਭਾਵਨਾ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਅਭਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਨਿਰਿਖਾ।

ਵਿਰਿਅਨਾ ਨੇ ਹੁਕਮ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਭੀਤਾ ਹੈ, ਭਾਖੀ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਇਸ ਨੇ ਭਾਵੇਂ ਭੀਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੁਕ ਹਰ ਕਿਸੇ ਮੌਜਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਮੌਜਬਤਾ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ੀ ਪ੍ਰੇਮਾਭ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਵੀ ਭਾਵੀ ਹੋ।

ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਾਧੇ ਅਧੀਨ ਨਿਪਟ ਦੀ ਆਦਤ ਭਾਵਨਾ, ਜੋ ਨਿਪਟ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮਭਵਾਜ਼ ਹੋਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮੇਂ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਨਿਪਟ ਦੀ ਪੇਰਤ ਹੁਕਮੀ ਨਹੀਂ, ਨਿਪਟਵੀ ਹੈ।

ਭਾਵਣੀ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਖ ਕੇ ਇਕੋ ਨਿਰਦਾਸ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਨਵੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਭਾਵਣੀਆਂ ਹੀ ਭਾਵ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹੋਣ।

ਪ੍ਰੇਮੀਵਾਦੀ ਅਭਵਾਜ਼, ਅਭਵਾਜ਼ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਿਤ ਉਤੇ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਭਾਵਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣਾ ਭਾਵ ਘਟਾਉਣਾ ਹੈ।

ਅਮੀਰ ਖਾਨਦਾਨ, ਆਮਦਨ ਦੇ ਘੱਟ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅਭਵਾਜ਼ ਪ੍ਰੇਮਵਾਜ਼, ਭਾਵੀਆਂ ਦੇ ਘੱਟ ਨਾਲ, ਪ੍ਰੇਮਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕੀਰਤ ਕੇਵੀਆਂ ਵਿਚ, ਕੇਵਲ ਕੇਵੀਆਂ ਦੀ ਜਨਮਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੌਕਾਂ ਦੀ ਹਮੇਰਾ ਨੌਕ ਭਾਵਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਭਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਹੋਏ।

ਜੇ ਮਨ ਦੀ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੁਕਮ-ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਕੇਵੀ ਅਭਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਭਾਵਦੇ।

ਵਿਚਰੀ ਤਾਂ ਸਿਰ, ਵਿਚਰੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ੀ ਦੀ ਵਿਚੀ।

ਉਦਾਸੀ ਵਿਚ, ਉਹ ਫੁਰ ਪਛੇ-ਫੁਟੇ ਨਿਸ਼ ਦੇ ਅਰਥ ਸ਼ਬਦੀ ਹੋਣ।

ਜੀਵਨ ਦੀ ਥੋੜੀ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਮੌਤ ਦਾ ਥੋੜੀ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਨਿਸ਼ ਦੇ ਮਹਨ ਉਤੇ, ਉਸ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚਕੋਲੋਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਥੀਓਂ ਦੀ, ਮੁਕਤਾ ਗਤੀਆਂ ਲਗਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜੇ ਸ਼ਾਬਾਦ ਦੀ ਲਗਤੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹਰ ਮਨਿਸ਼ਾ ਬੰਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਅੰਤ ਵਿਚੋਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਅੰਤ ਕੰਮ ਕਰੋ।

ਬਣੀ ਵਾਲੀ ਦੰਮ ਵਿਰਤਨ ਵੰਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਝੁੰਕਣ ਲਈ, ਮਿਸਲੀ ਦੇ ਗੱਦਿਓਂ ਸਾਲ ਬੰਨ੍ਹੇ ਪੁਰੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਦੇ ਵੀ ਪਿਆਰ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ, ਅਸੀਂ ਲੋਟਾ ਕੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਜਿਉਂਦੇ ਮਨਿਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਮੌਤ ਦੇ ਕੈਸੇ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤੀ ਹੈ।

ਆਤਮਾ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣਾ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬਲਾਣਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਹੀ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮਿਸ਼ਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾ ਵਿਰਤਨ ਕੰਮ ਕਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਮੌਤ ਦਾ ਕੈਸੇ, ਹਰੇਕ ਧਰਮ ਦਾ ਆਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪਣੇ ਕੁਰੇ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮੌਤ ਨੂੰ ਭਰੇ ਹੋਏ ਮਨਿਸ਼ਾ ਨੇ ਹੀ, ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਰਥ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਚਾਪਲਨ, ਆਪ ਸਾਰ-ਭਰ ਕੇ ਪੁਰਖ ਬਣ ਕੇ, ਮਾਨਵ ਨੂੰ ਮਿਲਾਏ ਹੋਣ ਦੇ ਭਰਮ ਦੀ ਮੈਂਸ ਮਾਣਨ ਦਾ ਅਵਸਰ ਨਿੱਧੇ ਹਨ।

ਵਿਗਿਆਨ ਅਤੇ ਕਲਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਸ਼ੀਰ ਹਨ, ਵਿਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਕਲਾ ਮਨਿਸ਼ਾ ਨੂੰ ਬਦਲਦੀ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਆਹ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਿਆਰ ਦੀ ਪਹਿਚੀ ਗੱਲ ਨਾਨ ਹੀ ਬੰਦੋਬਸਤ-ਨਿਰਾ ਵਿਚ ਹੀ ਵਿਆਹ ਕਰਦਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਤੋਂ ਸਿਵਾਇ, ਨਿਸ਼ ਦੀ ਵਾ, ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕਨ-ਮਨ ਨਹੀਂ ਕੈਦਦਾ।

ਨਿਸ਼ ਕੋਲ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਉਹ ਅਨੀਥ ਹੈ, ਨਿਸ਼ ਕੋਲ ਹੋਸਿਸ਼ਾ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਥੋੜੀ ਨਾਨ ਬਦਲਣ ਲਈ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਕੁਝਦਾ ਹੈ।

ਭਿਸ਼ਨ ਨੇ ਗੀਤਾਂ ਕਹੀ 'ਚੀਂ ਸੀ, ਅਰਜਨ ਨੇ ਅਥਵਾਲੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲਾਭ ਨੇ ਹੁਣੀ ਸੀ।

ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦਾ ਲਹੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਰਫ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਕਸ਼ੁਦ, ਨਿੱਛ ਦੇ ਕਰੀਬੇ ਨਾਨ ਕੁਰਿਆ ਜਾਂਦੇ।

ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਕੁਝਦਾ ਨੂੰ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੋਚ ਨਿੱਧੇਰੀ ਹੈ।

ਜੇ ਨਿੱਛ ਵਿਚ ਖਾਧੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਹੀ ਤਸੀਆ ਉਤੇ ਮਹਿਲੀ ਦਾ ਕੰਡ ਉਥਲਦਾ ਹੈ।

ਸਮਾਜ ਦਾ ਸਭ ਕੇ ਮਜ਼ਹੂਰ ਮਿਲਾਤਾ, ਮਨ-ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਸਿਰਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਲੱਭਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜਿਸੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਉਤਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਥੇ ਨਾ ਬੰਦਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਮੁਸਾਫਰੀ।

ਬਣੀ ਵਾਲੀ ਪੁਰਖ ਕਰਨਾ ਹੀ ਮਿਆਦਪ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਕਦਪਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ ਸਿਖ ਜਾਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕਾਰ ਸਦਾ ਲਈ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਕਮਟੀਓਂ ਦੇ ਬਾਧੇ ਹੋਵੇ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉਸ ਕਰੀਬੇ ਨੂੰ ਗੱਦਿਓਂ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡੀ ਤਾਕਤ ਹੀ ਤਾਕਤ ਕਰਦਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਰਫ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਦਿੱਤਾ ਮਾਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਭੰਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਰਫ਼ ਹਰ ਬੀਜ ਦਾ ਹਰੇਕ ਪੇਸ਼ ਵਿਚਾਰੇਗਾ, ਉਹ ਕੋਈ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ।

ਨੀਤਿਕਾ, ਤਾਕੀਲੀਆਂ, ਪਿਆਰ ਭਰੀਆਂ ਨਾਨੂੰ ਅਨੁਭਵਤ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਤ ਹੋਣ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਸਮਾਜ ਭਰੀਆ ਹੈ, ਜੋ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਜੰਗੂਤ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਪਿਛ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਭੇ ਭਰੇ। ਉਹ ਮੇਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਸਿਧਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭਾਚੀਆਂ ਹੋਣ ਪਰ ਕੀਤੀਆਂ ਨਾ ਸਾਟ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਜਦੋਂ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਨਕੀਲਾਂ ਚਲਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਭ-ਮਿਤ੍ਰ ਦਾ ਅਰਥ, ਖੋਮ-ਭਾਵੀ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਜੋ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਪ੍ਰੀਤ, ਨਾਭ ਅਭਿਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕੋਈ ਫੇਰਨ ਜੰਗ ਬੰਦਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਵੇ, ਉਹ ਭੁਭ ਘੱਟਿਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਪੂਰਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਿਤਾਰਾ ਤੇ ਰੁਖਾਵਰ ਅਤੇ ਯੁੱਧਿ ਮਨੁੱਖ ਇਕਾਗਰ ਹੈ, ਉਤਰਾ ਤੇ ਉਹ ਖਾਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਿਦਗੀ ਨੂੰ ਸਮਾਟ ਦੀ ਓਹਲਾ, ਸਮਝੇ ਦੀ ਫਿੰਗਾ ਵਿਚ ਉਪਜਾਹੀ ਹੈ।

ਅਪਣੀ ਅਟਕ ਦਾ ਫੰਗਾ ਫੁਲਾ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਦਾ ਲਭਦਾ। ਰੁਖਾਵੇ ਵਿਚ ਸਾਥੀਆਂ ਦੇ ਵਿਭਾਨ ਦੀ ਅਤੀ ਮੰਗ ਵਿਚ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਮਛਨ ਦੀ ਬਣਤਾਰ ਹੋਧ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਲਸਾਭਰ ਹਥ ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਅਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਕੀਤੇ, ਵਿਦਵਾ ਕਜੇ ਹੁਕਾਵਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਵਿਚਾਰਾਭ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਿਕੀਲਿਆਂ ਹਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਗੈਰ-ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਹਾਥ ਕਲਨ ਚਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਮਾਜਿਕ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਭਾਖਦਾ ਭਰਿੰਦਾ ਹੈ।

ਰੁਖਾਵੇ ਵਿਚ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੀ ਪਸਪਾਹ-ਨਿਰਭਰਤਾ ਭੰਗਣ ਨਾਲ, ਪਿਆਰ ਹੋਭ ਦੀ ਵੀਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਚਾਹੁਣੀ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹੱਥਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਾਂ।

ਭਾਵਾਤਾ ਦੇ ਹੱਥ ਹੀ ਤਨਵਾਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਭੁਭਾਵਿਕਾਂ ਦੀ ਵਿਭਾਵਤ ਸੰਗੀਤਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਭੁਭ ਸਭਾਚੀਆਂ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਦੀ ਧਾਵ ਅਭਿਵਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਭਭਭ ਭਭਾ ਸਿੰਦਰਾ ਮੰਨਦਾ ਹੈ।

ਧਾਵਰ ਨਾਨੀ ਕਪੜੇ ਪਿਛ ਕੈਲਾਉਣ ਚਾਹਿਆਂ ਨੂੰ ਹੱਥ ਕੀ ਫੈਲਾਉਣੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਚਾਹੇ ਪ੍ਰਧਾਨਾਂ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਵਿਹਾਥ ਨੂੰ ਕੀਓਣੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਅਪਣੇ ਫੁੱਫ ਭੁਲ ਜਾਣਗੇ।

ਨਾਲਾਜਿਕ, ਸਿਮਿਹਾਨਾਂ ਵਿਚ ਨੰਬਰ ਘੱਟ ਲੈਣ ਚਾਲਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਪਣਾ ਖੋਮ ਹੀਭ ਖੋਲ੍ਹ ਨਾਲ ਨਾ ਕਲਨ ਚਾਲਾ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਕੀ ਵਿਚਾਲ ਲਭਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਸਾਥ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚਾਕਾਂ ਨੇੜੇ ਨੰਬਰ ਲੱਗ ਪੈਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਨਾਲ ਨੰਬਰ ਵਿਚ ਕਦੇ ਭਭਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜੀਤ ਕਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਭਿਭਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਭੁਨਾਂ 'ਤੇ ਨੰਬਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁਨਾਂ 'ਤੇ ਭੁਨੀ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਵਿਹਿਭਾਭ ਵਿਚੋਂ ਗੈਰ-ਪਾਵਰਤ ਭੋਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਿਸਤਰੀਆਂ, ਹੁਣ ਵਿਹਿਭਾਭ ਨੂੰ ਪੁੱਤਾ ਸੰਗਾ ਦੇਣਗੇ।

ਹਰੀ ਘਾਹ ਉੱਤੇ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨੇੜੇ ਪੈਰੀਂ ਟੁਰਨਾ ਹੁਣ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਚਿਰਾ, ਵਿਭਿਭਿ ਸਾਡੇ ਪਿਛਾਂ ਨਾਲ ਚਾਕਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਤੀਆਂ ਭਟੀਆਂ ਹਨ।

ਅਵਰ ਤਾਂ ਹੀ ਸਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਹਦੇ ਕਿਸੇ ਭਿਡੀ ਨੂੰ ਪੁੱਤ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੋਵੇ।

ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੰਦਿਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਸ ਚਾਕਨ ਸਾਨੂੰ ਅਪਣਾ-ਅਪ ਚੰਗਾ ਲਗਣ ਲਗ ਹੋਵੇ।

ਜੀਓ ਸਿਰਨਾ ਕਿਸ ਮਸ਼ੀਨ, ਪਹਿਲੇ ਪੈਰੀ ਨਾਨ ਸਿੰਦਰੀ ਦਾ ਐਂਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਵਿਚਾਰੀ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰਿਤਾ ਵਿਚਾਰੀਆਂ ਵੱਧ ਗਈਆਂ ਹਨ ਕਿ ਧਨਕਾਰ ਦੇ ਬੈਠਣ ਸਦੀ ਆ ਦੀ ਛੋਟੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

ਭਾਗੇ ਦੀ ਧੁਰਾ ਭਾਗਣ ਅਤੇ ਰਬ ਕਿਸੇ ਨੇ ਟੁਕਣ ਨਹੀਂ ਕਿਆਇਆ।

ਸੇ ਤੁਸੀਂ ਸਿਆਰੀ ਤੋਂ ਟੀਕ ਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਭਾਗਣ ਕੀ ਰਬ ਸ਼ਬਦਾ ਹੈ।

ਖਾਣੇ ਨੂੰ ਚਿਊਣ ਨਾਨ, ਭਾਗੇ ਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਨਾਨ, ਵੱਧੇ ਨੂੰ ਰਸਾਉਣ ਨਾਨ, ਕਿੱਕੇ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਨਾਨ ਹੀ ਖਾਣ ਵੀਚੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਮੇਂ ਕੀ ਰਹਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਪੁਛਾਵ, ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਉਤੇ ਹੀ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਸਮੇਂਰ ਕਿਥ ਅਥਾਹ ਪਾਈ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਿਥ ਕੀ ਉਸ ਦੀ ਹੋਰ ਪਾਈ ਸਮੇਂਟ ਦੀ ਸਮਥਾ ਕੀ ਅਥਾਹ ਹੋਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਰੂਪ ਹੀ ਭਾਂਡ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੀ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ?

ਉਸਰ ਗਈ ਰੋਣੇ, ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਸਿਧਣ ਦੀਆਂ ਅਥਾਹ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਹਮਦਰਦੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਿਰੀ ਅਤੇ ਤੱਥ ਦਾਇਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਬਿਦਲੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਸਭਾਵਾ, ਪੁਰਖ ਸਿੱਖ ਦਾ ਰੁਪਰਾ ਹੈ, ਉਥੇ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਮੈਲ-ਮੇਲੇ ਵਾਲੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਹੀ ਹਨ।

ਓਹੀਆਂ ਅਤੇ ਸਿਆਰੀਆਂ ਦੀ ਸਿਰਫ਼, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭਰਨਕਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ।

ਲੋਕ ਅਥਾਹ ਮੇਰੇ ਦਾ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਂਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਦੇ ਕੁਪ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਨਾ ਦੀ ਸਿੱਧਾ ਰਹਦਾ ਹੈ।

ਨਿਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਹਿਣ ਵਸਤੂ, ਸਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸਿਆਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਦੀਵ ਕਿਸਕਤੀ, ਦਿਨ ਦਾ ਖੁਰਾਕਾ ਸਮਾਂ ਸਾਪਾਹਣ-ਸਾਧੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਆ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਦਾ ਭਾਅਦਾ ਭਰਨ ਲੱਖੇ, ਆਪਣੀ ਤੁਲਤੀ-ਤੁਲਤੀ ਨੂੰ ਚਕੁਰ ਨਿਅਨ ਵਿਚ ਰੋਪਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਾਗਵ, ਨਾਹਿਕ ਅਤੇ ਭਾਗਵ, ਦੂਜਿਆਂ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰੀਤਾ ਨਾਨ ਕਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜੀਵਨ, ਵਰੀਆਂ ਵਾਲੀ ਸਿਧਾਵ-ਵਿਧਾਵ ਦੀ ਵਿਭਤੀ ਨਾਨ ਨਹੀਂ ਭਰਦਾ।

ਭਾਗ ਸਾਣ ਕੇਲੇ ਕੇਲੇ ਦੀ ਹੁਕੀ ਬਣਾ ਕੇ ਲੈ ਕੇ ਸਾਥੀ, ਵਿਭੇਂ ਭੁਪਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਆਣੇ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਿਰਫ਼ਾ ਅੰਦਰੋਂ ਅੰਦਰ ਹੋਂਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਾ ਭਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਵਿਚਾਰਾਅ ਅਤੇ ਭੀਨਾ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਭਈ ਨਾ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਦੱਸੋ ਕਿਵੇਂ, ਕਿਰਨੇ ਵਿਚ ਕਿਥ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦੀ ਮੁਛਾਤੀ ਵਿਰਤਨੇ ਸਿੱਧੇ, ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚ ਭੰਗ ਨਾਨ ਮੇਰੇ ਵਿ ਅਥਾਹ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੇਰਾ ਹੁਆਉਣਾ ਨਾ ਚਾਹੇ।

ਆਨੰਦ, ਸੰਤੋਸ਼ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ, ਸੰਤੋਸ਼ ਲੱਖੇ ਆਪਣੀ ਯੁੱਧੀ ਦੇ ਤਿਆਰ, ਪੁਰਖ ਭਾਂਡ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਰਨ ਵਿਚ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕੀ ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਭ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਉਹ ਵਿਭਾਵਾ ਵਿਭਾ ਹੀ ਸਾਥੇਗਾ।

ਦਾਕੀਅਤ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਜਾਂਦੀ ਜਿਸ ਨਾਨਕ ਸਿਦਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਥੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਭਰਦਾ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾਨ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਸਿਰਤਰੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੇ ਪੱਧ, ਪੁਰਖ ਵਿਚ ਕਿਸਕ ਹੈ।

ਹਨ ਕੇ ਆਏ ਭੇਜਨ ਵਿਚ, ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਸਭਾਵਨਾ ਹਨ ਹੋਣ ਭਾਗਣ, ਸਿੱਧ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਆਈ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਹੁਣੇਕਰ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਆਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵਿਚ ਆਉਣ ਲਈ ਰੁਪਰਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਬਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਹੀਰੋਇਨ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਾਲੀਆਂ ਪਤੀਆਂ, ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣ ਅਤੇ ਪਿਛਤ ਕਰਨ ਲਈ ਯੁਗਵਾ ਪ੍ਰੇਰੀਆਂ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭੈੜਣ ਵਾਲੀ, ਸੁਖ-ਸਿਖਾਵਾਪ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ।

ਅਨੁਭਵ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਖਾ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਉਤਰੀ ਹੀ ਸ਼ਰਮ, ਉੱਚੀ, ਦੁਖਮ, ਨਾਚਕਦਾੜ ਅਤੇ ਫੁਰਤੀਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਹਰੇਕ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵੇਰਵੇ ਘੋੜੇ ਸੋਸਨਾਨੁਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮੇ ਸਭ ਗੁਣ ਦੀ ਉੱਚ ਸਾਥੇ, ਪਿਛਤ ਵਿਚ ਵੀ ਬਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਵਧਣਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਸਥਿਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਲੋਕਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣਾ ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਚ ਉਪਕਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੀਵਨ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ, ਸਾਡਾ ਸਰੀਰ, ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਫਿੱਟ ਲਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਨੀ ਚੀਰਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਸਾਡਾਵਾਲੀ ਵੀ, ਸੁਤਿਆਂ ਵੀ, ਹੋਸ਼ਿਆਂ ਵੀ, ਹੋਸ਼ਿਆਂ ਵੀ।

ਉੱਚ ਨਾਲ, ਕਮੀਆਂ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਵੱਡਾ, ਸਾਡਾਵੇਂ ਹੋ ਕਾਰਨ ਤੇ ਪਸ਼ੂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ।

ਉਹ ਗਿਣਤੀ ਵੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੋ ਕੇ ਦੇਵੇ ਪਿਛੇ ਉੱਨਤ ਨਾ ਹੋਣ।

ਅੰਤ, ਸਾਡੀਆਂ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰੀ ਸੰਦਰਭੀ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ, ਉੱਚ ਦੀ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਧਿਕਤਾ ਕਰਕੇ ਕਰਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੁਰਖਤਾਂ ਦੀਆਂ ਜੀਵਨ-ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਹਰ ਉਸ ਰਸਮ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਰਸਮਕਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਪਤੀ ਨਾਲ, ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਹਰ ਉੱਚ ਸੀਖ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦੀ ਸਿੱਖਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮਾਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਉੱਚ ਦੀ ਸਿੱਖਤਾ ਹਰਦੀ ਹੋਈ, ਆਪਣਾ ਉੱਚ ਤੋਂ ਤੋਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਕੀਰਿਆਂ ਵਿਚ ਹਰ ਵੇਲੇ ਹੁਣਕਾ ਕੀਰਣ ਵਾਲੇ ਮਾਂ, ਆਪਣੇ ਕੁਝਾਏ ਨੂੰ ਦੁਖਦਾਈ ਕਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ, ਸਿਰਫ਼ੀਆਂ ਆਪ ਘਾਟਾਂ ਵੇਖਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਕੁਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰੀਆਂ ਹੁਣ ਹਨ।

ਅੰਤਰੀ ਕਰਾ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਔਰਤ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ।

ਪਿਤਾ, ਸਥਾਨ ਦੀ ਵਿਚ ਹੁਣਕਾ ਕੀਰਣ ਦੀ ਆ ਕੁੱਝ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਸਿੱਧੇ ਚੰਗੇ ਨਾਲ ਪਤਨੀ ਵਿਚ ਹੁਣਕਾ ਕੀਰਣ ਹੈ।

ਬਾਹਰ ਵਿਚ, ਸਹੀ ਜਿਹਟੇ ਕਰਨ ਦੀ ਹੋਰਤਾ ਘੋਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪਤਨੀ ਦੀ ਕੀਰਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਜੇ ਪਤੀ ਕੀਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਥੇ ਤਾਂ ਪਤਨੀ ਇਸ ਸਦੀ ਨੀਯ ਹੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਵੀ ਮੁਹਿੰਮਤ ਸਾਹਮਣੇ, ਫੋਟੀ ਮੁਹਿੰਮਤ ਆਪ ਹੋਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਮਾਂਆਂ ਦੇ ਮਰ ਜਾਣ ਉਪਰੰਤ ਫੋਟੀ-ਫੋਟੀ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਵਿਚਕਾ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਰੇਕ ਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚ ਹੀ ਕਾਪੀਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਕੀਰਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਕੀਰਣ ਦੀ ਨਾਲ ਹੀ ਕੀਰਿਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪਰਿਵਰਤਨ ਕੁਦੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਤੇ ਮੁੱਖ ਮੋਰਚਾ, ਕੁੱਝ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੀਰੀ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਉਪਜਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਮੌਜ ਵਿਚਕਾਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟਾ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਹ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਵੀ, ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸੁਰ ਵਿਚ ਵੇਖਣ ਵੇਲੇ ਅਸੀਂ ਪਾਣੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ, ਕੁੱਝਾਈ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ।

ਸੀਟ ਲਗਣ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਜਿਹ ਸਿੱਖਤਾ ਕਿਰਤਾ ਸਾਡਾ, ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਕਰੇਕ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਵੀਰੀ ਮੁਹਿੰਮ ਦੌਰਾਨ, ਅੰਤਰੀ ਕੀਰਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟਾ ਨਹੀਂ ਕੀਰੀ ਜਾਂਦੀ।

ਕਥਾਪਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਆਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਕਿਰਤਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਹੋਣ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕਿਰਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਾਨ ਕਰਨਾ ਵਾਂਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਸੁਭਾ-ਪਰਵਾਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਹਨ।
ਪੁਰਾਣੇ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾਣੀ ਪਿਆਰ ਨਾਨ, ਵਿਸਤਰੀਆਂ ਭੁਲਣ-ਭੁਲਣ ਕਹਿੰਦੀਆਂ
ਹਨ, ਵਿਸਤਰੀਆਂ ਦੀ ਹੱਸੀ ਨਾਨ ਪੁਰਾਣੇ ਨਹੀਂ।
ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਨ ਕਰਵਾਏ, ਅਖੀਂ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ।
ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ਬਾਨਸ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ, ਤੁੱਛੇ ਹੋਣ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾਣੀ ਦੀ, ਤੁੱਛਿਆਂ ਦਾਨਾ ਵਿਚਾਰ
ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਹਨ।
ਪੁਰਾਣੇ, ਪੁਰਾਣੀ ਵਿਚ ਉਹ ਸੁਭ ਭੁਲ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਜੋ ਮਾਂ ਵਿਚ ਸੀ, ਨਿਰਾਸ਼ੀ, ਪਤੀ
ਵਿਚ ਉਹ ਭੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।
ਕਈ, ਕਵਿਤਾ ਸਿੱਖਿਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾਣੀ ਨਿਕਲੇ ਹਨ।
ਜਿਸੇ ਨਾਨ ਕੰਨਿਆਤ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਪੁਰਾਣੀ, ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮਾਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਆਪਣੀਆਂ ਘਾਟਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰਨ ਨਾਨ ਮਨੁੱਖ ਭਣ-ਉਪਭਵ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ
ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਮੇਰਾ ਵਿਚ ਕੁਝ ਘੱਟ ਨੇਕ, ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਭੇਡੇ ਭੇਡੇ ਦੀਆਂ ਪੰਛੀਆਂ ਨਿਰਾਸ਼ੀਆਂ ਹਨ-ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭੁਲ ਕੇਂਦਰਾ ਹੈ, ਕਾਅਸਾ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਵਿਚਕਾਰ ਕਰਨ ਉੱਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਤਾਕ ਹੋਵੇਗਾ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ
ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ।
ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰੀਤਮਾਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਰਦੀ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਸ ਪ੍ਰੀਤਮਾਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ
ਮਰਦੂਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।
ਦੀਮ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾਨਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਨ ਕੇਮ ਕਰਨ ਦਾਨਾ ਕਾਮ,
ਕਰਨਾ-ਕਰ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਮਾਨ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਮਿੱਥਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ ਹੈ ਕੇਵੇ, ਮੇਰਾ ਕਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰ
ਵਿਚਾਰੀ ਦੇਵੇਗਾ।

ਮਾਨਿਆਂ ਦੇ ਭੁਲ ਜੋਗ ਨੂੰ ਕਸਤਕਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਮਾਣਨ ਅਤੇ ਕਾਮ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਪਿਆਰ ਦੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ
ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਹਨ।
ਜਿਸੇ ਕੀ ਕਾਪੁਕਾਧ ਅਤੇ ਫੈਸ-ਫਿਨੇਕਾਰ ਕੇਵੇ ਦੀ ਦੇਖ-ਕਾਨ ਕਰਨਾ, ਕਰਾ ਅਕਾਧੀ
ਕੇਮ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ।
ਕੁਝੇ ਜੋਗ ਨਾਨ ਅਖੀਂ ਸਿਆਣੀਆਂ ਕੀਤੀ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਨਾਨ
ਅਖੀਂ ਸਾਹੀਆਂ ਕੀਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।
ਨਿਰਾਸ਼ੀ ਕੰਨ ਕੁਝ ਵਿਚ ਕੇਵੇ ਨੇਕੀ, ਉਹ ਤਾਂ ਸੰਧੀ ਕੀ ਨੇਕਤਾ ਨੇਕ
ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ।
ਨਾਨ-ਵਿਚ ਕੇਵੇ ਪਾਨਣੇ, ਕਰਾ ਕਰਾਧੀ ਕਰਕਾ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ।
ਪਟਿਕਾ ਕੇਰਦਾ ਹੈ, ਘਰ ਕੁੰਨਕਾ ਹੈ, ਕੰਨਿਆਂ ਦੇ ਕੰਨ ਕਾਣ 'ਤੇ, ਘਰ ਪੁਰਾ
ਨਹੀਂ, ਅਖੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਜਿਸੇ ਨਾਨ ਵਿਚ ਕੇਵੇ, ਨਿਰਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪੁਰਾਣੇ, ਪੰਛੀ ਦੀਆਂ ਦੇ ਕੁਝ
ਕੇਵੇ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ।
ਅਨੰਦਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ, ਵਿਚ ਪੀ ਤਾਨ-ਤ-ਤਾਹੀ ਵਿਚ ਦਮ ਤੇਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਨਿਰਾਸ਼ੀ ਨੇਕਤਾ ਕੇਵੇ ਮਾਨਕਾਣੀ ਦੇ ਤਾਕੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਨੇਕਤਾ
ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਕੇਵੇ ਕੇਵੇ ਨਾਨ ਮਿੱਥਣ ਦੀ ਅਸਰਤਾ ਹੈ।
ਕੇਵੇ ਨਾਨ ਦੇ ਕੇਵੇ, ਤੁੱਛੇ ਪੁਰਾਣੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੇਵੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੇਵੇ ਕੇਵੇ ਦੇ
ਕਿਹੜੇ, ਅਖੀਂ ਅਖੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ।
ਨਿਰਾਸ਼ੀਆਂ ਉਪਦੇਸ਼, ਕਾਵਾਨਾ ਦੇ ਕਰਕਾ ਵਿਚ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ੀ ਕੇਵੇ
ਨਾਨ, ਪੁਰਾਣੀ, ਨਿਰਾਸ਼ੀ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਕਾਵੇ ਘਟਨਾ ਵਿਚ ਪੀ ਦੇਵੇ, ਕੇਵੇ ਕੇਵੇ ਕੇਵੇ ਦਾ ਪੁਰਾਣੇ ਦਾ ਕੇਵੇ, ਕੇਵੇ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਨੇਕਤਾ ਪੀਤਾ ਦਾ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਵੇ ਮੇਰਾ ਹੈ ਕਾਵੇ, ਮਾਨਕਾ ਕਰਕਾ ਦਾ ਵਿਚਕਾਰ
ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਣੀ ਵਾਲੀ ਹਾਥੀ ਹੋਈ, ਉਸਨੂੰ ਇਕ ਵਾਰ ਹਫ਼ਾਉਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਥੋੜੀ ਜਿਤ ਦਾ ਹੁਸ਼ਾਹਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸੇ ਦੇ ਲੈਸਟ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗ ਸਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚਿਕਨਾ ਥਾ ਸੁਰੱਤਕ ਹੈ।

ਜਿਸਦੀ ਤਲਾਕ ਵੀ ਮੇਜ ਮਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖਰੀਦਾਂ ਅਣਜੋੜ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਪੀੜਾ ਹੋਵਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਲਮਾਰ ਵਿਚ ਨਾ ਭਰਿੰਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਕਤ, ਬੇਇਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀ ਧਰਨੀ।

ਵਿਆਹ, ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਇਕ-ਕੂਲੀ ਆ ਸਿਆਨ ਰੋਣ ਨਾਲ ਹੀ ਲਫ਼ਨ ਅਤੇ ਮਾਣਨਯੋਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਤਲਾਕ ਉਪਰੰਤ, ਦੋਹਾਂ ਪਿਛਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਸਾਣ ਤੋਂ ਹੋਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗੇ ਲਮਾਰ, ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ, ਜਿਥੇ ਉਹ ਜੋੜਦੇ ਹਨ।

ਅਸਫ਼ਲਤਾ ਆ ਭਰ, ਸਮਾਂਜਿਕ ਭਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਲਮਾਰ ਸਫ਼ਲ ਬੈਰਿਅਰ ਦੀ ਹੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖੀਕ ਦਰਦ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਮਾਜੀਕਰਣ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਦਰ ਕਿਸੇ ਭੋਜ, ਆਪਣੀ ਇਕੱਠ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬਣੀ ਨਜ਼ਰੀ ਗੋਬਨ ਸਿਉਣ ਨਾਲੋਂ, ਤਲਾਕਬੁਰਾ ਕਹਾਉਣਾ ਦੋਹਾ ਲਮਾਰੇ ਹਨ।

ਦਾਕੀਕ ਸਭਾਨਾਂ ਦੀ ਨਿਕਟੀ ਬੰਦਰ ਦਾ ਭਾਰਨ ਹਿਰ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜੋੜ ਕਦੇ ਦਾਕੀਕ ਦੇ ਰਫ਼ੇ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੋੜ ਕਦੇ ਦੂਰ, ਸੇਵੇਮਾਨ ਅਤੇ ਪੋਥਾਬ ਦੇ ਕਦੇ ਹਨ।

ਹਲਤੀ ਉਪਰੰਤ ਪੁਰਾਣੀ ਮੰਗਣ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਸਿਲਟਾ ਲਨੀਕਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਲਕੜੀ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਮੰਗਣ 'ਤੇ ਜੋੜ ਸਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਹਰ ਕਿਸੇ ਭੋਜ, ਸਮੇਂਸਿਆਵਾਂ ਉਪਸਾਉਣ ਲਈ ਆ ਲਮਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸੁਲਭਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਹੁਣ ਵਿਆਹ ਪੱਛਲ ਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਟੁੰਦਰੀ ਸਕਦੀ ਹਨ।

ਉਹੀ ਅਭਾਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਸੋਨਣਾ ਤਾਂ ਦਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਭੁੱਖਣਾ ਨਹੀਂ ਕਾਹੁੰਦੇ।

ਇਕੱਠੇ ਭਰਿੰਦ ਨਾਲ ਜੋ ਵਿਆਹ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਬੰਦਰਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨਕਸ਼ਤ ਬੰਦਰੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮਨ ਪੁਰਖ, ਪ੍ਰੀਤ ਅਤੇ ਵਿਭੀਨ ਹੋਣਾ ਕਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰੇਮਨ ਵਿਨਭੀ, ਜਿਸੇ ਨਾਲ ਕੀਸਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਦਾਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਗੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਡੀ ਤਾਕਤ ਕਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਵਿਚਕਾਰ ਜਕਾਉਣ ਨਾਲ, ਸਾਡਿਆਂ ਵਿਚ ਤਰੀਸਾ ਸਭਾ ਪਰੇਸ਼ਾ।

ਸਿਹਤ ਆਪ ਫ਼ਤਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਖੁਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਜੋੜ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਢਿਆਂ-ਨੱਥਿਆਂ ਦੇ ਦੁਕਣ ਵਿਚ ਸਿਨਾਹਮੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜੋ ਦੁਕਣਾਂ ਦੀ ਟੋਨ ਲੇਖਿਤ ਹੀ ਬੋਲੀ ਲਗਦੀ ਹੈ।

ਹਰ ਦੇਖ ਦੇ ਕੁਝ ਅਤੇ ਜੇਦੇ ਕੋਢੀ ਸਿਨਾ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕੀਮ ਵਾਲੀ ਆ 'ਤੇ ਤਰਾਉ ਇਕ ਲਈ ਉਪਾਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਤਿਕਰਨੀਆਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਲੇਖਦਾ ਕਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਕੰਢਿਆਂ ਦਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਦੇਹਾਨੀ ਕਦੇ ਫ਼ਾਨੀਕਾਰੀ ਹਨ ਪਰ ਲਸ਼ਮੀ-ਕੀਤਾਂ, ਨਿਕਾਜ, ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਪੱਥੇ ਕਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕਾਰੀ ਹਨ।

ਜਿਹੜੇ ਜੋੜ ਪਰਾਤਾਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕਿਸੇਕਾਰੀ ਨਾਲ ਸਿਉਣਾ ਹੋਵਦਾ ਹੈ।

ਜਾਂਦੇ ਹੁਆਥ, ਜਾਨੂੰ ਦੋਹੇ ਸਿਨਾਨਾਂ ਭਾਨਾ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ।

ਜੇ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਦੇ ਉਹ ਜਾਂਦੇ ਪੁਰੀਤ ਹੋਵਦੀ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲਮਾਰੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿੰਦਰੀ ਦੇ ਅਭਾਗ ਅਸੀਂ ਲਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਦਰ ਜੁਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸੰਨਿਆਹਾ ਦਾ ਜਨਮ ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ, ਇਸ ਦਾ ਵਿਵਸਥਾ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਆਧਾਰੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਸਿਮਰਤ ਵਿਚਰਾਧਾਰ ਨਾਲ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਸੋਧਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਪਿਆਰ ਕਰੋ, ਇਹੋ ਤੁਹਾਡੀ ਹੋਰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਇਕੱਠੀ, ਪੁਰਸ਼ ਦੇ ਨਾਹਿਅ ਨੂੰ ਚੀ, ਵਾਅਦੇ ਨਹਾਈ ਹੈ।

ਜੇ ਆਦਰਸ਼ਵਾਦ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਯਕਾਧਰਵਾਦ ਦੀ ਪੈਦਾ ਕਰੀ ਨੀਵੀਂ ਹੋਵੀ ਸੀ।

ਜਿਸ ਵਿਸ਼ਵੀ ਦੇ ਸਿਰਫੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਕਰੂਪ ਹੋਣ ਸ਼ਰੀਰੀ ਕਰੋ ਸੰਚੇਤ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦੀ ਸਦਾਚਾਰਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਕੋਪਿਤ ਕੁਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਰੋ।

ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਸੰਕੇਤ ਤੁਹਾਡੇ ਭਾਗ ਕਪੜੇ ਪਾਉਣ, ਸੰਕੇਤ ਅਤੇ ਕੋਲਣ ਲਾਟ ਹੋਣ ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਹੈ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਆਉ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਹਨ।

ਜੇ ਮੁਖ ਹੋਣਾ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਭ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਕੋਪਿਤਕਿਆ ਨੂੰ ਕਰਾਧਾਭ ਕਰਨਾ ਸੋਧਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਸਭਨ ਵਿਅਕਤੀ, ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤ ਤਾਂ ਨਾ-ਪ੍ਰੀਤ ਹੋਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਦੇ ਕਾਰ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ।

ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸ਼ਰਨਤਾ, ਰਾਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸਾਰਨ ਵਿਚੋਂ ਨਹੀਂ, ਵੱਖਰੋਂਦਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਕੇਤਕਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾਂਗੇ।

ਅਖੀਰ ਅੰਤਿਮ ਗਤੀ ਹੋਰ ਕਾਰੋਂ ਹਾਂ ਇਹ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਹੋਣਾਂ ਨੂੰ, ਸਿਮਰਤ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦਾ ਅਸਰਨ ਉਪਰਾਲਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਸਾਡੇ ਉਮਾਦਰ, ਸੰਕੇਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀਆਂ ਵਿਚ ਕੰਢਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਕਾਨੀ ਨੇਤਾਰਾਂ ਦੀ ਸੰਕੇਤਕਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੀ ਵਿਚਾਰੀ ਅਤੇ ਦੀ ਪਾਕੀਲੀ ਤੋਂ ਪਾਕੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਸਾਡੀਲੀ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਸਾਰੋਗਾ, ਕੁਦਾਕੇ ਮਾਰਿੰਗੇ, ਕੇਵਲ ਕੁਸ਼ੀ ਹੀ ਅੰਕੇਤੀ।

ਨਸੀਬਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉਹ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਤਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਨੱਥ ਪਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਿਰ ਲਈ ਅਸਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ।

ਕੁਝਕਾਨੀ, ਕਰਮਾਨ ਸਮੱਥਿਆਵਾਂ ਹੋਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ, ਨਵੇਂ ਅਕਸਰਾਂ ਤੋਂ ਨਾਭ ਉਠਾਉਣ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਸਿਰਨੀਆ ਮਰਦੀ ਸਾਥਾਂ ਦੀ ਸੰਕੇਤ ਕਰੀਏ, ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੀ ਸੰਕੇਤ ਵਿਚ ਅਨੇਕਾਂ ਕੋਪਿਤਾਂ ਕਰੋ ਰਹਿੰਦਗੇ।

ਕੋਪ, ਕੋਪਿਤ ਅਤੇ ਸਿਰਨਕ ਤੋਂ ਕੋਸ਼ ਅਪਨਾਉਣ ਕਰਕੇ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਸਿੱਧਾ ਵਿਚ, ਕਰਨਾਮ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।

ਪਿਆਰ ਆਪਣੇ ਹੋਣ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਰਾਖ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਦਾ ਹੈ।

ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ, ਕੰਡੀ ਲਗਣ ਦੀ ਰਾਖ, ਜਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਾ ਸਿੱਧੀ ਹੈ।

ਹੀਣ ਨਾਲ ਸਿਰਤ ਰੀਝ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਹੀਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦ ਸਾਹਿਤਕਤਾ ਤੋਂ ਜਾਂਦੀ ਹਨ।

ਹਕਮ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਕਿ ਹੁੰਦ ਕਿਵੇਂ ਮਾਣੇ, ਉਹ ਦੋਸਤੋਂ ਹਨ ਕਿ ਦੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦਾਧਰ ਕਰੇ।

ਕਵਿਤਾ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੁਰ-ਅੰਕੁਸਨੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪਿਆਰ, ਰਤਾਓ ਉਪਜਾਉਦਾ ਹੈ, ਸੰਕੇਤ ਰਤਾਓ ਤੋਂ ਕੁਣਕਾਰ ਦਿਵਾਉਦਾ ਹੈ।

ਸਿੱਧਾਂਤ ਦੇ ਕੰਡੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ, ਅਰਥ ਅਨੀ ਆਪਣੇ ਕਾਕਸੀ ਰਾਹੀਂ ਸੰਕੇਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸੰਸਾਰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕੋਪਣਾ ਕਿ ਅਨੀ ਸੰਕੇਤ ਕੀ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਕਾਕਸੀ ਨੂੰ ਕੋਪਣੇ, ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਉਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੀ ਕੀ ਸੰਕੇਤ ਕੀ ਹਾਂ।

ਮਸਤਕ ਵਿਚੋਂ ਕੰਡਿਤ ਉਪਜਦਾ ਹੈ, ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਕਵਿਤਾ।

ਕਣਾ ਸਿਰਨੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਕਤੀ ਹੀ ਨਿਖਰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਣਾ ਅਤੇ ਪਾਣੀ, ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਕੁਸ਼ਿਆਈ ਸੰਕੇਤ ਹਨ, ਹੀਣ ਨਾਲ ਹਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਹੀਣ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਕਰੀਦਾ ਹੈ।

ਉਲੀ ਕੰਮ ਦਾ ਦਿਨਾਮ, ਕੰਮ ਦੇ ਵਿਚ ਹੀ ਕੁਸ਼ਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ, ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਇਸ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਕੋਲੋਂ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਿਸਾਨਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣਾਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਿਖਾ ਦੇਵੇ।

ਮਾਂ ਨਾਲ ਤੂੰ ਕੇ ਕੰਮ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਰ ਲਈ ਕੇਨੀ ਕਰ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਦਿਖਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਉਪਲਬਧ ਹਨ।

ਕੀਤਾ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਕਾਨਟ ਹੀ ਕਾਨਟ ਹਨ, ਕੀਤਾ ਕੁਝਾਕ ਲਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕੀਤਾ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਕਰਨਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਕਰਨਾ, ਵਿਚ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਾਕੀਆਂ ਹੋਣ, ਉਹ ਸਮਝੀ-ਸਮਝੀ ਹਾਥ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ।

ਰਾਦਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਕਾਨਟ ਲਈ, ਕਿਸਾਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਪਣੇ ਕੀਤਾ ਕਾਨਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੰਨੇ ਤੇ ਕਿਸੇ ਕੇ ਲੋੜਾਂ ਕੁਝਾਕ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਮਾਂ ਉਸ ਕਾਨਟ ਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਾਨਟ ਕੀਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਕਾਨਟੀ ਕੰਦੇ ਦੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ ਨਾਨਾਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਕਾ ਨੂੰ ਕਾਨਟ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।

ਕਿਸਾਨਾਂ, ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝੀ ਨੀਯ ਨਾਨ ਕੇਵਲੀ ਹੈ ਪਰ ਕਾਨਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਦੀ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਕੰਦਾ, ਕੰਦਾ ਕਾਨਟ ਦੀ ਕੁਝਾਕੀ ਦੀ ਉਪਲਬਧ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅਪਣੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਂ ਤੇ ਕਾਨਟ ਲੈਣ ਕੇ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸਕਾਨਾ, ਕਾਨਟੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਅਤੇ ਕਾਨਟੇ ਕੀਤੀ ਕਾਨਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ-ਕੀਤੀਆਂ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰ ਪਣੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰ ਦੀ ਕਿਸਾਨ ਹੀ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੁਝ ਕਾਨਟੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ, ਕੁਝ ਨਾ ਕਾਨਟ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨਾਨਾਂ ਪਣੇ ਕੁਝਾਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਕਾਨਟ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ, ਕਾਨਟ ਨੂੰ ਕੀਤੀਆਂ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨਟ ਦੇ ਕਾਨਟ, ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਉਪਲਬਧ ਕਾਨਟੀਆਂ ਹੈ।

ਪ੍ਰਾਪਤੀ, ਅਪਣੇ ਪਣੀ ਕੀਤੀਆਂ ਸਕਾਨਾਂ ਅਪਣੇ ਕਾਨਟ ਕੇ, ਕਿਸਾਨਾਂ ਕਾਨਟੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਕਾਨਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਕੀਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਵਿਚ ਕਾਨਟ ਤੋਂ ਕਾਨਟੀਆਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ, ਕੁਝਾਕ, ਕਿਸਾਨਾਂ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਂ ਕਿਸਾਨਾਂ ਵਿਚ ਨੇੜਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਕਿਸਾਨਾਂ, ਨਾ ਕੇਵਲ ਕਾਨਟ ਨਾਲ ਕਾਨਟੀ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਕੇਵਲ ਕਾਨਟੀਆਂ ਨਾਲ, ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰ ਕਾਨਟ-ਕਾਨਟ ਨਾਲ ਕਾਨਟੀ ਹੈ।

ਕਿਸਾਨਾਂ ਸੰਭਵ ਕਿਸਾਨ ਨਾਲ ਕਾਨਟੀ ਹੈ ਪਰ ਕੀਤੀ ਕਿਸਾਨ ਨਾਲ ਕਾਨਟੀ ਹੈ।

ਕੀਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕੇਵਲ ਕਾਨਟ ਕਾਨਟੀ ਹੈ ਪਰ ਕੇਵਲ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਕਾਨਟੀਆਂ ਕਾਨਟੀ ਕਾਨਟੀ ਕਾਨਟੀ ਹਨ।

ਕੰਮ ਕੰਮ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਕੰਮ ਕੰਮ ਕੰਮ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਕਾਨਟ ਦਾ ਕਾਨਟ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿਸਾਨਾਂ।

ਕੰਮ ਕੀਤੀ ਕੰਮ ਕੀਤੀਆਂ ਕਾਨਟ ਨਹੀਂ ਕਿਸਾਨਾਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਾਨਟ ਨਹੀਂ, ਕੰਮ ਕੀਤੀ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਪਾਟ ਕਾਨਟ ਕਿਸਾਨਾਂ ਹੈ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰ ਕਿਸਾਨ ਦਾ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕੰਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਿਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੁਰ ਕਾਨਟੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੀਆਂ ਸਹਿਲਾਈਆਂ ਦੇ ਬੰਧ ਨੂੰ ਹੀ ਭਾਵਾ ਲਗਾਵਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਹੋਵੇ, ਚਾਹ ਕੰਢੇ, ਸਾਂਝੇ ਸ਼ਰਨ ਵਿਸ਼ਵਕਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੈ।

ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਸੀਬਨ ਦੀ ਸ਼ਰਨ, ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦੀ ਹੋਣ ਹੋਈ ਹੈ।

ਸਿਹਤਾ ਨਿਰੰਤਰ ਸਿਹਤਾਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਦਿਨ ਅਧਾਨਤ ਸ਼ਰੇਣੀ, ਸਾਂਝੇ ਕਲਾਈ ਦੇਣ ਆ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ।

ਪੇਸ਼ਾਭਰ ਰਾਧ ਭਰਾਨੂੰ ਨਹਿਅ ਵਲ ਨੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦੇ ਇਕ ਉਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਭਰਾਨੂੰ, ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜੀ।

ਕੰਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਰਨ ਅਤੇ ਕੰਮ ਭਾਰੀ ਭਾ 'ਤੇ ਸ਼ਰਾਧ ਪੀਣ ਭਾਨੇ, ਨਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਅੰਤਰੀ ਸ਼ਰੇਣੀ ਹਨ, ਨਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ।

ਨੇਕਤਰ ਮਹੀ ਕੰਮ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮਾਨਤਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਭਾਰੀ ਕੇਖਦਾ ਹੈ।

ਹਰ ਕਰਨ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਧਾਨਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਾਨਤਰ ਵਿਚਕਾਰ, ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਤਰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੈਸਾ ਨਹੀਂ ਫੈਡਤਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਈ ਕਾਰ ਮਿਲਦਾ, ਕੀਤੀ ਵੀ ਆਖਦੀ ਚਾਹੀ ਨਾਲ ਹੀ ਭਰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਖੇ ਹੋਏ ਨਿੱਛ ਨਾਲ ਤਰਕਾਰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਉਥੇ ਹੀ ਰੱਖੇ ਕੰਮ-ਭਰਾਧੇ ਮੰਗੀ, ਕਰੀਨ ਕਲ ਨਹੀਂ ਕੈਸਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਕਰਕ, ਰੱਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਹਿਅ ਕੰਮ ਕਰੇ ਕਰਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਆਪ ਕੰਮ ਕਰੀ, ਕੈਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ।

ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਭਰਾਧ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪੁਰਾਣੇ ਦਾ ਕੰਮ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਮਾਨਤਰ ਕਿਸੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਥੇ ਨੇਕਤਰ ਕੰਮ ਕਰ ਜਾਣਗੇ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕੰਮ ਆਖਦੀ ਕੰਮ ਕੈਸਾ ਕਰਕ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ਹਨ, ਉਸ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੁਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਕਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਕੰਮਪਲਾਨ ਨਹੀਂ, ਨੇਕਤਰ ਸਹਿਕਰੀਨਤਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਵਿਆਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਿਸ਼ੇਕਾਰ, ਹੋਰ ਮਿਸ਼ੇਕਾਰੀ ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸਿਹਤਾ ਆਪਣੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਸਹਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਕੰਮਾਂ ਕਰੀਨਤਰ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਸਾਧਨਾਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ, ਦੁਸਿਅਾ ਪੁਰੀ ਸਹਿਕਰਤਾ ਵਿਆਪਿਤੀ ਸੰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਕੋਈ ਹੋਰੀ ਪਤੀਲ, ਸਭੁਕੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

ਸਿਧ ਤੋਂ ਆਖਦੀ ਕੰਮ ਅਨੁਭਵਿਤੀ ਹੋਵੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਾਧ, ਕੀਸੇ ਆਖਦੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕਰਿਤ ਵੀ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜਦੋਂ ਕੰਮ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵੀ ਕਿਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਿਤੀ।

ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਤਰਾਧੇ ਤਾਂ ਕੰਮ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਨੰਦ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਕੰਮ ਦੇ ਹੀ ਭਾਵਾਧਾ ਹਨ, ਗਤਿਤ ਵੀ ਭਾਵਾ ਅਤੇ ਪੁੰਮ ਦੀ ਭਾਵਾ, ਕੈਟ ਵੀ ਭਾਵਾ ਅਤੇ ਦੇਣ ਵੀ ਭਾਵਾ।

ਕਿਸੇ ਹੀ ਕੋਈ ਪਤੀਲ ਉਥੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਨਿਯਾ ਕਰੀਨਤਰ ਵੀ ਨਾਲ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਾਪਲ ਕਰਨ ਵੀ ਕੈਸਾ ਤੋਂ ਕਿਸੇ, ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਧ ਦਾ ਕਰਕਾ ਨੈਦਾ, ਜਵਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁੰਡਾ ਕਰਾ ਮਿਦਾ ਹੈ।

ਮਾਨਤਰ ਵੀ ਕੈਸਾ, ਤੁਰਾਨ ਉਸਾਰਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਅਨੁਭਵਾ ਪੁਰਾਣੇ ਦਾ ਕੰਮ, ਮਨ ਇਕਾਇਆ ਕੀ, ਨਿਖਰੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਕੁੰਮੀ ਕੁੰਮ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਾਵਤ ਨੇ ਕਿਸੇ ਮਾਨਤਰ ਮਾਨਤਰਾ ਪੈਰਾ ਕੀਤੀ ਹਨ, ਕੁੰਮ ਅਤੇ ਗਾਈ, ਕੀਸੇ ਨੇ ਅਨੇ ਮਾਨਤਰ ਨੈਦਾ ਹੈ।

ਬਰਥਾ ਆਪਸ ਭਰਨ ਕੋਲੋਂ ਨਿਕਲਿਯਾ ਨਹੀਂ ਬਰਨੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ, ਫਿਰਿੰਗ
ਵਿਚੋਂ ਭਰਵੇਂ ਦੀ ਸਿਖ ਦੀ ਸਿਖਤ ਘਟੇਗੀ ਨਹੀਂ।

ਪੰਥ, ਕਰਿਸਤਾ ਦਾ ਅਪਣੀ ਨਸ਼ੁਰਾ ਹੈ ਪਰ ਅਭਿਰਾਘਟਾਤਾ ਦੀ ਸੈਟ, ਪੇਥਰ ਨਾਨੋਂ
ਕੀ ਦੁਖਦਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਗਹਿਣਿਆਂ ਵਿਚ, ਅਧਿਕ ਬਿਨਾਸ਼ੀ ਸੈਟ ਭਾਲੀ ਇਸਤਰੀ, ਅੰਦਰੋਂ ਕੋਹਸੀ
ਅਤੇ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਨਤਾ ਦੇ ਅਸਿਧੀਆਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ, ਸਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੌਥੇ ਪੁਰਾਣ ਨੂੰ
ਸਮਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਕਪੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਭੁਭ ਪੰਧਨ ਲੈਣ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਸਿਧੇ
ਗਹਿਣੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆ, ਜੋ ਉਹ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨ ਲੈਂਦੇ ਤਾਂ ਕਪੜੇ ਢੁਕਦੇ ਹਨ।

ਫੁੰਡੀਆਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਚੌਥੇ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਭਰਦੀ।

ਜੇ ਕੁਝ ਭਰਿੰਦੇ ਤਾਂ ਆਲੋਚਨਾ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਆਲੋਚਨਾ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ
ਸਕੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਸਿੱਖ ਦੀ ਪਰਾਛਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਦੁੱਖਦੇ ਦਾ, ਉਹ ਹਰ ਕੋਲੋਂ ਅਪਣੇ ਦਾਨ
ਅਤੇ ਸਾਧਿਕਾਏ ਨੂੰ ਦੁੱਖਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯਤਨ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਥਨ ਜੋ ਢੁੱਪ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਹੀ ਢੁੱਖਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬੋਲਦਾ ਹੈ।

ਭੁੱਖ ਵਿਚ, ਸਾਹਜ ਹੋਣ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਦਾ ਲਾਭ ਹੈ।

ਫਿਰਿਅਤ ਕਰਿੰਨ ਹੈ, ਫਿਰਿਅਤ ਦਾ ਹੋਰਕ ਆਸਾਨ ਹੈ; ਫਿਰਿਅਤ ਤਾਂ ਆਉਂਦਾ
ਨਹੀਂ, ਫਿਰਿਅਤਾਂ ਦਾ ਹੋਰਕ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹੁੰਧਰਕਾ, ਅੰਦਰੋਂ ਵੀ ਢੁੱਖ ਅਤੇ ਫਿਰਿਅਤ ਦੀ ਫਿਰਿਅਤ ਨਾਹੁਣ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਫਿਰਿ, ਫਿਰਿਅਤ ਅਤੇ ਕਰਕਤ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣ ਹਨ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: ਤੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਕਰ, ਜਦ ਕੁਝ ਕੀਤਾ-ਕਰਾਇਆ
ਨਾ ਲੱਗਿਆ ਕਰ।

ਹੀਟਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰਿਅਤ ਅਪਣੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਲਈ ਉਹਦਾ ਮੰਗਦਾ ਹੈ।
ਹੁਣ ਤਦ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਿਧਤਾ ਦੀ ਵਿਧਾਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਥਰਾਜਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ,
ਫਿਰਿਅਤ ਅਤੇ ਸਦੇਸ਼ਿਕਾ ਨਾਲ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਥਾਪਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਬੇਬਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਧੀਰ, ਰੀਤੀਏ ਅਤੇ ਆਤਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅੰਤਰੇ ਬੰਦੀਆਂ ਵਰਗੇ, ਅੰਤਰੇ ਸਾਧੀਆਂ ਦੇ ਸਿਧਤਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੀਆਂ।

ਸਾਧੀ ਵੀ ਹੈ। ਭੁੱਖ ਦਾ ਸਾਹਜ ਵਿਚ ਸਮੇਂ ਜਾਣਾ, ਸਾਹਜ ਦਾ ਭੁੱਖ ਵਿਚ ਸਮੇਂ
ਜਾਣਾ।

ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ, ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀ ਸਮਾਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਇਹ
ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਸ਼ ਫਿਰਿਅਤ ਜਾਵੇਗਾ।

ਕੀਤਾ ਹੀ ਕੋਈ ਉਦਾਹਰਣ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਆਥਰ, ਮਾਧੁਰ ਦੇ ਹਾਥਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਕਰਦੇ ਹਿਨ-ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਸਾਧੀਆਂ ਸਾਧੀਆਂ ਅਥਰਾਂ ਮੇਨ ਲਈਆਂ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਅਪਣਾ ਕੰਬਨ
ਨਕਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਭਾਸ਼ਨੀਭਾ ਭਾਤੀ ਪਿਛੇ ਦੋਹਨ ਭਾਨੇ, ਸਥਨ ਤੇ ਕੇ ਕੀ ਭਾਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਧੁੰਡੀਆਂ ਨੇ, ਧੁੰਡੀਆਂ ਦੇ ਲਹਿਣੇ ਪਾਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਦੁੱਖਦਾ ਕਲੋ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੇ ਕੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਧੁੰਡੀਆਂ ਫਿਰਿਅਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰਿਅਤ ਮਾਧਿਅਤ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਮਾਧਿਅਤ ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਇਹ ਉਪਸਾਧੇ
ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਹਾਪੁਰਾਣ ਦੀ ਨਿਯਮੀ ਇਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਅਪਣੀ ਭਾਸ਼ਨਾ ਭਾਤੀ, ਉਸ
ਨਾਲ ਕਈ ਕਥਾਵਾਂ ਸਿੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਮੁਹਿੰਥਰ ਵਿਚ, ਇਨ ਦੀ ਕਹਿਰਾਈ ਨੂੰ, ਮੇਰਾਂ ਮਾਧਿਅਤਾਂ ਹਨ।

ਭਾਤੀ ਕਈ ਸਹੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਕਾਢ ਕੇਰਾ, ਅਪਣੇ ਖਰ ਦਾ ਹੁਣ ਮੇਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਸ, ਫਰਾਦ ਦਾ ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਆਤਮਕਾਵਾ ਤਿੰਨ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿਚ ਸਿਪਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਦਰਦ, ਉਡੀਕ ਅਤੇ ਵਿਡੀਆ।

ਸਿਸਤਰੀ ਵਿਚਲੀ ਮੁਹਿੰਦਰ ਕਦਰੀ ਹੈ ਜਿ ਪੁਰਖ ਵਿਡੀਆ ਭਰਿਟ ਜੰਗਾ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਕਈ ਸਿਪਟੇ, ਸਿਸਟੇ ਅਤੇ ਚੋਟੀ ਤਾ ਖੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਰੀਬੇਕਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਕਮੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਰਾਜਦੀ ਨਾਨ, ਪਰਿਵਾਰ ਉਥੇ ਤੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਭੇ, ਕਈ ਪਰੇ ਕਰਕੇ ਕੰਦੇ, ਸੰਗਯੋਗ ਟਾਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਹ ਜੀਵਨ ਸਿਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦਰ ਕੇਲੇ ਪੁਕਾਤੀ ਦੀਆਂ ਭੀਨਾਂ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ।

ਵਿਡੀਆ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਮੌਜਿਆ ਵਿਚੋਂ ਕੰਨ ਸੰਗਯੋਗ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸਮੀਕਾ, ਰੂਪ ਅਤੇ ਸੰਗਯੋਗ-ਸਾਧ, ਕਰਕਤ ਪਾ ਕੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਸਿਸਟਰ ਦੀ ਪੁਰਖਤ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਸੰਦਰਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਲਾਪੁਟ ਕਾਲੇ ਕੀ, ਨਾਨ ਦੀ ਸਰਗਰਮ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਭੰਡਾ ਅਤੇ ਐਥਰਾ ਵਿਚਕਾਰ ਵਾਕਤਾ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਟਦਾ।

ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਚ, ਸਭ ਸਾਥਕਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਧੰਨੀਆਂ ਉੱਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਉਦਮ ਕੰਨਿਆਂ ਵਿਚ ਸਿਖਾਯ ਕਦੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਚੋਲੇ ਆਗੂ, ਪੇਂਡੋਗਾ ਨਹੀਂ, ਚੋਲੇਏ ਆਗੂ ਉਪਜਾਊ ਹਨ।

ਜਿਥੇ ਮਨੁੱਖ ਭੁਭ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਕਾਸ ਦਾ ਰਸਤਾ ਉਥੇ ਹੀ ਚਲੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨੀਕਿਆ ਧਾਅ ਨਾਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਜਕਾ ਨਾਨ ਨਹੀਂ।

ਜਿੰਨੇ ਪਰਮ, ਕਰਕਤ ਦੀ ਤਾਰ ਤੋਂ, ਭੰਗ ਦੀ ਪਾਧ ਤਕ ਵੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਅਨੇਕਾਂ ਕੰਦੇ ਇੰਨ ਸੰਗਯੋਗ ਵਿਚ, ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਪੁਰਖਾਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇੰਨ ਸੰਗਯੋਗ ਵਿਚ ਪਰ ਕਈ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ਮ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਹੈ।

ਰਹਿੰਦਾਰ ਦੇ ਸੰਗਯੋਗ ਦਾ ਪਾਣੀ, ਕਈ ਦਾ ਸੰਗਯੋਗ ਹੈ।

ਸਿਸਟਰੀ ਸਰਕਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕਰਕਤ ਕੀਤਿਆਂ ਨਿਕਲੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਪੇਂਡੋ ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਪੁਰਖ ਦੀ ਐਥਰਾ, ਪਰਿਵਾਰ ਕਮੀਯੋਗ ਤੋਂ, ਵਿਚ ਕਮੀਯੋਗ ਪੁਕਾਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਵੀ ਪਾ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਵਿਕਲੇ ਕੰਦੇ ਦੀ ਪੇਂਡੋ ਮਾਂਝੇ, ਕੰਨ ਦੀ ਪੁਰਖਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਗਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਕੰਨਿਆਂ 'ਤੇ ਕੰਨ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ, ਕੰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਸੰਗਯੋਗ ਪਿਆਰ ਕਰਾਣੀਆਂ ਕੇ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਪੇਂਡੋਗਾ ਅਤੇ ਨਿਕੀਆਪਟ ਨਾਨ-ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸਰਕਮ ਅਤੇ ਮੇਰ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਾਥ ਦੀਆਂ ਉਂਡਾਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਂਡੇ ਸੰਗਯੋਗ ਦਾ ਸੰਗਯੋਗ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗਯੋਗ ਸਾਂਝੇ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਅਜੇਹੇ ਸੰਗਯੋਗ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਨਹੀਂ ਕੋ ਆਪਣੇ ਸੰਗਯੋਗਾਧ ਸਭ ਸੰਗਯੋਗ ਦੇ ਕੇ ਸਿਧਿਟਾ, ਸੰਗਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਸਿਧਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਤੀ ਕੰਦਕ ਮਾਤ-ਮਾਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਜੇਹੇ ਸੰਗਯੋਗ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਤੋਂ, ਉਹ ਅਨਪੜ੍ਹ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਸਮਾਜ ਕੰਨ, ਜਿਥੇ ਸੰਗਯੋਗਾਤੀ ਸੰਗਯੋਗ ਸਾਧਨ ਕੇਂਦਰੀ, ਉਥੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸੰਗਯੋਗਾਤੀ ਤੇਲੀ ਨਾਨ ਕੰਨਿਆਂ।

ਪੁਕਾਤਾ, ਸੰਗਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕੀ ਵਧੇਰੇ ਕਰਾਉ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਮ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੰਨ ਦਾ ਜਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਜਾਂ, ਕਈ ਸਭ ਕੁਝ, ਜਾਂਦੇ ਦੀ ਸੰਗਯੋਗ ਹੈ।

ਨੀਕੀਆ ਸੰਗਯੋਗ ਅੰਤ ਨਹੀਂ, ਕਰਕਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਮਰਾਭਾਤਰ ਕੰਗੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਭੈਏ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਭਰਾਫੀ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਸਾਥਾਂ ਦੇ ਹਨ, ਉਹੀ ਸਭ ਦੇ ਹਨ, ਭਾਈ ਭੁਭੇ ਭਰਿਓ ਹਨ।

ਮਰੇਏ ਸਾਥਾਂ, ਚਿਹਰੇ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਪੇਟ ਦੀ ਭਰਤ ਹੈ, ਅੱਖੇ ਦੇਣ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਨਵੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਉਪਾਏਗੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਹੀ ਅੱਖਾਂ ਨੇ ਭੇ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਪਰਿਵਾਰ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਆਤ ਅਤੇ ਨਿਰਬਾਭਤਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਦੇ ਹਨ।

ਰਾਜਨੀਤੀ ਸੁਆਭਤ ਦਾ ਅਭਾਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੁਆਭਤ ਨੂੰ ਜਿੱਤਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।

ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਭਰਤ, ਭਰਿਓ ਵਿਚ ਪੁੱਛੀ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰ ਮੇਰੇ ਹਨ ਭਰਿਓ ਸੋਚਣਾ ਹੈ, ਵਿਚਾਰ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਹੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਭਾਈ ਤਾਂ ਸਦੇ ਉੱਚ ਭਰਤ ਦੇ ਹਨ।

ਮਰਾਭਾਤਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰੇ ਹਨ।

ਭਰਿਓ ਮਰਾਭਾਤਰ ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਹੀ ਚੋਣਵੇਂ ਚਾਨੇ ਲੋਭਾਂ ਦੀ, ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਸਿਰਾ ਨੂੰ ਹੀ ਭਰਤ ਵਿਚ ਭਰਿਓ ਨਿਰਬਾਭਤਾ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛੀ ਹੈ।

ਪੁਸਤਕਾਂ ਸਾਡੇ ਹੀ ਚੋਣਵੇਂ ਹਨ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਿਸਤਰੀ, ਸੋਚਣ ਵਾਲੇ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ, ਅਨੰਦੁਸ਼ਤ ਬਣਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਭਰਿਓ, ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਦੀ ਸੁਖਨਾ ਸਿੱਖੀਆਂ ਹਨ।

ਸਾਡੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਭਾਵਾਂ, ਭਰਿਓ ਅਤੇ ਚੋਣਵੇਂ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਹਾਥਾਂ ਅਨੰਦ ਸਭ ਅਨੰਦ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕੁੱਝ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਹੈ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਭਰਿਓ, ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਜਿਹਾਨ ਚੁੱਕਾ ਭਰਿਓ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੰਤ, ਭਾਰਤ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਭਰਿਓ ਦਾ ਸਭਦੀ।

ਜਨਾਭਤੀ ਸੋਧਾਂ ਮਰਾਭਾਤਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸਿੱਖੀਆਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛੀਆਂ, ਉਹੀ ਦੇ ਅਨੰਦ ਚੁੱਕੀਆਂ ਦਾ ਭਾਵਨਾਭਤ ਉਹੀ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣਾ ਭਰਿਓ ਹੈ।

ਭਰਿਓ ਦਾ ਭਰਨਾ, ਉਹੀ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਨਹੀਂ ਭਰਿਓ ਭਰਿਓ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਸਾਡੇ ਭਰਿਓ ਹਨ, ਉਥੇ ਹੁਣ ਭਰਿਓ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ।

ਭਰਿਓ ਦੇ ਭਰਿਓ ਨੂੰ ਸਿੱਖੇ ਦੇ ਭਰਨ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ।

ਮਰਾਭਾਤਰ ਅਤੇ ਮਰਾਭਾਤਰ ਜਿਹਨਾਂ ਦੀ ਹੋਵੇ, ਮਰਾਭਾਤਰੀ ਭਰਿਓ ਨਾਲ ਹੀ ਮਰਾਭਾਤਰੀ।

ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ।

ਰਾਜਨੀਤੀ ਨਾਲ ਸਿਰਾਭਾਤ ਭਰਿਓ ਹੈ ਪਰ ਮਰਾਭਾਤਾ ਭਰਿਓ ਨਹੀਂ, ਮਰਾਭਾਤਾ ਭਰਿਓ ਭਰਿਓ, ਭਰਿਓ ਉਪਾਏ ਭਰਿਓ ਹੋਣਗੇ।

ਜੇ ਭਰਿਓ ਉਪਾਏ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਿਰਾਭਾਤ ਭਰਿਓ ਭਰਿਓ ਭਰਿਓ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਮਰਾਭਾਤਰੀ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਭਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਰਿਓ 'ਤੇ ਹੀ ਚੋਣਵੇਂ ਚੋਣਵੇਂ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜਿਹ ਚੋਣਵੇਂ ਚੋਣਵੇਂ ਦੀ ਭਰਿਓ, ਜਿਹ ਭਰਿਓ ਹੈ ਪਰ ਸਿਰਾਭਾਤੀ ਭਰਿਓ ਭਰਿਓ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਭਰਿਓ ਭਰਿਓ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਰਾਭਾਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਭਰਿਓ ਹੋਣਾ ਭਰਿਓ ਹੈ।

ਮਰਾਭਾਤਰੀ ਭਰਿਓ ਭਰਿਓ ਲਗਦੇ ਹਨ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਉਹੀ ਵਿਚ ਚੋਣਵੇਂ ਚੋਣਵੇਂ ਦਾ ਭਰਿਓ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਰਾਭਾਤਰੀ ਭਰਿਓ ਭਰਿਓ ਦਾ ਸਿਰਾਭਾਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜਿਥੇ ਸਾਡੇ ਭਰਿਓ ਚੋਣਵੇਂ ਚੋਣਵੇਂ, ਉਥੇ ਭਰਿਓ ਚੋਣਵੇਂ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਭਾ ਸਿਰਾਭਾਤੀ ਚੋਣਵੇਂ, ਉਸ ਦਾ ਭਰਿਓ ਚੋਣਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਸਿਰਾਭਾਤ ਵਿਚ ਹਨ ਭਰਿਓ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਭਰਿਓ ਹੈ ਪਰ ਹਨ ਭਰਿਓ ਵਿਚਾਰ ਭਰਿਓ ਸਿਰਾਭਾਤ ਭਰਿਓ ਹੀ ਭਰਿਓ ਭਰਿਓ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਦਾ ਫੰਡਾ ਵੇਖ ਕੇ, ਉਸ ਦੇ ਉਤਰ ਸੰਕੇਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸੇ ਮਨੋਰੇਖਣ ਨੂੰ ਪੁਰਤ ਮਾਟਨ ਆਜੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਭਾਵਿਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਦਿਲਵੀ ਵਿਭਾਜ ਹੋਣ ਨਾਲ ਭੁੰਦੀ ਵਿਚ ਸਭ ਵਿਭਿਕਾਂ ਦੇ ਕੋਟਰ ਲਈ ਭਾ ਕਣ ਸਾਂਝੀ ਹੈ।

ਭਿਲੀ, ਪਹਾੜ ਵਿਚ ਟੁੱਕਣ ਨਹੀਂ ਜਨ ਕਰੇ, ਪਹਾੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਾਹਕਾਰਾ ਜਨ, ਸਿੱਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਿਰਨ ਕਰਕੇ, ਆਰਾਜ ਪੁੰਨਿਗ ਲੀਤੇ।

ਵਿਅਕਤਾ ਤਾਂ ਜਾਨੂੰ ਮੁਕਤਿਕਣੀ ਕਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਖੜ ਖੁਭਹਾਰੀ ਸਿਨਰਤ ਨਾਲ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਕਰਕੀਭ ਦਾ ਪਾਕਣ ਕਰਨ ਭਾਜਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਕਦੇ ਅਜੀਤੁਰਤ ਸਾਂ ਪ੍ਰੇਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜੇ ਫੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਿਭੇਹਕਾ ਕਰਨ ਦੀ ਧਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਖੜ ਜੇ ਕਹੁਤ ਫੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਿਭੇਹਕਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਹਿਜਾ ਵੀ ਹੋਕੇਂਗੀ।

ਭਿਅਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਲਛਾਹ ਦੀ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਮੁਕੁਖ ਇਸ ਦੀ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਕਰਕੇ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੰਤਿਹਾਰ ਵਿਚ ਕੈਨੁਟ ਨਾਨ, ਦੁਸਿਅਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਾਤੀ ਸਿਧੀ ਹੈ।

ਇਕ ਦਮ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਫੈਫਾ ਕਣਨਾ ਸਿਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਹਰ ਆਚੁਤ ਨੂੰ ਕਰਕਤ ਸਭਾਦਾ ਹੈ।

ਭਾਹਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਟੀਕ ਚੰਗ ਇਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਗਾਨਕ ਚੰਗ ਅਜਿਹਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰੇਮ-ਵਿਅਾਹ ਕਾਹਿਟ ਭਾਨੇ ਪ੍ਰੇਮੀ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿਅਾਹ ਦਾ ਕਹੁਤ ਅਧਿਕ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿਅਾਹ 'ਤੇ ਕਢਮਾਹ ਹੁੰਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਲੋਕੁਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਚੰਨੀ-ਭਾਨੇ ਲੋਕ, ਭਿਦਰੀ ਵਿਚ ਅਭਾਜ ਇਸ ਲਈ ਹੁਆਭ ਜਾਂਭੇ ਹਨ, ਵਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮੇਂ ਸਿਭ ਨਾਹ ਕਹਿਟ ਦੀ ਦਲੋਂਟੀ ਨਾ ਵਿਭਾ ਸਭੇ।

ਮਨ ਦੀ ਗੱਲ, ਸਿਰਲੇ ਵਿਭਾਭਾਹ ਵਿਚ ਹੁੰਦ ਨੇ ਵੀਤੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਮਹਾਪੁਰਖ ਜੇਮੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਉਥੇ ਚਰੁਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸ ਲਈ ਸਾਫ਼ ਸਿਧ ਕਟਕ ਹਿਰਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਨ ਦੀ ਭਾਤੀ ਹੈ।

ਮਹਾਨ ਸਾਂਝ, ਕਦੇ ਵੀ ਕੇਵਲ ਕਰਕਮਨ ਕਥੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਹ ਸਭ ਸੰਖਿਆਂ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਥੰਗਾ ਸੀਕਨ, ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਅਤੇ ਭਿਅਨ ਦਾ ਸੋਚਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਿਲੇ ਸਿਆਵੇ ਦੇ ਕਣਾਣੇ ਨਾਲ, ਜਾਨੂੰ ਲਛਾਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਸੀਕਨ ਦੀ ਕੀ ਕੋਈ ਸਿਧਾਣਾ ਇਥਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਨ ਦਾ ਚੰਗਾ ਸਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਖੋਟ ਉਮਭ ਭਾਨੇ ਕੰਦੇ ਦੇ, ਸਿਨ ਦਾ ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਮਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰੇਰਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਖਾਣ ਦੀ ਕਾਲੀ ਉਪਜ ਹੋਵੇ ਹਨ ਤਾਂ ਭਾਕਟਕ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ-ਜੋ ਉਆਦ ਸਭਾਦਾ ਹੈ, ਉਹ-ਉਹ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ।

ਨੀਵੇਂ ਭੈਣੇ, ਲਕਨ ਅਤੇ ਵਿਭੇਹ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਦੀ ਘਮਕਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਭਾਕਮਾ ਵਿਚ ਭਰੀ ਇਹ ਵਿਭਾਭਾਜ ਸਿਧਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕਾਢੇ ਪੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਉਤਰ ਸਿਨ ਸਾਫ਼ਦਾ।

ਨਿਕੁਮਾਪੁਭ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਕਰਨਾਂ ਦੀ ਤਿਸਰ ਟੀਕ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਭਾਜ ਸੇਵਾ ਸੀਕਨ ਸਿਉਂਦੇ ਹਨ।

ਵਿਅਾਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਜੀ ਕੁਭਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਸਭਦੇ, ਅਭਿਅਨਤਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਰਨ ਸਭਦੇ ਹਾਂ।

ਸਿਧਾਤਾ ਅਭਿਅਾਭ ਜਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹਾਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਵਿਭਾ ਸੇਵਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੁਦਰਤੀ ਨਕਾਢੇ, ਜਾਨੂੰ ਹੇਰਿਸਿਆਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਂ ਹੀ ਅਮੀਰ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਹੰਗ ਸਭੁਨਾਂ ਵਿਚਲੇ ਭੰਭਿਆਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸਿਧ-ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਧਾ ਵੀ ਭੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਨਾਨੀ-ਨਾਨੀ, ਦਾਦੇ-ਦਾਦੀ ਤੇ ਮਿੱਠੇ ਪੈਰਿਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ, ਮਾਝਾ-ਪਿਛਾ ਤੇ ਮਿੱਠੇ ਪੈਰਿਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਨੀ, ਵੱਖਰੀ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਚੰਗੇ ਤੇਜ਼ਾਬ ਵਿਚ ਵੱਧਿਆਂ ਦੀ ਮਿਸ਼ਰਤਾ-ਅਮਤਾ ਨੁਕਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਹਤਾ ਭਿੰਨਤਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਭੁਭ ਸਿਜੇਯਾ ਆ ਨਹੀਂ।

ਹੱਥ ਸੀਕ-ਸੀਕੁ ਦੁਸੀ ਦੇ ਪੜ ਡਿਕਾਰਿਤ ਕੰਧਨ ਮਨੁੱਖ ਬਣਦਾ ਹੈ।

ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਨੂੰ ਮਹੀਯੀ ਦੀ ਚੇਨੇ ਨਸਾਦੇ ਹਨ, ਭੇਦਭਾਸ਼ਣ ਕੰਧੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀ ਬਣਦੇ ਭਰਿਓ ਹਨ।

ਮਨ, ਸ਼ੀਰਿਯਾ ਦਾ ਸੁਖਮ ਭਾਗ ਹੈ, ਸ਼ੀਰਿਯਾ, ਮਨ ਦਾ ਸ਼ੁਕੁਲ ਰੂਪ ਹੈ।

ਕਿੰਦਰੀ ਨੂੰ ਵਿਚ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਹੋਰ ਤੇ ਅੱਗੇ ਚਿੰਦਰੀ ਅਤੇ ਸਮਝ ਵਿਚਕਾਰ ਭਿੰਨਤਾ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਮਾਝੁਲੀ ਇਸ ਬਾਝਨ ਵੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਹਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੰਦਿਤ ਦੇ ਪੁਸ਼ਨ ਬਾਝ ਨਸ਼ਟਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਚੰਨੇ ਬਚੁਰ ਨਗਰੇ ਉਦਾਸ ਹਨ ਪਰ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚ ਉਹ ਬੁੱਧੇ, ਖਾਤ ਅਤੇ ਸੰਤੋਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਭਾਭ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਦਿਨ ਦੀ ਬਕਾਫਤ ਨਾਨ ਹੀ ਮਰ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਅਧਨਕ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਬਕਰ ਦੇ ਤੁਕ ਜਾਣ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਕੰਨੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਜਦੋਂ ਸਾਰੀ ਚੰਨੀ ਚਿੰਨਾ ਜਾਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਤੀ ਲਈ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਉਪਕਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ।

ਜੇ ਹਿਰਤ ਚੰਨੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹਰ ਬੀਭ ਦੀ ਆਸ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਹਰ ਪੜ, ਨਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਹਰ ਪੜ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ, ਮਿਲਦਾ ਪੁਰਾਣੇ ਚੰਨ ਨਾਨ ਹੈ।

ਜੁਧੇਤ ਮਨ ਤੋਂ ਖੜ੍ਹੇ, ਇਕ ਸਾਥਾ ਅਖੇਤ ਮਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਹਤਾ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਨਾਨ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ।

ਵੱਧਾ, ਮਾਂ ਦੇ ਹਥਕ ਵਿਚ, ਇਸ ਦਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੀਬਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੇ ਅਪਣੇ ਸਮੇਂ ਲੈਣ ਤਕ ਦਾ, ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭਰਪੂਰ ਹੈ।

ਜੇ ਵੀ ਸਦੀ ਵੰਗ ਨਾਨ ਸੀ ਜਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਪੁਰਾਣਾ, ਪੰਥਨ ਕੀ ਹੈ ਜਾ ਸੀਬਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਵੀ ਹੈ?

ਭਰਾਈ ਵੇਖੋਗੇ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਦੀ ਹੋਰ ਨੀਵੀਂ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੇਵੀਂ ਸਿੱਖ ਨਾਨ, ਬੰਨ੍ਹਣ ਪੁਰਾਣੀ ਹੀ ਵੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਦਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨ, ਪਾਲੀ, ਭਾਸ਼ਣ, ਚੰਨੀਵੀਂ, ਪਹਿਕਾਰ ਆਦਿ ਵਿਕੀਰਿਤ ਦੀ ਉਕਤਾਧਤ ਤੇ ਬਚਤ ਦੇ ਉਪਕਾਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਭਰ ਦੇ ਆਨੇ-ਪੁਆਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨੂੰ, ਚਿਤਾ ਭਰਿੰਦੇ ਹਨ।

ਮਿਥਵ ਅਗਾਂਹ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇਪਦਾ ਹੈ, ਨਬਰਤ ਕੀਤੀ ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਹਰ ਦੀਸ ਦਾ ਉਜਵਲ ਪੈਂਡ ਬੇਕਟ ਨਾਨ, ਸਿੱਖ ਉੱਚੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉੱਚੀ ਸਿੱਖ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਵੇਖਦੀ ਹੈ।

ਪਛਾਤਾਥਾ ਥਾਪਤ ਰੁੱਖ ਦਾ ਅਤੇ ਚਿਤਾ ਥਾਪਤਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਵਾਨੀ ਉਹ ਉਮਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮਰੀ ਕੀਤਾ ਫੋਟੀਆਂ ਅਤੇ ਹਾਲੇ ਨੀਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਨੇਕਾਂ ਪੜ ਇਸ ਨਹੀਂ ਬਕਾਧ ਹੈ ਕੀ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਚੇ ਯੋਂ ਬਾਝ ਦਿਯੋਭੇਤ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸੇਤ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਭੁਧਾਰੀ ਨਾ ਵੇਖੇ, ਮਰਾਪੁਭ ਬਿਹਤ ਹੈ ਸਿਹਤਾ ਵੇਖਕ ਅਭਾਰੀ ਹੀ ਵੇਖੇ।

ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਪੈਂਡੇ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਸਿੱਧਾ ਬੰਨ੍ਹ ਪੈਂਡਾ ਹੈ, ਉੱਚ ਤਾਕਤ ਪੈਂਡੇ ਦੇਣ ਵੇਖੇ ਹਨ, ਸਿੱਧੇ ਬੰਨ੍ਹ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਉੱਚ ਪੈਂਡੇ ਅਭਾਸ ਹਨ।

ਪੁਆਣ ਬਰਨ ਦੀ ਭਾਬਨਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਪੁੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਪੈਂਡੇ ਨਾਨ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੇਂਆਵਾਜ਼ ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਪਰ ਪੈਂਡੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੇਂਆਵਾਜ਼ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਚਿਤਾ ਕਰ ਕੇਰਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਹ ਅਧਿਕ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਛੱਡੀ ਛੱਡੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਦੇਸ਼ਤ ਦੀ ਆਰਥ ਤੋਂ ਕਿਨਾ, ਸਭ ਆਪਣਾ ਦੇਸ਼ਤਰਭ ਕਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਏਥੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾ ਕੋਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਨ ਸਾਰੇ ਕੋਲ ਪੁਰੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਏਥੇ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਕਰਕ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ, ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕੀਤੇ ਕਿਨਾ, ਆਪ ਪ੍ਰੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸਾ ਸਕਦਾ।

ਜਦੋਂ ਪਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਕੀ।

ਕਰਕ, ਪੇਸ਼ੇ ਨਾਨਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਿਆ ਮੁਝ ਕਮਾਇਆ ਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਰਕ ਮੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਗੀਤੇ ਵਿਚ ਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਓ, ਭਾਰੀ ਤੋਂ ਕਾਪੜ ਕੀ ਕੇਏ।

ਕੀਤਕ, ਅਕਸਰ ਉਦਾਸ ਕਿਹੜੇ 'ਤੇ ਹੀ ਕੰਡ ਮਾਰਦੀ ਹੈ।

ਮੈਂਸਟ ਕਾਨਿਆ ਦੀ ਖਿੰਡਕੀ ਉਥੇ ਪਕੜ ਮਲਕੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਖਿੰਡਕੀ ਉੱਤੇ ਮਲਕੂਰ ਪਕੜ ਕੇ ਕਿਨਾ, ਮੈਂਸਟਾ ਸੇਕੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਏਥੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕੇਂਦਰਕ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਪਰਿਵਾਰਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਕੇ ਕਮਾਏ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿਚੋਂ ਕਸੀਨੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ।

ਦਿਸਕਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕੁਸ਼ਨ ਨਾਨ ਕਦੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜੇਕਰ ਕਿਸ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰੀਨਿਥ ਹੋਣਾ ਕਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰੀਨਿਥ ਕੰਢੇ ਨਹੀਂ ਸਭ ਕਾਥਾਂ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਖੁਫ਼ੇ ਖੁਫ਼ੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਨਤਾ, ਜਾਣੀ ਮਿਲੇਗੀ ਹੈ, ਫੂਲੇ ਆਪਣੀ ਲੈਣ 'ਤੇ ਲਹਾਇਥ ਹੈ ਸਭਦੇ ਹਨ ਖੜ ਕਿਸੇਕਾਦੀ ਜਾਣੀ ਹੀ ਕੁਰੇਗੀ।

ਅਜਿਥੇਕਾ 'ਯੋਗ' ਅੰਸਰੀਆਂ ਖਣ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇਕਾਦੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਉਥੇਕਾ ਨੂੰ ਕਸਕੜ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਅਕਸਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪੇਸ਼ੇ ਖਰਬਦੇ ਕਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਮਾਏ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ; ਉਹ ਕੀਸਾ ਖਰਬਦ ਨਹੀਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਨਹੀਂ, ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਢੇ ਨਹੀਂ ਲਾਏ।

ਪਿਆ, ਖਿੰਡਕੀ ਅਤੇ ਮੇਂਸਟਾ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਣ ਨਹੀਂ, ਭਾਪ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਕਣਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਭਾਥੀ ਲੋੜ ਕਦੇ ਕਹਿਣ ਨਾਨ, ਸਾਥੀਆਂ ਲੋੜਾ ਆਪੇ ਪ੍ਰੀਨਿਆ ਹੋਈ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਦੰਡ ਕੀ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਸੰਤੋਸ਼ਕ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਭਾਥਨ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਣਾਉਣ ਨਹੀਂ, ਜਾਤ ਕੜ ਮਿਲਣ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਧਰਮ ਨੇ, ਲੋੜ ਨੂੰ ਕੇਡ ਕੇ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਹਕਮਨ ਮਿਆਰਾ ਕਣਾ ਦਿਤਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਮਿਲੇਕਾਹ ਨੂੰ ਉਪਾਭ ਦੋਣਾ ਅਤੇ ਉਥਾ-ਪੁਥਾ ਦੇ ਦੋਣਾ, ਇਕ ਹੀ ਕੀਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਲਾਭਕਰ ਕਸਕੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸ ਲੋਗਰ ਵਿਚ, ਕੜ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਭ ਕਿਹਾ ਹੈ।

ਖਿੰਡਕੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪੈਰਾ ਉਥੇ ਲਭਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਹੋਈ ਅਮਦਨ ਵਿਚ ਕੀ ਕੁਥਾਕਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਕਿਹਾਦਾਕ, ਕੀਮਤਾਂ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਸੰਕਾਸ਼ਨ ਕਸਾਣੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਕਨਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਵਿਕਾਸਨ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਏਥੇ ਨਾ ਕਹਿਣ ਦੀ ਟੁਕੜ ਵਿਚ ਸਾਥੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਨ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝੀ ਮੰਦਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ।

ਪਥਾਦੀ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਕਣਾਉਣ ਨਹੀਂ ਕੀ, ਪੇਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਗਰੀਬਾ ਵਿਚ ਮਿਆਰ ਹੋਣਨ ਦੀ ਮਾਇਨਾ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਸੇ ਕਰਕੇ ਕਸਕੜ ਅਕਸਰ ਪੇਸ਼ੇ ਕਾਨਿਆ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮੇਂਸਟ ਪਿਆ ਹੈ, ਉਥੇ ਕਸਕੜ ਹੋਇਆ, ਕਸਕੜ ਪੇਸ਼ੇ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਪੇਸ਼ੇ ਪ੍ਰੀਨੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ।

ਸੋਧੀਆਂ ਵਿਧਾਨ 'ਤੇ ਵੀਆਂ ਅਰੀਫਤ ਖਾਏ, ਜਾਣਦੀ ਜਾਣਤ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਾਪੀਆਂ ਵੱਲ 'ਸੋਧੀਆ' ਵਿਰੋਧਤ ਦੀ ਦੁਰਬਰਤੀ ਕੀਤੀ ਹਈ ਹੈ।

ਹਰ ਦੁਰਾਨਤਾਭ ਦੀਆਂ ਦੋ ਬਰਤਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਦੂਜੀ ਉਦੋਂ ਜਿਸਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੀ ਵੀਥ ਸਿਫਤ ਜਾਈਏ।

ਕੇਰੂਸ ਪੈਰਾ ਜੋਗ ਤੇ ਆਨੰਦ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਪ-ਖਰਬ ਪੈਰਾ ਖਰਬ ਤੇ ਆਨੰਦ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪੁਕਖ ਨਾਜਾਣੇ ਹਨ।

ਏਸੇ ਨਾਨ, ਖਾਸੀ ਭਾਥੇ ਨਾ ਲੰਝੇ ਖਭ ਸਾਥੀ ਨਭਣ ਵਿਥ ਸੇਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੇ ਖਾਨਾਨੇ ਵਿਥ, ਪੈਸੇ ਕਥਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਛਹਿਏ ਸੀ, ਐਸ ਕਲ ਅਗੂਥਾ ਛਹਿਏ ਹਨ।

ਜਿਹੜੇ ਹਰ ਕਿੱਤੇ ਨਾਨ ਛਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਏਸੇ ਨਾਨ ਛਹਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਅਜੇਹੇ ਜੀਵਨ ਵਿਥ ਸਮੱਲਿਆਥਾ ਇਕਨੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਸਕੋਰ ਦੀਆਂ ਨਮੋਲਿਆਥਾ ਭਾਮ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਤੇ ਜਾਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ ਉਪਮ ਪੋਲੀਆਂ ਹਨ।

ਇਕ ਵਾਨੀ ਸੇ ਐਥ ਵਟਲ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਭਟਕਦੀ ਹੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਭਾਸਨੀਤੀ ਦੀ ਦੁਰਬਰਤੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਇਸ ਦੇ ਆਭਰ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਹੋਂ।

ਤਿਉਹਾਰ, ਕਿੱਥੇ ਹੋਏ ਜਾਂਦੇ ਸੋਚਨ ਵਿਥ, ਝੋਲਾ ਭਾ ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਝੋਲਾਭ ਕਾਨ ਛਹਿਏ ਹਨ।

ਰੰਗਾਂਥੇ ਕੋਰੇ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਕ ਨਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੰਜੇ ਦੇ ਦੋਵੇ ਪਾਸਿਓਂ ਕੋਲੇ ਉਤਰ ਜਾਵਾ ਹੈ।

ਮੰਝਾ ਸੋਜਾਭ ਵਿਥ ਆਪਣੀ ਜੰਭਾਨ ਦਾ ਭਾਰ ਨਾਭ ਕਰਨ ਵਿਥ ਹੁਥੀਆਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪਿਆਸੇ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਪਾਣੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਚਿਕਸ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਵਾਣੇ ਵਿਥ ਅਜੇ ਤਕ ਚਿੰਨਾ ਨਹੀਂ ਪਿਆ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਦੋਖ ਦੀਆਂ ਨਮੋਲਿਆਥਾ ਹੋਂਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜਾਥੀ ਕੋਲਤਾ ਨਹੀਂ ਉਪਜਦੀ, ਸਾਥੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਨਮੋਲਿਆਥਾ ਦੀ ਹੋਂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਸਥਾਨੀ ਦੀ ਦਰਿਨੀਤ 'ਤੇ ਪਿੰਡ ਭਖ ਹਈ ਪੁੰਨਿਆਭ, ਕੋਰੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਾਥੀ ਕਣਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

ਦਾਖੀਭਾ ਸਥਾਨ ਉਸਤਾਨ ਨਈਂ, ਪੈਰਾ ਨਹੀਂ, ਉਤਾਪਾ ਕਾਪੋਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਧੁਰ ਕੰਦੇ ਨੂੰ ਮਾਭਨ ਵਾਲੇ ਕੀ, ਮਧੁਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸਦੀ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਾ ਉਸ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ ਕੇਖਣਾ ਕਾਪੋਰਾ ਹੈ, ਜੇ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਕਣਨ ਦਾ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਸੰਭਾਵੀਆਂ ਨਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਪੁਰਖ ਨੇ, ਕਿਸੇ ਕੀ ਕੋਰਤ ਵਿਥ, ਕੋਰੀ ਕਾਮਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਨੀ।

ਭਾਡੀਸ ਦੀ ਕੋਭਾ ਪੁੰਨਣ 'ਤੇ ਭਾਦਰਾਭ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾ ਆਨੰਦ ਜਾਣੇ ਇਥ ਹੀ ਡੰਝੇ ਵਿਥ ਛਹਿਏ ਹਨ।

ਭੁਕਤ ਹੈ, ਭਾਪ ਸਥਾਨ ਨੇ ਤਾਜ ਮਹਿਤ ਕਿਸੇ ਡੇਢੇਵਾਭ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਣਕਾਇਆ।

ਪ੍ਰੀਨਤਾ ਕਾਦਾਵੀਆਂ ਮਿਸ਼ਨ ਤਕ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਮਗਰੋਂ ਕੋਮ ਕਰਨਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਜੀਵਨ ਦੇ ਜਾਣੇ ਤਸਕਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕੁਝਪਾ ਕਣਾ ਕੁਝਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕੰਝ ਜਾਹਿਤ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਨਿਝੀ ਕੁਝਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਈ।

ਕਿਹਿਿਆ, ਸਾਡੇ ਕੰਝੀਕਿਆਂ ਅਤੇ ਜਾਥਾ ਦੀਹਾਂ ਨੂੰ, ਉਪਾਭ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਥਲੀਤ ਕਿਸੇ ਕੋਲੀ ਦੀ ਸਦੀਆਂ ਦੀ ਕਾਮਾਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਦੀਆਂ ਐਥ ਵਹਦੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੁਦਰਤ ਜਾਂਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਨਿਰਪੇਖ ਮਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਬਰ ਦੀ ਕੁਸੁਲਖਈ, ਭਾਭ ਤੋਂ ਮਹਿਤਾ ਸੇਭ ਹੈ।

ਮਹਾਰਾ ਦੇ ਸਾਥੇ ਗੁਣ, ਨਾਥੀ-ਗੁਣ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੇ ਪੁਛਾ, ਮਹਾਰ ਕਣ ਸਾਂਝੇ ਹਨ।

ਮਾਂਆਂ ਕੋਲ, ਜਿਹਾਤ ਅਤੇ ਭਰਮਾਥੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਭਾਥਕ ਸੁਭ ਅਤੇ ਸਿਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਆਤਮ, ਅਧਿਆਤਮਾ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ, ਨਾਹੀ, ਜੀਵਨ ਨਿਰਮਲ ਕਰਕੇ ਸਮਾਜਿਕ ਆਧਾਰ ਹੈ।

ਪੁਰਖ ਨੇ ਕ੍ਰਮ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਏ ਹਨ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਭੇਡੇ ਹਨ, ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਭੋਲੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਭੋਲੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੀ ਨਹੀਂ।

ਨਿਰਮਲ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪੁਰਖਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਨਾਹੀ-ਕੁਝ ਆਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਅਸਲ ਕੰਮਾਂ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲ, ਨਿਰਮਲਤਾ ਕੀਤਾ, ਹਾਥ ਦੇ ਕਾਬਜ਼ੁਦ ਆਧਾਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖ ਨਾਲ ਕੀ ਆਪਣੀ ਨਿਰਮਲ ਕਰਕੇ ਨਿਰਮਲ ਨਾਲ ਸੁਟਦੀ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਥੇ ਕਰਨੇ ਭੁੱਲੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਸਦਾਕਾ ਕਿਉਂ ਜਾਹੀਏ? ਇਤਰੀ ਨੂੰ ਸਦਾਕਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਬਣਾਓਏ?

ਦੰਡੇ ਭੇਟੇ, ਟੁਕੜੇ ਭੇਟੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨੀਤੀਆਂ ਪੁਰਖਾਂ ਪੁੰਦਰੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਹੀ ਬਣਿਏ ਹਨ।

ਜਿਥੇ ਰੁਧਾਹ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਥੇ ਹੀ ਰੁਧਾਹ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਰੋਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ, ਜਿੰਨੇ ਵਾਲੀ ਨੀਤੀ ਸ਼ੁਰੂਕਤ ਕਾਪਲ ਨਹੀਂ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਨਿਰਾਕਾਰ ਕਿਸ ਲੋਕਾਂ, ਜੋ ਭੋਲੀ ਪਾਸ਼ ਕੇ ਨਾ ਕੋਏ।

ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ, ਭੁੱਲੇ ਨੀਤੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਨ, ਕੀ ਪਤਾ, ਕਿਹੜੇ ਕੋਲੋਂ ਵਿਚਕਾਰ ਆ ਜਾਂਦੇ।

ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਾਲ, ਦੋਹਾਂ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਅਪਰੰਪਿਤ ਲੜਾਈ ਨੂੰ ਪਰਾਪਤ ਨਾਹ ਪੁਸ਼ਟਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਤ ਅਨੋਸ਼ੀ ਬਣਿਏ ਹਨ।

ਆਧਿਆਤਮ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਦਾ ਪੈਂਦ ਅਧਿਆਤਮ ਜਾਦਾ ਹੈ ਪਰ ਨਿਰ ਨਾਲ ਭੋਲੀ ਸਮਝਿਆ ਪੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਹੋਵੀ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਬਹੁਮਤ ਆਖੀ ਨਾ ਹੀਤਾ ਜਾਏ, ਉਹ ਮੀਸਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਅਨੰਦ ਦਾ ਭੋਲੀ ਵਿਪਰੀਤ ਬਹੁਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੀਸਲਾਂ ਨਾਲ ਦਾਅਵਾਤਾ ਉਪਲਬਧ ਹਨ, ਬਹੁਮਤ ਨਾਲ ਸਿਰ ਉਪਲਬਧ ਹਨ।

ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਚ ਤੇਜ਼ਗਤ ਵਿਚਕਾਰੀ ਉਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਕੀਓ ਦੇ ਹੋਰ ਕਾਫ਼ੇ ਪਤਾ ਹੀ ਨਾ ਲੱਗੇ।

ਜੇਕਰ ਬਹੁਮਤ ਨਾਲ ਅਨੰਦਤ ਕੇ ਪਰਿਵਾਰ ਬਹੁਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਕੀਓ ਕਾਫ਼ੇ ਅੰਤਿਮ ਸਕੀਓ ਵਿਅਕਤੀ, ਕਾਮਰਾਡ ਵਿਚ ਕੀਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭੋਲੀਆਂ ਵਿਚ, ਮਨੁੱਖ ਆਪਣਾ ਹੋਰਾਂ ਤਿਅਕਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਤਰਾਹ ਦੀ ਉਹ ਲੋੜ ਹੋਵੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਦੂਜਾ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਵੇ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਤਰਾਹ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੀ।

ਨਿਰ ਨਿਰਾਹ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਅਸੀਂ ਕਰ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਸੀਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂਕਤ ਹਨ।

ਕਰਮ ਵਿਚ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨੀਤੀ ਵਿਚ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਉਹ ਹੋਰ ਦੇ ਕਰਮ ਦਾ ਕਮ ਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਚਕਾਰਤਾ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅਨੰਦਿਤ ਬਣਾਉਂਦਾ ਜਾ ਸਿਰਾ ਹੈ।

ਜੇ ਸੰਦਰ ਬਹੁਮਤ ਨਿਰ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕਰਮਿਤਾ ਦੋਸਤਿਆਂ ਲਈ ਕੀ, ਸਕੀਓ ਤੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਆਪਣੇ ਆਪਿਆਂ ਦਾ ਕਰਮਿਤਾਕਰਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਥੇ ਹੋਰਾਂ ਹੋਵੇ, ਉਥੇ ਨਿਰਾਸ਼ਤ ਹੋਵੇਗੀ; ਜਿਥੇ ਹੋਰਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਥੇ ਕੰਮਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੋਲੇ ਨਿਰ, ਪਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਲੋੜ ਨਿਰਾ ਹੈ।

ਜੇ ਸਾਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਮਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਥੇ, ਜੀਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅੱਖਾਂ ਅੰਦਰੋਂ ਖਿਨਾਂ, ਅੰਦਰੂਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੱਖਿਆ ਸਾ ਜਕਰਾ।

ਮਾਧਿਆਂ ਦੇ ਸੰਕੁਲਤ ਵਿਕਾਸ ਲਈ, ਭੱਖਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਧਿਆਂ ਤੱਲ ਭਰਿਟਾ ਢਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਵਿਅਕਤ ਤੂੰ ਭੈਂਟ ਰਿੰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਨੇ ਤੂੰ ਭੈਂਟ ਰਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸੁਭਾਤ ਨੂੰ ਸੰਕੇਤਕ ਭਾਂਡ ਅੰਤਰਿਕਾਂ ਵਿਅੰਗਿਅ ਸਾ ਜਕਰਾ ਹੈ ਪਰ ਸਿੰਥੀਰ ਨੂੰ ਸੁਭਾਤਕ ਭਾਂਡ ਸੋਚਿਆਂ ਨਹੀਂ ਵਿਅੰਗਿਅ ਸਾ ਜਕਰਾ।

ਮਧਾਪ੍ਰਥਮ ਨੇ ਭਰਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਰੇ ਸਾਟ ਭਾਵਨ, ਸੰਦ ਖੁਤੀਤ ਹੋਣ ਲਗ ਪੈਦਾ ਹੈ।

ਜਵਾਨ ਹੈਕਤ, ਅਸੀਰੀਰੀ ਚਲੀ, ਅੰਦਰੀਰੀ ਹੋਕਤ, ਭਾਅੀਰੀਰੀ ਨਕਰਾ, ਰਿਤਾਲਕੀ ਚੁੱਪ, ਚੁਨਰੀਰੀ ਲੈਕੀਰਾ, ਤਿੰਕਤੀਰੀ ਨਿਮਕਰਾ, ਰਿਸਕਾਈਰੀਰੀ ਕਰਕਾ ਅਤੇ ਭਾਅੀਰੀਰੀ ਜਕਰਾ ਜਕਰਤ ਪ੍ਰੀਤਿਪ ਹਨ।

ਪ੍ਰਥਮ, ਪ੍ਰਥਮਤਾ ਉਪਰੀਤ, ਪਛਤਾਵੇ ਦੀ ਭਾ ਮਾਣ ਕਰਨ ਕਰਕੇ, ਜਹਿਜੇ ਹੀ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਤੀਰ ਪ੍ਰਤੀ ਅੰਤ ਅੰਤਿਕ ਲਧਾ, ਪਰਿਕਰਕਨ ਦਾ ਭਾਪ ਮੋਢ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

ਜੱਚੇ ਲੈਕਰੇਰਤ ਵਿਚ, ਜਾਏ ਭਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਅਕਤ, ਪਿਆਰੇ ਹੀ ਰਾਖੀ ਮਾਂ ਕੀਤ ਰਾਖੀ ਨਾਲ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ, ਅਪਣੇ ਕੀਤੇ ਪਿਤਾ ਕਰਕਾ ਬਟਨ ਕਾਜ਼ੀ, ਪਿਤਾ ਨਾਲੋਂ ਕਢੇ ਪਿਤਾਤ ਕਰਕੀ ਚੋਟੀ ਹੈ।

ਜੇਕਾ, ਲੁੱਥੇਰੀ ਮਾਨਵਜਾਤੀ ਦੀ ਵਲੁਕਮਭਰੀ ਦਾ ਲਗਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਾਧਿਆ ਦਾ ਸਿਤਾਈ ਪਛਾਓ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਰਿਸਕਾਤ ਉਹ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਕਸਰ ਨੋਟ ਦੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਾਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੈਰਾਹਕੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਦੋਖ ਨਾਲ ਮਾਊਟ ਕਾਜਾ ਕੀਦਾ, ਕਢੇਰੇ ਕੋਲਕਾ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਅਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਉਥੇ ਕੋਈ ਉਦਮ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਦੇ ਰਾਨਤਾਂ ਵਿਚ ਸੁਆ ਨਹੀਂ ਖੇਡਣਾ ਭਾਈਦਾ, ਜਦੋਂ ਖੇਡਣ ਦੀ ਯੋਗਿਅਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਹੋਸ਼ੀਅਤ ਹੋਵੇ।

ਕਈ ਲੋਕ ਵਾਲੇ ਮਾਣ ਅਤੇ ਭਾਂਞ ਰਿਟਨ ਨਹੀਂ ਹੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਛਾ ਵਿਚ ਮੰਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮਾਊਦੇ, ਉਥੇ ਮੁਢਲੀ ਕਾਲ ਕੋਈ ਰਿਅਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਮੁਲੀਰਤਾ ਜਦੋਂਕਤ ਵਾਇਆ ਨੂੰ ਰਿਯਾ ਕਰੇ ਰਿਯਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਰਿਸਕਾਤ ਦੀ ਲੋੜ ਸੁਰ ਨੂੰ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਲੋਕ ਅਦਾ ਲੇਖੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰਿਅਤਾ ਯਾਤਰੀ, ਕਦੇ ਕੀ ਅਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਉੱਚ ਰਿਸ ਕੀਲ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਦੂਜੇ ਸਾਡੇ ਕਾਚੇ ਕੀ ਕਰਿੰਦੇ ਹਨ, ਚੁੱਪ ਰਿਸ ਕੀਲ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਕਰਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸੁਪਨੇ ਭਾਵੇਂ ਰਿਤਨੇ ਕੀ ਹੁੰਦਰ ਹੋਣ, ਜਟਨਤਾ ਸਾਜੀਦਿਅ ਹੀ ਕੀਲੇਕੇ।

ਪਛ ਵਿਚ, ਪਿਛਲੇ ਦਰਕਾਏ ਸਿਤਨੇ ਕਢੇਰੇ ਹੋਣਕੇ, ਕਾਛਾਦਾਕੀਆਂ ਉਤਰੀਆਂ ਹੀ ਕੰਧ ਕੀਤੀ ਹੋਣਕੀਆਂ।

ਸਾਡੀ ਟੋਕਰਾਕੀ ਦੇ ਟੋਕਰ ਨਾਲ ਪਰਿਕਾਛਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਰਕਾਗਾਂ ਦਾ ਰਿਸਾਨ ਕੀਤਾ ਦੀ ਸਮੀਕਾ ਘੋਟ ਜਾਣੀ ਹੈ।

ਮਛਾਨ ਉਸਕਨ ਕਾਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਰਕਾ ਢਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਤ ਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸੁਸਤ ਕੰਦਿਆਂ ਦੀ ਰਿਲਕਸਪੀ, ਭਾਟ ਅਤੇ ਸੈਂਟ ਵਿਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਸ ਲੰਮੀ ਕਲਨ ਕਾਜ਼ੀ, ਕੈਲਨ ਲੇਖੇਪ ਲਭਨ ਪਏਗਾ।

ਰਿਜਿਰਾਜ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਰੀਨ ਪਕ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਾਛਾਕਤ, ਰਿਲਕਸਾਥ ਕਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੰਗ, ਅਮਨ ਨਈਂ ਨਹੀਂ, ਸਿੱਧ ਜਗੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸਿੱਧ ਨਾਨ ਅਮਨ ਆਪੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਹੁਤਾ ਨੂੰ ਤੁਝ ਦੀ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਉਪਰਾ।

ਜਿਥੇ ਧਨ ਸਿੱਧਤਰ ਬਣਨਾ ਹੀ ਵਿਕਾਸਤਰ ਸੀਕਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਥੇ ਸਾਡੀਆਂ ਭਰੀਓਆਂ ਆਪੇ ਆ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਮਿਸ਼ ਬੇਸਮ ਵਿਚ ਫੇਰੀ ਨਹਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪ੍ਰਿਠ ਮੇਰਮ ਤਾਥ ਵਿਚ ਫਿਰੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਜਿਨਾ ਕੀਤੀ ਲੋਧਾ, ਲੋਧਾ ਨਹੀਂ ਡਿਪਿਦੀ, ਸਿਰਕਦ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਖਾਤ ਵਿਚ ਪੁਰਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਚਿਣਾ ਲਗ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਚੰਦਾ ਫੂਲ ਦੀ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਧਨ ਤੋਂ ਉੱਤਰ ਡੇਢ ਦੀ ਧਾਤੁਰਾ ਨੂੰ, ਚਿਤਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪਿਆਰ ਮਾਟਨ ਦੇ ਖਾਹ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਬਰਫੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਹੋਭ ਦੀ ਵੰਧ ਮਾਟਨਦੇਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਯਾਂਤਰ ਇਨਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿਰੰਜਣ ਪੁਰਸ਼ ਕਲੇ ਹੋਰਨਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਥੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਬਾਪਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਚਿਨਕਲਾਥ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਚਿੰਨ੍ਹਕ ਉਥੇ ਹਰ ਚਿਨ ਹੀ ਚਿਨਕਲਾਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਬਿਕਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸ ਦੀ ਜੇਹੀ ਵਿਫੇਰੇ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਨੂੰ, ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਸਿਕਾਵੇ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਡਰੀਓ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਬਿਭੀਲਿਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਂਦੀ, ਜੰਗ ਦੀ ਹੀ ਸਿਕ ਬੰਨ੍ਹਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਗੀਂ ਨਾਕਰਕ ਕਹਿ ਕੇ ਨਿਕਲੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਅੰਧ-ਵਿਕਲਾਗੀ ਕਹਿ ਕੇ ਡਿਕਾਏ ਹਨ।

ਉਤਰਕਾ ਦੀ ਚੰਦੀ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਹ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਨ ਕੇਨ ਦਾ ਕੇ ਮੁਟਨਾ ਦੀ ਉਤਰਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਨੇੜ ਲੈਣਾ ਦੀ ਉਤਰਕਾ ਹੈ।

ਭੁਦਕਤ ਹੁੰਦੇ ਕੀਸ ਨੂੰ ਕੀ ਜਿੰਧਾ ਸਰੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਾਰੀਆਂ ਵਿਚ, ਬਹੁਤੇ ਪਿਆਰ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਸਿਰ, ਬਹੁਤੇ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਸਰੀਕਾਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬਹੁਤੇ ਕਲੀਥ ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਅਗੀਰ, ਲਿਆਨ-ਪ੍ਰਪਤੀ ਸਬੰਧੀ ਬਹੁਤੇ ਕੰਡੀਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਹੁੰਧੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਹੁੰਧ ਵਿਚੋਂ ਉਪਲਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁੰਧ ਉਪਲਏ ਹੋ ਹਨ।

ਮਾਂ ਦੀ ਮਾਹ ਨਾਨ ਅਜੇ ਤਕ ਕਿਸੇ ਬੰਦੇ ਦੀ ਹੰਡੀ ਨਹੀਂ ਟੁੰਦੀ।

ਧਾਨਮ ਬਾਪਦਾਰ ਅਤੇ ਧਾਨਮ ਵਿਚੋਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਡਰ, ਕੰਡਲ ਦੁਨਾਮਾਂ ਦੀ ਜਿਣਤੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬੰਧੇ, ਪਕਾਅਤਾ ਨੂੰ ਘੋਟ ਅਤੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਚੰਧ ਪਹਿਚਾਣਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸਤਰੀ, ਪਤੀ ਦਾ ਰੁਕਮ ਮੇਨ ਕੇ, ਉਸ ਉਂਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਪੁੰਧ ਵਿਚ, ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਲੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਹੁਕਮਾ ਲੀਕਾ ਹੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਭਾਲੇ ਦੀ ਹੀਣੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਰੇ ਬਿਨਾ, ਚੰਨ-ਤਾਰੇ ਨਹੀਂ ਖੋਲੇ ਜਾ ਸਕਦੇ।

ਅਪਣੇ ਹਥ ਜਾਂ ਅਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਭਾਏ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਕੇ ਭਾਇ ਨਹੀਂ ਦਿਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਜਿਹਦੇ ਅਪਣਾ ਕੇਨ ਕੀਤਰੀਤਾ ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਥਰਾਂ ਨਾਨ ਕੀਤਰੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਬਾਪਦੇ ਹਨ।

ਅਗੀਰ ਉਹ ਹੈ, ਜਿਹਦਾ ਅਨੇਰ ਬੁਧਾਨੀ ਵਿਚ ਕੀ ਲੇਸਮ ਵਿਖਾਏ।

ਮਿਧਤੀ ਮਨਾਹ ਮੁਕਤਰ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਚਰਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।

ਬੀਚਿਆਂ ਦੇ ਧੋਹ ਨਾਲ ਅਜੇ ਤਕ ਕਿਸੇ ਖਧ ਦੀ ਫੀਂਤ ਨਹੀਂ ਕਿਲੀ।

ਲਾਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਭ ਭੁਭ ਜਾਣਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹਨਾਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹਥ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜਾਹਿਰ ਉਪਮਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਮਿਸਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਵੀਧ ਸਰਕੀ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਿਹੜੇ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਡਾ ਪਿਆਰਾ ਮੇਲੇ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਏਨਫਾਸ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ।

ਜਿਹੜੇ ਨੂੰ ਸਭਨਾ ਵਿਅਕਤੀ ਚੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਭਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ, ਜਿਸਦਾ ਤਾਂ ਵੀ ਚਲਦਾ ਹੋਇਆ ਪਰ ਕੋਈ ਇਸ ਸਭਨਾ ਦੇ ਕੇ ਚਲਾਉਣਗੇ।

ਨੱਥਾ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਕੀਤਾ ਹਨ ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕੀਮਤਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਧੀਕ ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਦੋਖ, ਮਾਨੁਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦੇ ਭਾਵਗੁਣ, ਹਰ ਕੋਈ ਕੋਈ ਕੀਮਤ ਦੀ ਅਲਾ ਨਾਨ ਜਿਊਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰੀ ਇਨਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਜਿਨਕਸ਼ਾਮੀ ਚਾਹੁਣ ਅਤੇ ਉਪਾਸਨਾ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨਕਸ਼ਾਮੀਆਂ ਦੀ ਪੁਲਕ-ਉਲਾਹੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਵਿਚ।

ਨੇਰਕਸ਼ੀਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸਾਬਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੇਅਦੇ।

ਮਨੁੱਖ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪੁਰਾਣਿਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਹੋਣਗੇ।

ਜੋ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਦੁੱਖ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਕੀਤਾ ਕੀਤਾ ਕਿਹਾ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਫਾਦਰੀ ਉਸ ਦੇ ਜੰਮ ਨੂੰ, ਬਲਦੀ ਉਸ ਦੀ ਯੋਗ ਦੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਸਮੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚੋਂ ਜਿਹੇ ਜਿਹੇ ਲਗਦੇ ਹਨ, ਨੀਕੀ ਕੀਤਾ ਹਰ ਪਰਿਵਾਰ ਕੀਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸਾਦਨ ਦੀ ਜਿੰਦਾ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸੋਚਣ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਦੀ ਕੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਜੀ ਹੋਣੀ।

ਜਿਸ, ਕਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇ ਜਾਂ ਹੀਆਰ ਨੇ ਕੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਇਹ ਪਸ਼ਮ ਦਾ ਭਾਵਾ ਪਾ ਕੇ ਹੀ ਖਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਟੁਟਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਨਵੇਂ ਰਾਹ ਦੀ ਉਲੀਕਦੇ ਹਨ, ਨਵੇਂ ਰਾਹ ਦੀ ਨਹੀਂ ਉਸਾਰੀ, ਨਵੇਂ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਅਨਾਥਾਵਾਂ ਨਾ ਕੋਵਲ ਨੇਮਾ ਅਭਾਗ ਜਿਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਉਣਗੇ ਕੀ ਬਣਾਈ ਸਪਦੇ ਹਨ।

ਕਦੀਨਾਂ ਦੀ ਬਲਾਅਿਤ ਵਿਚੋਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਨੇਮਾ ਅਭਾਗ ਉਂਠਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਕਦੇ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੇ, ਜਿਵ-ਦੂਸੇ ਨੂੰ ਆਦੇਬ ਪੁਰ ਕੇ ਵੀਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੀਤਾ ਦੇ ਤੇਜੇ-ਕੀ ਤੇ ਤੇਜੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਫਾਦਰੀ ਜਾਂ ਨਾਨਾ-ਨਾਨੀ ਕਣ ਚੁੱਕੇ ਹੋ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਥ ਫੈਦ ਜਾਓ, ਉਥੇ ਜਾਕੇ, ਹਾਨੀਕ ਸਭਨਾ 'ਤੇ ਰੋਚ ਜਾਓ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਜਾਓ, ਸਾਡਾ ਦਿਨ ਘਟ ਮਹਿਗੁਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ।

ਟੇਲੀਫੋਨ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ, ਜਿਵ ਕੁਸੇ ਕਨ ਵਿਅਕਤ ਦੇਣ ਅਤੇ ਹੋਣਾ ਨੂੰ ਸਿਮਾਨ ਨਾਨ ਸੁਣਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਘਟਾ ਦਿਤੀ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰ ਕੀਤੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਮਾਪੇ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ ਹਨ।

ਅਭਾਗ ਪੁਸ਼ਾਕੀ ਦੀ, ਕਾਪਾਨੁ ਦੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਜਿਹਾਪ ਦੇ ਰਾਹ ਦੀ, ਕੁਝ ਕਣ ਜਾਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੀਆਂ ਦਿਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਜਦੇਮਹਿਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਕਦੀਨਾਂ ਦੀ ਬਲਾਅਿਤ ਹੀ ਅਸੀਸੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਜਾਦੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਹਾਦਸਾ ਕਣ ਕੇ ਹੀ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ।

ਇਨਕਸ਼ਾਮੀਆਂ ਵਾਲੇ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਉਦੋਂ ਉਪਜਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਵੇਂ ਹਾਕਮ ਕਣ ਜਾਦੇ ਹਨ।

ਜਵੇ-ਕਾਫ਼, ਤੁਸੀਂ-ਕੁਸੀਂ ਕਾਨੀਅਤ ਦੀ ਮੁਖ ਪਛਾਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਦੀਨਾਂ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦੇ ਵਿਕੀਆਰਕੀ ਬਣਨ ਦੀ ਕੀ ਉਸ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦੇ ਵਾਕੀ ਕਣ ਜਾਦੇ ਹਨ।

ਜਿੰਨੇ ਫੈਸਲਾ ਏਸ਼ਾ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਲੰਕਾਈ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਸਾਡੀ ਹਾਥ ਦੇ ਪਸ਼ਾ ਕਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਉੱਤਰੀ ਕਾਕਰ ਹਰਿਮੰ ਸਾਹਿਬਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਆਟ ਹਿ ਆਟੀ ਪੀਤਾ
ਸੰਕਿਸ਼ਣ ਹੈ।

ਮਹਾਂਪੁਰਸ਼ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਗੀਟਾਂ ਠਾਠ ਨਾਲੀਂ ਰੋਲਦੇ।

ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਪੁਸਤਕ ਸ਼ਾਇਦ ਅੱਜੋਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਸ਼ਾਇਦ ਪਾਕਿਸਤਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਹੋਵੇ।

कायदा बाहरी उपस्थित होने की अपेक्षा प्रत्येक के

ਸ਼ਾਸਕਵਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟਵਾਦੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੰਘ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤ
ਕਾਰਜ ਨਿਯਮ ਹੈ।

ਮਾਨਸਰਨੀ ਵਿਖੇ ਓਂਟ ਹਾਥਾ ਵਿਖਾਵਟ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਖਾਣ ਸੀ।

ਭਾਰਤ ਦੀ ਗਰੀਬੀ ਦਾ ਇਕ ਆਖ਼ਰ ਦਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾਤ ਆਖ਼ਰ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿੰਗੇ, ਸਿਰਫ਼ ਆਖ਼ਰ ਹੀ ਕਰ ਸਕੇ।

ਭਾਵਤ ਇਕਾਨਸ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਦੇਖ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਦੀ ਸੋਚੀ ਹੋਵੇ ਯੋਮ, ਭਾਵਤੀਆਂ ਸਿਤਰਾ
ਨਹੀਂ ਨਹਾਉਣੀ।

ਭਾਗਤ ਵਿਚ ਹੀਮਾਥੀ-ਪਾਦਰੀ, ਪੰਡਾਨੀ ਹਕੂਮਤ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਫੈਸ ਬਣ ਗੇ ਆਏ।
 ਲਕੀਨ ਭਾਗਤ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਸੀ, ਉਹ ਵਿਭੋਕਾਰਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲਿਆ।

ਮੇਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਆਨ ਦੇ ਸਿੱਕਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਖਰੀਦਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਚਿਠੀ ਦਾ ਉੱਪਰ ਨੇ ਉੱਪਰ ਹੀ ਭਰਨਾ ਹੋਵੇ।

ਮਿਥੇ ਪਿਘਲਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

महान्यायक दाय मया नीम कायमामन है मैवाकमना अतो कविष नं मेवाकमना पैकन है ।।

ਪਿਆਰ, ਸੁਪਨੇ ਚਾਨੀ ਸੀਰਿਸ ਅਤੇ ਬਿਆਰ, ਮਨੁਸ਼ਕਮ ਚਾਨੀ ਪਸੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤਾਹਤ ਇਹ ਪੈਦਮੈ ਸੰਬਿਭਾਹਾ ਹੋ ਲਾਗੂ ਪਛਾਣਨ ਦੀ ਯਕਿਨ, ਕਾਮਾ ਕਾਮ ਮੋਹਨ
ਸਭਿ ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਸਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਇਕ ਵੀ ਮਾਟ ਭਰਨਪੈਂਗ ਪਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਭੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣ ਤਾ ਬਾਜ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦ।

ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹਰਾਏ ਹੈ ਜਾਥੇ ਨਾ ਅੱਧੇ ਚੰਡਣ ਥਾਨੇ, ਥਾਨੇ ਘੋੜੇ ਘੋੜੇ ਘੋੜੇ ਹਨ ।

ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਪੇ ਟੈਕਟ ਹੀ ਭੇਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਵਿਚ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਆਪਣੇ

ਜੇ ਹੀ ਸਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਕੋਲ ਨਿਰਾਸਰਾ ਲਈ ਬੰਦੀ
ਅਸਰ ਹੈ। ਸਦੀ ਸੰਤਿਕਾ।

ਲਗਭਗੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੱਜ ਤਕ ਹੱਤਿਆ ਹੋਈ ਹੈ ਅੱਧੇ ਖਿੱਤਰਾਂ ਦਾ ਹੱਤਿਆ ਅੰਦਕ ਜਾਣ

[illegible]

ਕੁਝ ਆਰਥੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸੇ ਵਲੋਂ ਕੀਤੀ ਆਲੋਚਨਾ ਸਾਂ ਜਿਹਾ ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ

doi:10.1371/journal.pone.0141201.g001

सिद्धि के बाद के अतीव उत्साह के कारण ही मैंने

ਜੇ ਪਿਆਰ ਸੰਭਾਲਾ ਉਥੇ ਤਾਂ ਕੰਪਨੀਆਂ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀ ਲਗਦਾ ਹੈ।

— 10 —

ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਸੁਪਰੀ, ਅਸਫਲੇ ਮਰਿਆਦਾਂ ਦੇ ਸੁਪਰੀਆਂ ਦੇ ਵੀਹਵੇਂ ਸਾਲੀ, ਉਹ ਸੁਪਰੀ

ਹਰ ਮੇਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪੁਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਹੋਟਲ ਉਪਲਬਧਿਤ ਹੀ ਮਿਹਿਬਾਰੀ

10

निजला बगल ही बरख लहरा है, भूज से गिरते बिच मनुष्य कोरी सुक

ਗਣਿਆ ਉੱਤੇ, ਜੇਕਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਥਾਵਾ ਹੈ ਅਰ ਜਿੱਥੇ ਹੋਰ ਕੀ ਲਏ ਗਏ ਹਨ।

ਨਿਯਮੀ, ਫਿਰਿਯਾ ਨੂੰ ਕੰਢੇ ਅਤੇ ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡੇ ਬਣਾ ਕੇ, ਪਰਕਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਹੋਰੇ ਮੇਥ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕਿ ਡਾਹਾਂਭੇ ਕੋਲ ਕੇਮ ਕਹੁਣ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਹਸ ਕਿ ਡੁਸੀ ਕੇਮ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਰਤਾਰਾ ਕਿਸ-ਕੁਝ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਭਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਮੌਖ ਦੇ ਅਰਥ ਆਣਨ ਲਈ, ਵਿਆਹ ਆਉਂਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਦੇਹਤ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਨਿਕੀਆਂ ਬੋਧਕਾ ਵਾਸਤੇ ਵਧੇਰੇ ਭੋਜਨੀਯ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਹੈ।

ਸਿਧਕਾ ਹੋਨੇ ਦੇ ਹੋਰ ਕੰਪੁਸ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਧੇ ਖੁਨ-ਵਿਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਅੰਦਰੋਂ ਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ, ਅੰਦਰੋਂਕੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਰਾਕਾਂ ਦਾ ਸਮਝਾਏ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੇਮਮ ਅਕਸਰ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੰਪੁਸ ਕੀਦਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਜੇਕਾ-ਪੁਕਤੀ ਦਾ ਨਾਕ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਦਿਨ ਐਡਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਾਟੇ ਵਾਂਗ ਅੰਧੇ ਨਾਥੂ ਵਾਂਗ ਸਨਮ ਨਹੀਂ ਜੋਦੇ, ਅਕਤਾਰ ਹੀ ਧਾਰਦੇ ਹਨ।

ਆਰਥਿਕ ਹੋਰ ਨਿਕਾਰੇ ਹੋਏ ਨੌਕ, ਭੰਡਾਰੇ ਭੁਭ ਨਹੀਂ, ਭੁਭਕਾਰੇ ਸਭ ਭੁਭ ਹਨ।

ਤੀਨਾਂ ਕਰਨ ਵਿਚ, ਸੁਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਕ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਹੀ, ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਤਨ ਲਗ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਰਥਿਕਤੀ ਸਿਰਕੀ ਵਿਖੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਕਸਤਾ ਨਾ ਆਣਨ ਵਾਲੇ ਭਵਾਈਕਰ ਸਾਹਮਣੇ ਕੜੀ-ਕੜੀ ਦੇਖ ਆਈ ਹੋਏ ਆਈ ਜਾਣ।

ਅਭਲੀਤਾ ਸਹੀਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਕਪੜਿਆਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਵਾਸਨੀਕੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੌਜਬ ਕਿਸ ਕੀਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਭਕਾਰ ਭੋਜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ।

ਸਿਰਕੀਆਂ ਅਕਸਰ ਵਿਚਕਾ ਹੋਰ ਪਰਿਪਰਵਾਈ ਅਤੇ ਕਪੜਿਆਂ ਪੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰ ਕਿਸ ਤੋਂ ਨਿਰਭਰ ਉਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਿਰਕੀਆਂ ਅਤੇ ਉਂਝਾਂ ਨੂੰ ਭਾਉਣ ਵਿਚ, ਕੋਈ ਸੁਖ-ਕਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਨਾਨਕੀ ਕੰਢੇ, ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਸਿਰਕਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜੋਦਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕੇਥਾ ਵਿਚ ਹੋਰ ਉਤੀਕ ਜੋਦੇ ਤਾਂ ਸਿਰਕਾ ਹੋਰ ਅਮੀਰ ਪਰ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੁਰਖ, ਪਾਟੀ ਦੀ ਗੰਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਉਹੀ ਦੇਖੋ ਨਾਕ ਆਣਨ ਦਾ ਚਕਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਵਾਰਥਿਕ ਸਭਨ 'ਤੇ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਸਜੀਬਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਤਾ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਉਸਤਮਾ ਅਤੇ ਉਂਝਾਂ ਦੇ ਮੇਰ ਵੇਰਵਾ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਣਨਾ, ਦਰੋਰ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਡੁਸੀ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਫੁੱਲ ਆਉਂਦੀ ਤਾਂ ਪੁਟ ਵਿਛਨੇ ਲਾਨਾਂ ਦੇ ਹੋਣਾ ਪਰਿਭ ਕਰੀ ਹੈ।

ਜੇ ਕੋਈ ਕੰਗਾ ਕੀਦਾ, ਭੁਭਕਾਰੀ ਦੇ ਭਾਹ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਭੁਭੇ ਤੋਂ ਵੀ ਭੁਭਾ ਹੋ ਨਿਬਭਦਾ ਹੈ।

ਕਮੀਰ ਸਿਭ ਵਾਲੇ ਕੰਢੇ, ਅਤੀਤ ਦੇ ਹੁਣ ਜਾਊਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਿਰਕੀ ਨਿਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼, ਉਹੀ ਕਰਨ ਚੰਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਂਝ ਵਿਚ ਅਨਪਟ ਦੇ ਅਰਥ ਹਰ ਤੋਂ ਹਨ ਪਰ ਹਰਮ ਵਿਚ ਅਨਪਟ ਦੇ ਅਰਥ ਹਰ-ਮਿੱਥ ਤਾਂ ਉਪਰ ਉੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਤੱਖ ਹਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸਨਮਾਨਯੋਗ ਸਿੱਧਾਂ ਸਿਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ।

ਭੁਭਕਾਰ ਦੇ ਨੇਮ, ਕਿਸੇ ਨਾਕ ਕੋਈ ਵਿਆਹਿ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਹਰੇਕ ਪਰਿਭਕਰਨ, ਆਪਣੇ ਨਾਕ ਕੜੀ ਕੋਈ ਟੁੱਟ-ਟੋੜ ਨੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਕਸ਼ੀਰੀ ਕਰਕੇ ਉਪਜਾਊਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰਕੇ ਕਸ਼ੀਰੀ ਉਪਜਾਊਦੀ ਹਨ।

ਕਸ਼ੀ ਤਾਂ ਪੁੱਛ ਸਿਭਨਾ, ਜੋਕੀ ਹੈ, ਜੋਕੀ ਵਨ ਮਿੱਠ ਕਰਨੀ, ਕਸ਼ੀ ਹੈ।

ਸਤੀਆਂ ਤੋਂ ਖੁਭ ਸੁਤੀਆਂ ਕੀਆਂ, ਇਕ ਹੀ ਹਸੁਣੇ ਨਾਕ ਨਹੀਂ ਜਾਭੀਆਂ।

ਨਿਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਮਾਨਿਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ੀਅਤ ਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਗਤਿਆਂ ਦੇ ਨਿਭਮਾਣ ਦੇ ਨਾਕ-ਨਾਕ, ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝ ਸੰਭਾਨ ਅਤੇ ਮੁਖਿਯਤ ਕੀ ਕਰਦੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਭਾਉਣ ਵਿਚ, ਕੋਈ ਸੁਖ-ਕਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਨਾਨਕੀ ਕੰਢੇ, ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਸਿਰਕਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜੋਦਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕੇਥਾ ਵਿਚ ਹੋਰ ਉਤੀਕ ਜੋਦੇ ਤਾਂ ਸਿਰਕਾ ਹੋਰ ਅਮੀਰ ਪਰ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਭਾਉਣ ਵਿਚ, ਕੋਈ ਸੁਖ-ਕਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਨਾਨਕੀ ਕੰਢੇ, ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਸਿਰਕਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜੋਦਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕੇਥਾ ਵਿਚ ਹੋਰ ਉਤੀਕ ਜੋਦੇ ਤਾਂ ਸਿਰਕਾ ਹੋਰ ਅਮੀਰ ਪਰ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਧਿਕਾਰਤ ਦਾ ਪਹਿਰਾ ਕਰਤਕ, ਨਿਰੰਕਸ ਪ੍ਰਭੂਉਣਾ ਨਹੀਂ, ਮਿਲਕੀ ਦਾ ਮਲੀਆ ਸਿਧਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰਮਾਉਂਦੇ ਭੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਨਿਸ਼ਾਬ ਭਾਅਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸ਼ ਕੰਮ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਗੁਨਾਮਾਂ ਵਾਲਾ, ਹੁਣ ਕਸਾਬਾਂ ਅਤੇ ਭੁਭ ਮੁਹਰਾਂ ਵਾਲਾ ਬਣਨੇ ਪੁੱਛੇ ਹਨ, ਕਿਉਂ ਸਾਡਿਆਂ ਵਿਚ ਸੰਤੁਲਨ ਦੀ ਜੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਨਿਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਈ ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੜਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਹਾਨਤ ਵਿਚ ਕੀ ਬਾਨਕੀ।

ਦਰਬਾਰਾਂ ਨੂੰ ਫੈਲੀਫਿਰਨ ਉਤੇ ਢੇਰੀ ਅਤੇ ਭੈਏ ਦੇਖੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬੰਦਾ ਦੀ ਪੂਰੀ ਭਾਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਅਕਸਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭੈਏ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਹਨ।

ਮਿਨ੍ਹਾਂ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਸੰਭ ਤਾਰਤ ਵਿਚ ਅੰਗਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਪੰਕਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਹੋ ਕੀ ਨਹੀਂ ਲਏ।

ਜਿਥੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭਹਿਸਦੇ, ਉਥੇ ਉਹ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਦਾ ਦਿਆਨ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬੰਦੇ ਹੋਣਗੇ।

ਜਾਹਿਰਬਾਬ, ਨਿਭ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਨਿੰਦਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਮਾਨਤਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਨੇ ਨਿਰਣ-ਨਿਰਣ ਅਤੇ ਤੰਨਵਾਤ ਬਣਨ ਦੇ ਨਾਅਰੇ ਵਾਲੇ ਦਿਭੇ ਹਨ ਪਰ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਸਿਧੀਤਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੜਾ ਦੂਰ ਹੈ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਰਕਾਰਾ ਨੇੜੇ ਕੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

ਮਨੁੱਖਤਾ ਹਰ ਉੱਚੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਉੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਕਿਤਨਾ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਕਿਥੇ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਤੈਅਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਤੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਮਿਲਾਓ ਪ੍ਰੀਤਿਭ ਆਤਮਾ ਦੀ ਨਿਰਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।

ਜਵਾਨਾਂ ਦੀ ਅਲੋਚਨਾ ਕਰਕੇ, ਉਥੇ ਆਪਣੇ ਹੋਰਿਆਂ ਦੀ ਹਾਨਤ ਕਰਕੇ ਹਨ।

ਜੇ ਸਿਧਿਆ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਿਗਾਨ ਕਰਾਏ ਨਾਲ ਨਿਭ-ਸੁਭ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਧਿਆ ਨਹੀਂ, ਸੁਭਾ ਹੀ ਹੈ।

ਕਿਧਾ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੀਤ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਜਵਾਨ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਭਵਿੱਖ ਮਰਦਾ ਹੈ।

ਮਿਲਾਓ ਦਾ ਆਨੰਦ ਹੋਰ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤੁਸ਼ਕੀ ਦਾ ਹੁੰਦੇ ਉਥੇ ਕਦੇ ਨਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੰਕਪਾਵਾਦੀ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਖਾਭ ਬਣਦਾ, ਖੁਭਰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਿਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਈ ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਣ ਅਤੇ ਕਿਰਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਬ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਨਿਸ਼ਾਬ ਵਿਚ ਹੋਏ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਖੇਤਰ, ਦੱਖਣੀ ਖੇਤਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਖੁਭਰਾਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਕਿਸਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਜਦੋਂਪਹਿਲ ਨਾ ਮਾਨੀ ਸਾਥੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਜ਼ਰੋਰੀਅਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲਿਆ।

ਪੰਜਾਬੀ ਕੰਨ ਹੁਣ ਚੰਢੇ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਖੁਲੀਭਤ ਵਿਚ ਕਮੇ ਕੰਦੇ ਨੂੰ ਨਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਜੇ ਧਾਕਾਬਾਭ ਹੋ ਕੇ ਸਮਝੀਤਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਸਾਥੇ ਤਾਂ ਅਮੀਰਾ ਹੋਣ ਦੇ ਭਾਵਭੁਲ ਧੰਧਾਪਾਭ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਦਾ।

ਕੋਢੇ ਕੰਧੀਆਂ ਵਿਚ ਹੀਨਾ ਦੇ ਉਹ ਅਸਭ ਨਹੀਂ ਕੰਢੇ ਜਾਂਦੇ, ਸਿਰਫ਼ੇ ਛੋਟੇ ਕਾਨਿਆਂ ਵਿਚ ਕੰਢੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਨਿਰਕਾਰੀ ਕਮਾਉਣ, ਖਾਣ, ਪਸ਼ੁਉਣ, ਹੰਧਾਉਣ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਪੜੀ ਦੀ ਨਿਰਕਾਰੀ ਕਮਾਉਣ, ਕਪਾਉਣ, ਲਾਉਣ, ਵਧਾਉਣ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਾਧਪਨ ਵਿਚ ਦਾਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਨਕੀ ਢੰਗ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਦੰਡਾ ਹੋ ਕੇ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ, ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਉੱਚ ਨਹੀਂ ਛੋਟਾ ਨਹਾਣ ਦਾ ਧਾਤਨ ਕਰਦਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕੇ ਕੰਦੂਸ ਅਪਾਭ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਦੀ ਕੰਦੂਸੀ ਦੀ ਕਟਕ ਕਹਿੰਦਿਆਂ, ਕੀਤਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਆਖੇ-ਕੁਆਉਂਦੇ ਭੁਭ ਨਹੀਂ।

ਉਦਾਸੀ ਕੀ ਇਕ ਭਾਤਕਾ ਹੈ, ਨਿਲ ਵਿਚ ਟੁਕਿਆ-ਪੁਰੀਭਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਮੰਡਿਆ-ਮੰਡਿਭਿਆ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਚੰਗੇ ਸੰਤਿਆਦਾਭ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਭੁਭ-ਕੀਤਾਂ ਅਤੇ ਪੰਡੇ-ਪਾਭਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰੀ ਮੰਗੀਭਤਕਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜੀਅਕਾਰਾਕਾਰ ਭਾਸ਼ਾਈਆਂ ਵਿਚ ਘਰਾ ਫਿੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਿੱਘ ਭਾ ਦੀ ਥਰੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ-ਸਾਡੇ ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਭਰਨਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜਕ ਅੰਤਰ ਸਰਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਫੌਜੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਜੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਿਛੋੜਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਦਲ ਵਿਚੋਂ ਨੌਂ ਹਾਸਤਾਂ ਵਿਚ ਵਿਸਤਰੀ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਫਿੱਲਦਾ।

ਜਿਹੜੇ ਪੁਰਾਣੇ ਪਹਿਲ ਨਹੀਂ ਬਚਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲ ਬਦਲ ਜਾਣੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਜਿਹੜਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਫੌਜੀ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਾਲੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਣ-ਕਾਰਾਂ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਣਗੇ।

ਜਿਹੜੇ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਹੋਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲ ਹੋਵੇਗੀ।

ਜਿਹੜੇ ਦੇਖ ਵਿਚ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਉਪਸਥਾਤ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਨੁੱਖ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਉਪਸਥਾਤ ਨਾਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਰ ਪਰ ਫੌਜੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰਾ ਕਰਦੇ।

ਜਿਹੜੇ ਨਾਲ ਸੁਭਾਵੇ ਫੌਜੀ ਦਿਨ ਬਾਦ ਹੋਵੇਗੇ, ਫੌਜੀਆਂ ਹੋਣਗੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇ ਫੌਜੀਆਂ ਹਨ।

ਸਰਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਪਸਥਾਤ ਵਿਚ, ਅਰਥਾਤ ਅਪਣੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸਮਾਜੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ।

ਫੌਜੀ, ਫੌਜੀ ਅਤੇ ਫੌਜੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਫੌਜੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸ, ਉਸ ਸੰਘਰਸ਼ੀ ਪੁਰਾਣੇ ਅਹਿਸਾਸ।

ਸਰਕਾਰ, ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਹੜੇ ਨੂੰ ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਵਿਚ ਅਹਿਸਾਸ, ਵਿਚਕਾਰਕੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਤਰ ਵਿਚ ਅਹਿਸਾਸ ਉਹੋਂ ਭਰੇ ਭਰੇ ਹੋਣਗੇ, ਜੋ ਪਰ ਵਿਚਕਾਰਕੀ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਨਹੀਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚ ਬਦਲੇ, ਜਿਹੜਾ ਬਦਲੇ, ਜਿਹੜਾ ਫੌਜੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਬਦਲੇ ਹੋਵੇਗਾ।

ਫੌਜੀ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ-ਪੁਰਾਣੇ, ਫੌਜੀ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਫੌਜੀ ਨਾਲ ਹੀ ਫੌਜੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਿਹੜੇ ਪੁਰਾਣੇ ਉਪਸਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੇ, ਉਹੋਂ ਫੌਜੀ ਸੰਘਰਸ਼ਕੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਉਪਸਥਾਤ।

ਪੁਰਾਣੇ ਬਦਲ, ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚਕਾਰਕੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪਸਥਾਤ ਹੀ।

ਸੰਘਰਸ਼, ਜਿਹੜਾ ਅੰਤਰ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ ਨੂੰ ਅੰਤਰਕਾਰਕੀ ਬਣਾਉਣਗੇ, ਜਿਹੜੇ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼-ਫੌਜੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ ਸੰਘਰਸ਼ਕੀ ਹਨ।

ਸੰਘਰਸ਼ ਸੰਘਰਸ਼ਕੀ ਹੈ ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫੌਜੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸੰਘਰਸ਼ਕੀ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ, ਫੌਜੀ ਹੋਣਗੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਫੌਜੀਆਂ, ਜਿਹੜੇ ਫੌਜੀਆਂ ਦੇ ਪਰ, ਫੌਜੀ ਨੇ ਫੌਜੀ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸੰਘਰਸ਼ਕੀ ਸੰਘਰਸ਼ਕੀ ਹੈ ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਫੌਜੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸੰਘਰਸ਼ਕੀ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ ਦਾ ਵਿਚਕਾਰਕੀ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ ਹੀ ਫੌਜੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸੰਘਰਸ਼ਕੀ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ, ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਤੇ ਉਪਸਥਾਤ ਨਾਲ ਹੀ।

ਅਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੇ, ਜਿਹੜੇ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ ਹੀ ਫੌਜੀ-ਫੌਜੀਆਂ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ਕੀਆਂ ਹੀ ਫੌਜੀਆਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਪਸਥਾਤਕੀਆਂ, ਜਿਹੜੇ ਸੰਘਰਸ਼ਕੀਆਂ ਪੁਰਾਣੇ ਨਹੀਂ ਸੰਘਰਸ਼ਕੀਆਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਪਰ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੇ ਦੀ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇ, ਜਿਹੜੇ ਵਿਚਕਾਰਕੀਆਂ ਨੂੰ ਫੌਜੀਆਂ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਭਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਇਸ ਨਹੀਂ ਭੰਸਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਵਿਗੜੇ ਦੀ ਢਾਲ ਵਿਚ ਖੋਟ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਮਨ ਖਾਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਇਕੱਠਾ ਸੋ ਜਾਂਦਿਆਂ ਹਨ।

ਨਿਮਕਤਾ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ, ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਭਰੀ ਪਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਭਰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ।

ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਦੁਆਰੀ ਮੁਆਫ਼ ਹੈ, ਜੇ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਦੁਆਰੀ ਦੁਆਰੀ ਕਰ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਘਰੀਲੇ ਹੋਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਘਰ ਦੇ ਭਾਵਜੂਦਾ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਜੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਵਰਤੋਂਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀਆਂ।

ਉਹੀ ਕੰਮ ਮੁਆਫ਼ੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਭਰੀ ਦੀ ਨਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ।

ਦੁੱਖਿਆਂ ਨਾਲ ਨਿਮਕਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਭਰੀ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸੀ ਭਰੀ ਹੈ।

ਯੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਭਰੀ ਹਾਂ ਮਹਿੰਗਾ, ਸਕਨ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਹੋਵੇ।

ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੁਆਫ਼ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਮੁਆਫ਼ੇ ਵਾਲੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਇਹ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਭਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਸਭਾ ਦੇ ਅਸੀਂ ਸੁਣਾ ਵਿਚ ਹੀ ਹਾਂ।

ਸੋਭ ਦੇ ਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਅਨੰਦ ਹੈ, ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਹੀ ਸੋਭ ਹੈ।

ਜਿਹ ਨਾਲ, ਮਨੁੱਖ ਗਤੀਵਿਧੀ ਦੀਆਂ ਪੀੜਾਂ ਅਤੇ ਅਮੀਨੀ ਦੇ ਅਜ਼ੋਬੇ ਤੋਂ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਭਾਵੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਹੀ ਇਕ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਹ ਹੋਰ ਗੁਣ ਦਾ ਭਾਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸੋਭ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸੋਭ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਤਾਕਤਵਰ ਦੀ ਪਰ ਭਰ ਸੋਭਨ ਲਾਭ ਹੀ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਭ ਸੋਭਨ ਤਾਕਤਵਰ ਹੀ ਹਨ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਅਨੰਦ, ਜਿਹੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮਿਸ਼ਰ ਨਾਲ ਅਨੰਦ, ਸੋਭਾ ਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਉਹ ਚੰਦਨਾਈ ਨੂੰ ਭਰਨਾ ਮੁਆਫ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਮੁਆਫ਼ ਦੀ ਹੋਣ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸੋਭਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਆਪਣੀ ਸਕਨ ਤਾਂ ਭੇਜ। ਇਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਹੈ।

ਸੋਭਾ ਵਿਚ ਜੋ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ।

ਸਭਾ ਦੀ ਸੋਭਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗਾ ਸਭਾਵੀ ਕਰੇ ਪਰ ਸਭਾਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ।

ਜਿਹੜੇ ਦੇ ਮੁਆਫ਼ ਵਿਚ ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ਅਸਫ਼ਾਰ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਹੋਵੇ ਹੋਵੇ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰਨਾ ਹੋਣ ਵਿਚ ਜੋ ਅਨੰਦ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ।

ਸੋਭ ਦਾ ਕਹਿਣ ਉਤਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਮੋਰਚੇ ਹਨ ਪਰ ਆਪਣੇ ਹਾਂ ਕਹਿਣ ਕਿਸੇ ਮੋਰਚੇ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਚੰਗਾ ਸਭਾਵੀ, ਮਨੁੱਖ ਕਰੇ ਸੋਭਾ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ।

ਯਸੀ ਨੂੰ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਸੋਭਾਵੀ ਕਰਨਾ ਦਰਦਨਾ ਹੋਵੇ।

ਸੋਭ ਅਸੀਂ ਦੇ ਹੀ ਸੋਭਾਵੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਸੋਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੀ ਸੋਭ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣਾ ਸੋਭਾ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਪਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਹੋਰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ।

ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਜੋ ਆਪਣਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਹੋਵੇਗੀ ਆਪਣਾ।

ਜਿਸ ਨਾਲ ਤਨਾਹ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਉਸ ਦਾ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਵੇ-ਹੋਵੇਗਾ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ।

ਅਨੰਦੇ ਸੁਭਾ ਵਿਚ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨਿਰਮਾਣੀਆਂ ਕਰਨਾ ਸਾਡੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ।

ਸਿਰਫ਼ ਭੋਜਨ ਨਾ-ਜਵਾਬ ਹੈ, ਭਾਵਤ ਭੋਜਨ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ-ਸੰਸਾਰ ਚੰਬ-ਚੰਬ ਦੀ ਧੀਕ ਭਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵਤ ਭੋਜਨ ਅਨੰਦ ਹੈ, ਸੰਸਾਰ ਸਰੀਰ-ਬੁਲੀ ਭਾਵੇਂ ਸਿਰਫ਼ਾ ਹੈ, ਭਾਵਤ ਭੋਜਨ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਭਾਵਤ ਦਾ ਮਹਿਤਵ ਤੀਜੇ ਸੰਸਾਰ ਭਾਵਨ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਆਪਣਨ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਤੀਜਾ ਹਿੱਸਾ ਵਿਖਾਏ 'ਭੇ' ਅਵਧਾ ਹੈ।

ਉਥੇ ਭੋਜਨ ਭਰਨ ਵਿਚ ਯੋਗਤਾ ਦੇਣ ਹੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭੋਜਨ ਭੋਜਨ ਜਲਦੀ ਹੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਦੇਸ਼ੀਫ਼ੀ ਪੁੰਡਰ ਉਥੇ, ਭੋਜਨ ਦੀ ਨਿਰਾ-ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਭੋਜੀ ਅਵਧ ਨਹੀਂ ਭਹਿਲਾ।

ਸਾਰ ਉਥੇ ਭਰਨ ਸਾਧਾਭਵ ਰਾਖ ਉਥੇ ਜਾਂ ਭਾਈ ਭਾਈ ਭਾਜ, ਭੋਜੀ ਭਰਨ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।

ਜਦੋਂ ਪਿਛਲੀ ਵਿਧੀ ਭੋਜੀ ਪਿਆਰਾ ਨਿਭਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਵਰਾ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਭਰਦਾ ਵਿਥੇ ਅਵਧ ਦੀ ਨਿਭਨ ਭੁੰਦੇ ਹੋਣ।

ਅਨੰਦਾਂ ਭੇਦੇ ਭੁਜੇ-ਭੋਜਨ ਪੋਣ ਦਾ ਪਾ ਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਾਥਤ ਉਥੇ ਹਨ।

ਸੰਖੀ ਅਵਧਾ ਨੂੰ ਭਰਦਾ ਦਾ ਜਾਮਾ ਪਰਿਪਲਿਟ ਦੀ ਜੰਗ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ।

ਸੁਕਸ ਬਹੁਨ ਨਾਨ, ਭਾਵੇਂ ਮਥ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ।

ਅਜੇਥੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂ ਨਿਰਭਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕੇ ਪੁਰਾਣੀਓਂ ਹਨ।

ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧਾਂ ਦਾ ਭਾਵਨ ਅਵਾਜ਼ ਅਜੇ ਆਪ ਦੀ ਭੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਭਾਵਨ ਦਾ ਵਿਅਕਤ ਭਾਵ-ਪੁਰਤ ਹੈ, ਭਾਵਨ-ਪੁਰਤ ਹੋਣ ਭਾਵੇਂ ਦੀ ਨਿਰ ਆਨ ਹੈ।

ਜਿਹਾਨ ਫ਼ੀਨੀਆ ਵਿਚ, ਆਪਣਿਆਂ ਦੇ ਭੇਜੇ ਹੋਣ ਦਾ ਭੋਜੀ ਨਿਰਾ ਨਹੀਂ ਪੁਰਾ ਪੁਰ ਨਿਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਣੇ ਭੀਓਣ।

ਧਰਾਤਲ ਦੇ ਅਨੰਦਾਂ ਵਿਭਿੰਨ ਹਨ, ਸੁਖੀਨਿਆਂ ਦਾ ਨਿਭ ਦੀ ਵਿਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਨਿਭਿਆ ਨਿਭਾ।

ਹਰ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਨਾਨ ਵਿਭ ਭਰਾਭੀ ਸੁਖੀ ਭੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਨਾਨ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਦੀ ਜੰਦਰ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਬੰਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪੁਰਾਣੀ ਦੀ ਨਿਰਭਾਪੀ ਨੇਮਾਂ ਅਤੇ ਭਾਨੁੰਦਾਂ ਵਿਚ ਭੁੰਦੀ ਹੈ, ਨਿਰਭਾਪੀ ਦੀ ਭਾਜਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਭਾਪੀ ਵਿਚ।

ਜਿਹਾਨ, ਭਾਵਤ ਦੇ ਸੁਖੀ ਨਿਭਨ ਦਾ ਭਾਵਤ ਹੈ।

ਵਿਆਹ ਦੀ ਭੁਭੀ, ਭੋਜੀਓ ਉਥੇ ਨਾਨੇ ਭੋਜੀ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਚਾਹੀਓ।

ਵਿਸ ਭਣੀ ਆਪਣੀ ਭਾਵਨੀਅਤ ਨੂੰ ਭਰਾਭਾ ਭਰਨਾ, ਹਰ ਵਿਸੇ ਨੂੰ ਉਧਾਨ ਭਰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਚੰਗੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਭੋਜੀ ਭਰਨ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।

ਭਾਵਤੀ ਜੰਗਿਅਤਾ ਨੇ ਤਿੰਨ ਨਾਨੇਭ ਨਿਭਨੇ ਹਨ ਜੰਗ, ਯੋਧਾ ਅਤੇ ਯੁੱਧੀ, ਜਿਹਨਾਂ ਵਿਧੀ ਤਿੰਨਾਂ ਦਾ ਜੰਗਿਅਤ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਪੁਰਨ ਨਾ ਪੁੰਡੇ, ਪਿਆਰ ਭਣੇ, ਜਿਸ ਨਾਨ ਦੀ ਸਾਰੇ ਪੁਰਨਾਂ ਦੇ ਉਧਾਨ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ।

ਸੁਖਾਂ ਭਾਵਤ, ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਦੀ ਭੁਭ ਦੀ ਅਨੰਦਭ ਨਹੀਂ ਪੁੰਦਾ।

ਜੀ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਭਾਨ ਨਹੀਂ ਪੁੰਦਾ, ਭੁਭਨਾ ਪੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖੀ ਜੰਗ ਭੁਭਾਭ ਨੀ ਹਾਂ-ਯੁੱਧੀ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵਿਭਾਭਾ ਭਰਨ ਨਾਨ ਅਨੰਦ ਨਿਭਾਧਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਭਾਭਾ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਨਾਨ ਨਿਭਾਭ ਹੋਣ ਦਾ ਭੋਜੀ ਪੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹਾਨ ਦੀਆਂ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਭੋਜੀ ਸਾਨੂੰ ਪੈਰਾਨ ਨਹੀਂ ਭਰਦੀਆਂ, ਅਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੋਜੀ ਦੀ ਪੈਰਾਨੀ ਨਾਨ ਹਾਂ।

ਮਨੁੱਖ ਨਿਭਤਰ ਸੰਸਾਰ ਭਾਵਨ ਮਾਨ ਭਣਿਆ ਹੈ, ਨਿਭਤਰ ਮਾਨਭ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁਰਨ ਸਾਥਤ ਹੋਭਾਤਾ।

ਅਨੰਦਭ ਜਦੋਂ ਧਰਨ ਭਾਵੇਂ ਅਜੇ ਜੰਗ ਦੀ ਸਿਧਤ 'ਭੇ' ਪੁਰੀਭ ਜਾਏ ਹਾਂ।

ਭੋਜੀ ਵਿਭਾਭ ਨੂੰ ਨਿਭ ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਭ ਭੋਜੀਆਂ, ਚਾਹੀਆਂ, ਭੁਭਾਭ ਅਤੇ ਭੋਜੀਆਂ ਭਾਵੇਂ ਉਧਾਭ ਜਾਣਗੇ।

ਹਰ ਭੋਜੇ ਭੋਜ ਭਰਨ ਭਾਵਾ ਭੋਜਾ ਭਾਵਾਭੀ ਪੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਰ ਨਿਭਤਰ ਨਿਭਤਰੀ ਪਿਭੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਭਰਨ ਵਿਚ ਅਸਫ਼ਲ ਹੋਏ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੀ ਭੀਭ ਪੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੋਸ਼ਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਵੀ ਇਕ ਫੈਸਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਅਨੁਸਾਰ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਆਪਣੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਕੂਲ ਨਿਟਵੀਰੇ ਜਾਓ।

ਘੱਟੀ ਉੱਪਰ, ਜਿਹੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹਿਸਤਰੀ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਵਿਚ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਪ੍ਰਵਿਰਤਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਿਰਫ਼ ਦੇ ਕਰਾਸਟ ਵਿਚ ਵੇਰੀ ਤਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪੱਕੇ ਪੱਕੇ ਹਰਨ ਨੂੰ ਇਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਸਾਮਾਜਿਕ ਅਣਗੌਲੇ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉੱਪਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਮਚਾਰੀ ਮਿਲਾਈ ਹੋਏ ਹਨ।

ਦੁਬਾਨ ਵਿਚ ਪਈ ਕੀਤੀ ਚਮਕ, ਗਾਹਕ ਨੂੰ ਡਰਿਉਂਦੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਨੀ ਜਾਓ।

ਜੇ ਹਰ ਥੀਫ਼ ਇਸਤਰੀ 'ਤੇ ਫੌਂਡੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸਤਰੀ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ।

ਜੇ ਮੈਟ੍ਰਿਕ ਵਿਚ ਇਕ ਗੁੰਪ ਕਰੋ ਅਤੇ ਭਾਈ ਸਾਥੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਕੀਨ ਗੁੰਪ ਬਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮੌਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਨੰਗ ਇਸ ਭਾਰੀ ਨਕਸ਼ਤ ਨੂੰ ਖਿੱਚੇ ਡਰਿਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਨਕਸ਼ਤ ਇਸਨੂੰ ਚਿਠੀ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਅਸਰਦਾਰ ਦੇ ਥੀਫ਼ੀਆਂ ਤੋਂ ਨਾ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਕੀ ਹਾਲ-ਫਾਲ ਹੈ? ਇਹ ਪੁੱਛ ਨਹੀਂ, ਕੁਝ-ਕੁੱਝ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਦੇ ਕਾਰੀ ਮੇਰੇ, ਇਕ ਕਾਰੀ ਤੇਲ, ਕੁਝ ਵੀ ਕੋਲਟ ਦਾ ਪੜ੍ਹਾਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਨਕੀਪੁਰਾ, ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਮੁੱਢ ਜਾਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ ਹਿੰਦਵਾ, ਉਸ ਦੇ ਨੈਟ-ਨਕਸ਼ੇ ਵਿਚੋਂ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਦੀ ਖੁੰਨਤਾ ਵਿਚੋਂ ਭਰਵੀਂ ਹੈ।

ਪੜ੍ਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਦੇ ਸੌਂਪ ਦੇ ਚਾਵੀ ਦੇ ਸੱਚ ਤੋਂ ਜਿਸ ਲਗਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹਰਾਏ ਕਰ ਜਿਹਾ ਹੋਵੇ।

ਸਾਡੇ ਚੋਟੇ ਕੰਨ, ਚੋਟੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੀ ਕਿਸੇ ਜੇਦੇ ਦੇ ਚਿਤਰ ਦੀ ਲਾਜ਼ ਨਾ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਚੋਏ।

ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਕੁਝ ਹਰ ਹਰ ਕੰਦਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਭਵਿੱਖ ਇਕ-ਇਕ ਹਿੱਸੇ ਬਣ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਕਦੀ ਜਾਣਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਮੁਖਿ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਪਰ ਉਹ ਮੁਖਿਯਤਾ ਬਣਨ ਲਾਜ਼ੇ ਆਪ ਮੁਖਿ ਬਣਨ ਦੀ ਫੈਸਲਾ ਜਾਣੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਲੈ ਕੇ ਜੋ ਕੋਈ ਜਾਣੇ, ਉਥੇ ਉਥੇ ਫੌਜੀ ਤਾਂ ਲਾਜ਼ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਹਿੱਸੇ ਮੇਰੇ ਦੀ ਕੋਈ ਮੁੱਢੀ ਨਹੀਂ।

ਕਦੀ ਬੋਲਣਾ ਸਿਰਫ਼ ਡਰਿਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਲੋੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਡਰਿਉਂਦੀ ਲਾਜ਼ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਦੀ ਕਹਿਣਾ ਜਾਣੀਆਂ ਜਿੰਦ ਲੋਚੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਸਾਰੇ ਗੁਆ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਹੜਾ ਜਿਹੜਾ ਡਰਿਉਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਜਿਹੜਾ ਭਾਵੇਂ ਕੰਨ ਹੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਲਾਜ਼ਿਕਾ ਹੋਇਆ ਹੀ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸਕਰਤਾ ਨੂੰ, ਜਾਗ ਕੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇਆਂ ਗਾਹਾਂ ਨਾਲ, ਮਾਪਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਗੁਜ਼ਰ ਕੇ ਕੋਲਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਰਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਕੋਲਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਹੋਣ ਭਾਵਨਾ, ਹੋਣ ਕੇਂਦਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਚਿੰਨਾਂ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਹੀ ਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਕੋਲਟ ਤਨਖਾਹ ਕਰਾਕਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਵੀ ਹਰ ਕੋਲਟ ਵੀਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਣਾ-ਕੁਟ ਜਿਹੜੀ ਪੁਰਾਣਨ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਉਧਾਰੀ ਕੰਧ ਅਧੁਨਿਕ ਹੋਵੇਗੀ।

ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਲੋੜ ਪੁਰਾਣ-ਦੋਸਤਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਹੋਸ਼-ਹੋਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤ-ਦੋਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਲਦੇ।

ਜੇ ਇਹ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਾ ਹੋਵੀ ਕਿ ਵਲ ਨਿਸ ਨੂੰ ਨਿਕਟਾ ਹੈ, ਸਾਹੀ ਕਈ ਵੀ ਨਿਕਟ
ਆਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਾਈ।

ਨਿੱਕੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਿਕਟ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਵਿਚ, ਹੁਲਾਸੁ ਆਪਣੇ
ਕੰਮਾਂ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਕਰੇਗਾ।

ਨਿਕਟੀ ਯੋਗ ਹੁਲਾਸੁ ਦੀ ਸਮਝਾ ਨਾ ਦੇਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਖਰੜੇ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਦਾ
ਖਤਰਾ, ਮਨ ਨਹੀਂ ਨੇਟਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਜਦੋਂ ਨੀਂਦ, ਖੁਪ ਦੇਵੇ, ਨੀਂਦ ਨੂੰ ਖੋਲਣ ਵਿਚ, ਜਦੋਂ ਰਾਤੀ ਤਾ ਵੀ ਖੁਪ ਕਰੇ, ਰਾਤ
ਵੀ ਮਾੜਾਕਰਾ ਸਮਾਨੀ ਜਾਂਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰੇਮ-ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਚੁੱਪੀ ਰੂਝ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਬਰਾਬ, ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ
ਬਰਾਬੀ ਹੈ।

ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਕੁਝ ਤੋਂ ਘੋਰਾ ਕੰਮ, ਉਦੇਸ਼ ਲੱਭਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਿਕਟ ਕਰਨ ਦੀ
ਜਿਹ, ਇਸ ਮਨਸ਼ੀ ਹੀ ਉਪਲਬੀ ਹੈ।

ਦੁਕਾਨ ਨਿਸ ਅੰਤ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਮਾਂ ਆਪਣਾ ਦੁਕਾਨ-ਵਿਕਰਾ ਨਿਕ ਕੇਖੀ ਹੈ।

ਨਿਸਾਨਾ ਦੇ ਕੰਢ ਨਾਲ, ਭੀਚਾਂ ਦੀ ਲੱਜ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਨਿਕਟਾ ਵਿਚ ਹਰੇਕ ਪ੍ਰੀਨਤਾ ਦਾ ਭਰੋਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੀਨਤਾ ਕਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ
ਜਾਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਨਕਟਾ ਹੈ।

ਭਾਵੇਂ ਕੇਵਲ ਖੁਪ ਹੀ ਕਰੇ, ਉਸ ਦੇ ਭਾਵਾਂ ਦੇਣ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਕਰੀ ਕਰੀ ਕੇਵਲ
ਰੂਝ ਹੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਭਾਵਾਂ ਰੂਝ ਹੋਣ ਦਸਦੇ ਹਨ।

ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਕੰਨਾਂ ਨੂੰ ਰੂਝ-ਜੰਝ ਪੜਾਵਨ ਦੀ ਜਾਣ ਹੋਵੀ ਹੈ।

ਕੰਨੀ ਕੰਨੀਕਾਤ, ਅਨਿਯਮਿਤੀ ਦੇ ਭਾਵਸੂਚ, ਕੰਨੀਕਾਤ ਕਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ
ਜਾਣੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਸੁਟਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਨਿਕਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਕੇਨਤਾ ਕੰਨਟ ਨਾਲ, ਅਕਸਰ ਅਸੀਂ ਇਸ
ਨਿਸਾਨਾ ਨੂੰ ਅਨਾਦੀ ਰੂਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਕਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉਤਰਾ ਕੁ ਵੀ ਆਣਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਨਿਕਟਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਹਿਟ
ਕਾਨੀ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਕੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਹੀਨਾ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਹੀਨੇ ?

ਪ੍ਰਵਾਹ ਵਿਚ ਸੁਖੀ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਅਰੀਸ਼ੇ ਦਾ ਹਰੇਕ ਅੰਗ ਆਕਾ ਹੋਵੇ।

ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਵਿਚੋਂ ਅੰਧੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਚੁੱਪੀ ਜਾਣਾਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਜੋ ਨੀਂਦਾਂ ਨਾ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਦੇ ਭਾਵ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਭਾਵ ਨਿਕਟਾ ਕੰਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਉਤਰਾ ਹੀ ਜਾਣੀ ਕੰਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਹ
ਕੰਨ ਮਹੀਨੇ ਇਨਕਾ 'ਤੇ ਵੀ ਜਾਣੂ ਹੋਵੀ ਹੈ।

ਵਿਆਹਤ ਕਰੀਬ, ਮਹੀਨੇ ਮਾਸ ਦੇ ਖੀਬ ਵਿਚ ਖਲੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੀਤੁਕਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਦੀ ਵਿਕਾਸ ਵਿਚੋਂ ਕੀਤੀ ਨਿਕਟਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੀ।

ਦੁਕਾਨ, ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਅਨਾਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ਅਕਸਰ ਉਹੀ ਕੰਨਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਲੱਜ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ
ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਹੈ।

ਦਾਖੀਸ਼ ਸਭਾਨ 'ਤੇ ਪਾਥੀ ਪ੍ਰੀਨ ਹੋਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਲਾਜ਼, ਅੰਤ ਵਿਚ ਕੰਨ ਭਾਵੇਂ ਵਿਚ ਉਤਰੀ ਚਾਹੀਦਾ ਦਾ ਅਨਾਨਾ ਕਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਹੀਨੇ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝੇ ਮਾਨਸ ਦੇ ਕੰਨ-ਕੰਨੀਸੇ ਲੱਜ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਿੱਸੀ
ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਇਕ ਬਦਲੀਆ ਸਭਨ ਕੰਨ ਹੈ।

ਕੰਨੀ ਸੰਭਾ ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਨਕਸ਼ੇ ਕੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕਟਦੇ ਹਨ।

ਵਿਆਹਤ, ਪ੍ਰੇਤ ਕਲੀ ਦਲ-ਕਲੀ ਅਤੇ ਦੀ ਵਲੀ ਖਲ-ਕਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰੀਨਿ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੱਜ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਗ ਹੋਵੇ ਹਨ, ਕਲਾਮ
ਹੋਣ ਨਾਲ, ਇਹ ਵੀ ਕੰਨੀ ਲੱਜ ਜਾਣਨ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਸੀਤੁਕਣੇ ਕੰਨੀ ਮਹੀਨੇ ਮਹੀਨੇ ਭਾਵਾਂ ਹੋਣ ਹੋਣ ਨਾਲ, ਕੀਤਨ ਕੁਝਾਨ ਨਹੀਂ,
ਕੇਵਲ ਦੇ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਅੰਦਰੂਨਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਮਹੀਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਮਹੀਨੇ ਮਹੀਨੇ ਕੰਨੀ
ਦੀ ਕੇਵਲ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਉਪਾਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸੰਗੀਤ, ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀਆਂ ਤਸੀਹੀਆਂ ਹੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੁਕਾਉਂਦਾ।

ਤਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਾਸ਼ੀ ਵਿਚ ਕੈਦ ਕਰਕੇ, ਭੁੱਖੇ ਨੂੰ ਆਚਾਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਦੌਰਾਨ, ਪ੍ਰੇਮੀਆ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਕੇਦ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੰਧਣ ਵਾਲੇ ਨੰਦਾ ਦੀ ਚੰਗੀ, ਦੁੰਗਣੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਮਿਰਥੇ 'ਤੇ ਛੱਟੇ ਭਰਿਟ ਨਾਨ, ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਪਮਲਾ ਨਹੀਂ ਛੋੜਾ ਸਾ ਸਕਦਾ। ਸ਼ਾਗੀਆਂ ਟੰਗਾ-ਸਟਰੀਓ ਦਾ ਨਿਕਮਣ ਦਿਲਾ ਨਾਨ ਭੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤਾਰ ਵੇਲੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਛੋਟੀ ਮੰਮਿਆਨ ਆਏ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ-ਰਾਜ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਪਿੰਡ ਦੇ ਭੁੱਖੇ ਹੀ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕੇ ਦੇ ਕੀਤਣ ਨਾਨ ਫੁੱਖ ਫੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਦੁੱਖ ਸਾਡੇ ਬਦਲਣ ਨਾਨ ਫੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮੇਰਾ ਖਰ ਹੈਮ ਕੇ, ਦੁਰਦੁਆਰੇ ਨਹੀਂ ਸਾਡਾ ਕਾਹੀਦਾ।

ਸਾਨੂੰ ਅਭਾਨਤ ਉਸ ਦੇ ਖੇਤੇ ਸਾਟ ਦਾ ਭਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹਦਾ ਅਗੀਂ ਆਪ ਜੀਲਾਹ ਤੋਂ ਬਹਿਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭੀਤਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਭਾਸ਼ੀ ਕਿ ਕਰਮ ਦਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ, ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ ਪਰ ਫਲ ਦੀ ਦਿੱਤਾ ਨਾ ਕਰੇ।

ਭਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋ ਅੱਖਾਂ ਨਾਨ ਖੁਰੀਆ ਹੋਈਆਂ ਲੱਖਾਂ ਆਪਾਂ ਲਈ ਵੀ ਕੰਧਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਆਨੰਦ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ਕਾਹਤ ਸਾਡੇ ਹੋਣਾ ਤੋਂ ਆ ਸਾਂਝੀ ਹੈ, ਜੇ ਪਿਆਰ ਫੁੱਫਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਅਲਗ ਪਿਆਰੇ ਵੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਟਪਕਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਪਲੰਗ ਨਹੀਂ ਲੈਣਦੀ, ਅਭਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ, ਲੱਖ ਹੁੰਦੀ ਦੀ ਮਰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਭੁਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਹੀ ਚੁੱਟਦਾ ਨਿਹਾ ਤਾਂ ਉਥੇ ਦੇ ਚੰਦੇ, ਆਉਂਦੇ ਖੁਰਾ ਦੇ ਆਦਿਕਾਜੀ ਹੋਣਗੇ।

ਭੀ ਸੀਤਾ ਇਕ ਥੀਲ ਸੀ, ਜਿਹੜੀ ਰਾਮ ਨੇ ਜਿੰਦੀ ਅਤੇ ਭਾਵਰ ਨੇ ਚੁਕਾਈ ਸੀ? ਸਾਡੇ ਭਾਵਰੀ ਧਰਮ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਖੀਦਾ-ਉਲਭਣ ਤੋਂ ਨਿਰਾਕਾ ਅਤੇ ਅਭਿੰਨ ਭਰਿਟਾ ਨਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਿਚ ਭੁਰਾ ਪਿਆਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਰਨ-ਸ਼ੁਰਤ ਵਜੋਂ, ਭੈਣ-ਭਰਾ ਨਰਣ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਨੌਕਰਣ, ਰਾਮ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸੀ, ਉਹ ਰਾਮ ਨਾਨ ਪੁਰਾਣੇ ਭਾਵਰ ਹੀ ਨਿਹਾ।

ਪੁਰਾ ਅਤੇ ਨਿਸਰਗੀ ਵਿਚ ਛੋਟੀ ਭੁਨਿਆਪਰੀ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੁਝ ਤਰਕਮੀਰੀ ਚੰਦੇਵੇਂ ਹੀ ਹਨ।

ਵਿਰਾਵਾ ਇਨਤਰੀ, ਉਦਾਸੀ ਨੂੰ ਖੁਟ ਕੇ ਫਲ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਸਾੱਖ ਸੀਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਐੱਖ ਨਾਨ, ਫੂਲੇ ਦਾ ਉਪਨਾ ਵੀ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਅਜਿੱਥੇ ਫੁੱਲ ਦੇ ਅਣਕਿਣਡ ਫੁਲਭੁਨੇ, ਅਲਾਹ ਹੋਣ ਦੀ ਨਿੱਥ ਕਰ ਕਰੇ ਹਨ।

ਇਕ ਚੰਗੀ ਪੁਸਤਕ, ਮਨ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿਚ, ਲੱਖਾਂ ਭੇੜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਯਾਦ ਭਰ ਚਿੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਪਿਆਰ ਹੋਵੇ, ਉਥੇ ਹੀਨ ਭਰੀ ਅੱਖਾਂ ਸਾਂਝੀ ਹੈ, ਜਲੀ ਪੁਰੀ ਸਾਂਝੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਨ ਨੂੰ ਢਕਣ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਕੇ, ਆਪਣੇ ਮਨ 'ਤੇ ਵੀ ਪਰਦਾ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਪੜ੍ਹੇ ਸਾਟ ਉਪਦੇਸ਼, ਅਭਾਵ, ਭੰਦੀ ਕਣਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਚੌਂਕ, ਫੁੱਫਾ-ਫਾਪ ਭਰਾਭਰ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਚੀਰਾਂ ਵਿਚ, ਚੀਰ ਕਣ ਕੇ ਖੁਆਭਦਾ ਜਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਗਾਥੇ ਵਿਚ ਖੁੱਬੇ ਪੈਣਾ ਨਾਨ, ਨੌਕਰਣ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਭਰੀ ਜਵਾਬ ਇਤਨੇ ਪੁਰਾਕਾਜੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਜਵਾਨ ਨੂੰ ਕਦਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪੱਤੀ ਦੀ ਉਡਾਣ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ, ਇਹ ਭਾਰੀ ਨਸ਼ਾ ਹਨ, ਪੱਤੀ ਦੀ ਉਡਾਣ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸ ਛੁਟੇ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਵਿਚ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਉਹ ਛੁਟੇ ਨਹੀਂ ਸਾਫ਼ ਹਨ।
ਮਿਟੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਭਰੂਣਾਂ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ, ਮਿਟੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭਰੂਣਾਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਾਥਰੀ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰੇ ਘੋਸ਼ੀ ਹੈ ਪਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਘੁਮਾਉਂਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਭਾਨੇ ਹੋਣ ਹਨ।

ਕੋਲ ਸਾਡੇ ਮਨ ਦੀ ਡਾਕਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਮਨ ਕੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਲ ਵੀ ਹੋਣੀ ਹੋਣੀ ਹੈ।

ਡਿਐਂਡ ਦੇ ਭਾਨੇ ਵਿਚ ਨੇੜ ਅੰਨ ਦੀ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ, ਦੁਖੀ ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਰੋਗ ਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਇਕ ਸਿਰਾ ਨੀਲੀਤ ਨਾਨ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸਿਰਾ ਭਲਾਈ ਨਾਨ ਦੁੱਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਲਪਨਾ ਉਤੇ ਕੋਈ ਨੇਮ-ਭਾਨੂੰਨ ਨਾਨੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣਾ ਕਾਨਟਾ-ਹੁੰਨਾ ਆਪ ਜਿਸਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕੰਮ ਵਿਚੋਂ ਆਨੰਦ ਨੈਣ ਲਗ ਪਰੀਏ ਤਾਂ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਿਬੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹੰਥਾ ਦਾ ਕੋਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਿਮਕਤਾ ਦੀ ਸਫ਼ਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਅਨੀ ਕੇ ਖਾਦਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਈਸ ਖਾਣ ਦਾ ਪਤਾ ਕੈਣਟ ਵੇਂਨੇ ਨਸ਼ਾਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਕਹਿ ਕੇ ਈਸ ਖਾਦਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪਨੀਣ ਕੋਨੇ ਪਤਾ ਲੰਕਦਾ ਹੈ; ਪਛਤਾਵਾ ਕੈਣਟ-ਖੋਣਟ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਈਸ ਖਾਣ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਭਰਵਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਸੰਪੂਰਨ ਭਾਵ ਨਾਨ ਕਹੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਕਾਮ ਦੀ ਉਲਾਸ਼ ਛਡਣੇ, ਭਰਾ ਵਿਚ ਅਤੇ ਮਾਤੁ ਛਡਣੇ, ਅਪਭਾਵ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਪਭਲੇ ਸੰਬੰਧ ਭਾਸ਼ਨੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨੇੜਤਾ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਲੀਫ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾਨ, ਘਰੀਲੇ ਮੁੱਛ ਪੁੰਨਿਯਾਦ ਦੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਲੀਫ਼ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਨਸ਼ਾਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਕਲੀਫ਼ ਦੇਖਣ ਅਕਾਲੀਅਨ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟੀ ਵੀਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਚਿੰਟਣੀ ਵਿਚ ਭੁਲ ਕੇ ਟੁਰਨ ਦੀ ਨੀਂਹ ਨਹੀਂ ਪਰ ਆਕਾਸ਼ ਕੇ ਟੁਰਨ ਦੀ ਵੀ ਨੀਂਹ ਨਹੀਂ।

ਅਪੁਰਾ ਕੰਮ ਚਿੰਟਾ ਉਪਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕੰਮ ਪੁਰਾ ਕਰਨ ਨਾਨ ਚਿੰਟਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਮਹਾਪੁਰਾਣ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪਿਛੇ ਨਹੀਂ ਟੁਰਦੇ, ਕੋਲਾ ਕਰਨਾ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਨਾਨਕ ਕਰਨਾ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ।

ਹਰ ਨਾਨ, ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਈਸ ਨਾਨ ਛੱਡਦਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਿਅਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਭਾਈ ਕਹਿ ਕੇ ਵੀ ਕਲੇ ਪੁੰਨਿਯ ਹਨ।

ਸਾਨਸਾਨੀ ਵਿਚ ਹੁਣ ਕੰਧੇ ਭਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸਰੀਰ ਦੀ ਭਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਚਿੰਟਣੀ ਵਿਸ਼ੁਟ ਨਹੀਂ ਧਿਆ ਕਰੀਕਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਹੀ ਕਰੀਕਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਨੇੜੇ ਹਨ ਪਰ ਧਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਚੁੱਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਉਣ ਦੀ ਸਾਫ਼ੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਖੰਡ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਜਿਅਨ ਨੂੰ ਕੰਪੁਰਾ ਦਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋੜ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਵੀ ਸਿਰਾਨਾ ਜਿਅਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਚਕਾਰ ਨਾਨ ਕਹਿ ਜਾਂਦੇ ਮੇਂ ਤਾਂ ਭੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।

ਅਸੰਬੰਧ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਇਨਕਸਾਪੀ ਪੰਡਾ ਹੋਣ ਵਿਚ ਹੈ, ਭਰਾਵਾਂ ਹੋਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ।

ਹੁੰਦੇ ਵਿਭਕਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੁਖਾਵਾ ਕੋਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮੇਰ ਸੀਵਨ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਜਾਨਮ ਦਾ ਅੰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਇਕ ਬਿਨ ਅਦਾਨਕ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਲ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਹੈ, ਭਾਵਿਤ ਭਰ ਵੀ ਸਾਂਝੇ।

ਹੁੰਦਾ ਮਨੁੱਖ, ਨਾ ਕਰੀਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਅਕੀਦਾ, ਨਾ ਸੁਖੀ ਨਾ ਦੁਖੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੀਦਰ ਹਰ ਧਿਰੇ ਨੂੰ ਧਰਮਾਧਰ ਤੋਂ ਯੁੱਗੇ ਨੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ, ਵਿਦਵਾਨ ਨੂੰ ਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੁਰਖ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਮੁਰਖ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਨਾਲ ਨਾਹੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਹਰ ਸਾਂਝੇਗਾ।

ਸਭਨਾ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਭਲਾਈ, ਪੀੜਤਾਂ ਨਹੀਂ ਖੋਜੀ ਹੀ ਭਾਵ ਹੈ ਅਤੇ ਨੰਦੂਆਂ ਨਹੀਂ ਸਭਰਨਾ।

ਭਾਵਦਾ ਦੇ ਅਰਥ ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਨੰਦ-ਵਿਨੁਦੇ ਭਾਵਦ ਕੇਵਲ ਭੇਡ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁਲੇਖਾ ਹੈ ਕਿ ਸੋਧਣ ਨਾਲੋਂ ਸਭਨਾ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਲਾਸਤਰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਸਾਂਝੇ ਕੰਮੇ ਹੀ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜੇ ਕਰੀਬ ਵਿਚ ਖੰਡ ਕਰੋਗੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਖੰਡੇ ਨੂੰ ਉਸਤਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਨਿੱਤੀ ਕੀਤ ਆਟ ਦੀ ਇੰਡਾ ਬਾਕਾਟ ਵਿਚ ਉਪਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮਜ਼ਾਕੇ ਵਾਲੀ ਕੀਤ ਆਟ ਦੀ ਇੰਡਾ ਖੁੰਭ ਵਿਚੋਂ ਜਾਗਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਵਾਂਗ ਨਿਰਤੀਆਂ ਕਰੋ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦੇਹਰੀਆਂ, ਉਤਰੀ ਹੀ ਵਧੇਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਨੇਪਟਾ ਦੇਵਗੀ।

ਗਣੀਆ ਨੂੰ ਕੰਧ ਕੇ ਅੱਧਾ ਫੁਟਣ ਸਗਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਿਧਾਂ ਨੇ ਅਕੀਦਾ ਦੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਭੰਡ ਭੁੱਕਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਤਮਾਨ ਨਾਲ ਰਿਕ-ਸੁਰ ਹੋਣ ਵਿਚ ਮੁਕਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਏ ਹੁਆਵਾਨਾ ਸਭਨ ਤਾਂ ਤੀਜੀ ਧਰਤ ਸਭਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੋਲ-ਭੁਲਾਏ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਮੁਫਤਾ ਕਹਿ ਨਾ ਸਾਂਝੇ।

ਫਰਾਂਸ ਵਿਚ ਚੁੱਕੇਓ ਅਤੇ ਨਵੇਂ-ਨਿਕੋਕਣੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨਣਾ, ਰਾਖਵੀਂ ਪੇਂਟ ਹੈ।

ਕਰੀ ਕੋਲ ਇਥੇ ਹੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਥੇ ਉਹ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੁਣਾਉਣ ਲਗੇ, ਕੋਈ ਸਾਂਝਿਆਂ ਕਰਨ ਲਗੇ ਹਨ।

ਕੇਨੀਊਟਰ ਸਭ ਤੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਭਾਗ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਮਰ ਅੰਦਰ ਪੁਰਾਣੇ ਸਾਂਝੇ ਹੋਏ ਕਪੜੇ ਨਹੀਂ ਪਹਿਣੇ ਖਾਹਿਓ, ਪਰ ਅੰਦਰ ਪਹਿਣ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਕਪੜੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਪੜੇ ਮਾੜੀ ਬਾਹੀਅਤ ਅਤੇ ਬਾਹੀਅਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦਾਸਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇਣ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਦੋ ਕੇ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਮੰਗਦਾ।

ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਵਿਸਤਰੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਸੁਭ ਵੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਾਫਟ, ਸੁਫਤੀ ਨੂੰ ਹਰਿਆਕਨ ਦਾ ਮਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸੇ ਮੁਲਕਾਨ ਕੀਤ ਨੂੰ ਨਿਰੁਦੀ ਨਿੰਧ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਕੰਧਾ-ਕੰਧਾ ਦੀ ਖਾਨੀ ਕੋਤਲ ਕੰਧੇ ਵਿਚ।

ਖੰਡੀ ਦੀ ਉਡਾਣ ਲਈ ਹਰ ਪੀਲਾ ਕੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਵਿਚਤ ਤਾਂ ਹੀ ਕਟਾਈ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਵਿਚਤ ਦੀ ਮਿੱਥੇਕਾਈ ਸਾਂਝੇ ਕੁੰਭਟ।

ਜਿਥੇ ਕੰਧਾਈ ਮੁੰਭਟ ਤੇ ਕੰਧਾਈ ਦੀ ਆਟ ਮੰਗੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਉਥੇ ਹੀ ਕੰਭੇ ਕੰਢੇ ਦੇ ਟੁਕ ਸਾਟ ਨਾਲ, ਕੰਧੀ ਆਟਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸਾਫਟਾ ਪੁੰਡਰ, ਉਪਰੀ-ਕੱਚੇ ਖੰਡਾ ਕੰਢ ਕਰਕੇ, ਵਿਚਕਾਰੀ ਹੋਯੀ ਨਾਲ ਵਿਚਕਾਰ ਕਰਨ ਲਗ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਨੇ ਨਾਲ ਨਕਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਯਕੀਨੀ ਕੋਲ ਕਰੀਬੀ ਦਾ ਕੰਧਾ ਧਰਮਾਧਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹਾ ਕੋਈ ਨਾਭ ਨਹੀਂ ਉਤਾਉਂਦਾ।

ਕਰੀ ਕਪੜੇ ਹੋਏ ਉਠਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਉੱਠਣ ਤੇ ਮਰਦੀ ਹੋਣਦੇ ਨਹੀਂ।

ਖੋਜੀ-ਖੋਜਿਕਾ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਉਠਾ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਦੀ ਕੋਟ ਵਿਚ ਹੋਣ।

ਵਿਸ਼ਵ ਭਾਈਆਂ ਦੀ ਵਿਰਾਟ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵੀ ਅੰਗ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਕਤਿ ਪੈਂਟ ਤੋਂ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵੀ ਹਾਂ।

ਜੇ ਦਸਤਕ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਤਾਂ ਖੜ ਦੇ ਦਰਬਾਰੇ ਨਿਯੁੱਧੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਗਤ ਹਮੇ ਹੀਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਹੜੇ ਕੋਥੇ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗ ਪੈਣ, ਉਹ ਫਾਹ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਵਾਨ ਸੈਰਣ ਵਾਲਾ, ਹਰ ਕੋਲ ਸੀਥੇ ਵਿਚੋਂ ਸਰੋਤੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਕੇਖਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਤਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਿਲਣ ਵੀ ਤਾਅ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਲਗਾ ਤਾਂ ਸੋਧ ਸਿਰਫ਼ ਨੂੰ ਹੁਲ ਜਾਣਗੇ।

ਪ੍ਰਕਿਰਿਤ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਅੰਗਤ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਨਿਰੰਤਰਤਾ 'ਤੇ, ਬਹੁਤ ਅਧਿਕ ਮਾਣ ਕਰਨ ਨਾਨ, ਮਨੁੱਖ ਕੀਰਿਤ ਪ੍ਰਤੀ, ਨਾਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਪਤੀ ਰੂਪ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਲਾਗਤਾ ਛਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਕਦੀ ਹੈ।

ਸਭਾ ਕਰਕਤ ਉਹੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਨਿਮੋਘਾਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਟੀਮ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨਾ, ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਲਗਤਾ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਨੀਤਿ ਹੈ।

ਸ਼ੀਸ਼, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਮੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀ ਵਲੋਂ ਤਾਕਤਵਰ ਵਿਖਾਈ ਦੇਣ ਦਾ ਕਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਿਥੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਵੀ ਰੂਪ ਕਮੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤਨਵਾਰ ਲਾਗਤ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨਿੱਜੇ ਨੂੰ ਹੀ ਕਮੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜਿਥੇ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤੀਆਂ ਸਿੱਧੇ ਨਿੱਧੇ ਹਨ।

ਜਿਹੜੀ ਦੇ ਰੂਪੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਲਈ ਤਾਅ ਕਿਤਾ ਮਨੁੱਖ, ਆਪ-ਪੁਰਾਣੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਉਹਨੀ ਦਰ ਨੇਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮ ਦੀ ਅਸੰਭਵ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਅਨੰਭਵ ਦਾ ਅਸੰਭ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੀਤੀ ਤਾਅ ਕੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਨ ਸਭ ਨਹੀਂ ਨਿਰਾਇਆ ਸਾ ਲਗਦਾ।

ਦਲੀਲਾਂ ਵਾਨਾਂ ਕੰਦੇ, ਹਾਕਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਮਨੁੱਖ ਕਦੇ ਨਾਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਿਆ, ਲਾਨਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਟਉਣ ਦੀ ਸੋਧ ਰੂਪ ਕਰੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਿਰਾਇਆ ਲਗਤਾ ਲਾਇਆ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਫੁੱਟੀਆਂ ਦੋਹਾਨ ਵੀਦਿਆ ਕਰਨਗੇ।

ਤਾਕਤਵਰ, ਤਾਕਤਵਰ ਵੀ ਕਦੇ ਕਰਨ ਕਰੇ ਤਾਕਤਵਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਮੀਆਂ, ਕਮੀਆਂ ਦਾ ਅਨੰਭਵ ਕਰੇ ਦੇਹ ਕਮੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬਹੁਤ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸਿਖਾ ਨੇ, ਤਰ ਕੇ ਨਿਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਨੂੰ, ਉਪਰਾਲੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਪ੍ਰਕਟ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਤਿਭਾਵ ਅਤੇ ਸਮੀਪਣ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਸੀ।

ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਿਭਾਵ ਸਿਖਾ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮੋਹਿਅ ਨਾਨ ਕੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿਖਾ ਕਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਸਿਖਾ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕਰਤਾ ਨਾਨ ਨਜ਼ੇ ਹਨ ਪਰ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਿਰ ਕਰਤਿਆ-ਕਰਤਿਆ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਕਮੀਆਂ ਸਿਖਾ ਨੂੰ ਕਰਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪੇ ਵਿਚ ਸੀ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰੀਤੀਆਂ, ਜਿਸ-ਦੂਜੇ ਦਾ ਰੂਪਕ ਨਾਂ ਕੇ ਕੇ, ਕੁਝ ਦੇਹ ਨਾਨ ਕਰਤੀਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਕਰਨ ਅਨੁਭਾਵ ਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਅੰਧਿਕ ਨਾਨ ਕਰਨੇ ਰਹਿੰਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾ ਨਿਕਲਣ ਦੇਣਾ, ਪ੍ਰੀਤੀਆਂ ਦਾ ਦਸਤੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਕਰਦੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਦੀ ਕਰਨੇ ਤੋਂ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਚੰਨ ਫਿਲ ਕਾਲੇ ਮੰਦਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਖਾਟਰਾ-ਕਪੜਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।
 ਭੰਗੇ ਭੰਦਿਆਂ ਦੀ ਢਬਰਾ ਕਢਨ ਨਾਨ ਹੀ ਭੈਣਥ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
 ਜਿਸ ਨੇ ਵੀ ਜੀਧ ਨੌਕਿਆ ਹੈ, ਹੁੰਦਾ ਉਸ ਨਾਨ ਨਾਚਾਹ ਹੋਈ ਹੈ।
 ਸ਼ੇਰ ਨਾਨ ਡਾਕਣ ਅਤੇ ਹੰਢਗੁਰੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬੰਦੀ, ਸਵੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਧੋਸਰਾ ਵੀ ਬੰਦੀ ਹਨ।
 ਜੇ ਕੁਝਕਣ ਵੀ ਹੰਢਕਣ ਖਾਣੀਆਂ ਆਂ ਸਾਥੇ ਤਾਂ ਨਾਨਥ ਅਤੇ ਸੁਆਥ ਘੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
 ਜਿਸੇ ਦਾ ਥਕਿਤਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਨ ਵਿਥ ਘੱਟਾ ਖੇਡੋ।
 ਚੰਡ ਚੰਡੀ ਪਹਿਨਣ ਦਾ ਨਾਥ ਫਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਨ ਹੋਰ ਸਾਥੀਆਂ ਪ੍ਰੋਥਾਨੀਆਂ ਭੁਲ ਜਾਦੀਆਂ ਹਨ।
 ਪਰੋਥਾ ਨੂੰ ਚੋਗਾਕਨ ਤੇ ਪਰਾ ਨਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰੋਥਾ ਕਿਤਨੀ ਕਲਾਵਨ ਹੈ।
 ਜਿਹੜੇ ਹਥ ਰੋਜ਼ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਥਾਥ ਨੌਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਕੋਰਲ ਜਿਹੀਕਾਰਨਾਂ ਨੇੜੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਲਕਣ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।
 ਅਥਾਨਥ ਵੀ ਅਥਾਨਥ ਨਹੀਂ ਥਾਪਣਾ, ਅਥਾਨਥ ਦਾ ਵੀ ਪਿਛੀਥਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
 ਪਰੋਥਾਵਾਖੀ ਸਮਾਨ, ਭਵਿਥ ਵਿਚੇ ਵੀ ਅਤੀਤ ਥੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।
 ਨਾਦੀਆਂ ਵਿਚ ਅਥਲ ਜਾਂ ਤਮੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਹ ਭੀੜ ਦੀਆਂ ਦੀਥਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
 ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਹਰੇਕ ਭਗਲੇ ਵਿਚ ਪੁਰਥ ਖੁਆਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਕਣੀ ਢੁਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
 ਪਰਾਥ ਢੁਖਣ ਦੋਰਨ, ਕਿਸਟ ਦੀਆਂ ਸਾਥੀਆਂ ਸ਼ੁਕਨਾਂ ਰਾਜ਼ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
 ਆਪ ਮਹਿਮਾਨ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦਾ ਖਾਹੀਣਾ, ਦੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੇ ਅਨੁਥਕ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਭੁਥ ਵੀ ਭਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਚੁੱਪ ਦਾ ਭਵਿਆ ਹੱਥਿਆ ਪਤੀਲਾ, ਭੀਰੀ ਵੀ ਸਜਾਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਚਰਨ ਵਿਚ ਸਥਲ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਨਕਾ ਕੇ ਹੱਥਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਥਾਈਂ ਵਿਚੋਂ ਨਹੀਂ ਥਾਪੇਥਾ।
 ਜਿਹੜਾ ਢੁਕਾਨਾਥ ਡਾਹਰਾਂ ਨੂੰ ਧੋਆ ਮਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਨੌਕਰ ਫੀਮਾਨਾਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।
 ਪੁਰੀਥਾ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਡਾਹਾਂ ਤੇ ਚਨੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
 ਨਵੀਆਂ ਢੀਥਾਨਾਂ ਨਾਲ ਥਥ ਮੇਖਣ ਵੀ ਥਥਣੀ ਨੂੰ ਅਥਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।
 ਜੇ ਅਜੀ ਅਜੇ ਵੀ ਜਿਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਰਥ ਕਿੰਨੀ ਦੇ ਵਿ ਜਿਸ ਉਦੇਥ ਨਵੀਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਨੇਥਥ ਵਿਚ ਭੇਜਿਆ ਜਿਅਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅਨੁਥਾ ਹੈ।
 ਪੁਰਥ, ਹਰ ਥਾ ਵਿਨਰੀ ਦਾ ਮਹਿਮਾਨ ਹੀ ਬਣਨਾ ਨੌਥਾ ਹੈ।
 ਹਾਥਾ ਅਤੇ ਡੂੰਘ ਭੀਜਥਾ ਦੇ ਦੋ ਜਿਥੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
 ਜਿਸ ਨੂੰ ਫਿਲ ਦਾ ਦੋਰਾ ਪੇ ਚੁਥਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਹਰ ਅਥਕੀ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੀ ਖੇਡ ਥੇਖਣ ਲਗ ਪੈਦਾ ਹੈ।
 ਹਥ ਨਵੇਂ ਵਿਥਾਥ ਨੂੰ ਸਥਾਪਥ ਵਿਥਾਥਾਂ ਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਥਾਪਥ ਮੁਥਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸਥਾਪਣਾ ਬਣਨਾ ਪੈਦਾ ਹੈ।
 ਪਰਿਵਰਤਨ ਵਿਥਾਥਾਂ ਵਿਚ ਥਾਪਣਾ ਹੈ, ਵਿਥਾਥਾਂ ਵਿਚ ਭੀਰੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨਹੀਂ ਥਾਪਣਾ।
 ਡੂੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ: ਮੁਰਤੀਆਂ ਨਾ ਪੂਜੇ ਪਰ ਨੇਥਥ ਵਿਥ ਸਥ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੁਰਤੀਆਂ ਡੂੰਘ ਦੀਆਂ ਹੀ ਹਨ।
 ਥਾਪਥ ਦਾ ਮਨ, ਮੁਥ ਡੀਥ 'ਤੇ ਵਿਥਵਾਲੀ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਥਾਥ ਉਤੇ ਵੀ ਵਿਥਵਾਲ ਬਣਦਾ ਹੈ।
 ਡੂੰਘ ਨੇ ਥਥਾਪਥਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ: ਭੀਰੀ ਕਲਾਵਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਥਾਪਥਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ: ਡੂੰਘੀ ਹੀ ਕਲਾਵਨ ਹੈ।

ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਥੋੜੀ ਥੀ ਚੰਬੜ ਦੀ ਚੰਬੜ 'ਉ' ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਹ ਥੀਬ 'ਉ' ਜਾਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੰਛਿਆ ਕਿੱਤਾ ਹੁੰਦੀ ਜੀ, ਵਿਆਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਨਹੀਂ, ਕਿਹ ਕਿੱਤਾ ਉਪਜੀ, ਕਿਸ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਤੁਹ ਕਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿਤਨੀ ਚੋਰ ਬੰਨੇਗਾ ?

ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਹੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਨ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਸੇ ਵਾਸਿਥੂ ਨੇ ਹੀ ਵਾਸਿਥੂ ਉਥਾਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਹੁਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮਨੁੱਖ ਨਿਰੰਕਾਰ ਯਹੂਦਾ ਹੈ, ਨਿਥਰਾ ਕੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਨਿਰਦਾ ਭੂਤ ਨਹੀਂ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਕੁਰੁਭ ਅਭਿਭ ਮਦਦ, ਮਦਦ ਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਤੁਹਾਵਰ ਕਰ ਲਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਅਨੇਕਾਂ ਨਮਾਸ਼ਿਮ, ਅੰਤ ਨੂੰ ਸਭਕਰ ਕਰ ਲਾਂਭੇ ਹਨ।

ਪਤੀ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰਾਜਸੀ ਵਿਚਾਰ ਬਹੁਲ ਸਭਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਵਾਚਨਿਕ ਵਿਚਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਭਦਾ।

ਸਿਹ ਨਾਲ ਕਰੀ ਮਾਂ, ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਕਰਾ ਕੇ ਨਿਕਾਇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਿਰ ਮੇਰੀ ਕੀਨ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ।

ਜੇ ਪੁੱਤਰ ਮਾਂ ਕੀਨ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀਆਂ ਇਕਾਇਤਾਂ ਨਾ ਲਾਵੇ ਤਾਂ ਮਾਂ ਨਾਕਾਫੀ ਹੈ, ਪੁੱਤਰ ਵਧੀ ਹੈ ਪਰ ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਦੱਸਦਾ ਨਹੀਂ।

ਵਿਸਤਰੀ, ਨਿਤਾ-ਪੁਰੀ ਦੇ ਘਰੇਲੂ ਅਤੇ ਨਾਮਨਿਕ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਨਿਰੰਤਰ ਘੁੰਮਦੀ ਫਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਹੜੇ ਪਹਿਚਾਨੀ ਨਹੀਂ।

ਪਤੀ ਦੀ ਬਲਤਰੀ ਨਿਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੁਰਖ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਪੁਰਖ ਹੋਣਾ ਹੀ ਵਿਸਤਰੀ ਲਈ ਅਨਿਵਾਰਿ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਨੌਕਰ ਦੇ ਹੱਥ ਕੇਰੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਾਂਦੇ ਤੁਕ ਉਹ ਹੋਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇ, ਉਹ ਤੁਕ ਉਹ ਜੱਥ, ਸਮੁੱਚੇ ਸਮਾਜ ਲਈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਕਰੇ ਕਹਿੰਦੇ।

ਹਿਰ ਲਾਡੀ ਬਲਪਾਨ ਦੀ ਕਜ਼ੀਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਉਪਲਾ ਮਗਰਾ ਹੈ।

ਜਿਹੜੀ ਵਿਸਤਰੀ, ਪੁਰਖ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਪੁਰਖ ਉਸ ਤੋਂ ਬਦਲ ਲਗ ਪੈਦਾ ਹੈ।

ਪਰਿਪਾਕਤ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿਚ ਇਸਤਰੀ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਥੋੜੀ ਅਭਿਵਾਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਕਿੱਤਾ ਉਸ ਲੋਕ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਪੁਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਜਿਹੇ ਜਿਹੇ ਅਨੀਂ ਆਪ ਹੋਵਾਨੀ, ਉਹੇ ਜਿਹਾ ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੁੰਨ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਉਦਾਸੀ ਭਾਵੇਂ ਵਿਸਤਰੀ ਹੋਵੇ, ਉਦਾਸ ਹੋਣਾ ਕਦੇ ਕੀ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗਾ।

ਦੁਨਾਮ ਲਾਏ ਇਕੋ-ਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਥੀਬੇ-ਥੀਬੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਤੁਹ ਸਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਨੇ ਮਹੀਵਰ ਵਿਚੋਂ ਭੀਚਿਆ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਾਭੇ ਵਿਚ ਪਿਥੇ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦੌਰਾਨ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿੱਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਉਪਜਦੀ।

ਦੁਨਾਮਾਂ ਦੇ ਦੁਕ ਵਿਚ, ਦੁਨਾਮਾਂ ਵਾਲੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਕਰਕੇ, ਇਸਤਰੀਆਂ ਦਾ ਆਰਥਿਕ ਮਹਿਤਵ, ਗ਼ੁਲਾਮੀ ਨਾਲੋਂ ਕੀ ਘੋਟੇ ਵਿਆਹ ਜੀ :

ਨਿਰਾਕਾਰ ਕਰਕੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕੰਬਦਾ, ਜਿਹ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਅਨੀਕਾ ਸੁਮੇਲ ਜੀ।

ਚੰਨ ਉਤੇ ਪਹਿਚ ਕੇ ਨੌਜਵਾਨ ਆਕਾਸ਼ਵਰੀਕਾਰ ਹਰਤੀ ਲੋਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖਿਟਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਮਰਤਰ ਉਸ ਦਾ ਨਾ ਸਭਤੀ ਤੋ ਹੋਣ ਕੇ, ਕੰਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਲਿਆ ਜੀ।

ਪੁਰਖ, ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਸੋਹ ਕਿੰਨ ਵਿਸਤਰੀਆਂ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਚ ਉਹ, ਦੂਜੀ ਉਸ ਕਰਕੀ ਅਤੇ ਤੀਜੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਪਵੇ।

ਜੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਪਹਿਲੇ ਹਲ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਹਿਰ ਕਰਕਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸੋਧਾਂ ਨਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਵੇਲੇ ਆਪ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਥਿਆ ਦੇ ਵਿਚਾਰ-ਕਰਾਣਵੇ ਵਿਚ ਭਾਨ ਹੋਣ ਸੰਗ ਤੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਿਸ਼ਕ ਵੰਗਾਂ ਨਾਲ ਨਿਆਂਦੇ ਪਰਿਵਰਤਨ, ਨਾ ਹੋਵਟਸਾਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਜਿਹਦੇ।

ਜਦੋਂ ਤੁਕ ਹੋਵਾਥ ਨਾ ਹੁੰਦੇ, ਸੰਗਿਕ ਨਿਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਸ ਸੰਗਿਕ ਵਿਚ ਹੋਵਾਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਮਾਤਾਥ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪਾਪ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਿੱਲ ਸਿੱਖਰ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਪ ਮੁੱਕ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਸ ਨਿੱਲ ਧਰਮ ਦੀ ਮੁੱਕ ਜਾਵੇਗਾ।

ਕਿਸੇ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਆਕਰਸ਼ਣ ਵਿਆਹੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾਉਣਾ ਸੈਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਖਰੀਦਾ ਭੁੱਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਰ ਭਰਦੇ ਨਾਲ ਸਹੀਬ ਦਾ ਅਤੇ ਸਹੀਬ ਨਾਲੋਂ ਹੀ ਵੱਧ ਮਨ ਦਾ ਵਿਵਸਥਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਈ ਵਰਤਾਏ ਵਿਚ-ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਨੂੰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ ਦਿਓ, ਜੇਕਰ ਭਰ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ ਦਿਓ, ਭਾਵੇਂ ਨਹੀਂ ਭਰੇਗਾ।

ਮਿਸਾਲ ਭਰਵਾੜ ਦਾ ਭਰਵਾੜ ਹੈ, ਵਿਆਹ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਗਾਥ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨੌਜਵਾਨ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਹੈ।

ਘੋਰੇ ਖੋਲ ਵਿਚ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇੱਥੇ ਲਈ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਭੀਤੇ ਜਾਂਦੇ।

ਅਨੇਕਾਂ ਦਾ ਇਹੋ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆ ਕੇ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਭਾਵੇਂ ਵਿਚਾਰੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਹੈ।

ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਉਹ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਭਰਵਾੜ ਪ੍ਰੇਮ ਲਭਣ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਹੈ, ਵੇਸਵਾਵਾਂ ਵਿਆਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਰਵਾੜ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹੀ ਆਪਣਾ ਹੋਵੇ ਭਰਵਾੜ ਹੁੰਦਾ।

ਪੰਛ ਨੂੰ ਜਿਹਨੀ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਦੀ ਜਿੰਦਾ ਹੋਵੇ, ਉਤਨੀ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਘੋਰ ਕੇ ਭਰਵਾੜ ਹੋਵੇ ਹੈ।

ਭੀਖੀਆਂ ਦੀਆਂ ਭਰਵਾੜ ਲਈ ਮੁੜ-ਮੁੜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭੀਖੀਆਂ ਦੀਆਂ ਭਰਵਾੜ ਦਾ ਭੇਡ ਅਸੀਂ ਆਪੇ ਭੁੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ।

ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਅਸੀਂ ਤਕ ਵਿਚ ਕੀ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਉਸਾਰ ਜਾਵੇਗਾ।

ਵਿਆਹ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਸੰਤਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ, ਵੇਸਵਾ ਨਾਲ ਸਹੀਬ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੰਤਾਨ-ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹੀ, ਵੇਸਵਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛ ਕੇ ਸਹੀਬ ਨੂੰ ਭੀਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਿਰ ਨੂੰ ਭਰਵਾੜ ਹੈ ਕੇ ਵੇਡੇ, ਭਰਵਾੜ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਹੋਵਾਨੇ ਹੋਵੇਗੀ।

ਭਾਨਾ, ਧਰਮ ਦੇ ਆਪਣੇ-ਦੁਆਰੇ ਭੇਡ ਉਪਲਬਧੀ ਹੈ।

ਅਮੀਰੀ ਉਦੋਂ ਤਕ ਹੀ ਰਿਹਾਈ ਹੈ, ਜਿਹਨਾਂ ਸਿਰ ਮਨੁੱਖ ਕੰਮ ਭਰਵਾੜ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪੇਰ ਭਰੇ ਪੰਛਾਵ ਨਹੀਂ ਭਰਵੇ, ਪੰਛਾਵ ਸਾਰਾ ਸਿਰ ਹੀ ਭਰਵਾੜ ਹੈ।

ਸਿਰ ਵਿਚ ਸਿਰ ਨਹੀਂ ਲੋਭ ਆਪਣੇ ਹਨ, ਸਿਰਾਂ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੰਤਰ ਆਪਣਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਸਿਰਾਂ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ, ਸਾਧੇ ਕਿ ਅਸੀਅਤ ਸਿਰ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਨੇ ਕੀ ਸੰਸਾਰ ਸਿਰਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਾਂ ਸਿਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸੁਖੀ ਸੰਸਾਰ ਸਿਰਿਆ ਦਾ ਭਰਵਾੜ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸੀਥੇ ਨਾ।

ਨਿੱਜੀ ਵਿਆਹ ਉਦੋਂ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਸਾਧੇ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਮਨੁੱਖੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ਕੰਮ ਭਰਵਾੜ ਹੈ।

ਸਾਧੇ ਸਾਧੇ ਉਦੀ ਕੰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਹਨਾਂ ਸਿਰਾਂ ਅਤੇ ਸੁਰਿੰਦਰਾ ਨਾਲ ਭਰਵਾੜ-ਮੁੱਠੀ ਸਾਧੇ।

ਵਿਆਹ ਦਾ ਸਿਰਿਆ, ਪਾਧ ਅਤੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਵਿਚ, ਕਾਮੀਥੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ, ਭਰਵਾੜ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਿਰਿਆ ਹੋਣ ਲਈ ਪਛਾਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ।

ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਾਧੇ ਉਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਿਰ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਿੰਦਰ ਵਿਆਹ ਉਦੋਂ ਹੋਣ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਸਨਮਾਨ ਉਦੋਂ ਸਿਰਿਆ ਦਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ, ਜਿਹਨਾਂ ਸਿਰਿਆ ਹੋ ਕੇ ਸਿਰਿਆ ਜਾਵੇ।

ਜਿਹਨਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰ ਸਿਰਿਆ ਦੀ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗੀ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਦਾ ਨਾਂ ਸੁਰਿਆ, ਸਿਰਿਆ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ ਹੈ।

ਜਿਸੇ ਸਿਰਿਆ ਸਿਰਿਆ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾਲ, ਭਰਵਾੜ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਿਰਿਆ ਸਿਰਿਆ ਵਿਚਾਰਾ ਭਰਵਾੜ ਸਿਰਿਆ ਹੈ।

ਜੇ ਦਿਨ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੀ ਮਿੱਤਰ ਹੈ, ਜੇ ਨਵਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਿੱਤਰ ਕੀ ਕੋਈ ਹੈ।

ਭਾਵਤੀ ਮਰੇ, ਭੀਖਿਆਂ ਨੂੰ, ਆਪਣੀ ਜੰਗਲ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੀ ਭਾਖਾਈ ਅਤੇ ਹੀਲਤ ਲਾਭਦੇ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਤਰਨਾ ਹੋਵਾ ਹੈ ਉਹ ਭਰਿਓਂ ਹਨ ਸਰੋਸਨ ਅੰ ਰਿਸਾ, ਸਰੋਸਨ ਅੰ ਰਿਸਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੋਵਾ ਹੈ, ਉਹ ਭਰਿਓਂ ਹਨ ਰੀਤੀ ਅੰ ਹਰੀ, ਰੀਤੀ ਅੰ ਹਰੀ।

ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਜਿਥੇ ਚੁੱਕੇ ਹੀਆਂ ਲੋਕਾਂ, ਮਨੀਤ ਬਣ ਕੇ ਪੁਰੀਆਂ ਬਾਝੇ ਹਨ।

ਭਨਾਵਾਣ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਥਿਤ ਭਨਾ ਨਾਨ ਹੋਵਾ ਹੈ, ਚੂਸਾ ਸਥਿਤ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਇਨਕਾਰੀ ਨਾਨ, ਪਤਨੀ ਨਾਨ ਸਥਿਤ ਤੀਨੀ ਹਰੀ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਸਾਵਾਸ ਦੇ ਅਨੁੱਧ ਸਰੋਤ ਦਾ ਨਾਂ, ਪ੍ਰਸਾਦਮਾ ਹੈ।

ਅਸਾ-ਉਮੈਦ ਵਿਚ, ਪਿਤੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਭਾਵਤੀਆਂ ਨੂੰ, ਖੁਸ਼ ਇਕੱਠਿਆਂ ਭਫਨ ਵੀ ਬਥਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਤੁਣ ਲਗਭਗ ਹਰ ਕੋਈ ਪਿੰਡ ਛੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਥੇ ਬੋਹਾ ਹੈ, ਮਲਕੂਰੀ ਬੋਜ਼ ਬੋਹਾ ਹੈ।

ਭਾਪਤ ਵਿਚ ਹਿੰਸਤ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਚਾਪਫੀ, ਇਥੇ ਭਰੀਓਂ ਵਾਲੇ, ਨਾਨਕ ਵਾਲੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਚਾਪਫੀ ਹਨ।

ਜੇ ਕੋਈ ਭਰਿਓਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਭੁੱਟ ਨਹੀਂ ਭਰਿਆ, ਉਸ ਕੋਲੇ ਉਹ ਭੁੱਟ ਹੀ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੋਵਾ ਹੈ।

ਉਲਭਾ ਕਲਦੇ ਭਰਿਓਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਉਹੋਂ ਕਲਦੇ ਭਰਿਓਂ ਵਿਚ ਹੋਵਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਵਾਧੀ ਸਥੇ ਚਰਿ ਸਾਟ।

ਸਥੇ ਨਹੀਂ ਜੋ ਫੁੱਲਿਆਂ ਦੀ ਰਾਇ ਹੀ ਮੁਕਾਬਲ ਹੈ ਤਾਂ ਅਗੀ ਚਾਪਤੀ ਵਿਹਾਰ ਤਥ ਹੀ ਸੈਮਤ ਭਰੀਓਂ, ਸਥੇ ਅੰਦਰਲੇ ਅਲਾਨੇ ਹੁੰਦੇ ਭਰਿਓਂ।

ਜੇ ਕੋਈ ਤੋ ਪਾਣਟਾ-ਪਿਤਾ ਬੋਲ ਮਾਂ ਭਾਂਗਾ ਪਿਤਾ ਦੀ ਹਿਮਾਨ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਭੀਖੇ ਹੀਆਂ ਮੇਰਾਂ ਹੀ ਲਗ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਵਿਚਾਰ-ਵਾਹਾਂਥੇ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਕੀਓਂ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਵਿਚਿਓਂ ਆਮ ਸੰਭਾ ਬੋਲ ਰਿਹਾਵਾਂ ਦੀ ਰੂਫ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜੋ ਮਨੀਤ ਨਾਨ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਵਾਹੀ ਭੀਖਾਈ 'ਤੇ ਅਸਥ ਨਹੀਂ ਬਥਾਈ।

ਹੋਰ ਨਾਨ ਸਥੇ ਰਿਸ਼ਟਿਆਂ ਅਤੇ ਸਥੀਓਂ ਦਾ ਦਾ ਆਪਾਥ, ਸਾਥੀਆਂ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਭੁੱਖਾਂ ਹੋਵੀਆਂ ਹਨ।

ਰੋਗ ਵਾਧਾਂ 'ਤੇ ਚੰਦਰ ਵਾਲੇ ਜੋਥ, ਸਭਨ ਦੇ ਮੁਹਾਰਥੇ ਵਿਚ ਬੰਦੇ ਹਨ।

ਭੁਭਾਨ ਰੋਣ ਦੀ ਜਿਥੇਵਾਲੀ, ਰੀਦਿਆਂ ਦੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭੁਭਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਥੇਵੇਂ ਰਾਣ ਦੀ ਜਿਥੇਵਾਲੀ, ਚਾਕੀਆਂ ਦੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਜੋ ਪੇਰਵਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਨਾ ਚਾਹਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਜਿੰਦਗੀ ਹੈ।

ਜੋ ਸਥਾਨ ਹੋਵਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੰਥ ਕੇ ਨੇਕੇ ਹੋਵਾ ਹੈ।

ਫੁੱਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਯੱਥ ਭਫਨ ਦੀ ਆਪਾਥ ਨਿੱਜੀ ਭਾਖਾਥੇ ਅਤੇ ਸਾਮਾਜਿਕ ਭੋਰਿਓਂਦੇ ਦੀ ਦੇਣ ਹੋਈ ਹੈ।

ਭੰਗਾ ਪਤੀ, ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਨ ਉਹੋਂ ਹੀ ਲਭਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੇਰੇ ਭਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।

ਭਥ ਅਨੁੱਧ ਨੂੰ ਜਿਥੁੰਟ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਉਮੈਦ ਉਸਨੂੰ ਮਥਨ ਨਹੀਂ ਨਿੱਧੀ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਥੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਹਿਜ ਭਾਗ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਾਧੇ ਚੁਭਾਈਆਂ ਭੀਆਂ ਨਹੀਂ ਭੀਭੀਆਂ ਮਾਈਆਂ।

ਜਦੋਂ ਜੋਰਨਾ ਪਿਆਨਾ, ਭਾਗ ਨਾਨ ਭਰਿਆ ਆਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਭਥਾਥ ਕੋਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਿਆਨਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦਾ।

ਨਿੱਟਾਂ ਦਾ ਦੋਖਾਨਾ, ਅੰਤ ਨੂੰ ਹੀਭਾਥ ਕੇ ਨੇਂਟ ਜਿੰਦਗੀ ਹੀ ਭਰਿ ਭਾਂਗਾ ਹੈ।

ਅਨੁੱਧ ਦਾ ਸਥੀਤ ਭਾਥੇ ਭੁੱਖਾ ਹੈ ਜਾਥੇ, ਇਭਾਥਾਂ ਸਥਾਨ ਹੀ ਭਰਿਦੀਆਂ ਹਨ।

ਭਨਾਵਾਣ, ਰੂਸਨ-ਪ੍ਰਸਤ ਅਤੇ ਆਥਾਥ-ਮਿਥਾਥ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਭਾਟ ਵੇਲੇ ਜਿਥਾਥ ਹੀਨ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਭਨ ਹੀ ਸਨ, ਪ੍ਰਭਨ ਕੋਲੇ ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਥ ਪ੍ਰਭਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਜੀ।

ਓਹੀਆਂ ਭੀਲਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਜਿਹ ਹਸਤੀਆਂ ਭੀਲਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਪਿਠਪਥਪੀ ਨਾਲ ਭਰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਘਰ ਨਾਹੀ ਭਾਥ ਨੂੰ ਥਾਪਤ ਉਧਾਨ ਛੇ ਛੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭੀਲੀਆਂ ਭਾਥਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਜਿਫ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਦੀ ਚੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆਂ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਪਿਛਾਇਤਾਂ ਕਿਸਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਾ ਲਓਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਯਕਤੀ ਕਿਤਨੀ ਹੈ।

ਅਖੰਡਾ ਵਲੋਂ ਵੀਹੋਂ ਜਾਂਦੇ ਲੰਬੇ-ਲੰਬੇ-ਲੰਬੇ-ਲੰਬੇ ਖਾਣੇ, ਲਾਮਬ ਘਾ ਅਮਨ ਅਤੇ ਕਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦਾ ਸੰਤੁਲਨ ਕਿਹਾਧਰੇ ਹਨ।

ਜੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਭੋਟੀ ਕੰਮ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲੇ ਜਾਵੇ ਸਾਡਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪ ਭਰੋ।

ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਭਰਵੇਂ ਸਮੇਂ, ਭੋਟੀ ਅਤੇ ਅਮਨੀ ਪਿਛਾਇਤ 'ਤੇ ਭੋਟੀਫ਼ਿਤ ਕਹਿਣ ਨਾਲ, ਲਖੀਤਾ ਜਲਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਰਵਾਲੀ ਨਾਲ, ਨਿਰਭਰਤਾ ਭੋਟੀਫ਼ਿਤ ਕਰਵੇ, ਭਾਥਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅੰਤਿਮ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ ਨਿਸ਼ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਭੀਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਹਿਮਾਨ ਤੋਂ ਅਖੀਰੀ ਸੁਰਤਾ ਕਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਜਦੋਂ ਚੁੱਪ ਨਾਲੀ ਫਿਲਨ ਵੱਧ ਹੋਣ ਤਾਂ ਭੀਲੀ ਚੁੱਪੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੇਜ਼ ਨਾਲੀ ਚੁੱਪ ਵੱਧ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਹਿਲਾ ਅਤੇ ਚੁੱਪ-ਭਾਥ ਹੋਣੇ ਹਨ।

ਸੋਧਣ ਲਈ ਅਖੀਰੀ ਵਿਰਾਜ ਦਾ ਮਾਨਕ ਹੈ, ਹਰ ਚੰਗੇ ਅਖੀਰੀ ਵਿਰਾਜ ਵਿਰਾਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਆਖੇ ਸੁਟਨ ਲਗ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਕੰਨ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਭੀਲਿਆਂ ਦਾ ਚੰਗਾ ਭਾਥਣ, ਮਾਂਥਾ ਵਿਚ ਭਾਥਾ ਹਲਕਨ ਪਿਆਰਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਉਧਾਥ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਖਰਚੇਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖਰੀਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਮਿਸਤੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਕਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਖਰੀਦਦੀਆਂ।

ਨਾਨਾ, ਕਿਲੀਏ ਅਦਮੀ ਦਾ ਭੈੜਾ ਘਰ ਪੈੜਾ ਲਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਿਲ ਦੀਆਂ ਚੰਨੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਨਿਲੀਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਜਿਫ਼ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ।

ਜਦੋਂ ਮਨ ਪੁਰੰਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੋਟੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਭਾਥੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭੀਲਿਆਂ ਤੋਂ ਭੀਲਿਆਂ ਵਾਲਾ ਵਿਰਾਜ ਮਿਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਲਸਟ ਵੱਡੇ ਹੋ ਕੇ ਭੀਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਵਿਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਦਵੇਕਣ, ਕਿਸਾਨ ਨੂੰ ਅਖੀਰੀ ਕਰਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕੰਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਮਾਨਤ ਵੀ ਉਪਜਦੀ ਹੈ, ਕਿਹਾਓਣ ਵਿਚੋਂ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਖੀਰੀ ਵੀ ਉਪਜਦਾ ਹੈ।

ਲਕਾਰੀ ਕਰਾਓਣੀ ਅਲਸ ਲੋਕਾਥ ਨੂੰ ਭੀਲਾ ਹੋਣੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਪਿਨ ਹੈ ਨਿਕੋਰ ਆਰਮ ਨਾਲ ਸੁਥਾਥ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਮੇਲਣੀ ਕੁਝ ਲਮਕ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਦੀ ਲੋਕਾਥਨਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਉਧਾਥ ਲੈ ਕੇ ਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਚੋਣ ਵਾਲੇ ਦੀਆਂ ਥਾਦਾ ਵਿਚ ਵੱਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਹੋ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਨਿਕੋਰਾਨ ਖਰੀਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੋਵੇ।

ਅਖੀਰੀ ਉਹੀ ਵਿਚ ਲੋਕਾਥਨਾ ਲੋਕ, ਕਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਕੋਲਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਕਪੜੇ ਲਾਧ ਕੇ ਇਸ ਵਿਚਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਿਆਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਟਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਘਰ ਦੀਆਂ ਭਾਥਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ ਨਿਸ਼ ਲਈ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਕੋਰਾ ਜਾ ਲਗਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਜਾਂਦੇ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ।

ਜੇ ਲਕਾਰੀ ਵਿਚੋਂ 'ਤੇ ਕਰਮ ਦੀ ਥਾਪ ਨਾ ਪੈਵੇ, ਉਹ ਸੋਟਣਾ ਅਤੇ ਪਿਛਾਥਾਓਣ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ।

ਬੰਗੀ ਬਦਲਾ ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ੀ ਉਥਣ ਉਥੜੀ ਕੀ ਪਾਠਕ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਥਕਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਅਜਿਹੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਆਪਣਾ ਸਭਿਆਚਾਰ ਛੁਆ ਨਹੀਂ ਭਰੇ, ਅਜੀ ਹੋਰ ਸਭਿਆਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਭਰੀਆਂ ਨੇ ਰਫ਼ੇ ਰਹਿੰਦੇ ਪਾਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਰਪੂਰਤਾ ਖ਼ਾਸੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਢੋਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬਰਾਬਰ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਕੀਮਤਾਂ ਹੋਰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਫੀਸਾਂ ਅਭੀਦਾ ਤੋਂ ਬਰਾਬਰ ਆਉਣ ਲਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਜਾਏ ਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਪਿਆਰ ਦੀ ਗਾਹਕ, ਤਕਲੀਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸ ਭਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਮਿਥਿ-ਮਿਥਿ ਕਿਸਤਾਰੀ ਦੀ ਉਪਰ ਚੰਧਰੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਭਰ ਸਥਾਨ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਭਰੀ ਜੇਕਰਾਂ ਦੀਆਂ ਰਫ਼ਤਾਰਾਂ ਵਿਚ ਅਰਥ, ਰਫ਼ਤਾਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਅਫ਼ੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਿਰਫ਼ੀ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਮਿਲੀ ਸਭਿਆਚਾਰ ਨਾਲ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਜੋੜਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਰਿਤਰ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਸਮਾਜ ਵਿਚ, ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਤਾਕਤਾਤਰ ਨੈਮੀਅਤ ਭਾਰਨ, ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਵਿਚਰੇ ਕੀ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਪਰ ਇਸਤਰੀ ਆਪਣੀ ਸਮਾਜਿਕ ਨੈਮੀਅਤ ਬਾਕਨ, ਹਰ ਕੀ ਤਮਾਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਨੇਮੀਅਤ ਆਪਣੀ ਬਰਨ ਨਾਲ ਚੰਨੁ ਚਾਕੁਲਾ ਅਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਭੋਰਦਾ ਹੈ।

ਜੀਵਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿੱਟੀ ਨਹੀਂ, ਉਦੇਸ਼ ਮਨੋਮਨੀ ਨਿਮਾਸ਼ ਦੀ ਖਾਸ ਹੈ।

ਸਾਰੇ ਕਿੱਟੀ ਸਮਾਜੀ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਮਰਦ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।

ਭਰੀ ਪਰੀ, ਪਰਨੀਆਂ ਨਾਲ ਡੁਕਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਭਰੀ ਪਰਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਰੀ, ਫੂਰੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰੀ-ਪਰਨੀ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਘੋਰ ਹੀ ਫੂਰੀ ਹਨ।

ਸਾਰੇ ਅਰਥ ਸਥਾਨ ਦੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਦੇ ਵਿਚ ਰੋਸਨੇ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪੁਰਸ਼ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਤੋਰਾਂ ਦਿੱਤਾਵਾਂ ਹਨ ਨਿਰਾਨ, ਦੇਸ਼ਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ, ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਦਿੱਤਾਵਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚ ਸਮੀਪੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਮਹਾਨ ਹਿਰਾਨ, ਭਰੇ ਕੀ ਮਨੋਮਨੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ।

ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਰ ਸਾਂ ਰੋਸ ਉਸ ਬਲੇ ਨੁਕਸਾਨ ਕੀਤੇ ਸਨ ਸਥਾਨ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਸਾਨੀ ਮਿਟਾਉ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਨੂੰ ਕੀ ਮਿਟਾਉ ਨਹੀਂ।

ਸਿਰਫ਼ੀ ਦੁੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਅਜੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ, ਉਹ ਦੁੱਖ ਅਜੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿਚ ਪਾ ਰਿਹੇ ਹਾਂ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਭਰਾ ਕਰਦਾ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਮੀਪਤ ਦਾ ਪਰਾ ਕੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ।

ਪੇਂਡੂ, ਪਿੰਡ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪਿੰਡ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ।

ਜੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਅਰਥਨਾ, ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਚੰਡੀਆਂ ਅਰਥਨਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲਦੀ ਅਰਥਨਾ ਹੈ।

ਸੰਘਾਂ ਦੀ ਮਿੱਠ ਪਿਛੇ ਕਹੀਆਂ ਗੀਤਾਂ, ਜੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਹੀਆਂ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਦੀ ਹੋਰ ਹੀ ਮਿੱਠ ਜਾਂਦੇਗੀ।

ਭਰੀ ਅੰਨ੍ਹੀ ਕਰੀਆਂ ਦਾ ਸਭੁਰ ਨਿਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਰਿਤਾ, ਭਰੇ ਸਹੀਤਿਆਂ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ।

ਸਿਸ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਣੀ ਦੇ ਜਾਏ, ਉਹ ਕਰਦਾ ਨੈਤ ਨਹੀਂ ਮੋਰਾ ਲੰਗੇਗਾ।

ਨਾ ਉਪਰ ਲਏ, ਨਾ ਵਿਚੀ, ਜੇ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਹੀ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਪਰ ਦੇ ਭਾਏ ਰਿਹਾ, ਰਹਿ ਨਾ। ਰਿਹਾ, ਮੁਸੀਬਤ ਨਹੀਂ, ਲਹਿਰੇ, ਮੋਰ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗੇ।

ਹੀਰਾ ਸਿੱਧ ਭਾਰੇ ਰੰਦੇ, ਇਨਸਾਫ਼ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ।

ਭਿਖਾਰੀ ਬਣੀ ਸੰਘਣਾ ਹੈ ਪਰ ਨਿਸ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਪ ਨੂੰ ਭਰਵਾਓ ਭਰਵਾਓ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨਈਂ ਦੱਖੀ ਨੀਯੀ ਹੈ।

ਅਜੇਕੋ ਭੁਭਾ ਕਿਰਾ ਸਾਹੀਬ ਉਹ ਹੈ, ਨਿਸ਼ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭੇਡ ਦਾ ਭਾਬ ਨਹੀਂ।

ਭੁਭੇ ਅਜੀਬ ਪਤੀ ਦੇ ਘਰਨ 'ਤੇ, ਪ੍ਰਯਾਨ ਵਿਚਕਾਰ, ਇਕ ਅੱਖ ਨਾਲ ਫੌਦੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅੱਖ ਨਾਲ ਧੌਲੀ ਹੈ।

ਫੌਲੀਆਂ ਨੂੰ ਵਰਦੀ ਦੀ ਫੌਲੀ ਹੈ, ਸਾਪਾਰਟ ਹੋਪੜੇ ਇੰਨਾ ਜਗਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਤੇ ਦੇ ਮੰਗ ਕੇ ਖਾਏ ਹੋਣ।

ਧਾਰਮਿਕ ਸਾਥਨ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਯਾਤਮਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਅਧੀਨ ਯਤਨ ਕਰੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹਕਲ ਨਹੀਂ ਘਟਿਆ।

ਪ੍ਰੇਤਕ ਨਿਭਨੇ ਮਜ਼ਹੀ ਹੋਣ, ਪਿਰਾ ਬਣਨ ਦੀ ਭਾਈਨੀ, ਹੀ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਭੇਜੀ।

ਜੀਵਨ ਫੌਲਾਨ, ਅਜੇ ਨਿਭੇਦੇ ਕੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਚੇਤੇ ਕੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਜੰਗ ਬੋਲਣ ਕੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਭੁਭਨ ਦੀ ਕੀ ਧਿਮਕ ਕੋਟ ਭਰੀ ਹੈ।

ਭੁਭੇ, ਆਪਣੇ ਅਧਿਆ ਦੇ ਮਾਨਿਅਾਂ ਨੂੰ ਚਾਚਾ-ਚਾਚੀ, ਨਾਨਾ-ਨਾਨੀ ਭਰਿ ਕੇ ਭੁਭਰਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਸੇ ਦੁੱਖ ਹਨ, ਤਦੋਂ ਵਿਆਹ ਕਰਕੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਟਕਸਾਲ ਹੀ ਨਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਦੁਲਾਹ ਦੇ ਫੁੱਲ ਭੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੰਧਿਆਂ ਨਾਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਸਾਹਿਬ ਬੋਲਾ ਮਿਲਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਸਾਥਾਬਟ ਕੰਦਾ, ਮਿਲਾਤ ਕਰਕੇ, ਨਾਹਿਕ ਤਾਂ ਕੀ ਅਜੇ ਨੰਘ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੇਰਾ ਮੁੱਛੇ ਲਾਹੀ ਨਾਲ ਭੀਖਿਆ ਭੰਜਨ, ਮਹਿਮਾਨ ਨੂੰ ਭਰਿ ਕਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਭੁਭੀ ਬਣੇ ਮਹਿਮਾਨ ਹੋ।

ਅਸਲ ਰੀਝ ਇਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲੀ ਰੀਝ ਦੀਭੀ ਵਿਭੇ ਜਾਂਦੇ।

ਭੁਭੁ ਸਿਮਾਏ ਅਤੇ ਭੁਭੁ ਮੁਭ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦੇ।

ਭੋਰਾਭੂ ਘੁਡੇ ਦੀ ਹਫਤਾਭ ਦੇ ਭੋਰੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਹਰ ਪਾਪ ਅਤੇ ਭੁਭਕਾ ਵਿਚ ਖਟੇ-ਖੋਟ ਦੇ ਵਿਆਕਰੀ ਸਾਮਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਦੁਖਾਣਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਿਬਾਬ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੀ ਸਾਡੇ ਭਾਏ ਜੰਗ ਬੋਲਦੇ ਹਨ।

ਨਿਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਂ ਪਹਿਲ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਦੀ ਭਾਭਗੁਜਾਰੀ ਦੀ ਪੇਂਡ ਚੁੱਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਹਰ ਭਾਭਕਰ ਦੀ ਭੈਰੀ ਨਾ ਭੈਰੀ ਮਨਮਾਹ ਬੀਅਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਢੰਗੇ ਨਤੀਰਿਆਂ ਵਿਚ, ਧਾਪੁਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਸਿਮਾਟਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਭਾਭਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅਸਲ ਵਿਚ ਪਹਿਲ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਿਸ਼ ਉਤੇ ਸਭੂਨੀ ਬੰਧਿਆਂ ਨੂੰ ਜੰਗ ਵਿਭਟ ਨਈਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦੇ।

ਧਾਭਰਾ ਨਾਲ ਪੇਖਾਭ ਘਟਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫੁਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਯਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵੰਦਦੀ ਹੈ।

ਮਠਾਂਕਾਰਿ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਕੰਧ ਨਾਭਾ ਦਾ ਭੰਭਾਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਦੇਭ ਦੀਆਂ ਸਿਮਾਭਾਂ, ਉਸ ਦੇਭ ਦੇ ਨੰਭਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਇਆਂ ਅਤੇ ਜੋਭਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਣਾਭਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪਰ ਦਾ ਹੁੰਭ, ਅਹੁੰ ਦੁਹ ਜਾਂ ਕੇ ਦੀ ਪਤਾ ਨਕਰਾ ਹੈ।

ਬੰਧੇ ਦਾ ਨਾਂ ਜੋਭ-ਸਭ ਦੇ ਭਭਰਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨੰਭਾਂ ਭਾਭ ਭੋਭਿਆਂ-ਹੁਣਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਭਲ ਭਾਭਿਆਂ ਵਿਭੇ ਨਹੀਂ, ਰੀਝਕਾਭ ਅਤੇ ਆਦਰਾਂ ਵਿਭੇ ਬਣਕਦੀ ਹੈ।

ਧਾਭਰਾ ਫੌਲਾਨ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਖੁਭੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਫੁਲੇ ਕੀ ਜਾਡੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹਨ।

ਅਨੰਭਾ ਆਪ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਮਨ ਧਾਭਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਮਨ ਦੀ ਭਾਭੀ ਨਈਂ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਮੇਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਭਰਦਾ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਭਰਦਾ ਹੈ।

ਬੰਬਾ ਜੀਵਨ ਬੰਬਾਈ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਬੰਬਾਈ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖੀਆਂ ਜਾਦੂ ਹੈ।

ਅਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ, ਤੁਹਾਡਾ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿਚ ਕਿਸੇ।

ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਚਾਰਥਾਵਾਂ ਅਪਣੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪੈਦਾਉਣ ਉਪਰੰਤ, ਅਭਵਾਨੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਪਣੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ, ਅਪਣੀ ਸੋਚ ਨਾਲ ਜਾਣਕਾਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ।

ਜਾਣਕਾਰੀ ਬੇਕਾਰਦੀ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਨੁਮਾਇਸ਼ ਨਾਹੀ ਹੈ।

ਉਹ ਇਕ ਲਈ ਮਨੁੱਖਪ੍ਰਗਟ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਵਲੋਂ ਜਦੋਂ ਜਦੋਂ ਚੀਜ਼ ਬੈਠੀ ਹੈ, ਇਹ ਹੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ਨਿਰਮਾਣਿਕ ਹਨ।

ਬੰਬਾਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਉਹ ਉਹੀ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਬੇਕਾਰ 'ਭਾਵੇਂ' ਯਾਦ ਨਾ ਰਹਿਣ, ਇਕ ਕਿੱਤਾ ਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਇਸ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬੰਬਾਈ ਦੀ ਆਦਤ ਤੋਂ ਕਿਨਾ, ਨਿਰਭਰ ਵੀ, ਮਨੁੱਖੀ ਵਧ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਭਾਨੂੰਨ, ਨੇਮ, ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਹੀ ਉਤੇ ਸਮਾਜ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ, ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਸਮਾਜ, ਅਪਣੀ ਆਪਣੀ ਉਤੇ ਨਾਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਸਿਧਾਂਤੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਆਂ ਹਨ, ਉਤਨਾ ਹੀ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਪੈਦਾ ਹੈ।

ਮਦਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਈ ਸਿਧਾਂਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਕਈ ਸਿਧਾਂਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।

ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹੀ ਅਸਲ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਜਾਣਕਾਰ ਨਿਰਭਰ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਤੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਸੰਸਾਰ ਉਹ ਵਾਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿਖਿਆਵਾਂ ਹੋਣ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਭਨਾ ਨਾਲ ਬਣਦਾ ਬਣਦਾ ਹੈ।

ਉਹੀ ਅਤੇ ਵੱਧਦਾ ਨਾਲ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖੇ ਵਿਚਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਭਨਾ ਪੰਜਾਬ ਸਾਨ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਜਾਣੇ ਸਭਨਾ-ਅਸਲਤ ਪੈਦਾ ਜਾ ਸਿਰਫਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਸ ਨਿਰਭਰ ਵੀ ਹੋਈ ਵਿਚ ਹੁਣਦੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਸਭਨਾ ਵਿਚ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਉਮਰ ਪੈਦਾ ਹੈ।

ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਸਿਖਾਏ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਿਖਾਏ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਥੇ ਹਨ।

ਸਭਨਾ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਸਭਨਾ ਅਤੇ ਸਭਨਾ ਦੀ ਸੋਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਅੰਤਰਜਾਨੀ ਅਤੇ ਅੰਤਰਜਾਨੀ ਬਣ ਜਾਣ ਲਗ ਪੈਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਤੀਆਂ ਦਾ ਸਿਖਾਏ ਪਿਛਤ ਦੀ ਭਾ, ਉਨਾਂ ਬੋਲ ਸਿਖਾਏ ਪੈਦਾ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਭਾਵਿਕੀ ਨਿਰਭਰੀ ਹੈ।

ਮਾਂ ਬਣਨ ਉਪਰੰਤ, ਇਸਦੀ ਆਦਮ ਬਣਨ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੰਬਾਈ ਬਣੀ, ਅਪਣੀ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੋਲੀ ਵਿਚ, ਅਸਲ-ਸਿਖਾਏ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ।

ਮਾਂ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਸੋਚ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਯਾਦੀ ਪ੍ਰਤੀ ਬੋਲੀ ਦੀ ਨਾਜ਼ਕ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ।

ਪ੍ਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਆਪ ਅੰਤਰੀ ਸੰਭਾਵਨੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਹਨ।

ਇਸਦੀ ਆਦਮੀ ਆਪ ਨੂੰ ਭਾਵ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਾਲ ਜਾਨੂੰ ਮਾਂ ਬੋਲੀ ਹੈ, ਉਹ ਨਾਲ, ਪ੍ਰਤੀਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੋਲੇ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਪੈਦਾ।

ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਗਤੀ ਕਰਨੇ ਆਦਮੀ ਨਾਹੀਆਂ, ਪ੍ਰਤੀ ਆਣੇ ਬੋਲ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰਗਤੀ ਬੋਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਸਭਨਾ, ਉਹ ਪ੍ਰਗਤੀ ਬੋਲ ਨਹੀਂ, ਆਣੇ ਬੋਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ।

ਸਿਖਾਏ ਬੋਲੀ ਹੋਏ, ਇਹ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਬੋਲੀ ਦੇ ਬੋਲੇ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਬੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕੋਮ ਨੂੰ ਟਾਕਣ ਦਾ ਬੋਲੀ ਬਹੁਤਾ ਹੈ ਸਭਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਕੋਮ-ਕੋਮ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਭਰੀ ਹੀ ਲੋੜ ਲੋੜਦੀ।

ਬੋਲੀ ਅੰਤਰੀ ਪਿਛਤੀ ਉਪਰੰਤ ਬੋਲਦਾ, ਜਿਸ ਦੀ 'ਤੇ ਇਕਤਰ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਰ ਤਕ ਉਸ ਨੇ ਸਿਖਾਏ ਬੋਲੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ?

ਜੇਕਰ ਅਪ੍ਰੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੰਮ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ :

ਬੋਲੀ ਕਹਿਣਾ, ਆਮ ਕਹਾਣੀ ਕਹੀ, ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮਿਨ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਖ ਜੰਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਕੋਲ ਭਾਵ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਨਵਲਾਂ ਲਈ ਲਾਭਦੇਣ ਹੀ ਪਰ ਸਾਨਵਲਾਂ ਕੋਲ ਘਰੁਡ ਭਾਵ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਲਾਭਦੇਣੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਕੀ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਕਥਾਵਾਂ ਦੀ ਹੁਣਕਲੋਂ ਘੱਟਿਆਂ ਦੀ ਕਥਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਬੁਟਾਪਰਟਾਂ ਕਹਿਓ ਹਨ :

ਪੇਂਡੂਆਂ ਅਤੇ ਅਨਪੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੋਰਿਓ ਜਿਲਦੇ ਹਨ, ਕਹਿਣੀਆਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀਆਂ ਜਿਲਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਹੀ ਸਾਨਵਲ ਕੀਲਾਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਪਾਲਦਾ ਹੈ।

ਜੀਵਨ ਦੇ ਭਾਵ ਰੋਣਵਾਂ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਜਿਲਦਿਆਂ ਵਾਲਾ ਜਿਲਾਭ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਵਾਲੀ ਸਾਥਾ ਜੀਵਨ ਉਹ ਸਾਨਵਲਾਂ ਵਾਲੀ ਪੇਂਡਾ 'ਤੇ ਹੀ ਜਿਲਦਾ ਹੈ।

ਨਕਲ ਕਰਾਵਾ ਹੈ, ਨਕਲ ਨਾਵਾ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਿਰਾਂ ਹੀ ਨਕਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਰਮ-ਕਾਥਾ ਅਤੇ ਕਹਿਣੀ-ਕਾਥਾ ਨੂੰ ਮੇਨਟ ਵਾਲੇ ਜਿਲ, ਜਿਲ ਨਾਲ ਉਪਜਣ ਵਾਲੇ ਦਰਦ ਤੋਂ ਕਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਕਹੀਦ, ਮੇਰਾ ਦਾ ਵਟਾ ਮਲ ਕੇ, ਜੇਹਣੇ ਹੋ ਸਾਥੇ ਹਨ।

ਜੰਮ ਉਤੇ ਰੋਹਮਾ ਵਾਲੇ ਜੋ ਨਕਲ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਕਹੀਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣੀ ਹੋਈ।

ਜੇ ਪੰਝੇ ਵਾਣ ਦੀ ਸਾਥ ਅਧੂਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹਰ ਧੋਰ ਨਾਲ ਅਲੀ ਅਲੀ ਹੀ ਸਾਥਾਈ।

ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਕਪੜੇ ਆਪ ਪ੍ਰੇਸ ਕਰੀ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਪੜਿਆਂ ਦਾ ਕਹਿਓ ਵਿਸਥਾ ਰਖਦੇ ਹਨ।

ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਵਿਚ ਬਨੇ ਕੇ, ਕੋਈ ਕਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕੇਖਣ ਨਾਲ, ਹਰ ਕੋਈ ਉਡਾਵਾ ਤੁ ਜਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਪਹਾਪੇਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕੋਟੇ ਵਿਚ ਜਿਲਦਾ ਹੈ।

ਕਹੀਦ, ਮੇਰੇ ਦੇ ਅਫ਼ਕ ਕਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਹਰ ਮੋਟਾ ਕੰਦਾ ਭਾਵ ਤੇਲਣ ਵੇਲੇ ਜਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤਾਂ ਭਾਵ ਮੋਟਾ ਕਿਆ ਪੁੱਛੇਗਾ।
ਤਵਾਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਅਤੇ ਹੋਵਾ ਜਿਲਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਕਥਾਵਾਂ ਦੀ ਹਰ ਤੋਂ ਵੀਧ ਨਿਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਨੀਅਤ ਮਾਨੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਾਥਾਅ, ਕਾਥਾਵਾਂ ਕਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਦੀਵਾਨਾ ਦੀ ਨਕਲ, ਕਹੇ ਕਾਥੇਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਨਕਲਾਭ ਜਿਥੇ ਕੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਕਲ ਦੀ ਅਦਵ ਨਾਲ ਕੀ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਵਾਨੀ ਉਹ ਤਕ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਕੋਈ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੁਹਿੰਬ ਨਾਲ ਪੁੱਛੇ ਜਾਂ ਉਦਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ।

ਕਿਸੇਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਨਕਲ ਉਦੋਂ ਤਕ ਸਾਡੀ ਕੋਈ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਕੋਲਾਭ, ਘੋਰਾਭਾ ਉ ਆਦਾਭ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਕਿਹੜੀ ਦੇ ਆਦਾਭ 'ਤੇ ਕੀਲੇਗਾ।

ਜਿਹੜੇ ਜੋੜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਹੀ-ਪਹੀ, ਜਿਲਦੀ ਦੀ ਹਰ ਵੰਡਾਭ ਦਾ ਕਿਓ-ਮੇਥੇ ਸਾਪੇਰਟਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਕਾਥੀਆ, ਉੱਖ-ਉੱਖ ਕੀਰਦਾ, ਸਾਡੇ ਲਾਮਾ ਨੂੰ ਹਰਕਤ ਵਿਚ ਕੀਰਦਾ ਹੈ।

ਪੇਂਡੂ ਵਿਸਿਆਵਾਂ ਪਸ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਨਕਲ ਮਨਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿਣੀ ਵਿਸਿਆਵਾਂ ਅਵਸ ਆਉਣ ਲਈ।

ਹਸ ਸਾਕ ਦੇ ਅਨਪੜ੍ਹ, ਵੀਹ ਸਾਕ ਦੇ ਕਹਿਓ, ਤੀਹ ਸਾਕ ਦੇ ਕਿਹੜੇ, ਚਾਰ੍ਹੇ ਸਾਕ ਦੇ ਕੀਰਦੇ, ਪੰਜਾਹ ਸਾਕ ਦੇ ਕਿਹੜੇ ਤਾਂ ਅਤੇ ਜਿਹ ਸਾਕ ਦੇ ਕਿਹੜੇ-ਮਕਾਨ ਕੋਏ ਦੀ ਹਨਕਤ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁਪਦੀ।

ਟੇਲੇਟੇਨ ਉਤੇ ਸੁਨੇਹਾ, ਪਹਿਲੇ ਪੰਜੇ ਵਾਲੇ ਵਿਚ ਰਿਹਾ-ਰਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਾਲੀ ਲਾਕੀ ਕੀਰਦਾਭ ਨਾਕਾਭੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੋੜ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਜਿਲਾਨ ਪਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਪਾਪਤ ਜਿਲਾਨ ਦੀ, ਪੁਣ-ਕਾਣਾ ਹੋ ਸਾਥੀ ਹੈ।

ਹਰ ਕਹਿਆਵਾਭ ਦੇ ਜੋੜਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹ ਕਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਹੇ ਮਿਲਾਪੀ ਅਤੇ ਮਿਲਾਪ-ਮਿਲਾਪ ਹਨ।

ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਥੋੜੇ ਥਰ, ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਚਾ ਨਿਭਾਣਾ ਛਣੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਰਖ, ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਵਿਗਾਧੀਆਂ, ਵਿਗਾ ਪੇਟ ਦੇ ਮੇਲ ਨਾਲ ਵੇਖਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਾਡੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਨਿਭਾਣੀਆਂ, ਸਾਡੀਆਂ ਸਰੀਰਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਛਣ ਛੇ ਪੁਰਖ ਪੁੰਨੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਦੇ ਨੂੰ ਉਛਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪ ਉਠਣ ਚਾ ਹੋਸ਼ਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅੰਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਦੀ ਹਕ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਭਰੀ ਚੁੰਨਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਭਾਗ ਨਾ ਦੇਣ ਤਾਂ ਸੁਫਲ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ।

ਭੰਦੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਥੱਡੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੂੰ ਕਿਤਾ ਛੱਡਦੇ ਹਨ।

ਨਿਸ ਨੂੰ ਅਗੀਂ ਬਚਾਵਟ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿਚ ਕੌਮ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾ ਹੋਣ ਚਾ ਅਭੀਥਾ ਪ੍ਰਿਥਾ ਹੈ।

ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਤਾਂ ਕਮਝਿਕਾ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਣ ਦੀ ਖਿਡਾਈ, ਵਿਚਕਾਰੀਆਂ ਹੈ।

ਸਾਂਝੇ ਰਿਹਾਏ ਦੀ ਨੁਹਾਰ ਚਾ ਨਿਰਾਣਾ, ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਧਰਮੀਆਂ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਕਰਣ ਦੇ ਸਾਥੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਨਕਰਣ ਕਰਨ ਦੇ, ਨਿਭ ਨਵੇਂ ਕਾਫਲ ਨਿਭ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਭਨੇ ਹੀ ਨਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਿੱਠਿਆ ਹੋਇਆ ਵੇਟਾ, ਬਚਾਵਟ ਦੀ ਨਿਭਾਣੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਨਿਭ-ਨਿਭ ਮਨੁੱਖ ਪੈਣ ਵਾਲੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਸਾਡ ਕਰਦਾ ਰਿਥਾ ਹੈ, ਨਿਭ-ਨਿਭ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਵਧਦੀ ਗਈ ਹੈ।

ਦੇਖੋਕਾ ਚਾ ਪਛਾਤਾ ਚੀ ਰਿਥਾ ਪ੍ਰਿਥਾ ਹੈ।

ਥੋੜੇ ਛਣੇ, ਵਿਭਨੇ ਕੰਨ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਕਸੁਭ, ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਾਥ ਕਾਫਲ, ਵਿਭਨੇ ਅੰਨ੍ਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਪੁਰਖ ਨਕਰਣ ਚਾ ਪ੍ਰਾਣੀਕ ਹੈ, ਨਿਭਾਣੀ ਨਿਭਾਣੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਣੀਕ ਪ੍ਰਿਥੀ ਹੈ।

ਸੁਆਭ ਛੇ ਰਿਥਾ, ਗੁਰ ਬਨਣ ਦੀ ਨੰਡ ਨਹੀਂ ਪੈਦੀ।

ਮਨੁੱਖ ਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨੇ ਸਿਪਦਾ-ਗੁਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਭੁਲਦਾ ਹੈ।

ਪੁਰਖ ਦਿਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਨਿਸਰਤੀ ਵਿਚਕਾਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਮਝਦੀ ਹੈ।

ਗੁਰਮਤਾ ਦੇ ਸਾਥ ਵਿਚ ਅਗੀਂ ਗੁਰਦੇ ਦੀ ਹਾਂ, ਸਮਝਦੇ ਉਦੇ ਦੀ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਗੀਂ ਵਿਭਨੇ ਪ੍ਰਿਥਾ ਹੈ।

ਨਿਭਾਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਗਰਨ ਦਿਤਾ।

ਨਕਾ, ਵਿਭਨੇ ਥੋੜੇ ਚਾ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਿਥਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ-ਬਾਹਰੋਂ ਵਿਭਨਾ ਕਰ ਕੇ ਉਸਾਡ ਦਿਦਾ ਹੈ।

ਗੰਢਾਂ ਵਿਚ ਨਿਭੀਕਾ ਦਾ ਗੁਟ ਉਪਜਾਊਟ ਨਹੀਂ, ਪੇਂਡਾਂ ਅਤੇ ਨਿਭੇਣੇ ਉਹੀ ਅਗੀਂ, ਨਿਭਾ ਨੂੰ ਕਰਣ ਨਹੀਂ, ਕੰਧੇ ਨੂੰ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਨੰਡ ਪਦੇ।

ਪੁਰਖਿਕਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਰ ਹੋਰਗੀਆਂ, ਜੇ ਗੁਰੀਂ ਜਿਥੇ ਕਿ ਗੁਰੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਨਾਲੀਂ ਭੰਡੇ ਹੀ।

ਪਰਾਤਾਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਪਹਿਰਾਂ ਮਨ ਵਿਚ ਅਭਿਯਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦਿਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਕਰੀਏ, ਇਸੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਅਗੀਂ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਗੁਰਮਤਾ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਿਆਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਸੁਝਦੇ ਹਨ।

ਭਰ, ਗੁਰਾ ਅਤੇ ਗੁਰਾ ਭਾਵ ਅਨੁਭਵ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਕੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਉਪਜਦਾ।

ਸਾਂਝੇ ਮੰਡੇ ਪੈਰਿਆਂ ਨਾਲ ਉਸਾਰਿਆ ਮਕਾਨ, ਅਕਾਲ ਕੇਰਦਾ ਪੈਦਾ ਹੈ।

ਨਿਭਗੀ ਦੇ ਬਾਮਣੀਕੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੀਕਾਨ ਦੇ ਉਲਾਜੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕੇਰਦਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੰਗਾਂ ਭਰੇ ਮਹਿਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ;
ਇਸਰਾਤਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, ਨਤਕੇ ਅਤੇ ਕਵਿਚ ਅਤੇ ਨਤਕੀ ਦਾ ਕਰਕਮਾਨ, ਕੋਸਲੇ ਦਾ
ਆਪਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਸੰਘ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦੀ ਤੁਪਿਆ ਫੀਚ ਨਿਕਾ ਸਾਥੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਲੰਬ ਫਾਸੀ ਯਾਨ
ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ:

ਸੰਘ ਭੋਰੀ ਦੀ ਮੁਰਖ ਕੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਕਲ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਲਣ ਵਾਸਤੇ ਦਾਖੀਦੀ
ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅਨੁਭਵ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਸਾਥੇ, ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮਾਣ-ਸਤਿਕਾਰ ਮਾਣੇ ਕਰਨਗੀ
ਨਾਲ- ਨਾਲ ਚਲਦੀ ਹੈ।

ਸੰਘ ਵਿਚ ਇਕ ਵੀ ਏਸ ਅਸਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਥੇ ਸੰਘ ਅਨਪੜ੍ਹ ਹੋਣ ਅਤੇ ਏਸ
ਅਲੀਫ ਹੋਏ ਜਾਂ ਲੰਬ ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਏਸ ਕਲੀਫ ਹੋਏ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭਾ ਦੀ ਲੰਬ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਲੰਬ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਸਭਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਟਰਨੈਟ, ਨਵੇਂ ਦੁਕ ਲੈਆਂ ਇੰਟਰਨੈਟੀਆਂ ਦਾ ਵਿਚੋਲਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸਤਰੀ-ਪੁਰਖ, ਆਪ ਆਪੋ ਬਣ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆ ਬਾਝੇ, ਆਪਣੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨੂੰ
ਜਿਧਰੇ ਹਨ।

ਕੱਚੇ ਲਈ ਮਾਂ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਕੁਮਾਰ ਹੈ, ਮਾਂ ਲਈ ਭੀਰਾ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਸੰਸਾਰ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੰਠੀ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਸਾਪਾਣੇ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਸਕਦਾ।

ਪਹਿਲਾ ਲੰਬ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਬਹਾਉਦਾ ਮੁਖਿਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਕਲੇਤਾ ਹੁਣ ਲੰਬ, ਪਹਿਲੇ
ਲੰਬ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਹਲਦੀ ਹਾਥ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦੋ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ਾ ਹਾਥੀਨੀਅਸ ਨੂੰ ਤੁਸਲੇ
ਭਾਂਗ ਕਾਸਹਿਟ ਦੀ ਕਿੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕੱਚੇ ਉਹ ਕੋਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਜਾਏ ਬਣਾ
ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਵਨਾ, ਜਿਸੇ ਨਾਲ ਲੰਗੀ ਭਾਂਹ ਕਰਕੇ ਹੋਏ ਨਿਲਾਉਣ ਦਾ ਕਲੀਫਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਵਨਾ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਇਹਾਏ ਦੀ ਲੰਬ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਿਰਫ਼ ਮਾਪੇ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ, ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ
ਕਰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਹੈ।

ਸਮੀਖਿਆ ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਪਲਬਧੀ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਲਾਭੀ ਲੰਬ ਸਪਸ਼ਟ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਮਨਸ਼ੁਰੀ ਕਲ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਕਿਓਂ, ਕੰਠਾਕਣਾ ਅਤੇ ਪੁਨਿਤਾ ਨਹੀਂ ਉਪਲਬਧੀ।

ਜੁਆਰੀ ਲੰਬ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੋਣਾ ਕਾਹਿਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੀਵਟ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋਲ ਅਨਿਆਂ
ਫੌਜ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਲਣਾ ਕੋਲਣ ਕੀਤੇ ਕੀਤਿਆਂ ਲਈ ਹੋ ਪਾਪ ਹੈ।

ਉਪਾਧ ਲਏ ਪਿੰਡ ਮੇਕਨ ਵਿਚ ਏਸ ਸਿਸ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਹ ਆਨ ਨਾਲੋਂ
ਕਹੁਰ ਸਲਾਹੀ ਖਰਬ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ-ਕਰਾਇਆ ਨਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੀ ਇਲਕੀ ਕੀਤਿਆਂ
ਵਾਲੀਆਂ ਹਰਕਤਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਿਰਫ਼ ਕਰਕਾ ਲੈ ਕੇ ਪੁਰਖ ਦਾ ਵਿਆਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਕਰਕਾ, ਹੁੰਦੇ ਨੂੰ ਲਾਪੁਟਾ
ਹੋਵਾ ਹੈ।

ਉਪਾਧ ਅਤੇ ਕਰਕੇ ਵਿਚ ਚਿੰਤਾ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਉਪਰੰਤ ਹੀ
ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚਿੰਤਾ ਸਿਸ ਲੈ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਲਿਸਤਰੀ ਕਲੋ ਰਿਯਾਏ ਜਾਣ ਉਪਰੰਤ, ਪੁਰਖ ਲਈ ਯਾਂਤ ਕਹਿਣਾ ਕੰਠਾ ਲਈ
ਕਹਿਣਾ।

ਨਹੀਂ ਪਦਾਰਥ ਉਪਾਧ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੈਣ ਵਾਲੇ, ਨਹੀਂ ਹੀ ਲੈਣ ਵਿਚ,
ਉਪਾਧ ਲਾਪੁਟਾ ਕੁਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕੁਝਕਲੀਆਂ ਦੇਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਆਪੁ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੁਝਕਲੀਆਂ ਦਿੰਦੇ ਲਾਪੁਟਾ
ਲੰਬ ਹਨ।

ਸਾਰੇ ਸੋਧਣੇ ਲੋਕ, ਭੜਾ ਬਿਰਾਭੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿਗਾਭ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਬਿਰਾ ਸਾਂਝਾ ਹੈ।

ਇਸਤਰੀਆਂ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸਿਆਣਪ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਭੈਰੀ ਆਪਣਾ, ਹੋਰ ਭੈਰੀਆਂ ਆਪਣਾ ਨੂੰ ਕਾਜਾਂ ਆਪਣਾ ਲਗਾ ਹੋਈ ਹੈ।

ਪਤੀਆਂ ਭੜੀਆਂ ਸੋਧਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਪਤੀਆਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਭਲਾ ਅਤੇ ਭੀਭਾ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਉਪਜਦੀਆਂ ਹਨ, ਸਭਨੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚੋਂ ਕੇਵਲ ਕੋਢੇ ਉਪਜਦੇ ਹਨ।

ਸੁੰਦਰ ਇਸਤਰੀ ਇਕ ਵੀ ਕਦਰ ਕੇਢੇ ਬਿਨਾਂ, ਖੁਸ਼ਾ ਭਾਵਣ ਦੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਹੋਰਕ ਸੰਤਾਨਾਚਾਰ ਵਿਚ ਇਸਤਰੀਆਂ ਵਿਚ ਸਨੌਕਾ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸੇ ਨਈਂ ਉਹ ਸੁਖਮ ਘੋਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੇਲ, ਪੁਰਾ ਖੁਸ਼ਾਂ ਸਿਤਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਭਾਵਭ ਅਭੀਰੀ ਖੁਸ਼ਾਂ ਨਈਂ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭੂਟ, ਹਨ ਭਰਭੇ ਦਾ ਇਕ ਨਾਮਕੀ ਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਭਰਨਾ, ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਹਰਕਾਂ ਭਾਵ ਹਾਂਭ ਸਾਣ ਦੀ ਭਾਵਭੂਭ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਭੋਭਦੀ।

ਹੋਰਕ ਇਸਤਰੀ ਕਦਰ ਕਰਦੀ, ਇਸਤਰੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਨਈਂ ਕਰਦੇ ਧਰਨ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਕਰਦੇ ਸੁਖਮਾਨੀਆਂ ਦੀ ਕਰਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਇਸਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਭੀਆਂ ਦਾ ਸੁਖਮਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਦਰਿਆ ਵਿਚਕਾਰ ਪਹਿਰਾ ਭੈ, ਪਿਛੇ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਅੰਗੇ ਜਾਣਾ, ਇਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਖੁਸ਼ਿਕ ਭਾਜਸੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਾਵੀ ਦੀ ਕਹਿੰਦੀ ਸਿਰਫ਼ੀ ਨਈਂ ਅੰਗ ਪਹਿਰਾ ਸਿਤਨ ਹੈ, ਜੇ ਭਾਵ ਉਹਾ ਭਰਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਅੰਗ ਦੀ ਆਖੀਰ ਕਰੀ।

ਸਿਪਤਾ ਹੋਸਤ ਵੰਡਾ ਉਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਭਾਪਣ ਭਰਨ ਹਰ, ਹੁਸ਼ਟ ਭਟ ਖੁਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੋਢੇ ਹੋਏ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ, ਜਾਣ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਕ ਨੂੰ ਨਿਭ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਉਭਾਰੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਭਰਾਭ ਸਾਣ ਕੇਢੇ ਦੀਆਂ ਕੀਤੀ, ਖੁਸ਼ਨ ਕੇਢੇ ਦੀਆਂ ਕੀਤੀ ਨਈਂ, ਕੀਤੀ ਭਾਤ ਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਿਰਫ਼ ਹੁਸ਼ਟਾ ਪਤੀ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ਾ ਸਿਆ ਉਧਾਰ ਜੋਤ ਸਾਨ ਭਾਪਣ ਨਾ ਖੁਸ਼ੇ, ਉਸ ਦੇ ਖੁਸ਼ਨ ਦੀ ਕੀਤੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਭਹਿੰਦੀ।

ਸਿਰਫ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਭਰਨਾ, ਸੁਪੋਢੀ ਸੀਭ-ਸੰਭੁ ਸਰਾਤ ਦੇ ਭੁਨਿਆਈ ਅਨੁਭਵ ਹਨ।

ਸਿਆਣਪ ਡਿੱਥੀ ਨਈਂ ਹੁੰਦੀ, ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣਾ ਇਕ ਆਪ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਦਾ ਸਭਦਾ, ਆਪਣੀ ਪੁੰਨਤਾ ਵਿਚ ਦੁਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭਾਮਲ ਭਰਨਾ ਕਰੁਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਨਭਾਂ-ਨਭਾਂ ਬਿਆਭ ਹੋਇਆ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਧਾਰ ਦੇਣ ਭਾਨਾ ਸਭਾਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਭੰਗਾ ਹੈ, ਉਧਾਰ ਨਾ ਹੀ ਲਏ।

ਅਭੀਰੇ ਸੰਭਾਰ ਵਿਚ, ਕਰਨਮ ਆਪਣਾ ਕਾਜੇ ਲੋਭ ਪੁੰਨਿਓ ਹੋਣ ਦਾ ਭਰਨ ਭਰ ਕੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦਾ ਬਿਆਭ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਦੋਵੇਂ ਪਛਤਾਵਾ ਸਿਰਜਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੇਢੇ ਭੰਗ ਦੀ ਸਭਾ ਨਾ ਸਿਧੇ ਤਾਂ ਭਾਵੀਆਂ ਵਿਚ ਦੰਗੇ ਕੇਮ ਭਰਨ ਦਾ ਉਭਾਰ ਨਹੀਂ ਭਹਿੰਦਾ।

ਉਧਾਰ ਉਹੀ ਕੇਢੇ ਹਨ, ਸਿਧੁ ਦੇ ਪੇਭ ਭਾਵਭ ਨਾਭੇ ਕੇਢੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਵਭ ਦੀ ਉਧਾਰ ਨਈਂ ਕਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਸ਼ਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਆਪਣਾ, ਪਤਨੀ ਦਲੀ ਨਿਯੋਭ ਕਰੀ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕੇਢੀਭਾਤੀ, ਪਤੀ ਕਦੇ ਕਦਿਭਾਤੀਭ ਕਰੇ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਗੁਰਾਂ-ਭੋਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੀਆਂ ਸਿਮੇਧਾਰੀਆਂ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਾਮਰੀ ਦੇ ਭਲੇ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ, ਸਾਡੇ ਆਪਣਾ ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭਾਸ਼ਾ ਪ੍ਰੀਤ ਤਕ ਪਹੰਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਾਰੇ, ਸਭ ਭੁਭ ਗਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ।

ਮਾਧੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਪੂਰਵ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਪੂਰਵ, ਸਤਿਨਾਮ ਦੇ ਮਾਧੀ ਹੋਵੇ ਹਨ।

કચ્છી ઉપરના આઈ નેચર. ઉભે આગળે અંગ્રેજી સિલ્લાઈસ્ટ્રેટ સેડીએન્ટ ડાઉન.

ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਪਣੇ ਘਰ ਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਮੁੱਚੇ ਸਮਾਜ ਦਾ ਵੀ
ਜਾਨਕਾਰ ਬਣੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੋਣ।

ਕਿਸੇ ਨਾਲ *lipstick* ਤੇ ਸਾਟ ਵਰਗੇ ਹਾਲੇ ਜਵਾਨੀ ਵਿਚ ਹੀ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਵਾਨੀ ਵਿਚ ਹੀ ਵਾਪਰਦੇ ਚਾਲੀਏ ਯੁਗ, ਵਿਸ਼ਿਸ਼ ਯੋਗਤ ਜਵਾਨੀ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਸਕਾਰ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।

जिसे मैं पहिले राजगीर काजमे प्रहस एसी भाषी मुई पाउला ।

ਭਾਖਾ ਦੀ ਵਿਖਣੀ ਤੋਂ ਭਾਖਣੀ ਖੁਦਾ ਹਨ, ਵਿਖਿੱਤਿਕ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਭੀ ਵਿਖਣੀ ਸੁਮਿਧਾਂ
ਪਰ ਭਾਖਾ ਸਿਖਣ ਦੀ ਭਾਂ, ਸਿਖਣ ਦਾ ਵਿਖਣੀ ਭਾਖਣ ਦੀ ਹੈ।

ਭਰਿੰਗ ਉਂ ਅਸਲ ਪਰਿਵਰਤਨ ਤੋਂ ਹਨ, ਪਿੰਡ ਨਵੇਂ ਬਿਯਾਨਾਂ, ਨਵੀਆਂ ਵਿਧੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ ਤਕਨੀਕਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਧਿ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਹੁਲਾਸੇ ਮੋਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਛਾਤਾਪਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਕਈ ਹੋਰ ਅਰਸਰ ਗੁਆਂਢ
ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸੰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪਾਸੋਂ ਹੋਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ-ਹਾਂ ਹੋਂਦੇ ਤੋਂ ਮਨੋਰੰਜਨ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਸੇ ਸਾਕਤ ਲਾਗੀ ਸਭ ਨਾ ਹਿੰਦੀ ਹੁੰਦੇ ਸਭ ਸਭਾਨਾ ਭਾਸ਼ਣ ਖਾਣ ਲੀਯਦਾ ਹੈ ।

ਅਜੇ ਤਕ ਬਿਜੇ ਫਰੀਕ ਆਉਂਦੀ ਹੀ ਇਹ ਇੰਡਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿ ਪੂਰਾ ਭਾਰਤ
ਨਸਰ ਆਵੇ।

ਨਿਸ਼ਾਨੇ 'ਚੋਂ ਛੋਟੇ ਅਤੇ ਤੀਸਾ ਲਾਇਆਂ ਤੇ ਖਪੁਚਣ ਦੀ ਆਹਲ ਬਿਛ ਬਿੰਦਗੀ
ਦੀ ਮਾਨ-ਬੰਧ ਰੁਖਾਬ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ।

ਵੀਡੀਓ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣੀਆਂ ਨਾਲ, ਪ੍ਰਤਿ ਸਕੀਮਿੰਗ ਸਕੀਮਿੰਗ ਸਕੀਮਿੰਗ =

ਪਿਆਰ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭਿਊਤ ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ, ਭਿਊਤਿ ਪਿਆਰ ਦਾ ਮਾਯਾ ਨਿਸਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸਿਰਫ਼ ਫੇਰਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁਣ ਹੋਵੇ, ਬਿੰਦ ਫੇਰਾ ਖਾਣਾ ਨਿਰਾ ਖੇਡੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਜਾਨਦੀ।

ਕੈਪੂਸ ਵਿਅਕਤੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੇਲੇ ਵੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਵੇਖਣ ਵੇਲੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ।

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ਦੇਸ਼ੀਆ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਆਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਨਿਰਡਲਤਾ, ਭੈਰਾਪਟ ਅਤੇ ਔਰੁਜਾਪਟ, ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ
ਨੂੰ ਭੋਜਨ-ਪਿਆਰੀਆਂ ਤਕ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ।

However, there is a small number of cases where the number of cases is small.

www.oxfordjournals.org/

ਭਾਰਤ ਵਿਚ, ਕੁਝਨੇ ਨੇ ਕਦੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮੀ ਬੁਲੀਆ, ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਮ

ਸਿਧਰੇ ਮਿਲਣਾ ਥਿਰੇ ਨਹੀਂ ਦੁਸ਼ਰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕੋਈ

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਭਾਬਨ, ਅੰਦਰ ਚਾਨਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਭਾਬਨ, ਭਾਬਨਾਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ

ਅਲਾਹੀ ਲੋਕ ਅਕਾਲ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਸਮਤ
ਅਲਾਹੀ ਲੋਕ ਅਕਾਲ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਸਮਤ

ਰੁਥ ਵੀ ਕਣਕ ਦੀ ਸਾਥ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਣਕ ਨਾਕ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਪਿਆਰ ਪਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਥੇ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣੇ ਹਨ।

ਭੈਰਵੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੀ ਅਧਿਆਤਮਾ ਦੀ ਚੰਗੇ ਸਿਮਾਨ ਦੀ ਇਕ ਕਿਸਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ੀ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਉਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਅਗੀਂ ਨਿਰੀਖਣ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਜਾਣੇ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਥਕ ਹੀ ਅਰਥ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਓਕਰਾਂ ਵਿਚ ਖੁੰਮਦੇ ਮਨ ਨਾਨ, ਸੀਰਾ ਸ਼ਿਦਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਮਹਾਨ ਸਿਮਰਤਾ ਜਾਂ ਨੀਰੀਆ ਅਤੇ ਦੁਖਿੰਦੀਆਂ ਦੇ ਸੰਭਾਵ ਵਿਚੋਂ ਕਾਹਲ ਨੇ ਸਾਥੀਆਂ ਹਨ।

ਜੀਵਨ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਵੀਆਂ ਜੀਵ, ਵਿਭਿੰਨ ਅਤੇ ਕੰਠੇ ਘਾਟੇ ਤੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ, ਜੀਵਨ ਦੀ ਦੁਖੀ ਸਿਰੀ ਨਹੀਂ ਉਪਜਦੀ।

ਇਤਰਾਜ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਸਹੀਦਕ ਦਰਦਾਂ ਉਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਕਰਕੇ ਵੀਆਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਸ਼ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਸਹੀਦਕ ਤਾਕਤ ਉਤੇ ਉਸਰਿਆ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਵਿਕਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਾਵਤੀ, ਜਿਸਦੇ ਵਿਭਾਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਮਾਤਨ ਵਿਚ ਸਜਦੀ ਤੁੰਦੇ ਤੋਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੌਰਾਨ, ਉਥੇ ਉੱਠਣ ਦਾ ਅਧਿਆਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਦੀ ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਮ ਦੀ ਇਥਾਨਕੀ ਮਹਿੰਦ ਗੋਲੀਦਰ, ਵਿਭਿੰਨੀ ਉਦੀ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪੰਛਤ ਨੀਚਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਥੇ ਇਦਰੀਆਂ ਦਾ ਦੁਆਦ ਪੁਰਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਾਂਦੇ ਦੁਖੀ ਕਣਕ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਵਿਕਨ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਣਕ ਨਹੀਂ, ਅਗੀਂ ਆਪ ਹੀ ਭਾਵਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਨੀਚ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਣਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਵਿਕਾਸ ਤੋਂ ਵਿਕੇਰ ਕਣ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਵਿਕਿਅਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਕੇਰ ਤੋਂ ਵਿਕਾਸ ਕਣ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਯਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਪਦਾਰਥਕ ਸੰਭਾਵ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਿਅਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਕਿਅਨ ਦਾ ਵਿਕੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਮ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਯਾਮ ਨਾਲ ਸੰਭਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਪੁਰਾਣ ਦਾ ਸੀਮਾ ਰੁਕਸ ਹੈ, ਤਾਂਕੇ ਦਾ ਸੰਭਿਤ ਅਧਿਆਤਮਾ ਹੈ।

ਭੁੰਦ, ਉਦ ਉਦੇਅਾਂ ਯਾਤਰ ਨਹੀਂ ਕਣ ਸਭਦੀ, ਇਸ ਦੀ ਭੁੰਦ ਕਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਸਿੰਦਰੀ, ਇਸ ਦੇ ਸਾਥਕ ਹੋਣ ਵਿਚ ਰੁਝਾਵਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ, ਰਾਤੋ-ਰਾਤ ਭਾਵ-ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਕਣਦੀ।

ਕਈਆਂ ਤੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ, ਅਨੰਦਪੁਰ ਅਤੇ ਕਾਸ਼ੀਰ ਨਾਲ ਸੰਭਿਤ ਨਹੀਂ ਕੁਝਦਾ।

ਸੰਭ ਉਦੀ ਸਭਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਭਿਆਂ 'ਤੇ ਸਿਰ ਹੋਵੇ।

ਜਿਥੇ, ਜੋਭਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਣਦੇ, ਇਹ ਉਜਾਗੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਇਥਾ ਤੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ, ਕੋਈ ਸਿਰੀਤਕਾਥ ਨਹੀਂ ਕਣਦਾ।

ਪੁਰਾਣੀ ਮੋਕਣ ਅਤੇ ਮੁਆਫ਼ ਕਣ ਨਾਲ, ਭੈਰਵੀਆਂ ਦੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਨ ਦੀ ਸਾਥ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਭੈਰਵੀ ਹੋਣਦੇ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਲੇ ਪਿਥੇ ਤੋਂ ਕੋਠਨ ਕਦੀ ਕਣਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਥਾ ਤੁਣੇ-ਤੁਣੇ ਜੋਭ ਕਣਦਾ ਤੋਂ ਅਧਿਆ ਪੇਥੇ, ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਸਭਾਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਸਭਾਥ ਹੋਣੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ।

ਕਿਸੇ ਕੋਮ ਕਣੀ, ਸੰਭ-ਸਭਾ ਕੋ ਪਰਿਯਾਂ ਕੋਈ ਤਿਆਰੀ ਨੂੰ ਕਿਥਿਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਮੁਸੀਕ ਕੋਠੇ ਮਹਿੰਮ ਆਪਣੀ ਅਕਲ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਸਿਕਲ ਕੇ ਵਿਸਤਰ ਦੀ ਉਜਾਗੇ ਦਸ ਨੰਦਾ ਹੈ।

ਬੁਢਾਪੇ ਵਿਚ ਓਹੋ ਭਟਨ ਦੀ ਜੰਡ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤਾ ਸਮਾਂ ਅਜੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਹੀ ਗੁਜ਼ਾਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਿਛੋਂ ਦਾ ਟੁੱਟਣਾ, ਫੰਝਿਆ ਦੀ ਖੇਡ ਦਾ ਇਹ ਭਾਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮੁਸੀਬਤ ਉਸ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਭਲੀਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅਜੀ ਫੜ ਭੜ ਕਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਬੁਝ ਹੋਰ ਭਟਨ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਆਣ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਏ ਪਿਛਲੀ ਦੀ ਲਮਬ ਵੰਧਣ ਨਾਲ, ਡਿੱਛਾਵਾਂ ਘਟਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪਿਛਲੀ ਅਤੇ ਲਮਬ, ਓਹਾਂ ਦੀ ਦੁਬਕਰਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ, ਆਪਣੇ-ਆਪ ਵਿਚ ਮਹਾਂਮੁਝਾਂ ਵਾਲੇ ਗੁਟ ਉਪਕਾਉਣ ਦਾ ਇਕ ਸੁਨਹਿਰੀ ਅਵਸਥ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਈਆਂ ਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ੀਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ 'ਹੀ ਆਦਿਆਂ' ਨੂੰ ਪਰ ਨਿਲ ਯੋ ਨਿਨਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ 'ਐਦਭ ਆਉਣਾ ਲਭ ਮਨ੍ਹਾ ਹੈ'।

ਨਕੀਆਂ ਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਪਰਿਭਰਤਨ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਿਭਰਤਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਵਿਭਾਸ਼ ਹੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਨਿਨਭਾਨਾਭ ਉਹ ਨਿਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਿਭਤੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਓਤੇ-ਓਤੀਆਂ ਆਦਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਓਤੀਆਂ, ਸੁਭੰਡ ਅਤੇ ਸੁਭਹਾਲ ਸੀਕਨ ਨਿਉਂਟ।

ਲਾਦਭ ਦੀ ਸੰਗੁਭਟਣਾ, ਲਾਭਭਾਗੀ ਵਪਾਭ ਦਾ ਮੂਲ-ਮੰਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਮਿਕਾਭ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨਿਭਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿਭਤਿਆਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਧਾਭ ਨਹੀਂ ਵਿਆਭ ਭੀਧੇ ਹਨ।

ਵੰਧਣ ਨਾਲ, ਓਹਾਂ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਲਭੀਭਾ ਵੰਧਦੀ ਹੈ ਪਰ ਲੰਡ ਖੰਟਦੀ ਹੈ।

ਅਵਾਨਭ ਨਿਨਿਆ ਹਨ, ਲਾਭੀਆਂ ਲਭੀਆਵਾਂ ਫੈਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਲਈ ਲਾਭਾ ਵਿਚਾਭ ਦਿਭਾਭ ਹੈ।

ਵਿਭਾਵੇ ਦੇ ਭੋਗ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ, ਮੁਕਹਾਲ ਹੋਣ ਦਾ ਲਾਭੀ-ਭਾਭ ਹੈ।

ਅਸੂਰੇ ਭਾਵਨਾ, ਕਦੇ ਵੀ ਸਭਨਾ, ਸੁਭਹਾਲੀ ਅਤੇ ਵਿਭਾਸ ਦੇ ਪਾਭਿ ਨਹੀਂ ਭਟਦੇ।

ਜਿਥੇ ਗਾਹਕ ਦਾ ਨਿਭਟਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਵਾਭਾ ਅਤੇ ਵਪਾਭ ਜਲਦੀ ਠੰਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਗੁਟਭਾਨ ਭਾਭੇ, ਵਾਸਭ ਭੀਮਭ ਅਤੇ ਗੁਭਾਨਦਾਭ ਦਾ ਸਾਧੀ ਵਿਹਾਭ, ਲਭਨ ਵਪਾਭ ਦੇ ਅਵਾਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਵਪਾਭ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵੰਧਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮਜ਼ਦੀ ਚਲਦੀ ਸੀ, ਗੁਟ ਖਰੀਦਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਭਲਦੀ ਹੈ।

ਘਰ ਵਿਚ ਮੱਥੇ ਦੀ ਭਾਂ ਪਰਿਭ ਨਿਆਉਣ ਭਾਸਤੇ, ਲਾਭੇ ਪਰਿਭਾਭ ਦੀ ਨਿਹਨਭ ਦੇ ਵੰਧਣ ਨਾਲ ਲੰਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਜੀ ਵਾਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਆਭਣ ਦਾ ਭਭ ਅਤੇ ਵਪਾਭ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵੀ ਨਾਲ ਹੀ ਖਰੀਦ ਨਿਆਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਨਿਭਲੀ ਧੀਭ ਅਵਾਭ ਜੋ ਲਭਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਗੁਰੁ ਖਾਭਾ ਓਭੇਲੀ ਅਤੇ ਨਿਭ ਪੇਟ ਭੇਲੇ ਖਾਭਾ ਓਭੇਲੀ।

ਮਾਮਭਨ ਵੰਧਣ ਨਾਲ, ਖਸੇ ਵੀ ਨਾਲ ਆਣ ਭਲਦੇ ਹਨ।

ਗਾਹਕ ਨੂੰ ਆਉਣ ਨਿਭੀ, ਲਾਭਾਭ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛੋਂ-ਪਿਛੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਭੇਲੀ ਫਿੱਝਿਆ ਵਾਲੇ ਭੇਦੇ, ਨਿਭਾਭਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਭਾਵਨਾਂ ਦੀ ਭਾਂ ਵਿਭਾਭਾਂ ਵਿਚ ਨਿਨਭਾਭੀ ਸੈਣ ਹਰਕੇ, ਅਭਾਭ ਨੌਭਲੀ ਭਭਨ ਲੇਲੇ ਹੀ ਭਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪਰਿਭਾਂ ਭਾਉਣ, ਫਿਰ ਅਵਾਭ ਅਤੇ ਭਮਾਏ ਵਿਚੋਂ ਭੁਭ ਭਭਾਉਣ ਨਾਲ, ਪਿਛਲੀ ਵਿਚ ਪੈਂਦੇ ਹੀ ਭਵੇਂ ਸੁਭ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

ਭੰਚੁਸੀ ਐਦਣ ਹੈ, ਲੇਲਕ ਗੁਟ ਹੈ. ਭੰਚੁਲ ਖਰਭਾਭ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸੰਜਮੀ ਖਰਭਾਭ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਭਾਉਣਾ ਵੀ ਹੈ।

ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਖੇਲੇ ਅਜੀ ਲਪਾਭਾਭੀ ਨਾਲ ਖਰਭੇ ਹਾਂ, ਨਿਭ ਕਾਭਨ ਹਿਭ ਵਭੁਲ ਧੀਭਾਂ ਖਰੀਦਣ ਕਾਰਨ, ਜਲਦੀ ਹੁੰਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਸੰਨਾਭ ਉਹ ਹਾਭਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਨਿਭ ਵਿਚ ਭੈਣੀ ਲਭੀਭਿਆ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਭੇ ਉਹ ਹਾਲਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਨਿਹਨਭ ਨਾਲ ਲਾਭੀਆਂ ਮਹੰਤਭਪੁਭਨ ਲਭੀਭਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਧੰਨ ਭਭ ਨਿਆ ਰਿਭਾ ਹੋਵੇ।

ਮਧਮ ਅਥਵੇ/7553

ਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਪਰ ਹਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਜਾਣੇ ਹਨ।
ਪ੍ਰੇਮ-ਵੈਟ ਜਿਹ ਨਾ ਹਾਂ ਜੀਹੀ ਹੀਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸੁਭਾਵ
ਕਿਹਤਾ ਉਸਤਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।
ਕੋਈ ਕਿਹਨਾ ਕੀ ਸਿਆਣਾ ਹੋਏ, ਅਨਿਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਖ ਹੀ ਸਮਝਣਗੇ।
ਪਛਾਣ, ਜਾਮਪੁਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਪਾਣੀ ਹੋਕਰ ਨੂੰ ਪਦਰਥ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਹ ਕਾਫਲ
ਹਿਰ ਹਰ ਕੋਲੋਂ ਮਰਨ-ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਭਿਆਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।
ਹੋਨ ਨਾਹਿਤ ਕਾਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਹੋਨ ਤੋਂ ਕਰਨ ਕਾਜਿਆਂ ਜੋ ਕਿਹਤੀ ਹੋਮੇਰਾ ਹੋਰ
ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਜਿਹਾ ਨਾਲ ਨਕਰ ਨਹੀਂ ਉਪਕਰੀ, ਨਕਰਕ ਵਿਚੋਂ ਜਿਹਾ ਉਪਕਰੀ ਹੈ।
ਹੋਕਰ ਕੇਰੀਮਨ, ਅਪਾਣੇ ਨਾਹਿਤੋਂ ਜਿਹ ਕੀਤਾ ਕੇਰੀਮਨ ਹੋਥ ਕੇ, ਅਪਾਣੇ ਅਪ
ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਹ ਨਿਰਕਰ ਕੇਰੀਮਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ।
ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੀਤੀ ਕੁੰਦੀ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰ
ਉਪਕਰੀਦੀ ਹੈ।
ਪਿਆ, ਕਲਾਕੀ, ਕੁਠ ਅਰਿੰਡਿਕਾਰ-ਚੁਕਰ ਦੇਕਰ, ਅਹੁੰਥੇ ਕੇ ਜਿਹਿਥੇ ਕਹਿੰਦੇ ਦੇ
ਹਿਤੀ ਸਨ, ਜਿਹਿਥੇ ਹੁਣ ਅਪਾਣੇ ਕਰ ਗਏ ਹਨ।
ਜਿਹਾ ਦੇ ਮਨਿਕਰ ਹੁੰਦਨੇ ਹੋਣ, ਉਸ ਕੀਆਂ ਪਾਪਤੀਆਂ ਚਮਕੀਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਤੇ
ਸਕਦੀਆਂ।
ਜਿਹਾ ਨੇ ਹੁੰਥ ਨਹੀਂ ਕੇਥੇ, ਉਸ ਦੀ ਸੁਝ ਕਿੰਨੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ
ਉ ਸਕਦੀ।
ਕਿਹਿੰਗ ਦੇ ਹਰਥ ਤੇ ਕਿਨਾਂ, ਜਿਹਾਕਰ ਅਪਾਣੀ ਕਰਮਜੀਆਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਘੁੰਚ ਸਕਦਾ।
ਜਿਹੇਂ ਕੀਤੇ ਨਿਰਕਰ ਨਾਲ, ਹੋਰ ਕਿਹੇ ਪੇਕਰ ਅਪੇਂ ਜਿਹਿ ਦੇਖੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਹੀ
ਆਤਮਕ ਉਥਾਰੀਆਂ ਨਾਲ, ਸਰੀਰਕ ਕੁੰਥਾਂ ਅਪੇਂ ਵਿਚਾਰ ਜਾਹੀਆਂ ਹਨ।

ਮਧਮ ਅਥਵੇ/7552

ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਅਤੇ ਅਜਨਬੀ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੈਣਾ, ਜਾਣੇ
ਕੇਰਕਰ ਹੋਣ ਦੀ ਹਰਾਰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਸਭਾਨੀ ਵਿਚ ਪਥਾ-ਕਰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਭਾਖਦੇ ਵਿਚ ਆਪਕਰਕਾਰੀ ਹੋਣ ਨਾਲ,
ਜੀਵਨ ਸਾਕਰਕ ਅਤੇ ਉਪਰ ਜੀਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਕੁਰਕਰ, ਕੋਰੇ ਕੀਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁਸੀਕਾਂ ਨਾਲ ਪਰਥ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸੰਤਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।
ਜੀਵੀਆਂ ਵਿਚ, ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਕੀਆਂ ਦੇ ਬਰਾਨੇ ਅਤੇ ਸਭ ਪੀਭਾਂ ਦੀ ਦੁਕਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਜਿਹਿਥੇ ਕੀਲੀਆਂ ਮਹੀਕਾਰ ਸਹੀ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਰੀ ਮਾਨ-ਕਾਜਾਤੀ ਦੀ ਵਿਕਸਤ
ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਕੋਰ-ਕਿਮੇਕਾਰ ਅਤੇ ਕੇਰਕਰਾ ਹੋਰੇ ਕਿਨਾਂ, ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸਾ ਸਕਦਾ।
ਪੁਨ ਕੁਧ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਉਥੇ ਕਾਫਲ ਹੋਣ ਦੀ ਵਿਹਰੀ ਹੀ ਮਹੀਥ ਦੇ ਕੀਤਾ ਦਾ
ਅਧਾਰ ਹੈ।
ਅਰਕਾਸਨ ਦੇ ਅਰਕ ਅਪਾਣੇ ਅਪ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਨਹੀਂ, ਅਪਾਣੇ ਅਪ ਨੂੰ ਉਨਾਧ
ਹੋਣ ਤੇ ਕੀਤਾ ਦੇ ਹਨ।
ਹੋਧ ਜਾਜਿਕਾਰ ਦਾਕਾ ਵਿਚਕਾਰੀ, ਜਿਹਾਰੀ ਅਤੇ ਉਨਾਧ ਹੋਣ ਦੀ ਕਾ, ਜੋਕੀ
ਅਤੇ ਉਨਾਧਕੀ ਦੇ ਹੋਰਕਾਰਾ ਹੈ।
ਅੰਥ, ਹੋਥ ਨੂੰ ਕੀਥੇ ਕੇਥ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਹ ਤਾਂ ਅਪਾਣੇ ਅਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕੇਥ ਸਕਦੀ।
ਜਿਹਨਾਂ ਕੀਤਾ ਵਿਚੋਂ ਮਹੀਥ ਨੂੰ ਹਰੀਕੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕੀ ਨਿਰਕਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ
ਹੋਰੀਆਂ, ਕਿਹਤੀਆਂ ਦਾ ਨਿਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਕੋਰੇ ਕੀਲੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਜਿਹਤੀਆਂ ਕੀਤਾ ਹੀ ਮਰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਜੋ ਸਰੀਕਾ ਨਾ ਹੋਥੇ ਤਾਂ ਕਰਕਾਰ ਕੀ, ਮਰਕਰ ਦੀ ਨਕਰ ਆਕੇਕਾ।
ਜਿਹਾਰ ਕਾਜਿਆਂ-ਕਲਪ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹਾਰ ਨਾਲ ਪੁਕਰ, ਕੇਰਕ ਅਤੇ ਨਿਥ
ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਕਰੀ, ਉਦਾਥ ਅਤੇ ਕਰੀਥ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
ਜਦੋਂ ਹਰ ਅਮੀ ਸਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸਕਨਤਾ ਦਾ ਦਾਕਾ-ਕਰਕ ਨਹੀਂ ਜਿਹਿਥੇ, ਸਾਰੀ
ਅਪਾਣੀ ਸਕਨਤਾ ਦੀ ਹੋਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਰੀ।

ਉਚਰਨਾ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਲਣਾ, ਫਲਣੀਆਂ ਤੋਂ ਲਭਣ ਲਿਖ ਕੇ ਲਈ ਗਏ
ਅਪਣਾਉਣਾ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਿਖਾਵਾ, ਫਲੇਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿਥਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕੰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਸਭੋਤਕ ਕਰਕੇ ਘੋਰਲੀ ਨਹੀਂ, ਘੋਰਲੀ ਹੈ।

ਸਿੱਖ ਬਾਮ ਦਾ ਕਲਾਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਉਹੋ ਇਕਨਾਹੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਚਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ।

ਨੀਂਹਾ ਵਾਰ ਹੀਏ ਅਤੇ ਫੇਰ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਕਲਨ ਕੇਅਣ ਦੇ ਬਾਕਸੂਦ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ
ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਉਹ ਅਭਲ ਵਿਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਨਗਰਾ ਹੈ।

ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਇਨਕਲਾਮੀ ਆਪਣੇ ਲੀਫ ਵਿਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਫੇਰੀ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਭਾਏ ਨਿਰਪੇਖ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਆਤਮਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੀਆਂ ਵਧੇਰੇ ਇਨਕਲਾਮੀ ਹਨ ਪਰ
ਆਤਮਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਫਲ ਵਧੇਰੇ ਪੁਰਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਹਰ ਕਰਕਾਰੀ, ਕੁਝ ਟੋਚ ਦੀ ਫੂਹੀ ਤਲੀਓਂ ਉਪਰੰਤ, ਪਛਾਣਾਵਾ ਕਣ ਸਮਝੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਉਸ ਵਲੋਂ ਸੰਗਣਤ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰਾ ਅਨੁਦਾ ਸਾਂ ਕਲਕ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਉਹਨੀ ਨਹੀਂ ਬਦਲੀ, ਕਿਰਕੀ
ਹੋਰਨੀ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਾਂ ਚੀਜ ਦਾ ਲੁਭਾਓ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ, ਕੈਦੀ ਨੇ ਕੈਦਨਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ
ਹੈ, ਸੁਰੀ ਨੇ ਸਿੰਧੂਣਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਹਾਨ ਕਲਾਕਾਰ, ਅਭਲਤਾਰਾ ਦੇ ਕੋਰੀਕਲਾਂ ਨਾਲ ਕਰੀਆ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਕਸੂਦ,
ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦਾ ਕਰੀਆ ਉਪਜਾਊਦੀਆਂ ਹਨ।

ਆਨੰਦਕਾਰ ਦੇ ਇਕਥੇ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ, ਕੁੱਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਲਗਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ
ਦੀ ਆਨੰਦਨਾ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਚ ਇਨਕਲਾਮੀ ਕਲੀਕੀਆਂ ਹਨ ਕਿਨ ਛੁੱਟੇ ਹੋ ਕਦੇ ਹਨ ਖਭ ਪੁਰਖ
ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਫ਼ੇ ਕੰਮੀਆਂ ਹੀ ਸਾਰੀਆਂ ਹਨ।

ਹਰ ਉੱਚੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਲੀ-ਫੇਰਾਹੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਕੋਛੇ-ਭਾਭ ਹੋਂਦ ਹਨ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭਾਫ਼ਾ 'ਤੇ ਕੰਮ ਦੀ ਕਰਕਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਭਾਫ਼ਾ ਲਭੇ, ਫੇਰੀਆ, ਤਿੰਦਾ,
ਕੁਰਲੀ ਆਦਿ ਤੋਂ ਪੁਰਖ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਫੇਰੀ ਭਾਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨ, ਵਿਭਾਜ ਦੀ ਨਿਕਲੀ ਹੋਈ ਹਨ।

ਫੇਰੀ ਵੀ ਕੰਮ ਅਨਿਰਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਉਪਕਿਅ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਕਰੀਆ ਕੰਮ ਤੀਰ ਅਨੇਕਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨਿਕਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜੋ ਕੁਦਰਤ ਕਰਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਵਿਕਿਸਮਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ
ਵਿਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜੋ ਸਕਦੀ ਵਿਚ ਪੁਰਖ ਦੀ ਖਾਣ ਲਈ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਸਮਾਜ-
ਵਿਭੇਦੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੀ ਉਪਜਾਊਆਂ ਹਨ।

ਯਕਮ, ਮਨੁੱਖ ਲੀਆਂ ਉਲਾਸ ਘਰੀਆਂ ਵਿਚ ਯਕਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜੋ ਸਭੋਤਕ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਿਭਾਜ ਦਾ ਕੋਈ ਯਕਨ, ਵਿਅਕਤ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।

ਕੁਰਾਹੇ ਪਏ ਕੋਈ ਦੀ ਜਿੰਦ ਕਾਂਝ, ਉਸ ਦਾ ਲੀਕਿ ਦੀ ਤੋਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਕਿਸੇ ਹੋਰੋਂ ਕੰਮ ਦਾ ਪਛਾਣਾਵਾ ਜੀਵਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਲਭੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਲੁਭਾਵੀ
ਤਕਦੀਨੀ ਨਹੀਂ ਵਾਪਰਦੀ।

ਕਿਸੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਸ਼ਨਿਆਂ ਦੀ ਰਿਮਤ, ਕੁਝ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਤਿੰਨੋਂ ਜਾਗ
ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਇਕ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕੀਤਿਆਂ, ਆਰਮਾ ਹੋਰ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਜੋ ਪਛਾਣਾਵਾ ਜੀਵਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਛਾਣਾਏ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਨਿਮਤ ਉਪਜਦੀ ਹੈ।

ਨਾਮੀਕਤਾ, ਅਕਲਕ ਵਿਕਿਰਤਾ ਅਤੇ ਅਨਿਰਾਤਨਾ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅੰਧਲੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਸਭਾ ਪਵੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ, ਕਿਨਾਂ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ
ਲਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਅਹ, ਇਨਕਲਾਮੀ-ਪੁਰਖ ਲਈ, ਇਕ-ਦੂਜੇ ਦੀ ਰਾਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਦਿਲਾਤਾ ਤੇ ਕਿਨਾਂ ਦੌਲਤ, ਸਾਡਾ ਅਤੇ ਦੀਵਾ ਹੀ ਉਪਜਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਮੇਰਾ-ਦਿਲੀ ਵਾਲੇ ਨੇੜ, ਰਿਝ ਫੈਟੀ ਮੇਰੀ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਚੰਗੇ ਆਖੇ ਨਾਨ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨਿਤ ਹੈ, ਨਕਰਤ ਤਾਂ ਪਸ ਕਰੀ ਫਰ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਸਤ ਵਿਚ ਸੋਚੀ ਨਕਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੀ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਨਿਖਟ ਦੰਗਨ, ਆਖੀਆਂ ਪ੍ਰਸੰਨਿਤਾਂ ਕਿਉਂ ਲੈਪਟਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਗਲਤੀਆਂ, ਨਿਅਤੇ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਗਲਤੀਆਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ।

ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਕਰਨਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਭਾਸ਼ਨ, ਉਸ ਧਰਮ ਦੇ ਭੰਟਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕੇ, ਭੋਰੀ ਕੀ ਚੰਗਾ ਭਾਅ ਨਹੀਂ ਕਣ ਸਕਦਾ।

ਪਿਆਰ, ਸਦਾ ਦੂਜੇ ਕਰੇ ਸਿਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਘੇਰੇਣਾ ਸਾਡਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਸ ਤੋਂ ਕਿਸ ਹੀ ਆਨੰਦ ਹੈ।

ਹੰਦੀਆਂ ਕਰੀ ਕੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਹ ਰਿਝ ਆਦਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਸਤਕਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਲੀਕਨ ਉੱਤੇ ਸਾਡੀ ਪਛਾਣ ਮਹਸੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਅੰਮਿਥਾਰੀਆ ਨਿਰਾਉਣ ਦੀ ਮੌਜ ਮਾਟਨ ਦੇ ਅਨੰਦਾਂ ਅਵਸਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਭੋਰੀ ਕੀ ਚੰਦਰਾਵ ਕਰਦੀਆਂ, ਨਾਪੁਕਾਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਨਿਅਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਗੁਣ ਭਾਵੇਂ ਦੁਖਮਣ ਦੇ ਕੀ ਹੋਣ, ਆਪਣਾ ਲੱਛ, ਐਹੁਣ ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਮੁਕਬਰ ਦੇ ਕੀ ਹੋਣ, ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੀ।

ਵਿਭਟ ਵਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਆਕਾਸ ਦੇ ਸਾਧਨ ਤਾਂ ਰੁਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉੱਚ ਚੰਗੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਭਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪਿਆਰ ਵਿਚ, ਪ੍ਰੇਮੀ-ਪ੍ਰੇਮਿਕਾ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਹਮਾਨ ਹੀ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਭਾਵ ਤਾਂ ਵਿਭ ਹੋਣ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਕਰੀ ਵਿਚ ਤਿਆਗ ਹੋਵੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਰੁਆਪਟ ਦਾ ਭਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਦੁੱਖ ਆਪੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਚ ਉੱਚੀਭਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਹੜਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿਆ ਨੂੰ ਨੀਯ, ਕਮੀਨਾ, ਭੋਰਾ ਕਰੇ, ਸਾਡੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰੇ ਹੀ ਚੰਗਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਮਹੰਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਢੰਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡਾ ਢੰਗ, ਮੇਰਾ ਢੰਗ, ਸਹੀ ਢੰਗ।

ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਨਕਰਤ ਅਤੇ ਭੀਰਿਆਂ ਵਿਚ ਭੀਰਵਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਰੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਤਾਂ ਕਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਾਹਿਸ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੋਚਣੇ ਹੋਣ ਦਾ ਸਕਮ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੰਨਜੇ ਹੋਣ ਦਾ ਭੋਧਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੇ ਲੋਭੇ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਕੰਡੇ ਹੋਰੀਆਂ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਨਿੱਕੀਆਂ-ਨਿੱਕੀਆਂ ਨਿਕਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਂਦੀ ਹੈ।

ਕੇਵਲ ਵੀਰ ਪ੍ਰਸੰਨਿਤ ਕਪੜੇ ਪਹਿਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਾਕੀ ਸਾਂਝੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਨਾਂ ਵਿਚਿਤ ਦੇ ਪਰੀਪੀਆਂ ਚੀਕਾਂ, ਹੋਰ ਚੀਕਾਂ ਨਾਲ ਰਿਝ-ਪੁਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਅਜੀ ਆਪਣੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਭਾਰੀ ਦੂਸਿਆ ਨੂੰ ਦੋਸਦੇ ਹਾਂ ਇੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਕਿਸ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸਾਂਝੇ।

ਜਿਹੜੇ ਕਾਫੇ ਸਾਨੂੰ ਮੇਰਾ ਮੁੱਖ ਕੰਮ, ਉਹ ਕਾਂਡੇ ਹੋਣਤਾਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕੇਵਲ ਚਗਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਿਹੜਾ ਕਪੜਾ ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਰੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਰਕੀ ਉਸ ਦੀ ਜਿਸਦੀ ਵਿਚ ਰੁਕਣ ਪਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਪੜਿਆਂ ਕਲ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਖ ਕੀਟ ਤਕ ਹੀ ਰਿਮਾਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੰਨਣ ਨਾਲ ਰਿਮਾਨ, ਉਸ ਦੀ ਅਤਲ 'ਭੇ' ਰਿਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨਵੀਆਂ ਉਸਾਰੀਆਂ, ਨਵੀਆਂ ਸੱਚਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਭਵ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਮੁਕਾਨ ਵਿਚ ਤੇ ਸਿਪਤਾ ਮਲਕੀ ਪਰ ਮੁਕਾਨ ਵਿਚੋਂ ਭਾਗੀਅਤ, ਮੁਕਾਨ ਨੂੰ ਉਸਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਹੀ ਬਣਾਏਗੀ।

ਪੁਰਾਤਨ ਨਗਰ, ਭਾਵੇਂ ਵਿਰਾਟੇ ਦੀ ਆਧੁਨਿਕ ਤੇ ਸਾਫ਼, ਉਹ ਪੁਰਾਤਨਤਾ ਭਾਗਨ ਸਾਫ਼ੇ ਸਾਫ਼ੇ, ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਭਾਗਨ ਨਹੀਂ।

ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਭੁਲਚੀ ਨੂੰ ਪੁਰਾਤਨਤਾ ਨਾਲ ਜੁਟਾਨ, ਤੇਜ਼ੇ ਅੰਦੇ ਦਾ ਉਪਭਵਾਂ ਲੱਭਣ ਹੋਵੇ।

ਜਿਸੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ ਸਾਫ਼ 'ਤੇ, ਅਗੋਂ ਧਰਾਤਲ ਪੂਰੀ ਅਵਸਥੇ ਦੇ ਜਾਂਚੇ ਹੋ।

ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਆਪ ਈਮਾਨਦਾਰ ਫਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ੇਰਾਫ਼ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਕੋਈਮਾਨ ਘਟ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸ਼ੇਰਾਫ਼ ਵਿਚ ਜਿਹਨਾਂ ਭੁਲਚਮ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਗੋਂ ਕੀ ਮਿਲੇਵਾਫ਼ ਹਾਂ।

ਜੰਗ ਵਿਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਸਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਛੇ ਨਹੀਂ ਫੰਡਾਰਾ, ਪਿਛੇ ਰਹਿ ਜਿਸਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਟੁਕਦਾ ਹੈ।

ਗੁਣ, ਸਭ ਵਾਂਗ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਾਣ-ਸ਼ਤਿਕਾਫ਼ ਭਰਵਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਅਖੇਡ ਵਿਚ, ਵਿਆਕਤੀ ਫੁੱਲਦਾ ਹੈ, ਫੈਲਦਾ ਨਹੀਂ, ਉੱਜੜਦਾ ਹੈ, ਸੰਜੜਦਾ ਨਹੀਂ।

ਹੁਣ ਫੈਲੀ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਨਿਰਚਾਲੀ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿਚ ਹੀ ਸ਼ਾਇ-ਨਾਨਾਵਿਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਭਾਗਾਂ ਵੰਡਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਾਨਵ ਆਪੇ ਉਹਾ ਫਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਹੀ ਮਨੁੱਖ ਫਟਦਾ ਹੀ ਭਾਵੀ ਨਹੀਂ, ਕੰਮ ਦੇ ਚੰਦੇ ਫਟਦਾ ਕੀ ਚੁਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਸਾ, ਉਪਨਾਹ ਮਿੱਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਤਾਰਾ ਵਿਚੋਂ ਹੋ ਪਰ ਸਿਰ ਕੰਮ ਹਾਥਾਂ ਅਤੇ ਆਵਲਤਾਰਾਂ ਵੇਲੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖਵਸ ਉਹੋਂ ਅਧੀਨ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਦਾਫ਼ਟ ਲੰਬ ਹਿੰਡਾਵਾਂ ਦੇ ਚਲਦੇ ਬਜਦੇ ਹਨ।

ਸਾਡੀ ਸੰਵੇਦ ਫੈਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਦਿਨ ਕਿਹੋ ਸਿਰਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕਲੀਫ਼ਟਨ ਨਾਲ, ਤੁਹੀ ਕਿਹੀ ਕੋਹਲੀ ਦੀਥ ਕੀ ਪੰਚਿਤਕ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸੁਪੇਰ ਦੀ ਹਲ ਲੰਬਕ ਵਿਚ, ਸੁਪੇਰੇ ਸਾਹਾਬ ਦਾ ਸੁਪੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸੀਵ-ਸੀਵ ਸਭਾਤ ਵਿਚ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਇਕ ਵਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵੀ ਸੰਵਾਨ, ਕਦੀ ਭਾਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਪੁਰਤਾਰੀ।

ਦੇਰੀ ਕੰਮ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਿਰ ਹੋਵੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿਸ ਨੂੰ ਭਰਵਾ ਤਾਂ ਇਕ ਹੋ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਭਰਨ ਦੇ ਵਾਅਦੇਦਾਰ ਕਦੀ ਹੋਵਾ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸਨਾਥਾਨ ਅਗੋਂ ਸਾਥੇ ਹਾਂ, ਖੇਡਕ ਸਿਸਾਨ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਨਾਥ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਕਾਢਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਲਈ ਅਗੋਂ ਪ੍ਰਸਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁਭ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਆਪ, ਉਸ ਕੰਮ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਫਟ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਜਿਸਨਾਥ ਉਹ ਹਨ, ਜਿਹਨਾਂ ਭੁਭਟਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਮਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮਾਨ ਤੋਂ ਜਿਸ ਭੁਭ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾ ਪਰ ਜਿਹਾ ਸਭ ਭੁਭ ਹੋਵਾ ਹੈ।

ਕੋਈ ਕੀ ਕੰਮ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਮਾਨ ਨੂੰ ਸਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਭਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵਾ ਹੋਵੇ।

ਜੇ ਸਭੇ ਭਾਵਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਤਨ, ਚਾਕੇ-ਤਾਕੇ ਦੇ ਪੁਰਾਤਨ ਤਕ ਦੇ ਫਲਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੀ ਵੱਡੀ ਤਾਕਤ ਸਮੀਕਿਯਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭੋਪਿਕ ਪੰਚਤਾਰਾ ਦਾ ਸਮੀਕਿਯ ਸਭਾਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਭਵ ਨਹੀਂ ਸੰਘਣੀ, ਅਭਵ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਥਤ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ, ਇਕ ਕੀ ਮਨੁੱਖਵਸ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਹੋਵੇ।

ਸਾਪਕਟ ਵਿਚੋਂ, ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਚੇਅਰ ਦੀ ਚੇਅਰਤਾ, ਫਟਾ ਅਭਵਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਕੋਈਆਂ ਫੈਲਿਆਂ ਵੀਦਾ, ਸਭ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਸਿਰ ਸਭਾਨਾ।

ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਤਾਂ ਇਕ ਮਿੰਟ ਵਿਚ ਲਗਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਯਕੀਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਘੋਟਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਦਿਨ ਵਿਚ ਹੀ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਝੁਲਣ ਵਿਚ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੱਫਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਭੱਫਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਨੌਕਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਮੁੱਚੇ ਦਾ ਫਲਾ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਾਨ ਜੈ ਕੇ ਨਹੀਂ, ਆਪਣਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਮਰਾਦ ਅਤੇ ਮਾ ਬਾਗਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਤੇ ਲਭਦੇ ਹਨ ਪਰ ਦਿਲ ਦੇ ਕਦੇ ਮਾਂਝੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਰੋਜ਼ਗਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਰੋਜ਼ਗਾਰੀ ਸਭਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਲਗਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਓਹੀ ਅੰਤਰਮਾਪਣ ਤਾਂ ਜੋ ਭੁਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਸਾਡੇ ਭਾਵਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਮਾਂ ਤਾਂ ਅਸਲੀ ਚੰਗਦਾਨ ਭੰਬੇ ਨੂੰ ਸਨਮ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ-ਪੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਕਿਲਕਾਰਨ ਛਡਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰ ਪਿਆਰ, ਪਰਿਵਾਰ ਚੰਗਾ, ਪਰਿਵਾਰੀ ਸੰਗਤ, ਪਰਿਵਾਰੀ ਨੌਕਰੀ, ਪਰਿਵਾਰੀ ਭਲਾਮਾ ਅਦਿ ਪਰਿਵਾਰੀ ਭਾਵ ਹੋਣ ਭਵੇਂ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਪਰ ਭਾਵ ਚੰਗੇ ਚਾਕੇ ਜਿੰਨੇ ਅਨੁਭਵ ਭਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਓਹੀ ਸੰਗਤ, ਪਿਤਾ ਦੀ ਚੰਗਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਮਾਂ ਦੀ ਚੰਗਾਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਅਧਿਕਨੇਸ਼ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸ ਭਲਾ ਨੂੰ ਫੂਲੇ ਅਪਨਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਉਹ ਭਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਲਾਟੀ ਨਾਲ ਅਖੀਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜ਼ੁੱਦੇ ਨਾਲ ਚੰਗੇਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਉਦਾਹਰਣ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਭਾਵੇਂ ਵਾਚਨਿਕ ਸਭਾਨ ਹੀ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਧਨ ਲੋਭ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਅਧੀਨ ਲਗ ਪਏ, ਉਹ ਵਾਚਨਿਕ ਸਭਾਨ ਦੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਣ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਭਲੀ ਸਾਧਾ ਸੀਵਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੰਗ, ਪ੍ਰਭਾਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਅਭਾਗਯ ਹੋਣ ਦਾ ਭਰਮ ਪਾਕਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਭਾਗਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਰੀ ਲਾਭ ਦੀ ਹੋਂਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਹਿੰਮੇ ਨੂੰ ਛੱਡਾਉਣ ਦੀ ਕੀੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਚੰਗਾ ਭਲਾ ਹੋਣਾ, ਆਗੂ ਭਟਨ ਦੀ ਪਰਿਵਾਰੀ ਸ਼ਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਈਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਿਰਾਦੇ ਭੁਭ ਪਸਾਂ ਲਈ ਤਾਂ ਪਰ ਪਛਤਾਉਂਦੇ ਸੀਵਨ ਭਰ ਲਈ ਹਾਂ।

ਸਾਡਾ-ਮੀਤਮ ਦੀ ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਭਾਵਨ, ਰਾਜਕੋਸ਼, ਰਾਜਕਾਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਹੀ ਅਖੀਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਭਈ ਭਾਈ ਹੋਂਦਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਭਲੇ-ਭਾਵੇਂ ਭਰ ਰਿਹਾ ਹਨ, ਭਈ ਹੋਂਦਾਂ ਵਿਚ ਭਈਆਂ ਦੀ ਚੰਗਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਈਆਂ ਵਿਚ ਜੀਵੇਂ ਭੁਟਿਆਂ ਦੀ ਭਾ ਨਹੀਂ ਮਾਂਝੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਜਦੋਂ ਰਾਭ ਕਿਰਕੀ ਦੀ ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਤਾਂ ਹਟ ਕੇ ਸੰਗਤ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਟਿਕਦੀ, ਮੁੰਦੇ ਰੋਜ਼ਗਾਰੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰਕ ਨਹੀਂ ਰਾਖਵਾ।

ਮੇਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਰਾਜਕੋਸ਼, ਰਾਈ ਹੋ ਕੇ, ਰੋਜ਼ਗਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮਾਤਰਕਾ ਕੋਲੋਂ ਬਿਨਾ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਕਦਾ।

ਜਿਸੇ ਸਾਡੇ ਹੋ ਕੇ ਹੋਂਦ, ਉਥੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੰਗ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਾਡੀ ਵਿਚ ਕੀਮਤ ਹੋਣ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਆਪਣਾ, ਸਾਡਾ ਅਤੇ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਭਟਦੇ।

ਭਾਤ ਪੈਣ ਕੇ ਜਿਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਤ ਕੇ ਸੰਗ ਨੂੰ ਰਾਜਕੋਸ਼ ਵਿਚ ਭੁਭ ਹੋਂਦੇ ਹਨ।

ਦੁਰਿਤੀਆ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚੋਂ, ਹੋਂਦ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਨਹੀਂ ਉਪਜਦੇ।

ਜੋ ਕਿਰਕੀ ਦੀ ਸਾਡੀ ਖੇਡਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੋਂਦ ਤਾਂ ਕੀਤੇ ਲੋਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਨਾਨਕ, ਯਸ ਨੂੰ ਵਿਚ ਵਸੀਲਾ ਨਹੀਂ ਫਿਰਿਓ, ਉਹਦੇ ਭਰਾ ਫਿਰਾ ਹੈ।
ਉਡੀਕੇ ਬੰਬਾਨ, ਸਾਡੀਆਂ ਭਰਾਵਾਂ ਕਿਤੇ ਉਥੇ ਨੀ ਭਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
ਢਾਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਅਤੇ ਸਿਨ੍ਹਾਂ ਭੱਲ
ਅਸੀਂ ਘੁੰਮਦੇ ਨਹੀਂ ਸਭਦੇ।

ਉਦਾਸੀ, ਕਿਸੇ ਉਥੇ ਦੀ ਹੋਣ ਨਾਂ ਅਟਹੋਟ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਿ ਖੁਬ ਵੀ ਸਾਡੀ ਆਦਤ ਵਿਗੁ ਭਾਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਧਨ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ ਭਰ ਸਭਦਾ, ਵਿਗ੍ਰਿਯ ਧਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪ ਸੋਚਿਆ ਦੀ
ਨੇੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਡੀਕ, ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਦੀ ਸਿਫ ਉਦਾਪਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੋਈ ਵਾਰਤ ਕੱਟਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਗੁਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਗੁਆਫਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਭਰਦਾ
ਹੈ, ਕੋਈ ਨਿਸ਼ ਚੇ ਪਿਛੇ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਰੋ ਹੋ ?

ਪੀੜ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸਜਾਵਟ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੀ।

ਬੰਬਾਨ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਪੜਨੇ ਹੋਣਾ ਭਾਵਾਨੀ ਹੈ, ਸਿਧੇ ਕੰਢੇ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਬੰਬਾਨ
ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਭਰੋੜੇ ਵਿਚਕੋਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਤ-ਭਾਣ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ੇ ਵਿਗਾਭਦੇ ਅਤੇ ਟੁਟਦੇ ਹਨ।

ਭੀੜ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਅਭਾਸ ਪ੍ਰਤੀਪੱਕਾ ਦੀ ਸੋਚਿਆ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਧੇ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਦੇ ਵਿਚਕੇ ਸਲ, ਸਿਮਾਫਤ ਨਾਲ ਜੁੜਦੇ ਹਨ ?

ਉਦਾਸ-ਦੁਖੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸੋਝ ਸੋਜ਼ੇ ਅਤੇ ਹਾਥੇ ਥਾਥੇ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਤੁਹ ਕੋਲਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੋਝ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਸੇ ਕੰਢੇ ਦਾ ਭਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ,
ਸੋਝ ਕੋਲਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੋਝ ਦਾ ਭਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕੰਢੇ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਭਰੋੜੇ ਨੇੜ ਨਾਂ ਨਵਥਾਉਂਦੇ ਜਾਂ ਧਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨਾਂ ਧਰਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ।

ਵਿਭਾਗਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਿਧ-ਦੁਸ਼ੇ ਨੂੰ ਉਡੀਕਣ ਦਾ ਤੁਰੇਵਾਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਨਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਕੋਈ ਕੋਲ ਕੇਵਲ ਅਨਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਮਨ-ਮੁਖ ਨੂੰ ਕੰਧ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ-ਸਨਮ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿਚ ਇਸ ਨਹੀਂ ਵਿਸਥਾਸ
ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਧਿਸਿਧ ਇਕ ਹੀ ਸਨਮ ਵਿਚ ਕੋਈ ਉਡੀਕ ਮੁਖ ਨਹੀਂ ਕਰੇ ਸਭਦਾ।

ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਤੇ ਕਿਸੇ, ਘੱਟਪੜਾ ਦੀ ਰਫਾ ਤਕਨੀ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਦੁਖੀ ਪੜਨੀ, ਜਾਤਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਸਨਮ ਵਿਚ ਉਸ ਤੇ ਕੀ ਪਾਪ ਹੋ
ਭਲੇ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਸਨਮ ਵਿਚ, ਕਿਹਾ ਪਤੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਿਮਾਫਤ ਯਕਨ ਜਾਂਭੇ ਤਾਂ ਸਾਭ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਭਲਾਭ ਕਰੀਏ
ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਇਤਭਾਵ ਕਰੀਏ।

ਵਿਸ਼ਟੀ ਜਿਨਸੀ ਵਿਭਾਨ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਹ ਉਤਨਾ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਭਮਟੀਕ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹੱਲੇ ਜਾਣ ਭਾਵਨ, ਨੇਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਆਪ ਉਸਦੇ ਹੋਣ ਕਾਫ਼ਨ, ਅਸੂਲ
ਪਾਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਨਿਰਪੇਖ ਹੋਏ ਕਿਨਾ, ਵਿਭਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਸਿਧਨੇ ਕਿਸੇ ਕੰਨ ਕਰੋੜੇ ਵਿਚਾਰ ਹੋਣਗੇ, ਉਤਨੀ ਹੀ ਉਸ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰਾਂ
ਨੂੰ ਸਥੀਭਾਵਨ ਦੀ ਕਰੋੜੇ ਸਥੀਭਾ ਹੋਵੇਗੀ।

ਠਹਿਰ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਆਉ ਪੜ ਤੁਝੇ ਨਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਦੇਸ਼ੇ ਨਾਂ ਪੜ ਧਲਦੇ ਕਰੋ।

ਟੋਭਾ-ਸਾਤਾ ਤਿਆਗਣ ਉਪਰੰਤ ਸਿ ਭਾਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮਨਾ ਅਤੇ
ਅਨੰਦ ਕਰਿਓ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਸਿਧੇ ਵੀ ਕੋਠੇ ਹੋ, ਉਥੇ ਕੋਠੇ ਭਰਿਟ ਭਾਜਦੇ ਵੀ, ਭਡੀ ਤੋੜ ਦੋਖਨਾ ਪਵੇਗਾ।

ਕੋਈਮਾਨ ਸਭ ਤੋਂ ਘਰਿਯਾ, ਆਪਣੇ ਮਾਧਿਅਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਕੋਈਮਾਨੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਸਮਾਤ ਵਿਚ ਤਿਨ ਢਾਢ ਵਿਚਿਅਨਭੀਆਂ ਦਾ ਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਨਿਯਮਪਤ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਕੋਲਦ ਚੇ ਦੇਵੇ ਵਿਚ ਭਰਨ ਪਾ ਲੀਯਾ ਹੈ।

ਜਿਤਨਾ ਕੋਈ ਕਰੋੜੇ ਕੋਲਿਯਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਤਨਾ ਹੀ ਉਹ ਕਰੋੜੇ ਵਿਚ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਭੇ ਪਤੀਨੇ ਕੋਲ ਮੇਰੀਆਂ ਅਤੇ ਤੁਝੇ ਵਿਭਾਭਤੀ ਕੋਲ ਵਿਹਲਕ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ।

ਹਰ ਵੀਰੀ ਘਟਨਾ-ਉਪਾਦਾਨਾ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਪੁਨਰ-ਮੁਨਾਫਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਵਸਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਕੀਮਤਾਂ ਦਾ ਭਰੋਸਾ, ਸਭ ਪੁਰਾਣ ਦੇ ਕਲੀਫ਼ ਦੁਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪੇਸ਼ਾਂ ਨਦੀ ਧਰਤੀ ਵਰਗੇ ਵੀਰੀ ਟੋਕ ਹੈ ਪਰ ਕੰਢਣੀਆਂ ਨਗਾਂ ਨੂੰ ਇਟਲੀ ਵੰਡੀ ਧਰਤੀ ਵੀ ਧਰਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਰਜਨੀਆਂ ਵਰਗੇ ਸਿਮੇਯਾਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਉਹਨੇ ਵਰਗੇ ਪੁਰੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਨੁਸ ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਅਨੁਭਵ, ਉਦੋਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਖੁਲੀਆ ਵਿਚ, ਸਾਡੀ ਜੇਬ ਖਾਲੀ ਹੋਵੇ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਉੱਥੇ ਹੁੰਦ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਬੰਬਰ ਨਾਨ, ਸਾਡੀ ਸ਼ਾਂਤੀਆਵਾ ਵਿਚੋਂ ਮੇਰੇ ਐਕਟ ਦੀ ਜਾਵ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਾਕਸੀ ਵਿਚ, ਹੁਣ ਪੈਰ ਮਾਨਿਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਭਾਗੀਦਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਟ ਵੰਧ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਮਨਾਸ਼ੇ ਦਾ ਨਾਵਾਟ ਨਹੀਂ ਭੀਦਦਾਰ।

ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਹਰ ਵਾਂ ਸਿਧਾਂਤਿਕਾ ਭੁੱਖਣ ਉਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਭਿਆਰ ਪੈਣ ਸਮੇਂ, ਇਹੀ ਵੇਲੇ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਲੁਆਵ ਜਾਂਦਾ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁੰਨਿਆ ਜਾਇਆ ਨਾ ਕਰੇ, ਬਾਸ ਆਇਆ ਹੀ ਕਰੇ।

ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਇਕੋ ਕਾਪਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਹੋਰੀ ਕੀਨ ਹੋਵੇ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸਮਾਧ ਹੋਇਆ ਵਿਚ ਇਕਤਰੀ ਦੇ ਜਾਵੇ।

ਸਮਾਜਿਕ ਕੇਸ਼ਨ ਵਰਗੇ ਪੈਣ ਕਰਕੇ, ਜਿਨਤਰੀ ਦਾ ਵਿਧਾਹ ਵਰਗੇ ਲੁਕਵਾਂ, ਜਫਿਨ ਅਤੇ ਰੂਪਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੁਣਾ ਨੂੰ ਸਨਾਹੁਣਾ ਵੀ, ਤਰਕੀ ਵੀ ਵਿਚ ਜਿਅਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁੰਨਿਆ ਦੀ ਸ਼ਾਕਤੀ ਉਸ ਦੇ ਸੰਦਰ ਹੋਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਮੋਦ ਹੋਣ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇਸ਼ਟ ਹੈ ਤਾਂ ਧਰਾ ਵਿਚਾਨ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਸਾਡੀ ਸਮਝਿਆ ਕਰੀ ਸੀਮਤ ਹੈ।

ਹਰ ਵਰਗੇ ਵਿਚ ਦੋ ਹੋਰਾਰ ਸ਼ਾਕਦੇ ਹਨ।

ਜਿਨਕਾਸ਼ਕ ਸਿਮਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਅਣਲੋੜੇ ਵਿਨਕਕਾਸ਼ ਦੇ ਭਾਪ ਵੀ ਤੁਕਾਵਰ ਕਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੁੱਖ, ਸੰਪੂਰਨ ਪਤੀ, ਸੰਪੂਰਨ ਪੁਰਤੀ, ਸੰਪੂਰਨ ਪਰਿਵਾਰ, ਸੰਪੂਰਨ ਸਮਾਜ, ਇਹ ਸਭ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਹਨ।

ਹਰ ਯਾਮ ਨੂੰ ਪਾਪੀਆਂ ਵੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਿਧੀ ਵਿਧਾਨ ਪਾਪੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੀ ਬਸਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਨਦੀ ਮਰਨ ਦੇ ਸਰਗੇ ਨਾਨ ਜਿਉਂਦੇ ਹਨ।

ਚਾਪਕੂਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਮਾਨਕ ਦੀ ਭਾਵਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਕਲ ਨਾਲ ਕਰਕ ਕੇ, ਆਪ ਸਾਡੇ ਉਠਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਵਿਚ, ਆਪਣੇ ਸਿਲ ਤੇ ਭਾਵਾ ਮਾਫ਼ਨ ਲਵੀ, ਅਗੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਆਪ ਭਰਿ ਰਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਸੰਤਤੀ ਕਹਿਮ ਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ, ਵਹਿਮੀ ਲੋਕ ਹੀ ਜੰਤਰੀਆਂ ਕੀਨ ਮਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਾਭੇ ਕਹਿਮ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿਨਤਰੀਆਂ, ਕੁਝ ਵੀ ਜਲਦੀ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰਨੇ ਵਿਚ ਵੀ ਜਲਦੀ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਚਾਪਕੂਸ, ਮਾਨਕ ਨੂੰ ਤਕਲੇ ਵਾਂਗ ਕੀਨ ਕੇ, ਕੀਨ ਵਾਂਗ ਕਜਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡੀ ਹੁਕਮੀ ਨਾਨ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਦਾ ਵੀਕਣਾ ਵੀਰੀ ਕੀਨ ਨਹੀਂ, ਵੀਰੀ ਕੀਨ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਕੀਨ-ਪਾਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿੰਦਰ ਨਾਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦਾ।

ਕੀਤ ਕਿਤਕਾਵਰੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਸਮਾਜਨ ਤੋਂ ਤੀਕ ਜੁੱਕੇਰੀ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਸੀ ਨਗਰੇ ਵੇਖਣ ਕਾਸਤੇ, ਕੀਤ ਹੋਰ ਵੀ ਵੰਧ ਜੁੱਕੇਰੀ।

ਜਿੰਕਸ ਦਾ ਅਜੀਕ ਪੈਦਾ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਨੂੰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੇਣ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ਨੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਾਸ਼ਿਟ ਦੇ ਆਪਾਭ 'ਤੇ ਬਲਕਾ ਹੈ।

ਕਰੀ ਜੇਡੇ ਕਲੀਫ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਤੀ ਵਿਚ ਜਿਨਤਰੀ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਹੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਵਿਚ ਪੁਰਸ਼ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਐਕੁਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਾਜਨੀਤੀ ਵਿਚ ਟਾਕਮ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਇਕ ਦਾ ਸਿਧਾਕਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਵਾਜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤੁਹ ਦਾ ਉਪਰਾਲਾ ਨੌਕਰ ਨਿਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਦਾ ਫਲੀਆ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਸੰਤਰੀ ਮੁਖ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਬਣਨੀ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਹਫ਼ਾਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸ-
ਫ਼ੀਅਤ ਲਾਉਣੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਆਦਤ ਹੈ।

ਸੇਭੇ ਵਿਰਾਭ ਵਾਧੇ, ਚੰਗੇਆਂ ਦੀਨਾਂ ਬਣਨੀਆਂ ਸੇਭਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ।
ਰਾਮਸੀਭੀ ਵਿਚ ਰੱਜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਫੁੱਲ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਨਿਦਾ ਮੁਕਤ ਅਤੇ ਪੁੰਨ-ਵਿਰ ਹੋ ਕੇ ਵਿਧੀਆ ਸੇਭਾ ਕਰੇ, ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਮਨ,
ਦੋਵੇਂ ਬਾਹਰੀ ਦੇਣਗੇ।

ਕਹਿੰਦੀ ਬਣਾ ਵਿਚ ਫੁੱਲ ਫੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੁਝ ਬਹੁਦੀ ਬਣਾ ਵਿਚ ਹੋ ਕੇ, ਲਾਭੇ
ਰੀਤਾਭਾਤ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਰਾਮਸੀਭੀ ਵਿਚੋਂ ਵਿਰੇਧੀ ਪਿਛ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੈਭੀਆਂ ਸੈਭਾ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਥੇ ਇਕ
ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਆਪਣੀ ਸੁਭੀ ਤਾਂ ਕੇਭ।

ਆਪਣਾ ਉਧੇਧ ਜਿਥੇ ਇ ਆਟੇਗੁਭਾ ਨੈਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ, ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਰਾਮਸੀਭੀ ਵਿਚ ਸਨਮਾਨ ਧਾਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਅਧਮਾਨ ਫੁਕਦੇ ਨਹੀਂ।

ਬਦਾਭ ਦੀ ਵੇਰਵਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਮੇਰੀ ਲੁਣੇ, ਕੁਝ ਆ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸੰਤਮ ਵਰਤੋਂ।

ਦੇਵਾਂ ਨੇਭੇ ਆਗੂ, ਪੁੰਨਾਂ ਵਾਂਗ ਉਥੇਧੇ ਹਨ, ਪੁੰਨ ਦਾ ਨੈਣਵਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੀ ਸਭੁ
ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਰਾਮਸੀ ਆਗੂ ਆਪਣੀ ਮਾਭੀ ਨਾਨ ਨਹੀਂ, ਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਧਰਾਭੇ ਧਰਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਆਗੇ-ਦੁਆਰੇ ਨੂੰ ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਕੇਭਦਾ, ਜਿਥੇ ਆਗਾ-ਦੁਆਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ,
ਸਭੀ ਉਥੇ ਕੇਭਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਆਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਮਾਨਭਾ ਉਥਦਾ ਵਨ ਉਥਨੀ ਰਥੇ ਤਾਂ ਵੇਨੀ-ਪੁੰਨ ਉਥਨੀ ਕੇਭਦਾ ਹੈ,
ਉਥਦਾ ਨਹੀਂ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਹਿੰਦਾਭੀ ਜੇ ਕਿਤੇ ਮੁਕਦੇ ਨੂੰ ਮੁਕਦੀ ਕਹਿ ਦੇਭੇ ਤਾਂ ਉਹ ਅਭੇ
ਨਹੀਂ ਦੇਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ।

ਰਾਮਸੀ ਆਗੂ, ਹਰ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਬੋਨਦਾ ਹੀ ਕਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸੁਣਨ
ਦਾ ਸਭਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਅਭਨ ਅਤੇ ਬੋਨਦਨ ਵਿਚ ਬੋਨਦਨ ਅਭਨ ਦੀ ਮਾਭਾ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਅਭਨ ਦੀ
ਕਾਭੇ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਗੂਆਂ ਦੀ ਦਿਨਬਾਸੀ ਪ੍ਰਭੂਮਤ ਬਰਨ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮਾਭੇ ਲੁਣਾਉਣ ਵਿਚ
ਨਹੀਂ।

ਰਾਮਸੀਭੀ ਪੁੰਨ-ਬੋਨਦ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਵਿਚਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਪੁਰਾਣਾ ਵਾਸਤਾ ਵਿਰਾਭ
ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪਿਆਰ-ਸਤਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ
ਅਣਕਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਰਾਮਸੀਭੀ ਵਿਚ, ਜੇ-ਸੇਕਾਰ ਜਿੰਨ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿੰਨਦ ਵਾਲੇ ਦੀ ਨਹੀਂ।

ਆਪਣਾ ਵਿਚ ਉਧੇਧ ਅਤੇ ਪੁਰਾਭਾਭ ਵਿਚ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭੁਕਾਨ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚ, ਪਾਤੀ ਦੀ ਅਭਨ ਨੂੰ, ਪਭਨੀ ਦੀ ਸਿਧਾਭਾ, ਭਾਨ
ਦਿੰਦੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਮਨ ਪੁੰਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਰਨ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਲਵਾਰ ਆਉਣ ਲਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਰਾਮਸੀ ਆਗੂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਸ ਨਾਨ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਇਰ ਕੁਝ ਭਿਰ
ਮਭਾਭੇ, ਉਹ ਕੇਭੀ ਅਭਨ ਦੀ ਰੱਜ ਵੀ ਕਰੇ।

ਮਨਾਭਾ ਤੋਂ ਕਿਨਾਂ ਮਾਭਿ ਪੈਣ ਦੀ ਨਿਭਾ, ਵਿਰਾਭਾਭਾ ਅਭਾਉਭੀ ਹੈ।

ਕੇਭੀਭ ਕੇਭੇ ਤੋਂ ਲਾਨੂੰ ਜਿਵਾਭੀ ਦੇ ਭਾਮਭਿਭ ਪਭ ਨਾਭਾਭੀ ਪੈਂਦਾ ਦਾ ਵਿਆਨ
ਮਿਟਦਾ ਹੈ।

ਉਹੀ ਬਰਨ ਵਾਸੀਆਂ ਦੀਨਾਂ ਨੂੰ, ਹਰ ਕਾਂ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਕਾਭੇ ਕਾਭੇ ਵਿਆਨ ਨਾਨ
ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਪੁੰਨਤਾ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਭੀ ਲਾਭਾਭੀ ਨਾਨ ਲੈਭਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਉੱਚ ਵਿਚ ਲਾਨੂੰ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਸਿਧਾਭ ਨਾਨ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪੁੰਨਾਂ ਦਿਸਿਆ
ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜੇ ਫੁਕਨ ਦੀ ਬੰਗਾਭਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭੈਰਵਾਭਾ ਹੋਣ ਦੇ ਵੀ ਕੇਭੀ ਅਭਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਭੁੰਨੀ ਤਾਂ ਹੀ ਕੇਭੀ ਲਵਾਭੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਭੀਭਟ ਅਭਾਭੇ ਆਏ।

ਭੂਮ-ਭੂਮੀਏ ਕੀਤੀ ਅਥਵਾ, ਅੰਤਰਿਯ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਮਦਦ ਤੋਂ ਕੁਝੋਂ ਪੁਨਰਾਜਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਵਿਚਕਾ ਜਮਾਂ ਤਾਂ ਹੀ ਮਾਂਟਿਆ ਜਾ ਸਕੇਗਾ ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਸਿਫਾਰ ਹੋਵੇ।

ਅਸੀਂ ਮਦਦ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਮਨਕੋਂ ਸਿਰਤ ਦੀ ਆਗ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਮਦਦ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਮਨਾਂ ਦੇਣ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਨਾਲ।

ਕਈਕਾ ਜਾਨ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਨਹੀਂ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕਾਬਜ ਕਰਨਾ ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੀਤਾ ਵਿਚੋਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉਤਮ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕਤਾ ਵਿਚੋਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਭੁੱਕਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਜਾਂਦੇ ਜਾਂ ਜਾਂਨ ਨਾਲ ਭਾਰੀਕੀ ਅਤੇ ਸਹੁੰ ਨਾਲ ਫਪਾ ਕਰਕੇ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ।

ਮਹਾਂ ਆਪਣੇ ਸੰਚਿਤ ਨੂੰ ਭਲਾਉਣਾ ਭਰਕ ਨਾਲ ਹੈ ਪਰ ਮਾਨਵਤਾ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹੈ।

ਕੀਰਤਨ-ਕਰਨ ਟੀਕ ਨੂੰ ਜੋਗਤ ਵਿਚ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਉਪਕਾਰ ਹੁਣ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨਾਮਸ ਉਸ ਦੇ ਭਈ ਐਕੁਟ ਵਿਚਾਰ ਬਿਰਾ ਹੈ।

ਜੀਰੀਭ, ਆਤਮਾ 'ਤੇ ਪਈ ਪੁਤ ਨੂੰ ਸਾਭ ਕਰਨ ਦੀ ਲਖੰਧਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕਰਨ-ਫੁਰੀ ਅਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਹੋਣ ਪਰ ਉਹ ਪ੍ਰੀਤ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮੋਨਿਕਤਾ, ਕਰਨਾਥ ਦਾ ਮੀਰੀ ਰੂਪ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੋਨਿਕਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨਾਥ ਨਹੀਂ, ਭਾਮਾ ਦੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੀਰੀਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਟਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਕਰਕੇ-ਕਰਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਕਿਹਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਕਰਨਾ ਦੇ ਹੋਰਕ ਵਿਚ, ਰੁਝ ਦੀ ਅਚਲਕ ਨਹੀਂ ਬਾਪਦਰਾ, ਜੋ ਅਚਲਕ ਭਾਪਦਰਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਰਨਾ ਦੇ ਪੁੰਡ ਅੰਤਰਿਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਮਹਾਨ ਅੰਤਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ ਵਿਚ, ਭਾਵਤ ਕੇਵਲ ਇਕ ਹੋਰਨ ਹੀ ਉਸਾਰ ਸਕਿਆ ਹੈ।

ਮੀਸਟਾ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਖਾਣਾ ਖਾਏ ਪਰ ਉਹ ਨਾ ਪਿਠਾਏ।

ਜਿਹੜੇ ਭਰਿਭ ਕਰਨਾ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਹਨ, ਉਹੀ ਭਰਿਭ ਅਮਰਕ ਕਰਨਾਕਾਰਾ ਦੇ ਕਰਕੇਭਰਨ ਵੀ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਮਹੀਨਿਆਂ-ਕੀਤੀ ਭੁਭਕੇ ਭਰਿਭੇ ਹਾਂ, ਮੁਖਧਰਾ, ਮੁਖ ਕਰੇ ਜਾਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਭੁਭਕੇ ਭਰਿਭ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਪਦ੍ਰਿਸ, ਮਾਨਕ ਨੂੰ, ਭਾਨੀ ਭਾਨੀ ਨਾਲ ਭੀੜ ਖੁਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਵਿਸਤਰੀ ਪੁਰਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣ ਭਈ ਨਹੀਂ ਭਰਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਲਮੀ ਸੁਰਤ ਹੈ।

ਵਿਸਤਰੀਆਂ ਰੋਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀਆਂ, ਰੋਤਾਂ ਦਾ ਬਟੋਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਕ ਅਤੇ ਇਕ ਗਿਆਨਾਂ ਤਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਉਹ ਭਰਾਥਰ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਇਕ ਇਕ ਹੀ ਵਿਚਾਈ ਦੇਣਗੇ।

ਭੂਠ ਕੋਰਨਾ ਜੇਯਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕੇਵਲ ਇਕ ਭੂਠ ਕੋਰਨਾ ਐਯਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵੰਗਤਣ ਤੋਂ ਕਿਹਾ, ਧਰਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਅੰਦਾਏ ਭਈ ਵੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਅਸਲੀਅਤ ਦਾ ਭਈ ਵੀ ਅੰਦਾਯਾ ਨਹੀਂ ਨਾਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਅਭਿਭੀਸ਼ਟਾ ਤੋਂ ਕਿਹਾ, ਭਾਤਕਾ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਸਭਾਨੀ ਵਿਚ ਸਭਾਥ ਘੀਟੀ, ਐਕ ਨੂੰ ਐਕ ਨਾਹਿਟ ਵਾਨੀ ਕੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੰਗੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਨਾਲ ਹਨ, ਜਮੇ ਅਤੇ ਸਭਤੀ ਦੀ ਕੰਗਤ ਹੁੰਦੀ ਕਹਿਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸਤਰੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਰਦ ਕਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਭਰਭਾਵੀ, ਰਾਜਨੀਤੀ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਪਰ ਧਰਮ ਦਾ ਐਕੁਟ ਹੈ।

ਸ਼ਿਵ ਭੈਰਾਨ, ਮਹੀਕਨ ਭਾਸਿਭ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਿਥ ਵਿਚ ਨਿਕਪੇਧ ਹੈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਧਨ ਉਹੀ ਭੈਰਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਭੈਰਾ-ਭੈਰਾ ਕਰਕੇ ਜੋਤਿਆ ਜਾਵੇ।

ਪ੍ਰੀਤਾ ਦੇ ਭੁੱਖੇ ਕੰਨੇ, ਆਪਣੀ ਭੁੱਖ ਸੰਭਾਲੇ ਕੰਨੀ ਨਿਰਾ ਨਹੀਂ ਭਰਿਭ ਦਿੰਦੇ।

ਪ੍ਰਸਾਦੀਆਂ, ਪਾਠਕਾਂ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ ਦਾ ਭਰਜਾ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮਾਪਿਆ ਦਾ ਭਰਵੱਧ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਿਹਤ ਨੂੰ, ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਮੁਹਿਤਾਂ
ਭਰਾਓ ਵਿਚ ਬੈਠਣ ਧੰਨਾ ਬਣਾਉਣ।

ਭਰਾਓ ਨੂੰ ਭਰਾਵਾਂ, ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਨੀਕਾ ਹੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭੈਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤੋਂ ਭਰਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਕਰੇ।

ਮਿੱਠਤਾ ਅਤੇ ਦੁਖਮੰਦੀ, ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ।

ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੋਚ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਚਿਆਂ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਭੈਅ ਭਰਾਵਾਂ
ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਨਤੀਕਾ ਹੁਣੇਵੀਂ ਬਾਨਾ, ਆਪ ਹੀ ਕੇ ਨਤੀਕੇ ਦੀ ਖੂਬ ਕੀਤਾ ਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਮਿੱਠਤਾ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਿੱਠਤਾ ਦਾ ਭਰਾ ਭਰਾਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ
ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕੇ, ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਭਰਾਵਾਂ ਬਣਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ
ਭਰਾਵਾਂ, ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਭਰਾਵਾਂ, ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇ, ਜੇ ਭਰਾਵਾਂ ਹੋਣ, ਉਹ ਭਰਾਵਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ।

ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਭਰਾਵਾਂ, ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇ, ਉਹ ਭਰਾਵਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ।

ਜੇ ਭਰਾਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚ ਹੋਣ, ਉਹ ਭਰਾਵਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ।

ਮਿੱਠਤਾ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਤੋਂ, ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਹੋਣ, ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਭਰਾਵਾਂ
ਨਹੀਂ ਹੋਣ, ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣ।

ਭਰਾਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਭਰਾਵਾਂ ਤੋਂ ਭਰਾਵਾਂ ਹੋਣ।

ਭਰਾਵਾਂ, ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਹੀ ਹੋਣੀ ਹੈ, ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣ।

ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣ।

ਭਰਾਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਹੋਣ ਹੈ, ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ-ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਹੋਣ ਹੈ।

ਭਰਾਵਾਂ ਉਹਨਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਪਲੱਥੀ ਹੈ, ਜਿਹਨਾਂ ਨਹੀਂ ਮਨੁੱਖੀ ਅੰਦਰ,
ਜਿਹਨਾਂ ਨਹੀਂ ਤੋਂ, ਜਿਹਨਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣ।

ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭਰਾਵਾਂ ਸਾਂਝੇ ਸਾਂਝੇ ਦੀ ਵਿਚ ਹੀ ਉਪਲੱਥੀ ਹੈ।

ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚ ਉਪਲੱਥੀ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਚਾਵਾਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਹੋਣ।

ਜਿਹਨਾਂ ਦਾ ਭਰਾਵਾਂ ਸਾਂਝੇ ਨਹੀਂ, ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹਨਾਂ ਤੋਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾ ਭਰਾਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚਾਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ,
ਭਰਾਵਾਂ ਸਾਂਝੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਉਪਲੱਥੀ।

ਭਰਾਵਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ, ਸਗੋਂ ਮਨੁੱਖੀ
ਉਪਲੱਥੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਭਰਾਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ
ਵਿਚ ਮਨੁੱਖੀ, ਉਹ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣ।

ਭਰਾਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸਾਂਝੇ ਵਿਚਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਾਂਝੇ ਵਿਚਾਵਾਂ ਦੀ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ
ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਹੋਣ।

ਭਰਾਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚ, ਸਾਂਝੇ ਸਾਂਝੇ ਦਾ ਭਰਾਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਹੋਣ।

ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਭਰਾਵਾਂ, ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚ ਸਾਂਝੇ ਮਨੁੱਖੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਭਰਾਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਸਾਂਝੇ ਸਾਂਝੇ ਨਹੀਂ, ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ
ਮਨੁੱਖੀ ਕਰਦੇ।

ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚ, ਮਨੁੱਖੀ ਸਾਂਝੇ ਸਾਂਝੇ ਦੀ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚ ਉਪਲੱਥੀ, ਜਿਹਨਾਂ ਦੇ
ਉਪਲੱਥੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚ, ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਤੋਂ ਜਿਹਨਾਂ ਭਰਾਵਾਂ, ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਚਾਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਸਾਂਝੇ ਦਾ ਭਰਾਵਾਂ ਹੋਣ, ਉਹ ਸਾਂਝੇ ਸਾਂਝੇ ਅਤੇ
ਭਰਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਭਰਾਵਾਂ ਸਾਂਝੇ ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚ, ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਭਰਾਵਾਂ
ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ।

ਜਿਹਨਾਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਸਾਂਝੇ ਸਾਂਝੇ ਦੀ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ, ਜਿਹਨਾਂ ਭਰਾਵਾਂ
ਜਿਹਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਭਰਾਵਾਂ, ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਚਾਵਾਂ ਤੋਂ ਜਿਹਨਾਂ ਮਨੁੱਖੀ ਕਰਦੇ।

ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਭਾਬ ਦੀ ਚੰਗਾ-ਮਾੜਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸੋ ਸਾਰੀ ਲੰਬ ਪੁਰੀ ਕਰੋ, ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਜੋ ਨਾ ਕਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮਾੜਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਦਰਿਆ, ਸਾਨੂੰ ਮਨ ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂਤ ਕੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਰਾਬਟ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਧਰਮ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਸਭਾ ਨਹੀਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਦੀ ਕਮਿਯ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਉਹਦਾ ਅਦਰਸ਼ ਮਿੱਥ ਜਿੰਨਾ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਸੀਕਣ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ, ਲੋਕੀਆਂ ਹੋ ਜਾਵੀਆਂ ਹਨ।

ਮਹਾਨ ਉਹ ਹੈ, ਜੋ ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਧਰ ਦੇਣੇ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ।

ਮਨੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਮਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਰਮ ਦਾ ਉਸ ਭੋਜ ਕਰੀ ਉਪਭਾਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਭਿਖਾਰੀਆਂ ਵਿਚ, ਨਵੇਂ ਦੀ ਮਨਿਆ ਅਤੇ ਰਸਮ ਵਿਚ, ਪੁਰਾਣਨ ਦੀ ਪੁਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਕੁਪਤ ਨੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀ ਸਦੇਗੰਢ, ਤਿਆਗ ਅਤੇ ਸੁਕਰਾਨੀ ਤੋਂ ਕਿਨਾ, ਮਹਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿਤਾ।

ਮਨੁੱਖ, ਆਪਣਾ ਕੀਰਨ ਮਿਟਦਾ ਸਾਨਾਂ ਵਿਚ ਹੋ ਪਥ ਜਿਉਂਦਾ ਦਿਨਾਂ ਵਿਖ ਹੈ।

ਦਰਿਆ ਦਾ ਉਹੀ ਪਾਣੀ ਸਾਡਾ ਤਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਦਰਿਆ ਦੀ ਮੁਥ-ਹਾਥ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ, ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਹੁਣਾ ਬੰਨਾ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਸੰਸਾਰ ਛੋਟਾ ਭਰਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਧਰਾਤਲ ਮਹਾਨੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਦਰਸ਼ ਸਦੀਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸਤ ਅਤੇ ਮਿਸਤ ਵਿਚ ਮੇਰਤ ਕਿਹ ਹੈ ਕਿ ਤਾਜ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿਚ ਨਿਲੇ ਖੋਜੇ ਕਿਸਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਸੀਂ ਖੋਜਦੇ ਵਿਚ ਹਾਂ, ਵਿਚ ਮਿਸਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਲੋਕ, ਧਰਮ ਤੋਂ ਦਿਲਚਾ ਹੋਕੇ ਖੋਜ ਵਿਚ ਲਾਪ੍ਰਵਾਹ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ, ਮਨਾਸ ਦਾ ਮੰਗ ਕਿਸ ਲਈ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਉਂਦਾ ਮਨਾਸ, ਦੈਨਿਕ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਤਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤਕ ਕੋਈ ਕੋਮ ਨੇਮਾ ਅਰਥਾ ਸਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਵੀ, ਉਸ ਕੋਮ ਵਿਚ ਦੰਸ-ਆਦਰ ਦੀ ਛੋਟੀ ਨਿਵੇਰਨੀ ਪਰੰਪਰਾ ਨਹੀਂ ਉਪਜਦੀ।

ਭਾਪਤ ਨਾਲ ਅਖੇਰੀ ਅਤੇ ਕਰੀਬ ਲੋਕ ਦੀ ਨਿਸ਼ ਅਤੇ ਸੇਵਾਫਾਕੀ ਕਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
ਲੁਖ-ਜਹਿਦਾ ਵਿਚਾਵਾਨ, ਗਿਆਨ ਦੀ ਭੇਰੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕਦਮਾ ਉਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਦੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਦੇਰਾ ਦਰਿਫ਼ ਸਾਂ ਚੰਗਾ ਆਉ ਆਪਣੇ ਵਿਭਿਧ ਅਤੇ ਉਨੇ ਨੂੰ ਤਹਿਜੀਬ ਦੇ ਦਰਿਫ਼ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਪੁਰਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝੇ ਨੌਕ, ਦੇਸ਼ਤ ਅਤੇ ਭੋਰਤ ਦੀ ਸੂਰੀ ਕਾਨ ਤਕ ਹੀ ਵਿਭਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਚੰਗਾ ਕੰਦਾ, ਵਿਭਾਜ ਉਪਰੰਤ ਹੋਰ ਕੀ ਚੰਗਾ ਲੰਗਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਕੋਰੋ ਚੰਗ-ਆਥਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਾਪਦਾ।

ਜਿਹ ਉਂਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਨ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਚੰਗਾ ਸੀ ਜਾਂ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਰੋ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਲੱਭਾਨਾਵਾਂ ਹਨ।

ਵਿਚ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਵਿਸਰੀ ਅਤੇ ਪੁਰਕ ਦੀ ਸਮੀਖਿਤ ਨਹੀਂ ਉਪਜਦੀ।

ਦੰਸ-ਆਥਾਕ ਸਿਵਾਨਿ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਅਭਾਨਿਅਾ ਸਾਦਾ ਹੈ।

ਚੰਗੇਰ ਹੈ ਤਾਂ ਹਮਦਾਬਰ ਹੀ ਸੀ ਪਰ ਮੰਗ ਨਾਲ ਕੋਰੋ ਵਿਹਾਥ ਕਾਵਨ, ਉਸ ਨੇ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਭਾਬਤੀਆਂ ਦੇ ਮਿਲ ਜਿੱਤ ਲਏ ਸਨ।

ਜਿਸੇ ਕੋਮ ਨੂੰ ਸਹੀ ਚੰਗ ਨਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕੋਮ ਵਿਚ ਹੁਰਾਬ ਅਤੇ ਕਾਮੇ ਵਿਚ ਵਿਭਾਜ ਕਾਪਰਦਾ ਹੈ:

ਵਿਸਤਰੀਆਂ ਵਿਚ ਚੰਗ-ਆਥਾਕ ਹੁੰਦਾ ਕੀ ਕਦੇਕੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਕਲੀਆਂ ਕੀ ਸਮਦੀ ਅਤੇ ਕਦੇਕੇ ਹਨ।

ਭਾਬ ਰਸਤੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਭਗੀਅਤ ਵਿਚ ਜਿਤੀਦਾ ਵਿਭਾਜ ਨਹੀਂ ਕਾਪਰਦਾ।

ਜਿਸ ਦੇਕ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਆਖਣਾ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਮਾਕਦੇ।

ਜਿਸੇ ਨੂੰ ਘੱਟਰ ਕਰੀਆਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀ ਘੀਰ ਕਰ ਕਹਿ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਉਹ, ਭਾਰੀ ਲਗਾਤਾਰ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਨਹਿੰਨਾ ਸਾਂਝਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰੀ, ਅਕਸਰ ਉਹ
ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਸਦੀ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਕੁਲਾਦੀ ਕੁਲਾਦੀ ਦੇ ਮੁਖ ਨਿਮ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਹਿਰਾਸ ਵਿਚ, ਉਦਾਹਰਨ ਵਰਗੇ ਚਿੰਤਨਾਂ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਹੈ ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਤ
ਵਰਗੇ ਲਗਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਭੀਖ ਫੈਲਾਨ, ਫੇਲ ਅੰਦਰਲੇ ਵਿਭਿਭ, ਭਗਤੀ, ਵਿਚਾਰ ਸਭ ਨਿਮ ਦੇ ਲਾਭੇ ਹਨ।

ਧਰਮ ਦੇ ਭਗਨਾ ਪਰ ਹਿੰਦੂ ਮੰਨਿਆ ਧਰਮਾਤਮਕ ਭਾਗੇ ਸਾਂਝਾ ਹੈ।

ਸਿੱਖੀ-ਸਿੱਖੀ ਭਾਗੀ ਖਰੜੇ ਵੰਗੇ ਹਨ, ਸਿੱਖੀ-ਸਿੱਖੀ ਹੋਰ ਅੰਦਰਲੀ ਆਧਾਰੀ
ਖਰੜੇ ਹੈ।

ਦੇਵ, ਸੰਗ ਅਭਾਗੀ ਦੀ ਘਰ ਭਾਗਨ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਅਟਹੱਟ
ਭਾਗਨ, ਸਿੱਖਤ ਭਾਗੇ ਹਨ।

ਸੇ ਸਭ ਭਾਗ ਤਕਾਹ ਹੈ ਸਿੱਖਾ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਪੁਨਭ-ਪੁਨਭੀ ਦਾ ਭਾਗਨ ਪਾਠਨਿਭ
ਲਗਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁਨਭਨ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਭਾਗੇ।

ਸੇ ਵਿਚਿਆਰੀ ਸੰਗ ਅਤੇ ਅਨੁਭਾਗਨ ਨਾ ਸਿੱਖਤ ਤਾਂ ਕੁਝ ਭੀ ਸਿੱਖਤ ਦਾ
ਭਾਗੀ ਨਾਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਹੋਰ ਲਗਨ ਵਿਚ, ਲਗਨੀ ਭਾਗੀ, ਮੁੱਢਲਾ ਅਨੁਭਾਗਨ ਨਾਭੁ ਭਾਗਨ ਦਾ ਭਾਗਨ,
ਧਰਮ ਨੇ ਭਾਗੀ ਹੈ।

ਉਹ ਅਤੇ ਮਾਭਗਨ ਨੇ ਸਮੁੱਚੇ ਸੰਗਤ ਭਾਗੇ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਅਧਿਆਤਮਕ ਮਾਭਗਨ
ਸੀ, ਮਾਭਗਨ ਪਦਾਰਥਵਾਦੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਭਾਗਨ ਨੇ ਆਤਮਕ ਲੌਕਿਕਾਦੀ ਭਾਗੇ ਲਾਭੀ ਅਤੇ ਸਮੁੱਚੇ ਪੁਨਭਨ ਦੇ, ਭਾਗੇ ਸਮੁੱਚੇ
ਅਤੇ ਲਾਭੀ ਹੋਰ ਸਿੱਖੇ ਹਨ।

ਕੁਲਾਤਮ, ਵੰਭੀਭਾਗੀ ਨੂੰ ਪਰਿਭ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਸਭ ਭਾਗ ਤਿਆਰ ਦੇ ਭੀ ਪੁੰਨਾ ਦੀ ਭਾਗਨ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸੰਗਤ ਦੇ ਹਰ ਹੋਰ ਅਤੇ ਪੁੰਨ ਵਿਚ ਭਾਗ ਘਰਾਣੇ ਦੀ ਭਾਗ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਚਾਰਨ ਵਿਚ ਉਦਾਹਰਨ ਪਾਉਣ ਭਾਗਨ ਹੋਰ ਕਰਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ
ਗੁਪ ਵਿਚ ਸੰਭਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਸਾਡੀ ਨੇ, ਸੰਭਿਤ ਦਾ ਸੇ ਪੰਨ ਵਿਚ ਭਾਗੀ ਪੁਨਭਤ ਕਰ ਸਿੱਖਤ, ਉਹ ਉਸ
ਨੇ ਸਿੱਖੇ ਨਹੀਂ ਭਾਗੀ, ਭਾਗੇ ਹੀ ਭਾਗੀ ਹੈ।

ਕੁਝ ਭੀ ਭਾਗਨ ਲਾਭੇ, ਸੰਭਿਤ ਅਤੇ ਸੰਗਤ ਕਲਾਤਮਕ ਭਾਗੀ ਹੈ।

ਸੰਭਿਤ ਵਿਚ ਸੇ ਵਿਚ ਭਾਗੀ ਭਾਗਦਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਸਿੱਖ ਭਾਗੀ ਭਾਗਨ ਕਰਦੇ
ਮਨੁੱਖਪੁਨਭ ਦੇ ਸਾਂਝਾ ਹੈ।

ਸਿੱਖਤਾ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਭਾਗੀ ਲਗਨਾ ਹੈ, ਸਿੱਖੀ ਵਿਚ ਸਿੱਖਤ ਭਾਗੀ ਨਾਭਾ ਹੋਇਆ,
ਪਰਿਭਾ, ਵੰਭੀਭਾ ਲੌਕਿਕਾ ਸਭ ਪਰਿਭਾ ਸਾਂਝਾ ਹੈ।

ਧਰਮ, ਕੁਲਾਤਮ ਨੂੰ ਪੁਨਭਾ ਹੈ, ਵਿਹਿਰਾਸ, ਕੁਲਾਤਮ ਨੂੰ ਪੁਨਭਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਭੀ ਵਿਚ, ਧਰਮ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇਵੇ ਹਾਭਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਿੱਖਤਾਂ ਨੂੰ ਵੰਭੀਭਾ ਅੰਗੀ ਹਨ ਪਰ ਭਾਗ-ਭਾਗ ਵਿਚ ਵਿਭੀ ਉਠਦੀ ਹੈ।

ਕੁਝ ਭਾਗੇ ਕਰਨੇ ਸੇਧੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਭੰਟੇ ਭਾਗੀ ਦੇਵੇ ਮਨੁੱਖ ਪੰਨੇ ਕਲਾਉਣ ਭਾਗੇ
ਸਿੱਖਤ ਲੋਕ ਹੋਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਵਿਚ ਵਿਭੀਭੀ ਵੰਸ ਹੈ ਪਰ ਲਗਨਾ ਸਾਡੀ ਸੰਗ ਦਾ ਸਿੱਖਤ ਅਤੇ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਭਾਗੀਭਾਗੇ ਭੀ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਹੱਟ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਲੌਕਿਕ ਨਾਲ ਵਿਭਾਗਨ ਭੀ ਸਿੱਖਤਾਂ ਦੀ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁੰਨਾ ਕਰਨੇ, ਪੁੰਨਾ ਕਰਨ ਭਾਗੇ ਦਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਭਾਗੀਭਾਗੀ ਕਰਨੇ,
ਭਾਗੀਭਾਗੀ ਸਿੱਖਤ ਭਾਗੇ ਦਾ ਭਾਗੀਭਾਗੀ ਹੈ।

ਕੁਲਾਤਮ, ਭੰਟੇਭਾਗੀ ਅੰਗੀ ਭੀ ਭਾਗਦਾਰ, ਪੁੰਨੇ ਸੰਭਿਤ ਦੀ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖਿਆਵੀ ਕੁਝ
ਭਾਗਨ ਉਪਾਧੀ ਹੈ।

ਸੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖੇ ਹੋਣ ਦਾ ਕੁਲਾਤਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਲਾਤਮ ਨਾਭੇ ਭੀ
ਵੰਭ ਕੁਲਾਤਮ ਸੰਭਿਤਾ ਸਾਂਝਾ ਹੈ।

ਪੁੰਨਾ ਦਾ ਪੁੰਨਾਭੇ ਉਦਾਹਰਨੀ ਵਰਗੇ ਸਮੁੱਚਾ ਅਨੁਭਵ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਕਰਕੇ ਉਦਾਹਰਨ
ਵੰਭ ਪੁੰਨਾਭਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸੇ ਮੁਖ ਹੋਇਆ ਤੇ ਸਿੱਖਤਾਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਵੰਭੀਭਾਗੀ ਨੂੰ ਕਲਾਤਮਕ ਕਰਦਾ
ਸੰਭਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸੇ ਵਲੋਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਕੰਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦੱਸਣੇ, ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੇ ਵਿਚ ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਈਥੀਆ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨੋ, ਛੋਟੇ ਤੁਹਾਡਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਗੇ।

ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੀ ਹਾਥੀ ਨਾਨ ਪੁਰਖ ਚੁੰਨਣ ਅਤੇ ਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਹਾਥੀ ਨਾਨ ਇਸਤਰੀਆਂ ਸਥਾਨ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਗਣਾ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਕਿਸੇਨੂੰ ਪੈਣ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਫਾਟ ਸੰਦੇ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਕਿਸੇਨੂੰ ਪੈਣ ਤਾਂ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

ਇਹ ਦੀ ਐਲਾਨਪ ਨੂੰ ਸਲੀਫਾ ਭਰਿੰਦੇ ਹਨ।

ਇਕ ਜਿਥੇ ਵਾਜ਼ੀ ਛੋਟੀ ਰੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਇਕ ਇਕ ਵਾਜ਼ੀ ਛੋਟੀ ਕਿਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੇਵਲ ਉਥੇ ਛੋਟੇ ਹੀ ਮਿਲਣ ਜਾਂ ਸਾਡੀ ਸਭੀ ਕਿਸੇ ਕੇਵਲ ਛੋਟੀ ਹਵਾ ਹੀ ਆਵੇ।

ਉਸਤੀ ਸਾਰੇ ਰੂਪਾਂ ਨੇ ਨਾਨ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨਾ ਜਾਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਰੂਪਾਂ ਨੇ ਨਾਨ ਸਿੱਧਣ ਵਿਚ ਨੀਂਦ-ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਕਿਸਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੋਮ ਨਾਨ ਅਸੀਂ ਕੀਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਮੰਨਿਓ ਪੁਰਖ ਵੀ ਸਭਦੇ ਹਾਂ।

ਜਵਾਨੀ ਦੀਆਂ ਗੁਣਾਂਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਸਵੀਰਬਾਜ਼ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਜਵਾਨ ਦੀਆਂ ਗੁਣਾਂਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਥਾਨ ਸਮਝਣ ਦੇ ਫੁਲੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪੁਰਖਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਹੀਬਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਆਪਣੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਹੀ ਜਿੰਨਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਭਾਵਾਵ ਕੀਨਾਂ ਦੇ ਸਾਥ-ਮਿਥੀਭ ਅਤੇ ਹਾਥ ਕੀ ਮਥਾਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਸਥਾਨਾ ਨੂੰ ਸਥਾਨਾ ਵਿਚ ਪਠਾਉਣ ਦਾ ਭਾਵਨਾ, ਸਿੱਖ ਛੁਟਦਾ ਹੈ।

ਕਾਤਲ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸਗੋਂ ਸਿੱਖ ਹੱਸਣ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵਨਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਸੁਰਾਹੀ ਦੀ ਸਥਾ ਅਸਥਾਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਕਰੀਬੀ, ਸਾਥਾ, ਦੋਸਤਾ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੁਰਖਾਇਆ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੀਥੀਆ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਿਚਾਭ 'ਤੇ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਿਚ ਉਥੀਆਂ, ਆਪਣੇ ਸੀਥੇ ਹੋਣ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਉਥੇ ਵਾਲੇ ਨਿਰਭੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਕੇਵਲ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਥੇ, ਸੇਧ ਦਾ ਉਪਾਯਾਂ ਨਿਰਭੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਨੀਖ, ਮੁਖ ਤੋਰ 'ਤੇ ਭਾਵਨਾ ਸੀਧ ਹੈ, ਜਿਹਨਾ ਭਰੇ-ਭਰੇ ਸਿੱਧਣ ਦਾ ਵੀ ਧਤਨ ਭਰਦਾ ਹੈ।

ਨਿਰਭੀਆਂ-ਨਿਰਭੀਆਂ ਪੁਰੀਆਂ, ਨਿਰਭੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਨਣ ਨਹੀਂ ਕਿੰਦੀਆਂ।

ਇਸਤਰੀਆਂ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ-ਨੇੜਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਅਤੇ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖਾਇਣ ਨਾਨ ਆਪਣੀ ਅਧਨ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਛੁਟਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਹੋਣ ਨਾਨ, ਇਨ ਨੂੰ ਨਿਰਭੀਆਂ ਸੀਧੇ ਭੀਭ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਪ੍ਰੇਮੀ, ਇਕ-ਉਥੇ ਦੀ ਨੀਮ ਨਾਨ ਨਿਰਭੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਨਿਰਭੀਆਂ ਨਿਰਭੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੁਰਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਅਸੁਰਾ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਨਿਰਭੀਆਂ ਦੇ ਸਾਥ 'ਤੇ ਉਹ ਪੁਰਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਅਸੁਰਾ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਸਭ-ਮਿਥੀ ਨਾਨ ਕੀਨੀ ਮਿਥਨਣ ਦਾ ਹਾਥ ਨੇਮਾ ਹੈ ਪਰ ਇਨ ਸਾਥ ਉਤੇ ਮੁਲਾਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਹਨ।

ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਥਾਨ-ਸਥਾਨ ਦੇਵੇ ਤਿਆਗ ਦੇ, ਤਾਂਨੀ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ।

ਛੋਟੇ ਸਾਥੇ, ਛੋਟੇ ਸਾਥੀ ਹੁੰਦੇ, ਛੋਟੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦਾ ਭਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਰਖ, ਸਲੀਫਾ, ਸੁਭ ਅਤੇ ਸਿਧਾਨਾ ਵਿਚੋਂ ਹੁਣ, ਮਿਥਨਣ ਕਰਨ ਨਾਨ ਅਤੇ ਵਾਧਾ ਦਾ ਕੇ ਹੀ ਉਥੇ ਹਨ।

ਉਥੇ ਹੋਣੇ ਦਰੀਭ ਦੀ ਛਾਂ ਨਹੀਂ ਮਾਣੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਜਦੋਂ ਪਰਿਵਾਰ, ਸਾਥ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਕੀਤੇ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਿਧ-ਮੁੱਠ ਬਾਤੀ ਨਾਨ, ਛੋਟੀ ਮੁਹੀਬਤ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਜਦੋਂ ਹੁਣ ਪੇਟ ਭੁੱਖਾ ਹੈ, ਸਿਰਮਾਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਸਾਡੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

ਜਿਨ ਕੁਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਹਾਕਮ ਬਣ ਕੇ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦਾ ਬਤਲ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਖੁਸ਼ੀ ਮਾਨਣ ਅਦੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭਾਈਕਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਦਾ ਆਪਣੀਆਂ ਨਾਨ ਬਰਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਖੀ ਮਾਨਕਸ਼ਾਹੀ ਦੇਖਾਂ ਆਦਤਾਂ ਦਾ ਪਰਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਨਹਦਾ।

ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਫੂਲੀ ਇਕ ਕਦੇ ਜੋ ਸੰਗਿਆ ਚਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਲਪਨਾ ਹੋਈ ਹੈ।

ਜੋ ਦਾਜ ਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੋਣਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਨਸ਼ਟੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਗਰੀ ਨਾਨ ਹੀ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣੇ ਸਨ।

ਬਿਨੀ-ਕੁਸ਼ਾਹੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੇ ਹੀ ਬਣੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਪਤਿਨੇ ਦੀ ਪਿਆਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮਨੇ ਪਰਾਜਿ ਵਿਚ ਮਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਕੋਈ ਰੋਜ਼ਾ ਕੰਦਾ ਜਦੋਂ ਆਕਾਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਜਿਹਾ ਹੋਣਾ।

ਇਸਕਰੀਆਂ ਇਸ ਨਹੀਂ ਦੂਰੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਾਧਰ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਬਿਨੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਤਾਏਂ ਸੀਕਾਨ ਵਿਚ ਭੁਭ ਕੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਕਾਧਕਲਾ ਪਰ ਕਿਹ ਕੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਣਾਉਣੀ ਚਾਹੇਦੀ ਹੈ।

ਘਰ ਦਾ ਮਨਕਤ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਹੈ ਪਰ ਘਰ ਦੀਆਂ ਸਿੰਗਰੀਆਂ ਜਿਲਕਰੀ ਦੀਆਂ ਸਮਝੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਾਇਦਾਦ, ਮੁਲ ਕਰੀਬੀ ਵਿਚ ਮਿਲੇਕਟ ਕਿਹੁੰ, ਚੋਮਾ ਹੋਈ ਹੈ।

ਨਿੱਕੀ-ਨਿੱਕੀ ਗੱਲ ਦੇ ਨੁਕਸ ਕੀਏ ਸਾਟ ਕਾਕਨ, ਜਿਲਕਰੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਯਾ ਦੀ ਰਾਖ ਕਰਦੇ ਹੋਈ ਹੈ।

ਜਿਲਕਰੀ ਦਾ ਕਾਧਕੀ ਕੁਮ ਦਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਟਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਮੁਕਤ ਕਾਧਕੀ ਸਾਧਕਨ ਪਰ ਆਲੇਵੇਂ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਕੁਸ਼ਾਹੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਇਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਆਦਾ ਜਾਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਕ ਨੇ ਹਕਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੋਣਾ, ਕੇਵਲ ਸਭਾਦ ਸੈਣਾ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਤਹੀਦ ਦੇ ਪੈਂਡਕਾਦ, ਫ਼ਰੀਦ ਨਾਨੇ ਕੀ ਵੱਡੇ ਤਹੀਦ ਅਹਿਦੇ ਹਨ।

ਮੁਕਤ ਕਰੀਮ ਅਤੇ ਵਿਕਲੋਸਟ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮਹਿਰ ਅਤੇ ਇਜ਼ਤਕੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾਉਣ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਕੰਦਰ ਵਿਚ ਨਿਰੰਤਰ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਅਰੇਭੁ ਪਛਰੇ, ਕਰਕੀ ਦੇ ਭਰਾਭਾਨ ਦੀ ਕਰਮ ਅਤੇ ਦਰਾਫ਼ਾ ਦੀ ਇਕਤੀ, ਯੋਧਾ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾਨੇ ਕਰਦੇ ਹੋਈ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈਰਾ ਭੁੱਲੇਕਾ ਇਹ ਹੋਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਲੋਕੀ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੂਖੀ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਮਿਨਾਂ ਕੇਵਲ ਕੁਪਾਧਨਾਕਾਂ ਦੀ ਦਾਫ਼ਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਧਿਰਾਫ਼ਾ ਜਾਂ ਧਿਰਾਫ਼ਾਪ ਸ਼ਰੀਫੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਮਾਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ, ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸੰਦਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਮੁਕਤਾ ਨਾਨ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਨਾਨ, ਉਮੀਦ ਸਕਾਨ ਅਤੇ ਯੋਧਾ ਭੁੱਲੇਕਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕਲਾ ਉਪਜਾਰੀ ਦੀ ਪਿਆਰ ਵਿਚੋਂ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਮਾਦੀ ਕੀ ਪਿਆਰ ਨਾਨ ਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਖੁੰਭ ਵਿਚ ਕੀ ਸੁਨੇਹੀ ਹੋਏ ਹਨ, ਕੁਦਰਤ ਵਾਲੇ ਕੰਨ ਕਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸ ਨੇ ਆ ਕੇ ਜਾਣਾ ਨਾ ਹੋਏ, ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਆਮੀ ਆਲੋਚਨੇ ਦੇ ਜਾਏ ਹਾਂ।

ਧਰਾਧਾ ਉਸ ਪਿਆਰ ਦੀਆਂ ਹੀ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਕਾਨ ਕਰਨਾ ਕਾਹੀਦਾ ਜੀ ਪਰ ਚਾਹੀਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ।

ਜੋ ਕੁਪਦੇ ਦੀ ਗਲਤੀ ਲਏ, ਪੰਜ ਸੈਂ ਕੁਪਦੇ ਦਾ ਸਕਾਕ ਜਿਸ, ਕਿਵੇਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕੀ ਕਾਹੀਦੇ ਦਾ ਕਾਧ ਕਣ ਸਾਡੀਆਂ।

ਜਿਥੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਆਪਸੀ ਸੰਕੋਪ ਕੁਪਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਉਥੇ ਕੁਦਰਤ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਆਪਸੀ ਇਕੱਠੇ ਵਿਚ ਕੀ ਨਿੱਘ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ।

ਓਰੀਆਂ ਕੋਲ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜੋ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਨੇ ਨਾਨ ਪੁੰਨਿ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜੇਥਾ-ਮੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੇਥਾ-ਮੁਕਤ ਕੰਦੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਕਲਾ ਪੁੰਨਿ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਕਲਕਰੀਆਂ ਜਾਂ ਕੰਨੁ ਲੋਦੀਆਂ ਹਨ, ਕੁਸਕਾ ਕਾਧਕ ਨਿਕਾਟ ਦਾ ਕਾਧ ਚੀਫਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਜਾਂ ਨੁਕਸ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਕੁਦਰਤ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਬਣਾਉਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੁੱਲੇਕਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣ ਦਿੰਦੀ। ਸਮਾਜ ਕੋਈ ਹੋਏ, ਪਰਮਾ, ਹਾਕਮੀ ਹੀ ਨਕਲ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਸੱਥ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਿਤੇ-ਕਿਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਸੱਥ ਕਰਵਾਨ ਦੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਵਿਚਕਾਰ ਨਾਲ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਮਨਸਿਧ ਕੋਈਨੀ ਘਟਦੀ ਹੈ।

ਸਿਰਫ਼ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨੇਮਾ ਅਕਸਰ ਨੱਥੀ, ਉਸ ਦੀ ਸਫਲਤਾ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਧਾਰਮਿਕ ਮਨੋਰੰਜਨ, ਸਭਾਨਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਨਾਨੀ ਦੀ ਸਫ਼ਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੋ ਕਨਾਨੀ ਰੁਪਯਾਨ ਦੀ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਪਿਛੇ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚਾਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸੰਸਾਰ, ਨੱਥੀ-ਕਰੋੜਾਂ ਸੋਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਸਫਲਤਾ ਹੈ।

ਰਸੀਕਾਂ ਲਈ ਕਰਕਿਰੀਆ ਦੇ ਗੇਟ ਹੀ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਬਿਨਸਾਫ਼ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਸਾਡਾ ਹਰ ਘਰ ਵਿਚ ਪੈਦੀ ਹੈ ਪਰ ਨੀਲਵ ਹਰ ਘਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

ਵਿਰਾਭ ਦਾ ਭਾਗ ਬਣ ਗਏ ਰਿਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ਾਭ ਬਣਿੰਦੇ ਹਨ।

ਦੇਸ਼ਕ ਪਹਿਲਾਂ 'ਤੇ ਭਿਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਾਫ਼ਾਕਾਨਾਂ ਦੀ ਭਿਏ ਤੀ ਸਿਧ ਦੇ ਕਾਨਾਂ ਸਿਧਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਕੁਝਕਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਦੰਗਾ ਪਿਆਨ ਹੋਇਆ ਜਾਂਦੇ, ਉਹ ਪਤੰਕਾਭ ਪੁਰਹਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਮਾਜ ਦੇ ਅਖੀਰ ਨੱਥੀ ਦੇ ਰਿਥੇ ਮਹਾਨ ਨਹੀਂ ਬੱਚਿਆ, ਕੋਈ ਮਹਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ।

ਕੁਸ਼ੀ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ਾ ਪੁੱਛਦੇ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਕਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡਾ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਕਾਂ।

ਕੋਰਾ ਕੋਰਾ ਜੋ ਕੋਰਾਕਾਭ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਦੰਗਾ ਪੁਰਾਭ ਹੋਵੇ।

ਸਭਾਨੀ ਨੂੰ ਕਰਕਾਭ ਕਰਨ ਕਾਨਾਂ ਬਿਨਸਾਫ਼ ਕਿਸੇ ਸਾਫ਼ਕਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਭਾਨੀ ਦੀ ਜਿਥਾ ਬਣ ਸਿਰਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਕਿਹਾ ਸਾਫ਼ ਆ ਜਾਂਦੇ ਕਿ ਬਿਨਸਾਫ਼ੀ ਤੋਂ ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ, ਦੋਹਾ ਅਖੀਰੀ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਪੁਰਾਨ ਨੂੰ ਸਿਧਤੀ ਦਾ ਜਾਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਕਾਮ-ਸੰਕੇਤ, ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਮਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਰ ਸਿਉਂਦਾ ਕੋਰਾ ਸੰਸਾਰ ਉਤੇ ਪਿਛਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇੰਦਰੀ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕੋਈ ਅੰਦਰ ਵਿਚ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਰਫ਼ਾ ਕਾਮਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਕਾਮਸ ਵਿਚ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਚ ਵਿਚਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਾਪਕਾਦਾ।

ਤਰਾਹੀ ਦੇ ਹੱਥਿਆਰ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਤਰਕਹੀਟ ਰੁਪਯਾਨੀ ਸਿਧ ਕਿਧੇ ਉਪਲਾਏ ਹਨ।

ਕਰਤ ਨਾਲ ਅਖੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਕਰਨਕਾਂ ਉਹੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਖੀਂ ਕਰਨਕਾਂ।

ਸਿਰਫ਼ੀ ਮਨੁੱਖੀ ਕਿਧੇ ਕਿਧੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੇੜੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਿਨਾਂ ਅਖੀਂ ਉਦਾਸ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਆਪ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਉਪਲੇਖ ਨਾਲ, ਭਾਗ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਮੋਟਦਾ ਹੈ।

ਜਾਨਕ, ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ-ਮਾਟਨ ਦੀ ਸਿਧਾ ਕਿਧੇ ਉਪਲਾਏ ਹੈ।

ਕਾਮਕਿਟ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਰੰਗ ਹੈ, ਮਹਾਂਕਾਭ ਕਾਦਰਾਂ ਦਾ।

ਮੰਨਿਭ ਅਤੇ ਦੰਗਾ ਸੰਘਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸ ਦੀ ਰੋਸ ਸੰਘਰ ਨਕਲ ਕਰਨ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਨਕਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਰ ਦੇਵੇ ਨਾ।

ਜੇ ਦੇਣ ਕਾਨਾ ਸਿਰਫ਼ਾਨ ਅਤੇ ਲੈਣ ਕਾਨਾ ਕਰਕਾਭ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਪੁਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪੁਰਾਣੇ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ, ਕਰਕਾਭ ਨੂੰ ਮਾਟਨਾ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੇ ਲੈਣਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਕਿਨਾਂ ਵਿਚ ਨਾਇਕ ਕੋਰਾ ਕਰਕਾਭ ਨਹੀਂ ਲੋਹਦਾ, ਮਾਧੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੁਸ਼ਾ ਵਿਆਹ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਰਕਕੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ਼ਾ ਕਿਨਾਂ ਜਾਂ ਤਰਕਕਾ ਕੋਰੀਆ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਕੰਮ-ਧੰਡ ਨਹੀਂ ਸਾਫ਼ੇ ਕਿ ਕੰਮ ਹੀ ਮੇਜ਼ ਦੀ ਮਾਟੀ ਦਾ ਸਫ਼ਾਈ ਹੈ।

ਉਹ ਕੁਝ ਕਰੇ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਕਰਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇਥੇ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਫ਼ ਆ ਜਾਵੇਕੀ।

ਜਿਸ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਅਸਰਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣੀ ਦੇਣ ਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਕਸਰੀਤੀ ਵਿਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਢਾਢ ਧੀਰਾਂ ਹਰ ਕੋਈ ਪੀੜ ਭਰਦਾ ਹੈ ਆਪਣੀ ਅਭਲ, ਆਪਣੀ ਜਾਨ, ਆਪਣੀ ਘਰਾਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਿਤਰਾ ਦੀ ਸਹਿਇਯਤ।

ਵਿਦੇਸ਼ੀਆ ਦੇ ਸਾਝੇ ਦੇ ਡਾਕਸੂਰ ਜੋ ਕੋਈ ਵਿਭਾਜ ਕਰੀ ਜਾਝੇ ਤਾਂ ਜਿਸਾ ਉਪਜਾਊ ਹੈ।

ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਭਲਾ ਸਿਰਫ ਭਾਲੇ ਦਾ ਆਪਣਾ ਭਲਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੋਣੀ ਲਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸਨਾ ਅਤੇ ਅਭਲ ਵਿਚ ਭਾਮ੍ਹਿਣ ਅਤੇ ਘਰਭਟ ਭਾਭਾ ਔਰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਥੀਨਿਆਂ ਸੰਕਟ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਜਾਨੀ ਸਮਝਿਕਾ ਕਰਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਭਲ ਕੇ ਸਿਰਫ ਨਾਨ, ਜਾਨਿਅਾਂ ਦਾ ਬੁਰਾ ਸਮਾਂ ਬਹਿਸਣ ਵਿਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਸਿਧਾਂਤਕ, ਭਾਖਪਨ ਦਾ ਦੋਸਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਕਰਦਿਆਂ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੀ ਚੰਗੇਰੇ ਕਰਨ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਾਂ।

ਪਰ ਵਿਚ ਸਦਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਰਤਾ ਦਾ ਭਾਵਾਭਾਵ, ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਉਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਆਪਣਨ ਭਾਵਭਿਟ ਵਿਚ ਸਹਾਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਆਰੰਭਕਾਲੀਨ ਦੀ ਨਜ਼ਾਰੇ ਵਿਚ ਨਿਲਧਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਸਭਕ ਨਿਰ ਉਘਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਮਝੇਤੋਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਮਰਭ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਹਲਕਾ ਦਾ ਉਦੇਖ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਲੈ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਲਕ ਤੋਂ ਕਢਾਉਣਾ ਹੈ।

ਜੇ ਸਕੂਲ ਸਾਝ ਅਤੇ ਸਿਹਤਾ ਹੋਝੇ ਤਾਂ ਕੀਝੇ ਦੀ ਸਾਝ-ਲੁਝੀ ਭਟ ਕੇ ਅਤੇ ਸਿਹਤੇ ਕਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਆਉਣਗੇ।

ਜਿਹੇਧੀ ਭਾਝੇ ਲੰਬ ਹੋਣ, ਕੋਈ ਦੁਸਮਣ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।

ਬਹਿਸ ਕਰਨੀ ਪਰ ਸੈਜਨਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਨੀਤੀ ਨੂੰ, ਦਲੇਨਕਾਕੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹਨ।

ਸੰਭਾਨ ਨਹੀਂ ਨਿਭਨਾ ਤੁ ਚੁਰੂਰ ਟੱਡ ਕੇ ਜਾਂਝੇ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਭੁਭ ਭਭ ਸਾਝੇ ਪਰ ਨਿਭਨਾ ਕੀ ਨਾ ਫੌਡ ਕੇ ਜਾਂਝੇ ਕਿ ਉਹ ਭੁਭ ਨਾ ਕਰੇ।

ਜੇ ਝੁੰ ਤੇ ਕਲਤੇ ਨੂੰ ਜਾਣ ਨੂੰ, ਨਿਆਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਦੋਸਤੀ, ਭਲ ਕੇ ਸੋਜ-ਸੋਜ ਮਾਣਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਭੁਰਾਹੋ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾਂ ਆਧਿ, ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂਝੇ ਦਾ ਲੇਖ, ਸੋਝ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਅਧਿਆਪਕ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਵਿਨਿਯਮਕਰੀ ਨੂੰ ਨਰਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਸੰਗਾ ਵਿਚ ਵਿਭਨਾਨ ਕਰ ਸਿਰਾ ਹੈ।

ਜੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣਨੀ ਹੋਝੇ ਤਾਂ ਭਾਧਰ ਲਖੇਰ ਹੋਣ ਵਿਚ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਨਕਾਈ।

ਤਿਲਾਸਾਭਰ ਆਪਣ ਵਿਚ ਸਹਿਮਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੋਝ ਦਾ ਕੋਝੇਕਾ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿਲਾਸਾਭਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜੋ ਕਹਿੰਗੇ, ਉਹ ਲੋਕ ਭਾਵਿਦ ਨਾ ਮੰਨਣ ਪਰ ਜੋ ਕਹਿੰਗੇ, ਉਹ ਸਾਝੇ ਮੰਨਣਗੇ।

ਆਪਣੇ ਕਪੜਿਆਂ ਦੇ ਹੋਣਾ ਸਾਝੇ ਸਾਝੇ ਕਪੜੇ ਕੈਸਾਨੇ, ਜਾਨੀ ਆਪਣੀ ਕਮਤੀ ਦੇ ਭੰਗ 'ਤੇ ਆਪਣੀਭਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮਨ ਨੀਝਾਂ ਅਤੇ ਮੋਝ ਉਧੀ ਕੀਤੇ ਜਿਨਾਂ, ਸੋਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਲਗਦੀ।

ਲੋਕਭੰਡਰ ਵਿਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਲਕਾਨ ਹੋਣ ਭਾਭਨ, ਉਧੀ ਲਭਭਾਭ ਅਭਾਭਰ ਉਧਾਕਾ ਨਹੀਂ ਕੁਣੀ ਜਾਂਦੀ।

ਜਿਹਨਾ ਸਿਥੀਨਿਆਂ, ਤਿਥਾਭ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਰੇਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਭਾਖਾ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਲਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਹੈ।

ਜਿੱਥੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਅਮੀਰ ਕੀਤੇ ਨਹੀਂ, ਲੋਕ ਅੰਟ-ਵੰਧ ਭਰੀਭ ਦੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜੀਵਨ ਦੇ ਚੰਗੇਰੇ ਢਾਹੜੇ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਭਾਭਰ ਆਪਣੀ ਅਭਲ ਮੁਝ ਹੋਣਨੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਜਧੇ ਕੀਝੇ ਕੋਸਣ ਦੇ ਨਾਨ-ਨਾਨ ਸਿੱਧਣ ਕੀ ਲੰਗਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ-ਮਲਾਹ ਵਿਚ ਭਾਖਣ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜੰਗਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਝੇ ਢਲੇਰ ਅਤੇ ਮੇਲਕ ਕਰਾਨੀ ਢਾਢ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹਨਾ ਸਭਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੇ।

ਮਜ਼ੀਲਾਂ ਦੇ ਗੁੰਝਲਢਾਢ ਹੋਣ ਭਾਭਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਭਾਭ ਹੋਣ ਦੀ ਫਕਤਾਭ ਕੀ ਕੰਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਮਿਲਦੀ ਵਿਸਤਰੀ ਦੇ, ਅਨੇਕਾਂ ਪੁਰਖ, ਆਪੇ ਭੇਜੀਓਗ ਬਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਨਾਮਾਵਿਧ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਬਣਾਉਣ ਨਹੀਂ ਆਈ ਨਹੀਂ ਪੁੰਞਾ, ਸਮਾਂ ਬੰਦਨ
ਪਛਤਾਉਣ ਨਹੀਂ ਹੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਣੀ ਪਤਨੀਆਂ ਬਣਾਓ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਬਾਸਤੇ ਅਭਲ ਪਤੀਟ
ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਨੂੰਟੇ ਜਾਣ ਆਈ, ਫੈਰੀ ਹੋ ਜਾਣ ਆ ਭਭ ਨਹੀਂ ਭਰਿਆ।

ਸੈਰਨ ਵਿਚ ਜਾਨਕਰਾਂ ਨੂੰ ਫੈਲਨ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ, ਖੋਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਨਾਮਾਵਿਧ ਵਿਚੋਂ ਵਿਚ ਸਿੱਖੀ ਗੀਤ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੇ, ਦੁਬਾਰਾਧ
ਨਾਲ ਬਢੇਰਾ ਹੈ।

ਅਨੇਕਾਂ ਪੁਰਖ, ਇਸ ਭਲੇ ਹੋ ਦਾ ਸਿਰਧ ਹਾਂ ਕਿ ਭੋਰੀ ਦੀ ਵਿਸਤਰੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ
ਪੁਰਾਵਿਤ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ।

ਜਦੋਂ ਵਿਸਤਰੀ ਕਿਸੇ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਾਫ਼ੀ ਪੰਨੇ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਫੈਲਾ ਬਣ ਕੇ
ਬੰਧ ਪੁਰਾਵਿਤ ਧਰਨ ਦੇ ਧਰਨ ਵਿਚ, ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਵ ਵਿਗਾੜ ਨੌਂਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮੀ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਾਂਗੋ ਇਕ-ਥੁਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਕ ਦੋਆਂ ਤਲਸੀਆਂ ਭੇਜਦੇ ਹਨ।
ਪਿਆਰ ਬਢਨ ਵਾਲੀ ਵਿਸਤਰੀ ਘੱਟ ਬੋਲਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ
ਬਢਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਇਨ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਵਿਚਤ ਦਾ ਅਭਿਰਾਸ ਉੱਚ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ
ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀ ਨਕਸ਼ਤ ਦੀ ਨਕਸ਼ ਨਾਲ ਖੋਖਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਉਮਰ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਭਾਸ਼ੀਅਤ ਵਿਚਕੀ ਖੋਟ ਘਟਦੀ ਹੈ।

ਵਿਸਤਰੀ ਵਿਚ ਅਥੇ ਨਹੀਂ ਫੈਲਦੀ ਕਿ ਉਹ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ।

ਤਸੱਬੀ ਬਾਹੁੰਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਸੱਬੀ ਸਰਾ ਭੁਲਾਏ ਹਨ।

ਜੇ ਕਿਸੇ ਵਿਚਿਅਕ ਸਿਖਾ ਦਾ ਪ੍ਰਮੀ ਬਹਿਰਾਬਾਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੋਚ ਉਸ ਨੂੰ ਹੀ
ਨਹੀਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰੁਭਰ ਬਢਨ ਭਾਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿੰਦਗੀ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ਾਹਿਲਾਵਾਂ ਭਾਰੇ ਸੋਚਣ ਨਾਲ, ਸ਼ਾਹਿਲਾਵਾਂ ਸੋਚਣ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀਆਂ।

ਜਦੋਂ ਤੁਝ ਨਕਸ਼ੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਉੱਚੇਰੀ ਬਣਦੀ ਵਿਚ ਵਿਚਕਾਸ ਨਾ ਜਾਏ, ਉਹ ਨਿਥੇ
ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਭਾਵਤ ਵਿਚ ਨੀਕੀਆਂ ਜਾਣਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਵਿਚ ਮਾਭਣ ਲੋਕ ਖਟੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਝ
ਉਹ ਪਛਤਾਂ ਨਾ ਸਮਝੇ ਜਾਣ, ਉਹ ਅੰਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ।

ਜੇ ਤੁਝ ਜਾਨੂੰ ਅਥੇ ਬਾਹਰ ਸਿਰਧਿਓ ਹਨ, ਉਹ ਤੁਝ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੰਗ ਨਾਲ ਸਿੰਦਰਾ
ਸਿੰਥ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸਮਝ ਉਤੇ ਮੋੜ, ਸਮਝ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਨਵੇਂ ਭਾਵੇਂ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਮਹਿਰਾਬਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿੱਧਾ ਉਹੀ ਹੈ ਪਰ ਸਮਝੀਓ ਨਹੀਂ ਉਹੀ, ਉਹ
ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰਾਂ 'ਤੇ ਹੋਆਰ ਮਾਉਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਭਾਵਤ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੁੜ ਜਵਾਨ ਹੋਣਾ, ਅਟਕਾਏ ਹਾਥ ਬਾਹੁਣਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ
ਨੂੰ ਭੁਲਣਾ, ਨਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ ਹਥੀਆਂ ਨੂੰ ਖੋਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਸਿਮਾਟਪ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਝਤ ਅਤੇ ਬਜੀਕਿਆਂ ਦੀ ਦੁਬਾਰਤਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਖੋਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਯਥਾਵਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਿੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਲਪਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਅਭਾਤ ਸਿੰਦਰੀ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹਿਰਾਬਾਨ ਬੀਬਾ ਭਰਕ ਉੱਤੇ ਪੁਰੀਆਂ
ਨਹੀਂ ਉੱਡਦੀਆਂ।

ਸੁਪਨਾ, ਬੰਦ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਯਥਾਵਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਯਥਾਵਤ, ਮੁਨੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ
ਸੁਪਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਚਿਰਾਸ ਪੁਰੀਏ ਖਟੇ ਉਪਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਵਿਚਿਰਾਸ ਹੀ ਪੁਰੀਏ ਭੀਖਿਆਂ ਨੂੰ
ਹੋਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪੁਰਖ, ਕਿਸੇ ਵਿਸਤਰੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੀ ਭਰਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਸਤਰੀ ਭਾਵੇਂ ਨਹੀਂ,
ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਹਾਨਤ ਭਾਰੇ ਦੋਸ਼ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤੁਝ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਵਿਚਾਨ ਭੰਬ ਕੇ ਜੋਬਨ ਨਹੀਂ ਜੋਬਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤੁਝ ਚੀਜ਼
ਬਲੇ ਭੇਜਿਆਨੇ ਹੋ ਕੇ ਕੀ ਜੋਬਨ ਨਹੀਂ ਜੋਬਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਮਹੀਬਤ ਭੋਲੇ, ਭੰਬ ਵਿਸ ਅੰਗੇ ਅੰਤਰਾਸ ਬਣਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਦਰਾਸ ਉਹ ਹੈ, ਸਿਸ ਨੂੰ ਚੀਫ਼ ਕੀ, ਹੁਨੇਰਾ ਦੇਣ ਆਵਿਆਂ ਬੰਦਾ, ਹੁਨੇਰਾ
ਭੁਲ ਜਾਵੇ।

ਮਹਿਰਾਬਾਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਨੀਂ ਵਿਚਕੀ ਭਾਵਾ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ, ਮਹਿਰਾਬਾਨ ਵਿਚ
ਹੈ ਕਿ ਅਨੀਂ ਖੋਖਦੇ ਕੀ ਹਾਂ।

ਇਸਤਰੀਆਂ ਦੀ ਵਿਲਕਸ਼ਨੀ, ਪੁਰਾਨੇ ਨਾਨਕੇ ਕਬੀਲੇ ਗੋਰਿਆਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਲੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲੇਰਾ ਰਾਹ ਦੇਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਦਨਾਮੀ ਕੰਮੇ ਨੂੰ ਪਤਾਨਾ ਤੇ ਅਸਲੇਰਾ ਰਾਹ ਦੇਖ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਜੰਗ ਵਿਚ, ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਭੁਲਾਮ ਬਣਾ ਕੇ ਬਰਤਣ ਦਾ ਯਤਨ ਨਕਰਾਹੀ ਉਪਜਾਵੇਗਾ, ਯੋਜਾਵਾਦ ਉਦੋਂ ਹੀ ਉਪਜੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਹਮਲਾਬਰ ਹੋਣ ਦੀ ਦੁਆਬਤ ਨਿਰੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਹਿੰਦੋਂ ਸਹਿਯੋਗ ਵਿਚ, ਸਿੱਖਾਂ ਲੰਮਾ ਹੱਥ, ਅੱਖੋਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਯੋਗੇਰਾ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯੋਗੇਰਾ ਹੋਣਾ ਜਾਣਾ ਤੇ ਬਚਣ ਲਈ, ਯੁੱਧ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਲਈ, ਇਸ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਫੁਪਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ-ਜੰਗ ਵਿਚ ਅੰਤਰ ਨਾ ਜਾਣਨ ਲਈ।

ਪਰਾਧਣ ਦਾ ਮਨਿਰੰਜਨ, ਬਾਮਾਉਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀਰ ਸ਼ਕਤੀ ਅਧਾਰ ਪਿਛੇ ਇਕ ਸਿਅਣਾ, ਸੁਹਿਰਦ ਅਤੇ ਮਿਤਰੀ ਨਿੱਜੀ-ਸਹਿਰਾ ਪਨੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਮਾਉਣ ਵਿਚ ਅਧਰ ਬਰੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਖਰਬਣ ਵਿਚ ਹੁਰਰਬਤਾ ਮਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਰਾਜਨੀਤੀ ਦੀ ਪੰਥ ਉਦੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪੋਤਰਾਬੀ ਦੀ ਪੰਥ ਦੀ ਉਦੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਯੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਮਾਹ ਵਿਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਅਧਿਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਿਦਰੀ ਬਿਧ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਯੂਨੀ ਸਾਂ ਰੀਸੀ ਬਿਆਹ ਦੀ ਸੁਆਫਤਾ ਵਿਚ, ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਨੂੰ, ਯਤਨ-ਉਤ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਮਨੀ ਅਧਰ ਵਿਚ ਨਾ ਪੁਰਾ ਹੋਣ ਬਾਨਾ ਘਾਟਾ ਉਦੋਂ ਹੋਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਰਾਧਨ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਬਿਧਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜਾਣੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਲੰਗ ਬਾਨਾ ਫਿਰਾ ਤਾਂ ਅਧਾਰ ਵਿਚੋਂ ਬਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਇਕੱਠਾਧ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਵੇਖ ਲਈ।

ਮਹਾਨ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਲੰਗ ਦੇ ਲਿਆਣੇ ਕੰਮੇ ਦੀ ਸ਼ਿਰਾਧ ਅਤੇ ਮਾਣ ਨਾਨਕ ਉਦਾਹਰੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਪਰਵਾਨਾਂ ਹੁਣ ਕੇ ਪਰਾਮਾਣਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਧਰ ਕਿਸੀ ਉਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਉਸ ਦੇ ਕੀ ਅਧਰ ਹੋਣ ਪੜ੍ਹ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਧਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀਰ ਬੀਰ ਕੀਰੋ ਕਿਰੀਆਂ ਭਾਵੇਂ ਹੋ ਕੇ ਕਿਰਣ ਨਾਨ, ਮਨ ਦੀਆਂ ਕੀਰੀਆਂ ਸੁਲਭਣ ਲੰਗ ਪੈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।

ਪਰਾਮਾਣਾ ਅਪਣਾ ਪਿਆਰ ਬਾਨੇ ਦਾ ਅਧਰ ਤੁਹਾਨਾ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਯਾਹ ਪੁੰਡਰ ਬਾਨੇ ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਪੁੰਡਰ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਉਦਾਸ ਹੋ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਪ ਹੋ ਕੇ ਕੋਈ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਕਹਾਉ ਵਿਚ ਭੁਧਾਣੀ ਉਦਾਸੀ ਕਹਿ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪਰਾਮਾਣਾ ਅਪਣੀਆਂ ਯਾਤਰਾ ਮੰਗਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਦਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਯਮਦਰੀ ਵਾਲੇ ਵਾਲੇ ਕੀਰੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਰ ਕੀਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਹਿਰਾਧਰ ਕਿਨਾਰੀ ਸਿੱਖੇ ਮਾਣੀ ਕੀਰਣ, ਉਹ ਮਹਿਰਾਧਰ ਦੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਮਿੱਥੇ ਭਾਵੇਂ ਮਿਥਰ ਤੇ ਕਹਿ ਜਾਣ, ਉਹ ਮਹਿਰਾਧਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਮੰਦਰਾ ਸਿਆਨ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਮਾਂਕਿਆ ਤੇ ਉਪਦਾਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਪੁਸਤਕ ਚੀਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਸਮੇਂ ਉਦੇ ਛਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬਰਾਧ ਵਿਚ ਨੇਮ ਜਾਂ ਸਿਧਾਹ ਨਹੀਂ, ਰਸਭਾ ਰੰਮ ਅਧਿਦਾ ਹੈ।

ਤੁਪਦੇ-ਪੈਰਿਆ ਦਾ ਸਿਆਣਪ ਨਾਨਕ ਵਿਸਾਥ ਰੰਮਣ ਵਾਲੇ ਅਨੇਕਾਂ ਮਿਲ ਜਾਣਗੇ ਪਰ ਕਹਿੰਦੇ-ਫਿਰਾ ਦਾ ਵਿਸਾਥ ਰੰਮਣ ਉਹ ਦੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।

ਜੇ ਅਧਰ ਉਦੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਪੁੰਡਰਾ ਵੀਰਾ ਹੋਣਗੇ।

ਜੇ ਮੁਖਿਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਇਕ-ਇਕ ਨੂੰ ਹੋਧ ਪਾਉਂਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਬਡੀ ਜਲਦੀ ਕਿਰੀਲੇ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ।

ਅਜੀ ਦੀ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ, ਲੰਮਾ-ਕਹਿੰਦਾ ਭਾਵੇਂ ਨਾਨਕੇ ਦੀ ਵੰਧ ਦੁਖੀ ਹਨ।

ਕਿਰੀਲੀ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਕਿਰੀਲਾ ਤੇ ਸਿਆਣਾ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਦਾਸ ਤੇ ਉਹ ਲੰਮਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਕਹਿੰਦੀ ਦਾ ਮਾਣਾ ਪੈਮ ਹੋਧ ਹੈ ਕਿ ਮਾਣਿਕ ਸਹਿਲੀਧ, ਮਾਣਮਕ ਸਹਿਲੀਧ ਨੂੰ ਹੁਰਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ, ਭਰਵਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬਨ ਦੀ ਪੁਛਣੀ 'ਯਾਦ' ਭਰਿ ਕੇ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮੁਆਰਾ ਅਜਲੇਜੀ ਪੈਸੇ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਈ ਜਾਂਕੇ ਮੁਆਰਾ, ਇਸ ਮੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰੀਏ ਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਉ-ਜਿਉ ਮਨੁੱਖ ਵਿਕਰੀਫਤ ਕਰਦਾ ਜਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਮਨ ਦਾ ਸਭੂਨ ਹੁਆਰਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ।

ਕਾਮਨੀਏ ਅਤੇ ਕਾਮਾ ਵਿਚ ਫਰਕ ਹੋਇਆ ਵੀ ਅਤੇ ਜਿੰਨਿਆ ਪੌਰਿਆ ਵੀ, ਹਰ ਵੇਰੀ ਭਾਈ ਦੀ ਭਲਾਭ ਵਿਚ ਫਰਕ ਕਿਹਾ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਔਰਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਈ ਹੈ।

ਵੇਸਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ, ਮਾਥਾਂ-ਭੈਟਾਂ, ਵੀਧਾਂ ਦੇ ਭਾਨੇ, ਭਾਈਓ ਵਿਚ, ਜਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਭੁੱਖੀਆਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਅਤੇ ਘਰੇਲੇ ਰਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਭਾਈ ਵੀ ਇਕ ਤਲਤਰੀ ਦੁਬਾਰਾ ਨਾ ਕਰੇ, ਤਲਤਰੀ ਨਹੀਂ-ਭੈਣੀ ਤਲਤਰੀਓਂ ਹਨ, ਹਰ ਵੇਰ ਨਹੀਂ ਤਲਤਰੀ ਕਰੇ, ਸਮਤਰੀ ਜਿਹਾਏ ਕਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਵਿਚਕਾਰਨਾ ਨੂੰ, ਵੇਰੀਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਰੁਖਾਵਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਮਾਧਿਆਂ ਦੇ ਅਵਾਜ਼-ਧਾਨਾਏ ਨਾਨ, ਪੁੰਡਰਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਭੁੱਖਾ-ਭੁੱਖਾ ਅਤੇ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਮਾਧੀ-ਮਾਧੀ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਜਲਿਥਾਦ ਦਾ ਵੇਰੀ ਰੂਹਾਨੀ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਜਹਿਸ ਉਸ ਹਾਕਨ ਨੂੰ ਭਰਿਓ ਹਨ, ਜਿਕ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਵਿਚੋਚ ਜਿਕ-ਰੂਫ ਦੇ ਜਾਣ।

ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਫਿਰਕ, ਅਕਲ ਦੀ ਨਹੀਂ, ਚਮੀਨ ਦੀ ਪੈਰੀ ਹੈ।

ਵੇਲਨ ਵੇਰੇ ਕਰੀਓ ਮਾਧੇ ਹਨ, ਉਹ ਮਾਧੇ ਨਹੀਂ, ਭੈਲਨ ਨੂੰ ਤਥਾਤ ਕਰੀਓ ਹਨ।

ਵਿਸਤਰੀਆਂ, ਪੁਆਂ ਦੇ ਕਾਥਾਭ ਹੋਣ ਦਾ ਭਰਨ ਇਸ ਭਰਮ ਅਧੀਨ ਕਣ ਕਰੀਓ ਹਨ ਕਿ ਕਣਨ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਪੁਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਕੁਰੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜੇ ਵੇਰੇ ਘਰੀ ਦੇਖ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਕਲ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਮਾਧਿਆਂ ਨੂੰ ਜੰਤਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਢਾਕੀ ਅਤੇ ਪੋਤਾ, ਨਾਨਾ ਅਤੇ ਵੇਰੀਓ ਰੂਥਾਭ ਜੇਟੀਦਾਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਨਕਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਰੂਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਵੇਰੀ ਵੇਰੀਓ ਨੂੰ ਸਦਾ ਧਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਜਿਥਾਕਾ, ਅਭਿਯਾਨਕਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾ ਨਾਨ ਨਹੀਂ ਸੁਭਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਜੇ ਕਿਰਕਾਧਾਨੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਵੇਰੀਓ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ।

ਜੇ ਕਿੰਦਗੀ ਕਰਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਹੋਰਕ ਨਾਨ ਲਭ ਭੁਭ ਕਾਪਕਾ ਹੈ।

ਭਾਭ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣਾ ਸਹਿਯਾਦਾਭ ਹੁਆਏ ਕਿਹਾ ਵੀ, ਨਚੀਆਂ ਵੇਰੀਆਂ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਅਕਾਰ ਸਮਝੀ ਹੈ।

ਕਟਕਾ ਲੈਣਾ ਉਥੇ ਦੀ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਵੇਰੀ ਭੁੰਦੇ ਨੂੰ ਦਿਜ ਕਰੀ ਕੱਟੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵੇਰੇ ਭੁੰਦੇ ਨੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਟਿਆ ਸੀ।

ਕਰੀ ਅਕਾਰਧਾਭ ਕਣ ਕੇ, ਦੋਜ ਨਹੀਂ ਵੇਰੀ ਰੂਥਾਭ ਕਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਧਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਰੇ ਅਤੇ ਕਰਕਾਭ ਵੇਰੇ ਲਗਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮੀਯਾ ਵਿਚਕਾਰਨਿਆਂ ਦੇ ਵੇਰੇ ਲੱਗਣ ਵੀ ਹੈ।

ਭਾਨਕ, ਅੰਦੇਸ਼ੀ ਅਤੇ ਕੰਪਿਊਟਰ ਅਜਿਥੇ ਜਿਹਾ ਵਿਚ ਸਕਦਾ ਦੇ ਸਾਧਨ ਹਨ।

ਵੇਰੀ ਕਿੰਦਗੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਿਅਟਪ ਨਾਨ ਜਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਪੁੰਨੇਨ ਹੋ ਕੇ ਅਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਕੰਪਿਆਂ ਭਾਈ, ਫੁਲਿਆਂ ਨਾਨ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪੁੰਨਿਆ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੁਕਾਬ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਅਤੇ ਜਿਅਟਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਪੁੰਨੇ, ਵੇਰਾ-ਵੇਰਾ ਨਕਾ ਆਉਣ ਲੱਗੇ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਵਿਚਕਾਨ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੂਟ ਕੇ ਜਿਅਨ ਦੀ ਰੂਪ ਜਿੰਦੇ ਨਾ, ਜਦੋਂ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਵੇਰ ਜਾਂਦੇ।

ਰੂਥਾਭੀ ਮਕਾਬ ਵਿਚੇ, ਕਦੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ, ਕਿਹਾ ਕਰਕਾ ਨਾਨ ਚਿੰਦੇ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚੇ ਰੂਥਾਭੀ ਕਸੀਅਤ ਦੀ ਪਰਖ ਹੋਵੇਗੀ।

ਜਮੇ ਦੀ ਪਾਕੀਓ ਤੋਂ ਫਿਰਨ, ਵੇਰੀ ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਕਰੀ ਨਾਕਾਭਾਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਜੇ ਕਰਕਾ ਹੈ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਵੇਰੀ ਵੀ ਇਕ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

ਅਕਲ ਦਾ ਵੇਰੀ ਕਿੰਗ-ਪੁਜਿਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਅਨੇਕਾਂ ਵੇਲੇ ਲਾਹੌਰੀ ਤੇ ਫੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਂਦੇ-ਪਾਉਂਦੇ, ਪੁਸ਼ਿੱਪ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਬਾਦ ਦੇ ਸ਼ਾਹ ਲੰਗਟ ਨਾਲ ਆਇਓਂ ਵਿਚ ਭਰਾਭਰੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਵਾਸਤੇ ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਹੋ ਕੇ ਲਹਿਰਾ ਹੈ ਕਿ ਨੇਹਰੂ ਵਿਚ ਹੁਣ ਘਰੀ ਜੋੜ ਹੈ।

ਕਦਾ ਪੁਰਾਣਿਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮਿਆ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਭਰਨੀ ਬਾਝਦੇ ਵੇਖਦਾ। ਚਲਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਚਰਚ ਸਿੱਧ ਹੋਵੇ ਹੁੰਦਾ ਚਲਾਕ ਵੀ ਹੋਵੇ।

ਭਰੋੜ ਨੂੰ, ਪੰਡਰਸ਼ ਵੀ ਅਗਰੀ ਭੁੱਖਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਐਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭਵਾਂ ਨੂੰ ਭਾਵ ਬਣਦੇ ਵੀ ਜੋੜੀ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ।

ਇਹੁ ਪਰਮ ਦੇ ਸਵੇਰੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਭਰੀ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਕਿਉਂਹਾਂ ਪਰ ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਇਹੁ ਅਭਾਵ ਬਰਤ ਕੈਦੇ ਹਨ।

ਪਿਛਲੇ ਅਭਾਵਾਂ ਲਾਗੇ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਵੀ ਸਵੇਰ ਹੋਈ ਤੁਥੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਕਦੇ ਵੀ ਅਣਹੋਤਿਆ ਨਹੀਂ ਬਹਿੰਦਾ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸ ਜਿਹਨਾਂ ਵਲੀਆਂ ਹੀਨਾਂ ਨਹੀਂ ਮੁਕਦੀਆਂ, ਤੁਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਸਕਾਏ।

ਲਾਨਵੀ ਕੰਦੇ ਦੀ ਦਿਨਬਾਝੀ, ਵਧੇਰੇ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਵਿਕਾਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ।

ਨੇਤਰਹੀਣ ਕੰਦੇ ਆਪਣੇ ਕੰਦੇ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ ਲਾਨ ਬੁਝਦੇ ਹਨ।

ਵਿਆਹਿ ਅਭੇ ਅਣ-ਵਿਆਹੇ, ਇਕ-ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਭਰਸ਼ ਖਾਏ ਬਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਜੋੜੀ ਨੂੰ ਘੇਰੇ ਨਾਲ, ਹੋਥਾਰੀ ਨੂੰ ਪੁਰੀਆ ਨਾਲ ਅਤੇ ਮੁਥਾ ਨੂੰ ਅਨਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੇਣ ਨਾਲ, ਵਾਸੁ ਗੋਤਾ ਜਾ ਲਕਣਾ ਹੈ।

ਧਾਰਮਿਕ ਫ਼ੀਟੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਸਤਕ ਵੀ ਮਾਣਦੇ ਹਨ।

ਅਨੇਕੀਆਂ ਦੇ ਵਾਧੇ ਸਵੇਰੀ ਹਰ ਵੇਲੀਂ ਸਿੱਤਾ ਭਰਵਾ ਹੈ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਭੀੜ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸਿੱਤਾ ਨਹੀਂ ਭਰਵਾ।

ਜੰਤ-ਜੰਤਿਆਨੀ ਬਣਨਾ ਜੋੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਭਨ ਚੰਗੇ ਨਾਲ ਪਰਿਵਾਰ ਪਾਨਟਾ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਸਿਮੇਵਾਚੀਆਂ ਸਿੱਤਾਉਣੀਆਂ, ਜੋੜੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ।

ਹਰ ਪਰ ਵਿਚ ਇਕ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਇਕ ਪਾਤਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਨੇਕਾਂ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਪਾਤਲੀ, ਪਤੀ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪਤੀ, ਪਾਤਲੀ ਵਾਲਾ ਹੋਨ ਨਿੱਤਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭੋਟੀਆਂ ਐਮਾਂ ਲਈ ਭਰੋੜ ਵੀ ਪੰਡਰਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਵਾਹਲਾਹ ਦੀ ਕੋਲਹੀ ਵੀ ਹੁਣਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਧੰਦਾ, ਲਭਨੀ ਵਾਲੀ ਨਭਾਹ ਅਤੇ ਅਨੇਕਾਂ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਆਹ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਥਾ ਵਿਆਹਨ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਾਬੂ ਖਾਂ ਅਤੇ ਧਾਂਦੇ ਖਾਂ ਸਿਰਕਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭੰਬ ਨੇ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛ ਕੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ।

ਯਾਹਤਾ ਤੇ ਮੁਝੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋਨ, ਨਵੇ ਅਨੁਭਵਾਂ ਵੀ ਭਾਮਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਦੁਆ ਨੰਬ ਵਿਚੋਂ ਉਪਸਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਨੁਨਾਹਵੀ ਉਪਸਰਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਭਰਾਭਰੀਆਂ ਦਿਅਨ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕੰਨੇ ਭਰਨਾਹ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਦਨਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜੀਅਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਧਿਰੁ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜਾਹਤ ਦੇ ਕੁਝੇ ਪਿੱਛਾ ਵਿਚ ਅਤੇ ਵੀ ਲਭਾਵਾਂ-ਅਨੁਭਵੀ ਲਈ ਯਨ ਕਰੀ ਹੈ।

ਭਲਪਨਾ, ਵਾਹਲਾਹ ਨੂੰ ਭਵਿੱਤਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸਿਰੁ ਵਿਚ ਹਰ ਹੋਰ ਸਭ ਤੇ ਵੱਧ ਹੋਰਹਿਅਾ ਸਣੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵ ਪਹਿਲਾਂ ਖਾਂ ਜੀ, ਹੁਣ ਹੋਰ ਹੈ।

ਏ ਜੰਬ, ਸਿਰਾ ਹੁੰਦਾ ਭਾਂ ਹਰ ਸਿਰੇ ਨੇ ਜੰਬ ਹੋ ਕੋਲਣਾ ਜੀ।

ਅਸੀਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪੈਲਾ ਵੱਧ ਕੀਦਾ ਹੈ।

ਵਿਆਹੁ ਦੋਸੀ ਲਾਮ ਕੇਨੇ ਕਿਸੇ ਨੇਕੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਕ ਨਾਲ ਵਿਆਹੁ ਦਾ ਸਰੁ ਜਾਂਦਾ ਬਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਸਭ ਵਾਹਲਾਹਾਂ, ਇਹ ਜੀਨ ਹੁਣਨ ਵਿਚ ਹੀ ਕੰਦੀ ਲਗਦੀ ਹੈ।

ਮਨਨ ਨਾਲ, ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਰੁਪਣ ਮੁੱਖ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਤੀਹ ਨਾਲ ਤੁਸ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਾ ਹੋਵੇ ਭਾਂ ਲਾਭੀ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇ ਤੀਹ ਨੇ ਅਭਾਵਿ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੀ ਹੋਵੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹਰ ਚੰਬ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੁਰਾਨ ਕਰਨਾ, ਸਮਾਨ ਅਤੇ ਦੇਖ ਪੂਰੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਣਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਸੰਸਥਾ 'ਤੇ ਸਜਦੀ ਪਹਿਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਹੀਨੀ ਅਭਵਤ ਨੋਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਿਚ ਦਾ ਰੁਸਤ-ਚਲਾਕ ਪੈਣਾ ਨਾਮਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ
ਇਸ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ।

ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵਿਚ ਸਾਂਝਾ, ਵਿਚ ਵੀਹਵੇਂ ਅਤੇ ਮਰਦੀ ਨੁਕਲ
ਦਿਸਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਖੇਡ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਘੁੱਲਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਹੀਨੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਬਲਨ ਨਹੀਂ
ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨਹੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ ਸਿਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਮੁੱਖਾ ਬੈਰਾ, ਬਾਨੀ ਵਿਚ ਕਿਸਨ ਪੈਣ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਖਣ ਲਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਆਹ ਤੇ ਪੁੱਤ ਹਾਈ ਵਿਸਤਾਰ ਦੀ ਬੇਵਿਸਤੀ ਹੁੰਦੀ ਵੀ ਬਦੇਸ਼ੇ ਹੋ ਅਤੇ ਉਹ
ਮਹਿਰੂਸ ਵੀ ਬਦੇਸ਼ੇ ਬਣਦੇ ਹੋ।

ਪੈਸਾਹ ਸਾਨ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰੀ-ਪੁਲਕ ਭਾਵੇਂ ਕਿਰਨੇ ਵੀ ਫੁਟਕਾਨ ਪੈਣ, ਹੀਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਸਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਚਾਨਣ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਭਰੇ ਵੀ ਫੁੱਠ ਬੈਠਣ ਜਾਂ ਦੋਖਾ ਦੇਣ ਭਾਵੇਂ ਨਹੀਂ
ਸਿਧਾ।

ਵਿਸਤਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੀਨੀਆਂ ਅਤੇ ਲਹਿਨੀਆਂ ਨੇ ਭੀੜਿਆ ਹੈ ਪਰ
ਵਿਸਤਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹਿਭਾਵ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਵਿਸਤੀ, ਭੋਜੀਓ, ਭਾਵ, ਸਿਨੇਮੇ ਅਤੇ ਫਿਲਮੀਨ ਨੇ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੀ ਨੁਸਾਫ਼
ਨਿਰਾਭਰਤਾ ਭੀੜੀ ਸੀ।

ਫਾਸਟੀਆਂ ਵਿਚ, ਖੁਸ਼ਾਹ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੀ, ਫਾਸਟੀਆਂ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣ
ਭਾਨੇ ਲੱਗਾ ਹੈ, ਇਹ-ਪੂਜੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਿਮਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਸਿਨੇਮੇ ਵਿਚੋਂ ਬੀਨ ਤੱਥ ਘੇਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾ ਹੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਿਨੇਮੇ ਦੇ ਸਾਰੀ
ਪੈਣ ਦਾ ਭਾਵੇਂ ਭਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹੀਨੀਆਂ, ਘਰੂਣੀ, ਪੁਸ਼ਟਮਾਨ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼, ਸਿੱਖ ਲਈ ਅੰਦਰ
ਦੇ, ਲੇਨੀ, ਹੀਨੀ ਲਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਚ ਕੋਮ ਸਾਹਿਬੀ
ਬਲਕੇ ਦੇ ਸਰਾਬੂਆਂ ਦਾ ਵੀਨ ਨਿਰਾ ਹੈ।

ਹਾਲੀ ਬੀਨਾਂ ਵਿਚ ਬਾਝਾਸੀ ਤੇ ਸਿਧਾਏ, ਹੁੰਦੇ ਭਾਨੇ ਸਾਰੇ ਨੌਕਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਅਣਭਵ ਹੀਨਾਨ, ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇਵੇਂ ਸਿਰ-ਪੂਜੇ ਦੀਆਂ ਹਿੰਨੀਆਂ-ਹਿੰਨੀਆਂ
ਹੀਨਾਂ ਦੇ ਵੀਨੇ ਅਭਵਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪਰਿਵਾਰਕ ਲਮਾਜਾਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਚਰਿਤਰ ਦੇ ਅੰਗੁਰ ਯਾਦ ਲੈਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ
ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਆਪੁਨਿਕ ਦੋਸ਼ਾ ਵਿਚ ਉਨਟ
ਕਾਪਦਾ ਹੈ।

ਹੀਨੀਆਂ ਦਾ ਸਿਫਟ ਟਨਹਿਨਾਂ ਦੀ ਮਨੁੱਖ, ਆਪਣੇ ਲਈਭ ਸਾਨ ਮੁਖ ਕਾਪੀਭੀਆਂ
ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਿਛਣਾ ਕਰਨੀ, ਉਸ ਸਾਨ ਕੂਪੇ ਲਹਿਰ ਦਾ ਹੀ ਸਫੁਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਿਰਭੇ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਂਦੇ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਲੋਕਾਨ ਫੁਲਸੀ ਦੀ ਭਾਂ ਸਟੂਨ 'ਤੇ
ਥੋੜੇ ਵਿਚਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਭੀੜਿਆ ਪਹਿਲਿਆ ਮਨੁੱਖ, ਹੁਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਲਕਦਾ।

ਹੁੰ ਲੋਹੀ ਹੈ, ਭਹਿਟ ਵਿਚ ਹੋਭਾਹ ਹੈ, ਸੋ ਤੋਹੀ ਹਾਂ, ਭਹਿਟ ਵਿਚ ਨਿਸ਼ਕਣਾ ਹੈ।

ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਅਣਨਾ ਨਾ ਪੁੱਛਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੀੜਿਆ ਦੀ ਦੋਖਭਾਨ ਨਹੀਂ ਲੋ ਕਰਨੀ।
ਸਿਆਸਤ ਕਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀ, ਸਿਰਭੇ ਲੋਕ ਕਿਸ਼ਟ ਸਨ, ਉਹ ਸਿਆਸਤ ਵਿਚ
ਆ ਰਹੇ ਹਨ।

ਭਾਰੀ ਚਾਰੀ ਅਲੀ ਹੋਈ ਕਦਮ, ਚੁੱਕ ਤਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਘਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ
ਕਿਸ ਕਦਮ ਨੂੰ ਲੈਂਦੇ ਕਿਸੇ ?

ਅਭਵਤ ਉਥੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਿੱਖੇ ਸਿੱਖ ਅਤੇ ਲਹੀਭਾ ਪੋਭਾ।

ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਮੁਹਤਾਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਰਮਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ
ਕਿਹਾਣ ਸਾਨ ਚੁਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੂਪੇ ਲੋਕ ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਮਿਸ ਨਾਨ ਕੰਡਿਆਂ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿਰ-ਪੂਜੇ ਸਾਨ ਚੁੱਕਿਆ
ਪਹਿਲਾ ਕਿਰਨੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕਰਣ-ਭੋਜੁ ਵਿਚੀਆਂ ਨੇ, ਸਿਰਭੇ-ਪੁਲਕ ਲਹੀਆਂ ਵਿਚ ਲਾਪਦਾਸੀ ਲੈ ਆਈ ਹੈ।
ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਿੱਧਿਆ ਸਿਆਣਾ, ਭਵਿਤਾ ਭੋਜੀਨਾ, ਭਹਿਟ ਸੁਖਮ, ਭਿਨਾਸ਼ਕੀ
ਭੋਜੀਭ, ਪਿਆਰ ਸਹਿਭੇਲੀ ਅਤੇ ਘਰਮ ਨਿਸ਼ਕ ਭਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦੀ ਭੀੜਭਾਈ ਕਰਕੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਵੀਨੀ ਕਾਪੁਕਾਈ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ
ਚਾਹੀਦੀ।

ਕਿਸੇਤੋਂਦਾ ਦੀ, ਚਮਦਾਈ ਪੁੰਢੀ ਅਤੇ ਨਕਣਕ ਕਲੀ ਤਿਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੰਡਿਭਾਭ ਰਹਿਣ ਵਿਚ ਪੂਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਐਲਾਣ ਆ ਸਾਰੇ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਥ ਵਾਂਗੋ ਚਿੰਨ੍ਹਾ ਕਰੀਆਂ, ਅਸੀਂ ਅਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੁੱਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵਖਰਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ।

ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਤਕਰੀਬੀ ਅਧਿਐਨੀ ਵੀ ਅਸੀਂ ਨਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਆਪੀ ਵੀ ਅਸੀਂ ਨਾਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਸਿਮਰਨ ਸਾਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਿਮਰਨ ਦਾ ਫੁਲੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ, ਧੁੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਦਾ ਸਫਲਾ।

ਜਿਹੜੇ ਚਲਦੇ ਹਨ, ਧੁੱਲੀ ਪਹਿਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਧੁੱਲੀ ਕੇ ਵੀ ਫੁਲਦੇ ਨਹੀਂ।

ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਧੁੱਲੀ, ਸਾਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਸਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸੋਚਨ ਦੇ ਹੁੱਥ, ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹਨ।

ਜੇਹਾ ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਬਿਹਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਬਿਹਲਾ, ਕਦੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ।

ਜਨਿਤਾਵਾਂ ਉਸਾਰਨ ਦਾ ਸਫ਼ ਤੇ ਸੈਰਾ ਵੰਡ, ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਜਨਿਤਾਵਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਦੀ ਮਜ਼ਹੂਰੀ, ਜਿਸ ਹੱਥ ਤੇ ਪਧਾਰੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸੇ ਹਕੂਮਤ ਕਿਸੀ ਸੇਖ ਨਾਲ ਬਦਲਦੀ ਹੈ।

ਅਪੇਸ਼ ਬਿਮਾਰਤੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾਹਿਤ ਬਦਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੇ ਨਾਹਿਤ ਹੋਣ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੋਝੀ ਹਨ।

ਬਿਦਿਆਰਥੀ, ਅਪਣੇ ਅਧਿਐਨਕਾਰਾਂ ਦੇ ਭਾਂਡ-ਭਾਂਡ ਦੇ ਹਲਕੇ ਨੂੰ ਸੇਖ ਕੇ, ਅਪਣੇ ਸਮਾਜੀਕ ਨਾਲ ਅਪਣੀ ਹੋਸ਼ੀਕਾਰਤ ਵਿਚ ਹੋਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਰਤਾਲਸਾ ਦੀ ਸੋਚੀ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਸਫ਼ ਸਫ਼ਾ ਨੂੰ ਹਾਲ-ਅੰਤਰੀ ਵੀ ਕਰੇਗਾ।

ਧਰਮ ਵਿਚ, ਹਕੂਮਤ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਿਰ ਹੋਰ ਪਿਛਾ ਦੇ ਬੰਦਰ ਤਕ ਜਾਣੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਭਾਵਕਾਰ ਵਿਚ ਕਿਸੇਵਾਸ ਭੋਂ ਕਿਸੀ ਕੋਈ ਸੰਤੋਸ਼ਕਾਰ, ਸੰਤੋਸ਼ਕ ਦੀਆਂ ਫੁਲਾਂ ਸਿਖਰਾਂ ਨਹੀਂ ਫੁੱਲ ਸਫਲਾ।

ਭਾਵ ਦੀ ਸਾਫ਼ਤ ਮਿਤਰੀ ਕਦੇ ਆਤਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹਨਾ ਦੀ ਉਸ ਦਾ ਭਾਵੀਕਾਰ ਕਦੇ ਫੁਲਦੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਨਾਲ ਵੀ ਪਾਣੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਤੁਣ ਪੁਣਤ ਵੀ ਦੇ ਸੰਘਰਾ ਹੈ।

ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਸਿਮਰਨੀ-ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸੰਘਰਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਨੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਚਉਥੇ ਤੇ ਪਾਤ, ਅਨੇਕ ਦੀ ਆਨੰਦ ਹੈ।

ਪੁਰੀ ਵਾਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ, ਬਦਾਈਆਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਹੋਣਗੇ।

ਘਰੀ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਹੋਈਆਂ, ਉਦੋਂ ਕੇਦਾ ਮਥਨ ਤਕ ਜਿਹੜਾ ਸੀ, ਤੁਣ ਸਫ਼ਾ ਕੇਨੇ ਆਉਂਦਾ ਤਕ ਜਿਹੜਾ ਹੈ।

ਅਭ ਸਿਮਰਾ 'ਤੇ ਹਿਰਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਹੜਾ ਦਾ ਉਪੇਸ਼, ਜਿਹੜੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਹੁਤ ਸਮਝੀਆਂ ਮਿਲ ਕਰੀਆਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਕੋਰਤ ਦੇ ਨਾਂ ਹੋਣ ਜੋਤ, ਜੋਤ ਨਾਲੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਖਰੀਦ ਕੇ, ਭਾਗਨ-ਭਾਗੀ ਕਰਨ ਸਫ਼ਾ ਹੋਵੇ ਹਨ।

ਭਾਵੇਂ ਕਿਰਤਾਲਸਾ ਤੁਣ ਹੋਰ ਸਮਝੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹਿੰਦੀ ਤੁਣ ਹੋਰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਸ ਵੀ ਹੋਰ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ਨ-ਸੁਫ਼ਨ ਦੀ ਜੋਤ ਹੋਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਫੁਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁਭ ਖਰੀਦਦੇ ਕੀਰਨਾ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਕੀਰਨਾ ਕਾਫ਼ਨ, ਆਪ ਜੋਤ ਹੋਵੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਮਥਨ ਸਫ਼ਾ ਹੋਵੇ ਹੈ।

ਕਿਰਤਾਲਸਾ ਤੁਣੇ ਨਿਰਪੇਖ ਦੀ ਹੋਣ ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰ ਨਾਲ ਕੀਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਾਨਾਤਮਾ ਨੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭਾ ਬਦਾਈਆਂ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਥਿਓ ਸਿਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਸਫਲਾ।

ਕਮਰੇਸ਼ ਬਾਅਦੀ ਮੋਢੀ ਹਨ, ਤੁਣੇ ਸੁਰੰਗਤਾ ਚਲਦੇ ਹਨ।

ਏਸ਼ਕਾਰੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਕਮਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਨਿਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਕ ਕਾਰਨਾ ਹੋਈ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਕੋਰ ਤੇ ਕਮਰਾਨੀ ਤਾਂ ਕਿਰਤਾਲਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਪਰਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਅਪੇਸ਼-ਕਿਰਤਾਲਸਾ ਕਮਰੇਸ਼ ਇਮਰਾ ਦਾ ਕਿਰਤਾਲਸਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਹੜੀ ਕੋਈ ਨਿਰਤਾਲਸਾ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਸੰਘਰੀ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਉਤੇ, ਕੰਮਨ ਉਰਦੇ ਹੀ ਕਦੇ ਕਦੇ ਹੋਵੇ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਤਕ ਤਕਾਲ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਕਾਰ ਸਫ਼ਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਭਾਵਾਭ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।

ਅਸੀਂ ਉਹੀ ਭੁਭ ਲਮਾਏ ਹਾਂ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ :
ਇਹ ਲਿਖਾ ਵਿਚ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਮਹਿਤਬਪੂਰਨ ਕੰਮ ਤੁਹਾਨਾ-
ਅਭਿਆਸ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸਭ ਦੇਵਤਾ, ਸਿਰਫ਼ੀ ਕੋਲ ਅਸੀਂ ਆਪ ਨਹੀਂ ਸ਼ੁੱਧ ਲਗਦੇ, ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਨਾ, ਉਹ
ਉਹੀ ਭਗੁਨ ਹੈ।

ਇਸਦੇ ਦੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਿਨਾ ਵਿਚ, ਪ੍ਰੇਮੇ ਨੂੰ ਸਿਰ ਭਰ ਲੀਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੇ
ਪ੍ਰੇਮੀਆ ਉਸ ਦਾ ਹਾਲ ਹੀ ਨਾ ਪੁੱਛ ਨਾਵ।

ਹੌਰੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਬੰਦੋਬੀ-ਬੰਦੋਬੀ ਕਣਕਾਰ 'ਤੇ ਨਾਪ੍ਰਧਾਰ
ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪਹਿਲੀ ਜਨਵਰੀ, ਜਾਂਚੇ ਸਿਰਫ਼ ਦਾ ਲਗਮ ਇਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਕੋ ਕੋਲੇ ਰਹੀਏ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸਿਰ ਕਰਨ ਦੇ, ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਕੰਟਰ ਤੋਂ ਲਿਖਾਕਾ, ਲਾਭ ਹੀ ਲਾਭ ਹਨ।

ਕਦੀ ਕਿਹੜੇ ਅਸਿੱਧੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ੀ ਉਹ-ਮੁਹ ਕੇਵ ਤੇ ਕੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਨੂੰ ਮਨ
ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਕਦੀ ਸਭ ਭੁਭ ਕਰਦਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਆਪਣੀ ਕੰਵਿਤਾ ਦੇ ਕੰਢੇ ਸਾ ਕਦੇ
ਕਰਨਾ ਅਰਥ ਕਰਦਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਕਰਦਾ।

ਸਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਮਨਕਾਰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲਿੱਕਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ
ਹਨ, ਕਾਦੀ ਲਭੇ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਦੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ।

ਸਿਰਫ਼ੀ ਕਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰ ਆਪਣਾਪਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਿਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜੋ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਐਕਸ ਆਉਟ
ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਰ ਮਨਕੇ ਨੂੰ ਕੰਦਾ ਨਾਲਕ ਲਮਾਏ ਹੈ, ਉਹ ਮਨਕਾ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ
ਨਹੀਂ, ਦਾਹੀ-ਨਾਨੀ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਮਨਕ ਦੀ ਖਬਰ ਨਿਰਦੇ 'ਤੇ, ਜਾਂਚੇ ਉਸ ਨਾਲ ਐਕਸੀ ਮੁਲਕਾਰ
ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਿਭੀਭ ਕਰਦੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਤ ਕਰਦਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਕਣਕਮਨ ਕੁਲ ਕਦੇ ਕੀ ਸੁਨਹਿਰੀ ਭੁਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਕਦੀ ਪਾਠਕ, ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਲੇਖਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ
ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਗਿਆਨ ਦੀ ਮਾਤ-ਭਾਸ਼ਾ, ਬੰਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਕੱਠਾ ਰਹੀਏ ਦੀ ਅਤੇ ਇਕੱਠਾ ਮੁਕਾਮਲੀ ਕੀ ਨਿਰਾਸ਼ੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਨੇ ਨਿਰਦ-ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਪੱਧਰ ਲੀਆਂ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ।

ਸਿਰਫ਼ੀ ਵਪਾਰ ਵਿਚ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਨਹੀਂ ਕਾਪਲਾ, ਉਹ ਕਪਾਰ ਨਹੀਂ
ਹੁੰਦਾ, ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕਾਸ਼ਾ ਲਾਭੇ ਵਿਚਲੇ ਕਣਕ ਨੂੰ ਮਾਟਨਯੋਗ ਕਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਭਾਗਤੀ ਕਣਕ, ਕਪਾਰਕ ਸ਼ਾਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਮਨੇ ਕਹਿੰਦੇ ਲਗਦੇ ਹਨ।

ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੀਹਤ ਕੁਤੀਆਂ ਮਹਿਤਬਪੂਰਨ ਲੀਨਾਂ, ਅਕਸਰ ਸਾਡੀ ਰੋਕਥਾਮਕੀ
ਵਿਚ ਵਾਪਸਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸਾਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਲੀਹਤ ਕਿਹੜੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕੰਢੀ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਆਪਣੇ ਲੈਂਡਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰੋਕਾਫ਼ਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਦਕਾ ਜਲਦੀ ਪੁੱਛ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕੰਗਸਪਟ ਕਣਾ ਚਿਕਟਸਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਸੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭਵਰਤਨ ਕਿਹੜੇ ਕੀ ਪ੍ਰਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਮਕਨ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ, ਕੁ-ਕਿਹਤੀ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਤਿਭਾਵਾਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਕੋਲ ਕੀਹੜੀ ਵਿਚਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਕੰਢ
ਦੀ ਕੋਹਿਰਾ ਕਾਫ਼ਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।

ਜੇ ਸਿਫ਼ਤ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਪਹਿੰਚੇ ਤਾਂ ਸਿਫ਼ਤ ਨਹੀਂ ਅਣਲਿਖਤ ਲੀਕਿਆਵਾਂ ਲੱਭ
ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਕੋਹੇ ਪਰਕਾਨ ਖੁਆਉਣ ਕਾਨੇ ਨਾਲ, ਕੁਸਿ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਕਾਪੂਕਾਭਾ ਕੇ ਲਏ ਪ੍ਰੇਸੇ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਦਾ ਕਣਕਮਨ ਤਾਂ ਕਾਫ਼ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕੰਢਿਕ
ਉਸਤ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਸਤਰੀ ਦੀ ਸਮਾਜ-ਸੁਧਾਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ, ਪੁਰਸ਼-ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਪਤਨੀ-ਸੁਧਾਰ ਵਿਚ
ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪਤਨੀਆਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਦਾ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੰਗ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਆਹਤ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਭਾਗਾ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ, ਸੋਚ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ
ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਗੀਰੀ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਵਿਹਲ ਹੋਵੇ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਣਨ ਦੇ ਮਾਇਕ
ਸਾਧਨ ਨਾ ਹੋਣ।

ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਬੰਦੀ ਵਾਂਗ ਬੰਦੀ ਬਣਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਭਰਜੂਨ
ਭੀਜ਼ ਬੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮਹਾਨ ਸਾਹਿਤ, ਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮਾਈਕਰੋਫੋਨ ਸੋਚ ਬਿਨਸ ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਨਾਲ ਜਾਂ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤਾ ਭੀਰੀ
ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਭੰਡੀ।

ਮਹਾਨ ਸੋਮਾਂ, ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ, ਕਾਰਨਾਮਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗਤਾਵਾਂ ਬਾਰੇ
ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਤਕਤ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦਾ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਣ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਉਹ ਆਪ
ਹੀ ਸਭ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਸਤਰੀ-ਪੁਰਸ਼ ਦੋਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਲੋੜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ
ਨਿਰਮਲਤਾ ਵੰਗ ਨਾਲ, ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਹੀ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਹੀ
ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਦਾ ਮਹਿਰਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਭਗੀਰੀ ਉਸ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮੁਨਸ਼ੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬਗੀਸ਼, ਕੰਪਾਊਂਡਰ
ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਭਾਗਵਤ, ਮਕੈਨਿਕ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਅਤੇ ਕਲੱਬ ਦਾ ਪੁੱਤਰ
ਅਭਾਸ਼ ਬਣੇ।

ਮਾਲਾ ਮੁਠਕੇ

- ਦੂਜੇ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਗਿਆਣਪ ਸਾਨੂੰ ਆਪ ਭਰਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ।
- ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿੰਦੇ ਕਿਨੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।
- ਵਾਰਤਕ ਵਿਚ ਅਰਥ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।
- ਧਰਮ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਜਾਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ।
- ਫੀਰਕੇ ਦੇ ਮੁੱਥਲੇ ਸਾਲ, ਵਾਕੀ ਬਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕਿਸਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ।
- ਚੰਗਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਿਫਤ ਦੁੱਖਮ ਦੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
- ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਸਾਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।
- ਚੰਗੀਆਂ ਪੁਸ਼ਟਕਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਾਣਨ ਦੀ ਸ਼ਕੀਲਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
- ਸਨੀਧੇ ਨਾਲ ਥਾਣੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਗੱਲੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦਾ ਹੁਨੇਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।
- ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਤੀ ਭੋਜਨ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਇਸਤਰੀ ਨਰਕ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਭਰਦੀ।
- ਮਨੁੱਖ ਅੰਦਰ ਸਾਂਝਾ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਿਕਦਾ ਵੀ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ।
- ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਵੀ ਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹ ਸੋਚਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ।
- ਵਿਗਿਆਨ ਸਾਰੇ ਸਿੱਧਾਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਹੈ, ਧਰਮ ਸਫ਼ਤੀ ਵਾਲੀ ਥੰਡ ਹੋਵੇ ਹਨ।
- ਹੁਣ ਵਿਆਹ ਹੁੰਦੇ ਪੇਸ਼ਕਰੇ ਹਨ ਪਰ ਟੁੱਟਦੇ ਜਲਦੀ ਹਨ।
- ਮਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਕੇ ਕੀਤਾ ਕਰੋਗੇ ਪਿਆਰ ਲਈ ਤਰਫ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
- ਦੂਜੇ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੇਣ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।
- ਚਿਰਧ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੀਤ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਜਵਾਨ ਮਰਦਾ ਹੈ, ਕਵਿੱਖ ਮਰਦਾ ਹੈ।
- ਗਿਆਣਪ ਦੇ ਵੱਧਣ ਨਾਲ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜੋੜ ਘੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
- ਸਭ ਖੁਸ਼ ਭੁੱਖਾਉਣ ਮਗਰੋਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਕੋਲ ਕਵਿੱਖ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
- ਜਿਹੜਾ ਹੋਕਾਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੈ, ਉਸ ਨਦੀ ਹਰ ਥਾਂ ਸਵਰਜ਼ ਹੈ।
- ਗਿਆਣੇ ਦੇਸਤ ਕਰਗੀ ਕੋਈ ਸੋਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।
- ਕੋਈ ਵੀ ਚੰਗੀ ਪੁਸ਼ਟਕ ਇਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਤ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ।

unistarbooks.com
UNISTAR BOOKS PVT. LTD.
INDIA
Chandigarh: 26-27 Top Floor, Sector 34A
Ph: 0173-4277427 5077428, 5088761
Ludhiana: Punjab Bhawan • 94154 75219

ISBN 81-7342-487-4

Rs. 200/-